

Thâm Hải

Contents

Thâm Hải	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	65
16. Chương 16	69
17. Chương 17	74
18. Chương 18	78
19. Chương 19	84
20. Chương 20	89
21. Chương 21	94
22. Chương 22	98
23. Chương 23	102
24. Chương 24	106
25. Chương 25	111
26. Chương 26	116
27. Chương 27	120
28. Chương 28	124
29. Chương 29	128
30. Chương 30	132
31. Chương 31	136
32. Chương 32	141
33. Chương 33	145
34. Chương 34	149
35. Chương 35	154
36. Chương 36	158
37. Chương 37	162
38. Chương 38	166
39. Chương 39	171
40. Chương 40	175
41. Chương 41: Phiên Ngoại	177

Thâm Hải

Giới thiệu

một cô gái trẻ yêu hết lòng với một chàng trai coi anh như là sinh mệnh của mình nhưng lúc đó anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-hai>

1. Chương 1

Tí tách tí tách

Kim giây ở đồng hồ báo thức di động.

Tí tách tí tách

Mưa rơi ngoài cửa sổ.

Anh cảm giác mình giống một con cá, chìm thật sâu dưới đáy biển. . .

“Cậu khỏe không?”

“Tôi khỏe lắm.”

Anh đương nhiên khỏe lắm, anh rất khỏe.

“Tôi không cho rằng như thế.”

Anh nhìn người đặt đôi chân dài lên bàn làm việc, một bên lật xem tạp chí đàn ông, bắt giắc cả người căng thẳng.

“Tôi rất khỏe.”

Anh nghe thấy chính mình lặp lại.

Người đàn ông giương mắt nhìn anh, cong khóe miệng.

“Từ hôm nay trở đi, cậu không cần tới nữa, cho đến khi cậu dùng hết số ngày phép của mình.”

Anh không hiểu, cảm giác tức giận dâng lên, nhưng anh khắc chế xuống, dùng sức đè nén.

“Tôi không cần nghỉ ngơi.”

“Cậu đương nhiên cần, tựa như tôi cần mỗi người các cậu đều ở trạng thái tốt nhất.”

Anh lại mở miệng một lần nữa, nhấn mạnh từng chữ trên môi.

“Tôi rất khỏe.”

“Không, cậu không khỏe, cậu dồn nén lâu rồi.”

Người đàn ông cười cười, tùy ý mở miệng đề nghị.

“Đồn nén không phải chuyện tốt, cậu cần được giải phóng, cuồng hoan, làm chuyện cậu muốn làm đi, hoặc tìm phụ nữ, hưởng thụ tình ái, phát tiết hết áp lực.”

Anh cảm giác thái dương mình co rút, nắm chặt nắm đấm, anh ép chính mình thả lỏng tay, bỏ hai tay vào túi quần jeans.

“Hoặc, cậu cũng có thể về nhà.” Người đàn ông nói.

Anh không muốn về nhà, cho nên anh nhận mệnh xoay người đi ra ngoài, nghỉ ngơi.

Mưa tiếp tục rơi.

Trong bóng tối, anh trở mình trên tấm nệm, anh hoảng hốt chú ý tới sắc trời ngoài rèm cửa sổ không biết sao lại tối sầm.

Thùm thụp – thùm thụp

Trái tim trong lồng ngực nhảy lên.

Bờ môi anh rất khô, anh vươn tay, nhặt lon bia trên mặt đất, đưa vào khóe miệng.

Nó rỗng, ngay cả một giọt cũng chẳng có.

Không khí ẩm ướt, anh cảm thấy như đang ngâm mình trong nước, nhưng anh vẫn khát nước như ở trong sa mạc.

Anh buông lon bia, tiếp tục nằm trên nệm, nhìn chăm chăm rèm cửa sổ bị gió đêm thổi bay lất phất, hai tấm vải lay động, phía dưới lộ ra đèn đường mờ nhạt.

Nhìn lại đồng hồ báo thức trên tường, kim đồng hồ tiếp tục thông thả di động, chậm chạp như con ốc sên.

Anh rất hy vọng đã qua một tháng, nhưng sự thật là, nó mới quay hơn ba vòng, vừa qua khỏi 36 giờ.

Một ngày nữa.

Anh cảm thấy bản thân nhàm chán sắp mọc meo, anh không thích như vậy, anh cần phải làm việc gì đó.

Mưa vẫn cứ rơi.

Anh có thể nghe rõ tiếng mưa rơi, thở dài, anh nhắm mắt lại.

“Anh biết không? Trên trái đất này, nước chiếm diện tích nhiều nhất đó.”

Giọng thiếu niên thành linh vang lên, làm cả người anh chấn động, đột nhiên mở mắt ra.

Đương nhiên, trước mắt anh không có bất kỳ kẻ nào, chỉ có sàn nhà trống rỗng, cùng cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ khe khẽ lay động.

Mưa vẫn rơi, và miệng anh càng khô.

Đáng chết, anh cần uống nước.

Anh liếm môi, bò dậy. Còn cần đồ ăn. Hẳn đã hơn 24 giờ chưa ăn gì.

Một người đàn ông tóc vàng quần áo rối loạn, anh ép bản thân mặc lại quần áo, đi ra cửa.

Trên đường quả thật vẫn còn mưa, mưa không lớn, nhưng đã rất lâu rồi không ngừng.

Anh kéo nón của áo khoác đội lên đầu, đi ra ngõ nhỏ, xuyên qua công viên, đối diện nơi đó có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Trong đêm đen, cửa hàng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, có vẻ công viên bên này càng âm u hơn.

Anh cảm giác có chút suy yếu, anh không nên chờ đợi quá lâu như vậy, anh hẳn nên giữ gìn thể trạng tốt nhất để ngừa chuyện chẳng may, nhưng anh biết người đàn ông kia lần này nghiêm túc, gã muốn anh nghỉ ngơi, mặc dù anh tuyệt đối không muốn điều này.

Anh giẫm lên lá rụng, xuyên qua công viên tối đen.

Nhớ tới lời người đàn ông kia, anh vẫn còn hơi tức giận.

Dồn nén quá lâu? Cái quỷ gì đấy! Đương nhiên anh không dồn nén rồi, anh chỉ quên muốn ăn gì thôi

“Này! Mấy người muốn làm gì? ! Mau dừng tay!”

Trong đêm đen đột nhiên có giọng nói cao văng vẳng lên, như cái còi bén nhọn, hung hăng xuyên vào đầu óc đang suy yếu của anh, làm anh nhận không được đưa tay lên bịt tai.

Anh xoay đầu lại nhìn theo hướng phát ra tiếng, chỉ thấy mấy tên côn đồ đang ở trong rừng cây vây đánh một người đàn ông, mà người phát ra tiếng hét chói tai là một phụ nữ, cô đứng trên đường, một tay xoa thắt lưng, một tay chỉ vào những người đó, như sứ giả chính nghĩa lớn tiếng can thiệp.

Chỉ liếc mắt một cái, anh liền xác định người phụ nữ đó say rượu rồi.

Cô chỉ có một mình, trên người là bộ quần áo đơn giản, lộ ra đôi chân dài mang vớ đen, hơn nữa ngoại trừ túi nhỏ trên tay, cô hoàn toàn không có vũ khí gì có thể công kích người khác. Đám côn đồ có tám đứa, trên tay tên nào cũng cầm gậy gộc, đến đồ ngốc cũng biết là không nên xen vào việc người khác.

“La cái gì! Bà tám nhiều chuyện!” Một tên côn đồ hung ác rít gào với cô.

Nhưng người phụ nữ này hiển nhiên ngu ngốc, bởi vì cô chẳng những không xoay người bỏ chạy, còn hít sâu một hơi, tiếp tục hét ầm.

“Cứu mạng! Giết người ! Cảnh sát mau tới đây ”

“Im miệng! Con kia! Đừng chạy!”

Hai tên côn đồ mang theo gậy gộc chạy về hướng cô, cô trừng mắt, im lặng ngó, cuối cùng biết phải chạy, cô vừa hét chói tai vừa chạy.

Anh không muốn xen vào việc người khác, anh còn chưa ăn cơm, hơn nữa cần uống nước.

Nhưng người phụ nữ này đang say rượu, còn mang giày cao gót, vả lại anh từng gặp qua cô. Nhìn cửa hàng tiện lợi, anh thở dài, bỏ qua đồ ăn của anh, thay đổi phương hướng.

Khi tỉnh lại cô thấy mình nằm trong lòng một người đàn ông.

Trên người anh đầy mùi rượu, râu không cạo, thái dương có một vết trầy, trên má phải có một vết bầm xanh tím sưng đỏ, bên lỗ mũi trái lưu lại vết máu khô, trên áo thun cổ tròn còn dính uế vật, trên mặt cũng có mùi hương đáng sợ.

Anh là người ngoại quốc, có tóc màu vàng, ngũ quan rõ ràng.

Kinh khủng nhất là, cô không biết anh.

Trùng mắt nhìn tên kia, hô hấp của cô như ngừng lại, trong nháy mắt, trong đầu trống rỗng, tim đập mạnh như bão cấp 200 .

“A ”

Không chút suy nghĩ, cô liền há mồm hét chói tai, gần như ngay lúc đó, người đàn ông xoay người ngăn chặn cô, lấy tay bịt miệng cô.

“Im lặng.”

Cô hoảng sợ trùng mắt, rõ ràng cảm giác được thân thể cao lớn của anh và sức nặng trầm trọng, miếng nệm vì anh xoay người đè lên người cô mà lún xuống, không khí trong phổi cô cũng bởi vì thế nên bị hút đi, cô định lấy tay đánh anh, đấm anh, muốn giãy giụa, lại bị anh vươn tay bắt được, lạnh giọng cảnh cáo.

“Đừng nhúc nhích.”

Khi anh nói, cô trùng mắt nhìn anh, phản ứng của cô bị chậm lại, người ngoại quốc này nói Trung văn rất chuẩn, còn chuẩn đến dọa người, không có khẩu âm kỳ quái gì.

Cô trùng mắt nhìn, thấy anh đã mở mắt ra.

Anh có đôi mắt màu xanh, nhưng trong tròng trắng đều là tơ máu đáng sợ. Ánh mắt anh lãnh khốc, nét mặt có chút không kiên nhẫn.

Cô sợ tới mức không dám nhúc nhích, chỉ nghe được tim mình đập như điên.

“Cầu xin cô đừng gọi bây nữa, đầu tôi đủ đau rồi, không cần tăng thêm kích thích.” Anh nhướn mày há mồm nhắc nhở cô. “Tôi đã cứu cô, nhớ rõ không? Đêm qua, ở trong công viên.”

Có chuyện này ư?

Cô nhúu mày cố gắng xoay chuyển đầu óc trì độn, đêm qua cô tan tầm, đi tham gia gặp mặt bạn bè.

Cô trợn mắt, đột nhiên nhớ ra.

Á, trời ạ, khi cô trở về, ở trong công viên gặp được có một đám lưu manh đang vây đánh người nào đó, cô không biết mình bị chạm dây thần kinh nào, tự nhiên can đảm mở miệng kêu to cảnh sát đến đây, kết quả những người đó chẳng những không lập tức giải tán, ngược lại còn cầm gậy đuổi theo cô, ngay khi cô cho là mạng nhỏ của mình mất rồi thì người đàn ông này đột nhiên xuất hiện, hai ba lượt liền đuổi đám lưu manh kia bỏ chạy mất.

Cô nhớ rõ người này đánh cho kẻ kia đầu rơi máu chảy, nay hồi tưởng lại, dường như còn có thể nghe thấy tiếng anh nhấc đầu bọn kia vào thùng nước, nhớ tới âm thanh trống rỗng kì quái kia, nhất thời làm đầu cô cũng đau đớn.

“Nhớ rồi sao?” Thấy cô lộ ra vẻ mặt giật mình, anh thở dài, cảnh cáo cô: “Được rồi, không hét nữa, OK?”

Cô gật gật đầu.

Tuy rằng như thế, nhưng anh vẫn không tin cô, chỉ thử thả lỏng tay.

Cô vẫn cực kỳ muốn thét chói tai, nhưng cô chú ý tay anh không hề rời xa miệng cô, tay khác cũng còn đặt trên người cô, bất quá ít nhất anh đã buông lỏng tay.

“Tại sao anh lại ở nhà tôi?” Cô thở hổn hển, giọng nói khó nén kinh hoảng hỏi.

“Đây là phòng của tôi.” Anh tức giận xoay người ngồi dậy, “Nhà cô ở cách vách.”

Cô lại lặng đi một chút, ngồi dậy nhìn chung quanh bốn phía, mới phát hiện phòng này thật không phải là nhà cô, nơi này cùng nhà cô có bố cục giống nhau, nhưng bài trí hoàn toàn khác nhau.

Trên thực tế, nơi này gần như không gọi là nhà, dưới móng cô là nệm súng bắn đạn, thế nhưng không phải ở trên khung giường, mà là trực tiếp đặt trên mặt đất.

“Anh là một trong sáu hộ gia đình?” Cô nghe nói cách vách đã cho thuê, nhưng cô cho tới bây giờ chưa thấy qua vị hàng xóm thần bí này, duy nhất nghe nói đúng là có người đàn ông đến thuê, có thể là độc thân, cứ như vậy, không gì khác. Không con, không vợ, cũng không từng nghe qua có người thấy anh mang phụ nữ ra vào.

Xem trong phòng trống rỗng, hiển nhiên anh không chỉ không có vợ, cũng không có cái gì gọi là bạn bè thân thiết, mới có thể ngay cả vật dụng đơn giản nhất có thể chiêu đãi khách cũng không có.

Anh không phải là vấn đề của cô, cô quay đầu nhìn về hướng phòng tắm, đã thấy anh đi vào trong, anh quên đóng cửa, trực tiếp kéo khóa quần jeans xuống, bắt đầu đi tiểu.

Tuy rằng anh đưa lưng về phía cô, nhưng cũng đủ cho cô nháy mắt đỏ bừng mặt,

“Trời ạ.” Cô hô nhỏ một tiếng, mang tầm mắt kéo trở về, há mồm nhắc nhở anh: “Uy, anh đã quên đóng cửa.”

Cô tựa hồ nghe thấy anh thở dài, lăm bắm câu gì đó, nhưng anh đóng cửa lại.

Cô đứng lên, lại nhìn quanh bốn phía, chỉ là thấy một căn phòng bừa bãi, toàn chai bia rỗng trên mặt đất, có vài món quần áo giống rau khô, được quăng tùy ý ở một góc, một góc tường khác có một bình thủy bằng điện, còn có bát mì ăn dở chưa rửa.

Ông trời ạ, nơi này thật đáng sợ, gần như chỗ ở của kẻ lang thang, tên kia thoát nhìn cũng giống kẻ lang thang, cô lo lắng có nên thừa dịp anh ở trong toilet mà bỏ chạy không, nhưng anh đã mở cửa đi ra.

Thấy hần, cô nhin không được lui về sau hai bước, rồi mới nhớ tới một vấn đề, người đàn ông này cứu cô, đúng vậy, nhưng mà

“Tại sao tôi lại ở chỗ này?” Cô trừng mắt hỏi anh, cô chỉ nhớ rõ anh cứu cô, trên thực tế ngay cả đoạn trí nhớ kia đều có chút hỗn loạn.

Anh nhìn cô một cái, nói : “Cô uống say, nói năng lộn xộn, sau đó còn ỏi, ỏi xong thì ngủ.”

Cô uống say? Còn ỏi? Sao có khả năng, cô hôm qua chỉ uống mấy chén

Nha, đáng chết, trong miệng cô thật sự có hương vị nôn.

“Vodka, tôi uống một chút liền như vậy!” Cô vỗ về cái đầu đang đau đớn, giật mình, kinh hoảng giải thích: “Tôi lâu lắm rồi không uống rượu, quên mất trong món đó có Vodka, tôi không thể uống Vodka, một ngụm cũng không được.”

Anh không để ý đến cô, chỉ cởi bỏ áo thun đã bị dơ, lộ ra nửa người trên rắn chắc. “Tôi tìm không thấy chìa khóa của cô, chỉ có thể đem cô mang về nơi này trước.”

Cơ bụng của hần làm cho cô trong nháy mắt mở to mắt.

Ông trời, thân thể kia là vừa mới đặt ở trên người cô sao?

Muốn chết, cơ bụng của người này thoát nhìn rất giống chocolate, từng khuôn rõ ràng.

Trong nháy mắt cô có chút há hốc mồm, trong lồng ngực bỗng nhiên nhảy mạnh hai cái, chỉ có thể cật lực đem tầm mắt kéo về trên mặt anh, trấn định nói cho anh biết: “Chìa khóa của tôi chắc đã bị rơi khi chạy trốn rồi.”

Anh im lặng, như là đối với lời cô nói không có bất cứ hứng thú gì, chỉ lau khô người, từ một cái túi màu đen như bao rác, lấy ra một cái áo thun mới mặc vào người.

Tuy rằng có chút nhăn, nhưng nó thoát nhìn có vẻ sạch sẽ, nó màu trắng, cô chú ý tới mặt trên không có vết bẩn gì, vải bông thuần trắng dán trên cơ bắp anh cường tráng, che dấu đường cong cứng rắn.

Cô cố gắng lại đem tầm mắt kéo về trên mặt anh đang bị râu ria che khuất, tự nói với mình không cần theo dõi thân thể anh.

Đúng lúc này, bên chân cô đột nhiên truyền đến âm thanh nhỏ nhưng chấn động, cô sợ tới mức nhảy dựng lên, cúi đầu mới nhìn thấy giữa nệm có vật nhỏ rung rung, cô vẫn còn chưa kịp phản ứng, tên kia đã đi tới, xoay người nhặt lên đi động.

Anh một lần nữa đứng thẳng, cô lúc này mới chú ý tới anh so với cô cao hơn một cái đầu, hơn nữa bả vai so với cô rộng hơn nhiều, nếu có người đứng ở sau, nhất định nhìn không thấy cả người cô.

Theo bản năng, cô vụng trộm thối lui một bước.

Anh lấy ngón cái thao tác trên màn hình di động rất nhanh, tựa hồ đang xem xét tin nhắn, cô nhân cơ hội nói nho nhỏ.

“Cái kia, cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Anh, mắt cũng không thèm ngước, chỉ xoay người bỏ lại một câu: “Đi ra ngoài nhớ đóng cửa.”

Nói xong, anh cầm điện thoại di động nhét vào trong túi sau có cái mông vênh cao kia, bước đi ra ngoài, để lại cô một mình ở trong này.

Cái gì? Nói vậy là sao?

Cô ngây ngốc nhìn cửa lớn rộng mở, không thể tin được anh thế nhưng cứ như vậy đem cô để lại nơi này, nhưng người đàn ông này thật sự làm như vậy, anh đi ra ngoài, lưu lại một người phụ nữ xa lạ đang ở chính trong nhà anh.

Không, cô không phải người xa lạ, cô là hàng xóm của anh.

Nói tới đây, anh sao lại biết cô là hàng xóm của anh? Anh từng gặp qua cô? Tại sao cô lại không có ấn tượng? Người này rất kì quái

Chuông điện thoại vang lên.

Lúc này đây, là ở nhà cô, cô phục hồi tinh thần lại.

Thảm rồi, hôm nay cô cùng chủ quán có hẹn nha!

Trong lòng cô nhảy dựng, nhanh chóng chạy về phòng cách vách, từ hoa văn giả Natividade trên cửa lấy chìa khóa dự phòng mở cửa, vọt vào bắt điện thoại.

“Tôi đây, thực xin lỗi, tôi biết tôi đến muộn, tôi lập tức tới ngay!” Cô vừa nói vừa thay quần áo, bắt đại túi xách đi ra, ngang qua cửa phòng anh thì mới chậm nửa nhịp nghĩ đến muốn thay anh đóng cửa, tuy rằng trong phòng anh căn bản không cái gì cả, nhưng nếu là ngay cả tấm nệm, bình thủy điện cùng quần áo đều bị trộm đi, vậy thì cực kỳ bất hạnh rồi.

Cô cầm tay nắm cửa, thay anh đóng cửa lại, rồi mới lao nhanh như bay xuống lầu.

“Như vậy có thể chứ?”

“Đương nhiên, thật tốt quá.”

“Thật cao hứng cùng cô hợp tác, thiết kế của cô thật sự xuất sắc.”

Nghe được đối phương khen ngợi, cô lộ ra vui vẻ tươi cười: “Cám ơn.”

Mặc áo Polo màu xanh, người đàn ông đứng lên, đem chi phiếu giao cho cô, nhìn cô mỉm cười: “Thật có lỗi, hại cô trễ thế này, cùng đi ăn một bữa cơm được không?”

“Cám ơn, nhưng tôi đã có hẹn.” Cô không thích cùng khách hàng phát sinh vấn đề ngoài công việc, cho nên khách khí cự tuyệt đối phương.

Tuy rằng cảm thấy đáng tiếc, người đàn ông vẫn là lễ phép lộ ra mỉm cười, nói: “Vậy hẹn lần sau.”

“Hẹn lần sau.” Cô cười gật đầu, đem chi phiếu đối phương cấp cất vào trong túi, cùng anh gật đầu, “Tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Bán xong quần áo, cô bước nhẹ nhàng, đón xe về nhà.

Xe bus đến trạm, cô cầm lấy túi vải bạt lớn xách xuống xe.

Đến cửa thì cô chú ý tới đèn ở phòng cách vách vẫn như cũ không thấp sáng, từ khi cô không cẩn thận tỉnh lại trên giường tên kia, đã qua ba ngày, anh như là biến mất, hại cô gần như bắt đầu nghĩ đến sự kiện kia chưa từng phát sinh.

Đương nhiên, chỉ là gần như mà thôi.

Mỗi khi cô quay về lúc ban đêm, vẫn là nhịn không được nhìn chung quanh, cảnh tượng vội vàng, chỉ sợ lại gặp gỡ đám lưu manh kia.

Cô đã nghĩ tới muốn đi báo cảnh sát, nhưng cô nếu không có người làm chứng, hơn nữa người bị đánh đã sớm không thấy nữa, cũng không còn vật chứng, trong camera giám thị trong công viên từ một năm trước đã bị hỏng rồi, cô nghe nói người ta đã sửa ba lần rồi, đến lần thứ tư, liền bỏ qua luôn.

Công viên vào ban ngày còn rất nhiều người vận động, nhưng khi đến buổi tối, có một đám côn đồ lêu lổng, bọn họ chiếm lấy công viên, mỗi khi cảnh sát đến sẽ lập tức giải tán, nhưng cảnh sát chỉ có thể đến tuần tra một hai lần mỗi tối, hoàn toàn không thể ngăn cản bọn họ chiếm lấy công viên.

Cô tối hôm đó hiển nhiên hoàn toàn say rượu, mới có thể quên chuyện này, nếu không cô tuyệt đối sẽ không đi vào công viên đó. Mấy ngày nay, cô ngẫu nhiên sẽ nhớ lại một ít hình ảnh, trí nhớ làm cho cô có chút bất an, cô nhớ rõ cô nôn mửa ở trên người anh, còn nhớ rõ cô nằm dài trên lưng anh.

Rất kỳ quái là, cô cũng nhớ rõ cô quỳ gối trên cỏ non mưa thì anh ngồi xổm bên người cô, cầm trong tay bìa cùng bánh dứa ăn.

Cô nhớ không rõ thời gian trình tự trước sau, nhưng cô rất bội phục cô ỏi thành như vậy, anh vẫn còn nuốt trôi.

Người đàn ông kia hiển nhiên có cái dạ dày làm bằng sắt.

Anh nhất định là ăn xong này nọ mới công cô về nhà, chuyện sau đó cô vốn không còn ấn tượng nữa.

Cô đi lên cầu thang khu nhà trọ, phát hiện trên hành lang tối om, cô mở đèn điện, nó giãy dụa sáng vài giây, kéo dài hơi tàn lóe ra, được vài giây thì lại tắt hẳn.

Không thể nào? Cô nhớ rõ mấy tháng trước cô mới đổi mà.

Thở dài, cô lại thử một lần, đương nhiên nó hoàn toàn không hoạt động, không còn phát ra tí ánh sáng nào.

Rốt cuộc là ai nói tuổi thọ bóng đèn tỉnh thì lâu dài vậy?

Mở to mắt, cô sờ soạn đi đi về về cửa nhà mình, trải qua chuyện lần trước thì cô chú ý tới trong phòng anh vẫn không có ánh đèn, cô hoài nghi anh mấy ngày nay cũng chưa về nhà, cô không nghe thấy bên trong truyền đến tiếng động gì.

Đứng ở cửa, cô lấy ra cái chìa khóa, thử cả buổi, cuối cùng mới mở ra được, cô mở đèn, mở rộng cửa, rồi mới đem túi xách để trên tủ giày, lấy thang và bóng đèn cũ, cùng đem ra ngoài cửa.

Cô cầm lấy bóng đèn leo lên thang, ngồi trên đỉnh, một bên đem bóng đèn hư chuyển xuống dưới, rồi đổi cái mới vào.

Đèn được trong nháy mắt phát sáng mạnh, cô tiếp tục xoay vặn, xác định nó bền chắc, xong mới cúi đầu, khi vừa cúi đầu lại thấy đầu tóc vàng lợt ngay giữa hai chân cô.

“A ” cô hoảng sợ, phản xạ tính lùi lại đồng thời kẹp chặt chân, nhưng động tác này làm cả người lập tức mất đi cân bằng, sợ hãi chính mình rơi xuống trên người anh, cô bối rối, toàn thân đứng im, người đàn ông kia cũng đúng lúc vươn tay bắt được cái thang, cũng tiếp được bóng đèn treo bên hông thang bị rơi xuống.

“Anh làm tôi sợ.” Cô kinh hoàng chưa trấn tĩnh vỗ vỗ ngực, cúi đầu trừng mắt nói với anh.

Anh không xin lỗi, chỉ ngẩng đầu nhìn cô, lãnh đạm nói : “Thang của cô chặn đường tôi.”

“Tôi đang đổi bóng đèn.” Cô nói, chú ý tới tơ máu trong mắt của anh tựa hồ vẫn còn.

“Nhìn ra được.” Anh đem bóng đèn hư trả lại cho cô, rồi mới cầm túi lớn mà ăn liền vòng qua thang, mở cửa phòng, đi vào.

2. Chương 2

Cô cầm bóng đèn, trừng mắt nhìn anh đóng cửa trước mặt cô, trong lúc nhất thời có chút há hốc mồm.

Người đàn ông này cũng quá không lễ phép, anh giúp cô giữ thang, ít nhất cũng chờ đến khi cô xuống? Hơn nữa đèn này là dùng chung, sao anh lại làm như không có chút trách nhiệm gì hết vậy?

Cô á khẩu không trả lời được trừng mắt với cửa đã đóng chặt kia sau một lúc lâu, có chút buồn bực trong lòng.

Cô cho tới bây giờ chưa gặp qua gặp người như thế, cô biết có những người thói quen quét tuyết từ trước cửa (ý là không muốn dính vào rắc rối), nhưng anh ngày đó rõ ràng cứu cô, cô còn tưởng rằng anh là người tốt.

Cô nhin không được lắm lắm, thu hồi bức bối trong lòng, đem thang đem cất vào kho, cho bóng đèn hư vào tủ, rồi đem quần áo bẩn quăng vào máy giặt, một bên hâm nóng bữa tối của mình.

Sau khi bình tĩnh lại, cô rất nhanh phát hiện, tối hôm đó anh không hề uống say, người say là cô, người nôn làm dơ áo người ta cũng là cô.

Nhớ lại mọi chuyện, cô thật sự phi thường xấu hổ.

Nói thế nào, anh cũng cứu cô một mạng, cô vì bóng đèn hành lang mà so đo nửa ngày, có vẻ giống như rất keo kiệt.

Cô nhiu mày, bất an nhớ tới đêm đó, là cô sai trước, anh không thể không thay cô thu thập giải quyết tốt hậu quả, đối với cô chỉ sợ không có hảo cảm gì, khó tránh nhìn thấy cô sẽ không có sắc mặt tốt.

Bất quá, cô vốn cũng tính muốn chính thức cùng anh nói cảm ơn, ai biết anh mấy ngày chưa xuất hiện.

Hiện tại anh xuất hiện. Cô suy nghĩ một chút, một tay cầm xẻng nhỏ, một tay xoa thắt lưng, gương mặt nhìn về phía trần nhà, thở dài.

Tại một giây kia, cô rõ ràng cảm thấy anh không lễ phép, là kẻ đáng ghét, chỉ là bởi vì cô sai trước nên chột dạ, cho nên mới sẽ ở trên đầu anh chồng chất tội danh.

Anh kỳ thật không xấu, anh đúng là lúc cô sắp té giúp cô giữ thăng bằng lại, hơn nữa anh đứng ở vị trí đó, nói thật đúng là không thích hợp đứng yên, sắc lang chân chính mới có thể không lễ phép vẫn đứng ở giữa hai chân người phụ nữ.

Đáng chết, cô thật sự hân là đi xin lỗi mới đúng.

Ra xã hội lâu như vậy, cô rất rõ ràng, không phải mỗi người đều là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, ngay cả cô cũng là bởi vì uống rượu, mới có thể ngu ngốc như vậy chạy tới trước mặt lưu manh sẵn giọng.

Kéo tầm mắt về, cô nhìn mình chằm chằm bữa tối trong nồi, nhớ tới trong phòng anh đơn sơ, cùng trong tay xách theo mỳ ăn liền, chần chờ hai giây liền buông tha cho do dự, cô không thích thiếu người ta nhân tình, huống chi đó là ân cứu mạng.

Không hề nghĩ nhiều, cô cầm lấy hộp thức ăn đứng lên, sau đó như sợ đánh mất dũng khí, lập tức mở cửa đi đến cách vách ấn chuông điện.

Anh không mở cửa.

Cô lại ấn chuông một lần nữa.

Bên trong vẫn im lặng không tiếng động.

Cô bắt đầu hoài nghi chuông cửa bị hư, nhin không được lại ấn thêm một lần, lần này cô đem lỗ tai áp lên cửa nghe, bên trong thật đúng là không truyền đến tiếng chuông.

Cô vừa lấy tay gõ cửa, vừa gọi.

“Hello! Cái kia ” Không xong, cô không biết anh gọi tên là gì. Cô dừng một chút, sửa lời nói: “Có ai không? Hello?”

Cô cúi đầu xem xét qua khe cửa, qua khe cửa không lộ ra ngọn đèn.

Kỳ quái, anh lại đi ra ngoài sao?

“Hello?”

Cô lại gõ cửa hai cái, lại không nghe động tĩnh gì, cô nhin không được lại đem lỗ tai dán lên cửa, ai biết đúng lúc này, hân đột nhiên mở cửa, cô liền ngã đi vào, trực tiếp bổ nhào vào trong lòng anh.

“Ah, thực xin lỗi!” Vì duy trì cân bằng, cô kích động vươn tay nắm chặt lấy anh, xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng ngẩng đầu nhìn anh giải thích: “Tôi không phải nghe lén... Tôi chỉ muốn... Tôi thấy không có ai trả lời... Tôi nghĩ anh lại ra ngoài ...

Người đàn ông vẽ mặt không chút thay đổi cúi đầu, nhìn tay của cô Tay?

Cô theo tầm mắt của anh nhìn xuống, mới phát hiện mình trong lúc hỗn loạn cầm lấy... là quần lót thể thao của anh, anh không đeo dây lưng, cô chỉ lôi kéo chút đã đem quần của anh kéo xuống ít nhất ba tấc, cũng bởi vì anh dùng sức thật mạnh kéo lại, nên quần của anh có nguy cơ treo ở ngang hông, còn kém một chút sẽ hoàn toàn rơi xuống, cô đã có thể thấy đường cong ẩn hiện kia

Trời đất?!

Cô cả kinh, nói tay, nhanh chóng ngẩng đầu dời tầm mắt: “Ách, cái kia, thật có lỗi, tôi ở cách vách...”

Má ơi, cô đang nói cái gì quý vậy? Anh đương nhiên biết cô là ở cách vách.

Cô xấu hổ vụn phần đứng thẳng, liếm môi, nói: “Thật ngại quá, tôi chỉ là... tôi nghĩ anh hình như chưa ăn bữa tối, đây là tôi làm, cảm ơn anh hai ngày trước đã giúp đỡ.”

Nói xong, cô vội vàng đem cà men giao cho anh, có một giây như thế, cô còn tưởng rằng anh sẽ không nhận, sau đó anh vươn tay, đem cái hộp lấy qua.

Anh vừa nhận lấy, cô lập tức thu tay lại, sau đó cười khan nói: “Không phải món gì ngon, nhưng so với mì ăn liền thì tốt hơn nhiều, anh cũng biết đó, ăn mì ăn liền nhiều đối với thân thể không tốt, uống nhiều bia cũng không tốt.”

Trời ạ, rốt cuộc mình đang nói cái gì vậy trời? Mau cầm miệng, đừng nói nữa.

Cô xem thấy anh chỉ nhìn cô cũng không nói lời gì, làm cho đầu lưỡi của cô tự động tự phát bắt đầu chuyển động.”Tôi biết lần trước là tôi uống nhiều rượu, đúng là uống nhiều rượu thật sự hại thân, bình thường tôi không thường uống rượu, anh tốt nhất cũng đừng đem bia làm nước uống.”

Chân mày hấn gần như giao vào nhau.

Cô sợ hãi lui một bước, cười xấu hổ nói: “Đúng rồi, thời điểm thu gom rác là sáu giờ, tôi không phải nói trong phòng anh cần thu thập, chỉ là anh vừa đến, tôi lo có lẽ anh không chú ý điều này.”

Nha, mình là bà quản gia sao, đừng nói thêm nữa, nhưng rõ ràng cô thực sự muốn anh đem râu cạo, làm gọn râu ria cùng tóc ah!

Cô theo dõi đầu hấn đầy tóc rối, sau đó lại nghe thấy chính mình nói: “Tôi thích tóc anh, anh chỉ cần dùng lược chải một chút thì tốt rồi.”

Trời ạ, câu này không nên nói đúng không?

Cô bị chính mình làm hoảng sợ, đồng thời thấy đồng tử màu lam của anh co rút lại một chút.

Mau trở lại phòng của mình đi!

“Bye!” Cô bắt buộc mình nhếch môi, hướng anh vung tay lên, sau đó nhanh chóng xoay người chạy.

Người phụ nữ kia rốt cục ngậm miệng chạy rồi.

Đã từ lâu, có lẽ từ khi còn rất nhỏ thì anh cũng đã phát hiện anh làm cho người khác khẩn trương, đặc biệt là người khác phái.

Các cô thích anh.

Anh có bộ dạng rất đẹp mắt, từ nhỏ thì anh đã biết, mị lực của anh cùng anh em đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, cho nên anh rất sớm cũng đã thói quen - người phụ nữ đối mặt anh thường bối rối, nhưng anh thật sự rất ít gặp người vừa mở miệng liền lên lớp không ngừng như cô.

Nhưng anh cũng biết phụ nữ chỉ cần khẩn trương, chuyện gì cũng đều làm được.

Cửa cách vách đã đóng lại, trên hành lang yên tĩnh như mong muốn của anh.

Anh cúi đầu nhìn hộp thức ăn trong tay, nhún vai, xoay người trở về phòng của mình, cũng đóng cửa lại.

Anh đã ăn xong bát mì ăn liền, bất quá anh không ngại ăn thêm một chút đồ trong hộp.

Đi trở về nệm, anh đặt mông ngồi xuống, mở hộp thức ăn ra.

Hộp thức ăn có hoa văn in bằng sắt nung, đồ ăn có vài viên thịt, còn có một miếng cá, thoát nhìn còn nóng, anh cầm lấy chiếc đĩa, thử ăn một ngụm, vừa vào miệng, anh liền lặng đi một chút, thử lại từng món một trong hộp, sau đó không thể tin được trông mắt hộp thức ăn trong tay.

Má ơi, mấy món này sao lại vừa ăn như vậy.

Anh vốn nghĩ là đồ ăn của cô cũng chỉ tạm được, nhưng không phải, đồ ăn này có hương vị, cô có thêm muối, nhưng mà muối thêm quá ít, hơn nữa gần như đều không có dầu.

Thật thê thảm.

Anh vừa ăn vừa nghĩ, hi vọng cô không phải giảm béo, phụ nữ hiện giờ quá thích việc giảm béo, giảm đến chỉ còn da bọc xương, ôm như ôm bộ xương khô.

Khó được như cô còn có chút mỡ cùng bộ ngực, anh nhớ rõ cảm giác thân thể cô mềm mại dán trên lưng hắn.

Nếu cô giảm béo thì sẽ rất đáng tiếc.

Anh ở trong bóng đêm, trong phòng chỉ có ánh đèn đường rọi vào, chậm rãi ăn đồ ăn trong hộp, tổng cộng chỉ tốn năm phút.

Trên tường, kim giây còn đang tí tách rung động, thời gian trôi qua vô cùng thông thả.

Mới ngày thứ năm mà thôi, anh còn có 55 ngày phải qua.

Dựa lưng vào trên tường, anh nhìn chăm chăm kim giây, thở dài thật sâu.

Thời gian qua chậm hơn.

Chậm hơn. . .

Anh không thể cứ chú ý thời gian như thế này mãi được, nhưng anh lại không thể không chú ý, anh cảm giác toàn bộ thế giới cũng giống như mưa rơi ngoài phòng, lưu động rất nhanh, chỉ có tốc độ trôi qua của thời gian của anh không giống người khác, trên bức tường, kim giây lại ra sức di động, mỗi một lần di động, cũng giống như dùng hết sức của mình.

Thời gian gom rác là sáu giờ.

Khi kim giờ chỉ đến con số sáu thì lời bà quản gia cách vách lại vang lên trong đầu anh.

“Tôi không phải nói trong phòng anh cần thu thập, chỉ là anh vừa đến, tôi chỉ sợ anh không chú ý.”

Anh nhìn bát mỳ ăn liền cùng lon bia, bĩu môi.

Được rồi, anh thừa nhận anh có chút khoa trương.

Anh cũng biết anh ở bên cạnh nhìn đồng hồ, cũng không sẽ làm nó đi mau một chút. Anh cần làm chút chuyện, hoặc tìm việc để làm, dời đi lực chú ý của chính mình, giống như vài năm qua, nếu anh làm cho mình mệt một chút, như vậy có lẽ anh có thể ngủ ngon một ít.

Hít một hơi thật sâu, anh đứng lên, bắt đầu sửa sang lại phòng ở.

Bên ngoài lại có tiếng mưa rơi, anh có thể cảm giác được hơi nước tràn ngập ở trong không khí, anh vén rèm cửa sổ, nhướng mày.

Anh không thích ngày mưa.

Một lần nữa buông rèm cửa sổ xuống, anh đi ra cửa mua tạ tập tay về, ở trong phòng làm mấy bài tập đơn điệu, thật nhàm chán, nhưng ít ra có thể làm cho anh không cần chú ý thời gian.

Tối hôm đó, anh thật may mắn có thể ngủ ngon.

Nửa đêm, gió thổi vào phòng, anh trở mình, ngẫm trộm nghe tiếng nước ồ ồ.

Nửa mê nửa tỉnh, anh cảm giác được nước lạnh như băng từ ngoài phòng lén lút tràn vào, tràn qua đệm lót giường của anh, xộc qua miệng qua mũi của anh.

Nước đó mặn, rất mặn.

Một loại cảm giác khủng hoảng vô danh trong lòng anh, trong lồng ngực tim đập nhanh hơn, anh thở hổn hển, định mở mắt ra nhưng anh lại không làm được, tiếp theo, mưa gió nổi lên, cả một đại dương đột nhiên ào đến, đưa anh quần vào đáy biển

Không!

Anh nắm chặt nắm đầm, ra sức xoay người mở ra mắt.

Một phòng yên lặng, không có cuồng phong, không có mưa to, đương nhiên càng không có người chìm vào đáy biển.

Bên ngoài trời vẫn mưa.

Ngồi ở trong bóng đêm, anh thở mạnh, thở gấp từng ngụm từng ngụm.

Trong phòng thực im lặng, lặng yên không một tiếng động, tràn ngập hơi nước.

Anh không thích mùa mưa, có lẽ anh nên đi ra nước ngoài, đến địa phương có vẻ khô mát, nhưng anh vẫn ôm ấp hi vọng, hi vọng gã quỷ hẹp hòi kia sẽ bởi vì cần người mà gọi anh trở về bất cứ lúc nào.

Trong bóng đêm, chiếc điện thoại vẫn trầm mặc như trước không hề vang lên.

Hoặc là cậu cũng có thể về nhà.

Anh khó chịu lau sạch cái đề nghị kia, anh đang suy nghĩ mình có nên mua nhiều bia trở về uống, nhưng kinh nghiệm nói cho anh biết, thứ đó tuy rằng sẽ làm anh ngủ, nhưng cũng sẽ làm sự tình càng tệ hơn.

Uống say không còn biết gì, sẽ chỉ làm anh càng dễ dàng nằm mơ.

Anh không muốn nằm mơ.

Cho nên, anh lại đứng lên vận động.

Cô không thể tin được hai mắt của mình.

Buổi tối thứ bảy đúng sáu giờ, khi cô mang rác xuống lầu thì liền thấy người đàn ông kia xách theo túi rác đứng ở nơi đó.

Ở trong một đám tam cô lục bà thấp bé, anh như con hạc đứng trong bầy gà, thoát nhìn đặc biệt dễ thấy, tuy rằng trên tay anh cũng giống như những người khác, cầm theo 2 túi rác, nhưng mọi người vẫn nhìn không được cách anh ít nhất là hai bước xa. Đó là một thành phố lớn, người ngoại quốc ở trong này cũng không ngạc nhiên, nhưng anh làm cho người ta cảm giác quá nguy hiểm, làm cho người ta không dám đến gần anh.

Anh vừa cao vừa tuấn tú, một đầu tóc ngắn hơi rối, mặt râu quai nón, một đôi mắt đầy kín tơ máu, bộ dạng của anh rất giống rất giống những tên cao bồi miền viễn tây như trên quảng cáo, chỉ kém trên chân anh không có mặc có giày ủng đinh thúc ngựa, trên đầu không mang chiếc mũ rộng vành, trên tay không cầm roi da mà thôi.

Cô vốn cũng muốn đứng cách anh xa một chút, nhưng nếu làm thế thì dễ gây chú ý, cho nên cô đành đứng ở phía sau anh, vụng trộm đánh giá anh.

Thời tiết mới vừa chuyển ấm, vào đêm liền lạnh, nhưng người đàn ông này vẫn là mặc áo ngắn tay, hiển nhiên tuyệt không sợ lạnh. Cánh tay của anh lộ ra từng khối cơ bắp, làm căng ních ở cổ tay áo ngắn, chúng nó thoát nhìn cũng giống như cùng cơ bụng cường tráng của anh, không hề có... chút sọc lồi dư thừa nào.

Gió đêm thổi lên cổ lên tóc hần, cô nhìn thấy chiếc cổ trắng sau cổ áo, không khỏi chú ý, ngay cả gáy của anh cũng rắn chắc như thế.

Cô nghĩ ra một lúc, người bình thường sẽ không đặc biệt đi luyện cơ bắp cuộn cuộn như vậy, anh tuy rằng không luyện khoa trương như những người tập thể hình, nhưng nhìn đương nhiên sẽ thấy khác hẳn người bình thường một cách rất rõ ràng.

Cô đoán, chính là bởi vì như thế, anh mới có thể đem bọn lưu manh kia đánh cho tề ra quần.

Không biết rốt cuộc anh làm gì nhỉ? Huấn luyện viên tập thể hình sao? Nhưng nói thật, cô rất khó tưởng tượng về mặt của anh ôn hoà chỉ đạo người khác, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, người đàn ông này tựa hồ vẫn bị trạng thái không vui rầu rĩ vây lấy, mày của anh vẫn luôn cau chặt.

3. Chương 3

Đối với sự chú ý quá mức của người bên ngoài, anh như là sớm thành thói quen, ở trong gió đêm rét lạnh, anh dùng tư thái thoải mái đứng, xe rác đến thì anh sải đôi chân dài rất nhanh đem rác của mình đem bỏ, làm cô ngoài ý muốn là, anh còn thuận tay giúp một vị bà bà lớn tuổi khác bỏ đi túi rác.

Bà bà nói chuyện với anh, anh vẫn không lộ ra tươi cười, chỉ gật đầu, sau đó mới xoay người rời đi.

Hành động này làm cho cô nhin không được đối anh vài phần kính trọng.

Cô đổ rác xong rồi, đi theo sau lưng anh lên lầu, không phải cô đã nói, người đàn ông này thật sự có cái mônг vĩnh cao. Bắp đùi của anh cũng rất cường tráng, ở mỗi lần anh dùng sức thì sẽ siết chặt vào chiếc quần bò kia, cô có thể thấy rất rõ ràng hình dạng chúng nó.

Anh ngụ ở tầng kia, đương nhiên cô cũng thế.

Anh đi đến trước cửa, ngừng lại, anh quá lớn, gần như chặn toàn bộ lối đi, cô phải chờ anh đi vào mới có biện pháp trở lại phòng mình, cô chờ anh mở khóa, nhưng anh không có dùng chìa khóa mà chính là trực tiếp mở cửa, sau đó quay đầu lại, nhìn cô nói.

“Cô chờ tôi một chút.”

Anh nói lời này, làm cho cô hoảng sợ, cô lặng người rồi ngẩn người, chỉ thấy anh vào cửa, cô hồ nghi đứng ở trước cửa, nhin không được trộm ngấm phòng anh, trên sàn cũng không thấy vỏ bia, bát mỳ ăn liền cũng không còn một mảnh, ngay cả quần áo bẩn cũng đều được giặt sạch phơi nắng trên ban công.

Dù căn phòng này vẫn có thể gọi là nhà, tuy vậy thật ra cũng gây ngạc nhiên lớn.

Cô còn muốn xem nhiều hơn thì anh đã cầm hộp đựng thức ăn rửa sạch xuất hiện, cô giặt mình, mới phát hiện anh là muốn trả lại cho cô.

Anh đem hộp đựng thức ăn đã hong khô đưa cho cô, “Cám ơn hộp đồ ăn của cô.”

“Ách, đừng khách sáo.” Cô tiếp nhận, nhin không được lại nói: “Cám ơn anh lần trước đã hỗ trợ.”

Anh gật đầu cho rằng nghe được.

Lo lắng cho mình lại nói năng lộn xộn với anh, cô cầm lấy hộp đựng thức ăn vội vàng xoay người đi về hướng cửa nhà mình.

Vốn tưởng rằng anh rất nhanh sẽ vào cửa, cô lại không nghe thấy tiếng đóng cửa, ngược lại lúc tra chìa khóa mở cửa thì nghe thấy anh mở miệng gọi một câu.

“Này.”

Cô bị dọa, thiếu chút nữa rút cái chìa khóa, ba chân bốn cẳng bắt được chìa khóa, cô quay đầu nhìn anh.

“Cô đã ăn tối chưa?” Anh tự tay cào cào đầu tóc rối, nhìn cô hỏi.

Miệng cô mở lớn nhìn anh, trả lời theo phản xạ: “Ách, chưa ăn.”

“Tôi cũng chưa ăn.” Anh nói.

“Hà?” Cô ngốc nhìn người đàn ông kia, có chút ngốc lăng.

“Muốn đi ăn cơm cùng không?” Anh hỏi lại.

Có một giây như thế, cô hoài nghi mình nghe lầm, nhưng giây tiếp theo, anh đã đóng cửa lại, rời khỏi cửa nhà của anh, đem cái chìa khóa nhét vào trong túi quần, đi đến trước mặt cô, cúi đầu, dùng cặp mắt xanh như biển, nhưng đầy tơ máu nhìn cô nói.

“Tôi mời cô.”

Anh không biết vì sao mình lại nói vậy.

Có lẽ là bởi vì anh thật nhàm chán, có lẽ là bởi vì anh cần giết thời gian, hai ngày gần đây, anh phát hiện anh bắt đầu tính toán anh làm mỗi việc đều cần ít thời gian, điều đó làm anh cảm thấy rất tẻ.

Tẻ hết biết rồi.

Anh cần dời đi lực chú ý, tầm mắt của cô vẫn giằng co ở trên người anh thì anh rất khó không chú ý đến cô.

Cô theo dõi anh, anh thật có thói quen mọi người theo dõi anh, nhưng có rất ít người sẽ luôn luôn nhìn mà không hề dời tầm mắt, theo cô xuống lầu, anh biết cô đang nhìn anh.

Đó là một loại thói quen, có lẽ bởi vì liên quan đến nghề nghiệp, anh có thói quen quan sát mọi người một cách lặng lẽ, điều này cũng không khó, bởi cô hoàn toàn không nghĩ tới việc muốn che lấp, anh có thể rõ ràng từ cửa kính của cửa hàng đối diện, thấy người phụ nữ đứng ở phía sau theo dõi anh.

Đại khái bởi vì cô đứng ở phía sau anh, cô nhìn chăm chú không kiêng nể, tầm mắt kia giống lông chim gãi trên cánh tay anh, sau đó là sau cổ, lưng.

Khi anh trở lên lầu thì cô lại theo dõi cái móng cùng đuôi anh.

Người phụ nữ này thích anh.

Khi anh nói chuyện với cô thì cô luôn khẩn trương, anh có thể thấy động mạch trên gáy cô kích động, thấy cô không tự giác khéo léo liếm đôi môi hồng căng mọng.

Cô không phải loại phụ nữ xinh đẹp sẽ làm người đã gặp qua là không quên được, nhưng vẻ mặt của cô thật phong phú, tất cả cảm xúc điều thể hiện hết trên mặt làm anh có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Anh biết cô là người như thế nào, người như cô tâm tư đơn thuần, thẳng tắp, có đôi khi ngu ngốc, bất quá đối với loại người này, không quá cần đi đoán tâm cơ của đối phương, bởi vì loại người bình thường này sẽ trực tiếp đem ý tưởng chính mình nói cho người biết, loại người này lời nói không để trong lòng.

Vậy thì tốt lắm.

Anh thích loại trực tiếp như vậy.

Cho nên anh không nghĩ nhiều, chỉ mang theo cô đi vào cửa hàng thịt nướng gần đó.

Cửa tự động lặng lẽ mở ra, người phụ nữ đi theo phía sau người đàn ông vào cửa, trong cửa hàng vẫn mở điều hòa mặc dù ở vào đêm gió lạnh thổi vù vù, khiến người vừa vào cửa liền nhịn không được run lên.

Đây thật không phải là chủ ý tốt.

Người phụ nữ nghĩ, anh thoát nhìn rất nguy hiểm, bộ dáng kia rất giống như đã mấy ngày không ngủ, cô thật sự không nên tùy tiện cùng anh đi ra ngoài, huống hồ cô đã ở trước mặt người đàn ông ra làm nhiều chuyện xấu hổ, không biết cô đã chấp mạch dây thần kinh nào rồi.

Nhưng khi anh đi vào, phục vụ dẫn đường vào chỗ thì cô vẫn không tự chủ được đi theo, ngồi xuống ở vị trí đối diện anh.

Nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện với bộ ngực đủ săn chắc trong áo thun, cô chợt dạ nghĩ.

Được rồi, cô thừa nhận, cô đúng là có chút bị sắc đẹp mê hoặc, cô thích nhìn thân thể xinh đẹp, mà thân thể anh vừa vặn là hình thể mà cô thích, mặc dù có điểm cường tráng, nhưng lại không giống cái loại người cơ bắp cuộn cuộn, hơn nữa lúc anh đi trên đường thật đẹp mắt, sẽ không xoay người còng lưng, cũng sẽ không quá thẳng, chính là cái loại thật nhẹ nhàng, thực thành thạo, thực. . .

Xinh đẹp.

Cô thật sự nghĩ không ra chữ khác để hình dung.

Người đàn ông kia kêu vài món thịt cùng hải sản, còn có bia, sau đó đem thực đơn đưa cho cô.

“Này, cô chọn đi.”

“Đến lượt tôi?” Cô nhìn anh, “Tôi nghĩ anh chọn là được rồi.”

“Đó là phần của tôi.” Anh mắt cũng không chớp nói: “Tôi không gọi phần của cô, tôi không biết cô muốn ăn cái gì.”

Phần của hắn? Ông trời, anh ăn được nhiều vậy sao?

Vì sức ăn anh mà cô cảm thấy có chút giật mình, cô thật khách khí gọi một phần cá nướng, một phần nấm hương cùng một phần rau xà lách.

Phục vụ nhóm một bếp lửa nhỏ, đặt vỉ nướng lên trên, sau đó rời đi, cô nhìn người ở đối diện, nhin không được hỏi.

“Tôi còn không biết anh tên là gì.”

“Mạc Lỗi.”

“Viết như thế nào?”

“Mạc là trong định luật, lỗi nghĩa ba tảng đá đắp thành một chỗ.”

“Cám ơn.” Cô nói cám ơn với người phục vụ mang bia đến, lại hỏi: “Lỗi của quang minh lỗi lạc sao?”

Người đàn ông đối diện dừng một chút, mới gật đầu, “Ừm.”

“Tôi họ Đường, Đường của triều Đường.” Cô nhìn anh, nói: “Kêu Tú Tú, tú của Lê Tú.”

Anh nghe vậy, nâng lên mắt, tò mò lặp lại: “Đường Tú Tú.”

“Đúng vậy.” Cô mỉm cười nói: “Đường Tú Tú, anh có thể gọi tôi là Tú Tú cũng được.”

Người đàn ông đối diện khó được nâng lên khóe miệng.

Cô cười nhìn anh, hỏi: “Anh tới nơi này mới đổi tên tiếng Trung sao?”

“Tôi là con lai.” Anh biết ý của cô, cho nên nói cho cô: “Tôi sống và lớn lên ở đây.”

“Nha.” Cô nháy mắt mấy cái, “Thật có lỗi.”

Anh nhún vai, chỉ nói: “Rất nhiều người hiểu lầm, bộ dạng tôi không giống người phương Đông.”

Cô bật cười, “Quả thật.”

Phục vụ đưa lên một mâm thịt nướng, thao tác của người đàn ông rất quen thuộc.

“Anh làm nghề gì?” Cô tò mò hỏi.

“Điều tra viên.”

Cô nhìn anh, “Nhân viên điều tra bảo hiểm sao?”

“Gần như thế.” Anh vừa trở thịt nướng vừa giải thích: “Công ty của chúng tôi cũng nhận vài vụ của công ty bảo hiểm, chỉ là phạm vi càng rộng một chút. Một số việc phát sinh ngoài ý muốn thì ngoài cảnh sát điều tra, vì để ngừa vạn nhất, chủ doanh nghiệp mời chúng tôi đi tiến hành điều tra, tìm hiểu nguyên nhân, nếu cần chúng tôi cũng ra tòa làm chứng.”

Phục vụ lại đưa tới càng nhiều hải sản cùng thịt, lập tức đầy bàn.

“Nhiều thịt như vậy, anh thật sự ăn hết sao?” Cô nhin không được nhìn anh hỏi.

“Tôi rất đói bụng.” Anh nói xong, nhận cơm trắng từ phục vụ, sau đó rất nhanh bắt đầu ăn thịt nướng.

Cô chậm rãi ăn rau xà lách của mình, chú ý tới anh lộ ra vẻ mặt không vừa lòng.

“Anh có ý kiến gì sao?” Cô nhú mồm hỏi.

“Cô ăn quá ít rồi.” Anh trở miếng thịt: “Chỉ ăn salad là không đủ no.”

“Tôi còn có một con cá nướng.” Cô biện giải dùng đũa chỉ vào đĩa cá bên cạnh.

Anh liếc một cái, ghét bỏ nói: “Hiện tại không phải mùa cá hương, món đó không đủ để nhét kẽ răng.”

“Không phải ai cũng có khẩu phần giống nhau.” Tú Tú nói.

“Nếu cô muốn giảm béo bằng cách ăn ít một chút, thì không bằng vận động nhiều chút, dựa vào ăn uống điều độ giảm béo rất không tốt, rất dễ tổn hại thân thể.”

“Tôi không có giảm béo.” Không chút suy nghĩ, cô kháng nghị theo phản xạ.

Anh không nói chuyện, chỉ nhìn miếng cá gầy trước mặt cô, cùng với đĩa salad không bao nhiêu miếng của cô.

“Tôi chỉ là ăn ít thôi.” Cô kiên trì nói.

“Ha.” Anh nói.

Đây không phải là cười, mà là giễu cợt.

Mặt cô ửng đỏ, có chút xấu hổ trông anh liếc mắt một cái.

Anh không để ý đến cô, chỉ kêu thêm bát cơm trắng, gấp một ít thịt nướng, anh hai ba cái liền ăn xong rồi một chén hết đĩa thịt nướng, tiếp tục nướng đĩa thứ hai.

Cô chậm rãi ăn rau xà lách của mình, nhưng chén thức ăn ít ỏi đó, thật sự không có biện pháp chống đỡ bao lâu, anh nướng cá giúp cô, sau đó ăn luôn chén cơm thứ hai cùng đĩa thịt thứ hai.

Anh đem thịt nướng thơm quá, thoát nhìn làm cho người ta muốn ăn, bộ dáng anh ăn cơm hào sảng, làm cho cô cũng đói bụng, cô gần như có thể nghe thấy hệ tiêu hóa của mình đang mấp máy reo hò.

Cá của cô đã nướng chín, anh mở miệng hỏi cô.

“Cô thêm cơm không?”

Tú Tú chần chờ một chút, gần đây quả thật quần cô có hơi chật một tí, cô thật sự cần ăn ít một chút.

“Ăn cá nướng không cơm trắng, thật tệ.” Anh nói thêm.

Cô biết, hơn nữa anh còn giúp của cô rắc muối lên cá, mùi cá nướng làm cho nước miếng cô đều chảy ra rồi.

“Vây. . . Được rồi, một chén là được rồi.” Cô thỏa hiệp lui một bước.

Anh gọi phục vụ, giúp cô kêu bát cơm trắng.

Cơm trắng với cá nướng, thật là tuyệt phối, cô ăn hai miếng, thấy anh giúp cô rót một ly bia, đưa tận tay cô.

Ly bia đầy, bọt bia dâng cao, thoát nhìn thật sự giải khát.

Cô do dự thật lâu, nuốt nước miếng.

Chỉ là bia đến mình, hẳn là hoàn hảo, cô cầm cái chén, uống vào một ngụm nhỏ, bia lạnh vào miệng, mang theo bọt khí thuận yết hầu như thế, làm cho cô nhịn không được lại uống một ngụm.

Ai, bia ngon, với cá nướng cùng cơm trắng thật sự là quá tuyệt.

Cô vui vẻ ăn miếng cá mềm, cá nướng thật ngon, hỏi: “Sao anh học được kỹ thuật nướng thịt ngon thế?”

Anh lại dừng một chút, mới nói: “Tôi lớn lên ở phía đông, từ nhỏ nhà chúng tôi thi thoảng sẽ cùng nhau nướng thịt.”

“Nghe vui quá.” Cô ăn một ngụm cá, một ngụm cơm, lại một ngụm bia, thức ăn ngon làm cho cô dần dần buông xuống cảnh giác, nói :”Tôi là đứa trẻ thành thị, trừ bỏ thịt nướng trong tiệm, tôi chưa từng nướng qua thịt, cho dù ở trong tiệm cũng thường nướng khét, tôi chỉ muốn nướng chín thôi mà.”

“Lấy đũa đâm vào thì biết.” Anh nói cho cô: “Nếu xuyên qua thì là chín, không xuyên qua được thì là còn chưa chín.”

“Thì ra là thế.” Cô nhìn anh, tò mò hỏi:”Sao tôi không thấy anh dùng đũa thử?”

“Đó là phương pháp tay mới làm.” Anh cong khóe miệng, buồn cười nói:”Chờ cô quen, chỉ cần nhìn là đã biết chín hay không.”

“Nha.” Cô đem một ngụm cá cuối cùng bỏ vào trong miệng, lộ ra tươi cười vui vẻ lại tiếc nuối, đang lúc cô buông đũa thì anh đã gấp vào chén cô một miếng thịt nướng.

Cô ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy anh hếch mày, nói: “Cô cũng còn cơm, không ăn hết là lãng phí.”

Anh nói vậy, nhưng hôm nay cô đã ăn nhiều hơn mọi ngày rồi.

“Chỉ là một miếng thịt, ăn cũng không chết .” Anh liếc cô, cố ý nói:”Lại nói, cô không phải không giảm béo sao?”

Đó là khiêu khích.

Cô biết rất rõ ràng, cố tình cô không chịu nổi khiêu khích này.

“Ăn thì ăn.” Cô cầm lấy chiếc đũa, gấp thịt bò nhét vào miệng.

Nha, trời ạ... Cô đã lâu chưa ăn đến thịt nhiều nước mỡ rồi.

Miếng thịt bò vừa thơm lại vừa non mềm, nước nhiều, vừa vào miệng thì gần như muốn hòa tan ở trong miệng cô, ăn ngon đến làm cho cô thiếu chút nữa xuyết xoa thành tiếng.

Cô híp mắt, mím môi, nắm chặt chiếc đũa, cảm giác từ đầu đến chân đều gần như cuộn lại vì thỏa mãn.

Làm cô lưu luyến không rời nuốt vào khối thịt kia, trong đĩa của cô lại có thêm một khối thịt bò, cô nắm chặt chiếc đũa, giương mắt nhìn lên anh.

Người đối diện trưng một bộ dáng không có việc gì, tiếp tục nhanh tay trở miếng thịt của mình.

4. Chương 4

Không nên không nên, cô không thể tiếp tục ăn nữa –

Nhưng mà, thịt bò này ăn thật ngon –

Cô có thể cảm nhận được hương vị ngọt còn trong miệng, cô nhịn không được lại nuốt nước miếng.

Nhìn chằm chằm thịt bò yên vị trong mâm, lần này, cô chỉ do dự hai giây liền ra tay tiếp .

Rất lạ thường, người đàn ông này sao lại có biện pháp đem thịt trong tiệm nướng ăn ngon như vậy?

Cô không thể tiếp tục ăn nữa, thật sự không thể tiếp tục ăn nữa, nhưng có lẽ chỉ ăn thêm một miếng, một miếng nữa thôi là tốt rồi, chỉ một miếng nữa thôi, chờ ăn xong miếng này, cô sẽ dừng lại.

Tú Tú tự nói với mình ba lần như vậy, nhưng mỗi lần cô ăn xong thịt trong mâm, anh sẽ thần không biết quỷ không hay để thêm vào một miếng, cô mỗi lần đều tự nói với mình không thể, nhưng mỗi lần cũng là không thể nhịn được vươn chiếc đũa đem thịt bò kia đưa vào miệng.

Anh có kỹ xảo nướng thịt siêu tốt, cứng mềm vừa phải, không biết anh như thế nào làm cho nước thịt vẫn thấm đều bao bọc bên ngoài, giữ nguyên gia vị bên trong, khiến cho thịt không bị khô, khi cô cắn vào miệng thì mùi vị miêng thịt lan tỏa đầy trong miệng.

Nếu chỉ là thịt bò thì coi như xong, anh ngẫu nhiên còn có thể làm nước ướp thịt, nước tương sớ sớ, pha thêm chút chanh, có đôi khi anh còn có thể cho thêm chút đường, nếu không nữa thì thêm gừng hoặc thêm chút dấm chua, làm cho mỗi một lần hương vị vào miệng đều không hề giống nhau, làm cho cô chờ mong vạn phần, luyến tiếc ngừng đũa.

Đầy đủ vị chua cay ngọt đắng, hoàn toàn chính là tay nghề đầu bếp nổi danh.

Nếu có thể, nói không chừng cô thật sự sẽ đem đầu lưỡi mình nuốt vào.

Cô hoàn toàn rơi vào tay giặc giữa mỹ thực tốt đẹp, đã hoàn quên lời muốn nói, làm lúc cô thật sự ngừng đũa thì đã ăn nhiều lắm... mà uống cũng không ít.

“Anh thật sự là hơi quá đáng.” Trên đường trở về, cô cười oán giận.”Tôi nhất định sẽ béo lên.”

“Cô ăn rất vui vẻ, không phải sao?” Anh nói.

“Đúng vậy, tôi ăn rất vui vẻ.” Tú Tú cười, cùng anh một chỗ trên đường cái, gật đầu thừa nhận: “Nhưng may mà anh ăn cũng nhiều, bằng không còn ăn hết như vậy, tôi sẽ chết mất.”

Anh không phải cố ý.

Nhưng vẻ mặt cô ăn ngon đến thế, trực tiếp thuần túy đến như vậy, hai mắt của cô sáng lên, khoe miệng không tự giác cong lên, cô muốn che lấp, nhưng bộ dáng vui vẻ thỏa mãn đó dù có muốn che cũng không thể che được.

Làm cho cả người cô đều phát sáng lên, giống như tỏa sáng. Anh đoán cô không biết khi thanh âm cô phát ra, nho nhỏ rên rỉ, nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt khát vọng, mỉm cười thỏa mãn. Ông trời à, bộ dáng khi cô ăn, thật sự đáng yêu. Cô toàn tâm toàn ý hưởng thụ đồ ăn, ngọt chua cay đắng, bọn họ đến cô đều không cự tuyệt, hoàn toàn quên hẳn là mình đang cần nên do dự.

Anh nhịn không được đem cô ép ăn đến no.

Ăn uống no đủ, cô buông lỏng ra về khấn trương, xem cô vui vẻ đến độ nhịn không được ở trên đường lớn nhảy từng bước nhỏ.

“Ăn ngon thật nha.” Cô quay quay chiếc túi xách nhỏ trong tay, quay đầu cười nhìn anh, ở lối đi bộ, nói:”Tôi tuy rằng ăn rất no, nhưng nhớ đến vẫn còn chảy nước miếng, anh thật sự rất lợi hại, sao anh không đi làm đầu bếp nhỉ?”

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia bởi vì rượu mà ứng hồng càng thêm đáng yêu, khe cong khoe miệng: “Không có gì, nhà chúng tôi mọi người đều nướng thịt như vậy.”

“Khó trách anh cao to như vậy.” Cô khanh khách cười: “May mắn tôi không phải con gái nhà anh, bằng không tôi nhất định sẽ biến thành heo phì, mỗi ngày phải kháng cự nhiều món ngon như vậy, siêu đáng sợ.”

Đêm lạnh như nước, đèn nê ông ở trên đường lóe ra, hàng cây bên đường trong đêm đen nhẹ nhàng đung đưa.

Cách nói của cô làm cho anh mỉm cười, anh chưa từng nghĩ qua như vậy, bất quá anh tựa hồ có nghe qua oán giận cùng loại thể này, nhưng mấy cô gái đó đều là vừa cười vừa trách, giống như cô.

“Ăn thức ăn thôi mà, đâu có gì đáng sợ như thế, vận động nhiều tiêu hao hết thì tốt rồi.” Anh nói.

“Anh nói thực đơn giản.” Cô quay đầu nhìn anh, nhăn mũi nói:”Nhất định từ nhỏ đến lớn anh không buồn vì cân nặng rồi, đúng không?”

Phiền não của anh xác thực không vì thế, lượng vận động của người nhà anh luôn luôn quá tải.

Tuy rằng anh không trả lời, nhưng cô xem bộ dáng anh, thì đã biết chính mình đã đoán đúng, không khỏi nở nụ cười chế giễu: “Ha, làm đàn ông thật tốt, đi chơi bóng, chạy bộ, thì nhiệt lượng sẽ tiêu hao hết rồi.

Anh biết không? Phụ nữ bởi vì phải sinh dục, bản năng sẽ chứa đựng năng lượng ở trong thân thể, đây là trời sinh .”

“Đây là nói xạo.” Anh lần đầu tiên nghe được loại cách nói này.

“Không phải đâu.” Cô nói nghiêm túc :”Vì sinh tồn, cơ thể phụ nữ chúng tôi tương đối sẽ có nhiều mỡ, đây là do gen, anh không phải phụ nữ, cho nên anh không hiểu đâu.”

Trời mưa rồi.

Cô dừng lại, xoay cái ba lô hoa của mình lại.

“Cho nên ý cô là, trên thế giới này nếu là đàn ông thì sẽ không mập?” Anh đứng ở bên người cô hỏi.

“Không phải, ý tôi là, nếu so với phụ nữ, thì đàn ông có vẻ không dễ dàng béo phì.” Cô nói xong lấy ra một cây dù mở bung ra.

Anh ngây ra một lúc, không nghĩ tới túi nhỏ như thế, thế nhưng có thể bỏ cả dù vào.

Cô ngửa đầu nâng dù hơi cao, vừa đưa anh vừa chỉ vào hình ảnh đáng yêu in trên dù, lộ ra một nụ cười đặc biệt vui vẻ: “Thấy chưa, lợi hại không? Tôi rất thông minh đúng không? Tôi biết trời sẽ mưa nha.”

Dù của cô siêu nhỏ, nhỏ đến mức hoàn toàn không che được bờ vai của anh, nhưng cô một tay miễn cưỡng khen, một tay cầm túi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, khoe miệng cong cong đắc ý, bộ dáng vô cùng đáng yêu , đáng yêu đến mức anh lập tức phản ứng không kịp.

Sau đó, chờ anh phát hiện thì anh thiếu chút nữa cúi đầu hôn cô.

Thiếu chút nữa thôi, bởi vì anh đã dần lại được.

Cô vẫn cười ngây ngô .

“Cô uống say rồi sao?” Anh hỏi, lấy tay cầm lấy cái dù trên tay cô.

Cô cười khanh khách : “Mới không có, anh ngốc quá, tôi mới uống mấy ly bia, làm sao có thể như uống rượu.”

“Mấy ly?”

“Ba...” Cô nới tay, cúi đầu thực nghiêm túc bắt đầu xòe bàn tay ra đếm: “Ba, bốn,... năm, không đúng, là sáu ly.”

Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc đưa tay đếm trước mặt anh, nói:”Anh xem, mới sáu ly, không ai uống bia sẽ say nha.”

Trước kia anh cũng cho là như vậy.

Nhưng khi cô xòe ra năm ngón tay thì không chút ổn định.

“Cô uống đến sáu ly?” Anh hỏi lại.

“Sáu ly.” Cô nghiêm túc gật đầu, bàn tay nhỏ bé vẫn đang xòe ra, lay động ở trước mắt anh. ”Sáu ly mà thôi nha.”

Anh nhin không được bật cười.

“Anh cười cái gì?” Cô tức giận, trừng mắt nhìn anh hỏi: “Có cái gì buồn cười chứ?”

“Không có.” Anh giữ tay cô lại, cầm dù thay cô , mang theo cô đi vào ngõ nhỏ.”Tôi chỉ là cảm thấy cô thật đáng yêu.”

“Đáng yêu?” Trong nháy mắt, cô lộ ra vẻ e lệ, ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên, nhìn anh hỏi: “Có sao? Anh thật sự cảm thấy tôi đáng yêu?”

Nếu là lúc trước thì anh còn chưa xác định, hiện tại trăm phần trăm xác định cô đã say rượu rồi.

“Ừ.” Anh nén cười gật đầu.

Cô vui vẻ nở nụ cười, nói: "Mạc Lỗi, anh thật là một người tốt."

Những lời này, làm cho tươi cười nơi khóe miệng anh càng thêm mở rộng.

"Cô là người đầu tiên nói thế." Anh nói với cô.

"Vậy những người kia nhất định là mắt mù rồi." Cô nói.

Anh không trả lời, nhưng khẩu khí của cô đầy căm phẫn, làm cho anh có chút hường thụ.

Phía chân trời vang lên tiếng sấm, mưa càng lúc càng nặng hạt, chỉ thoáng chốc, bất thành linh mưa tầm tã khiến chiếc dù nhỏ của cô không thể chống đỡ.

"Má ơi, mưa lớn thật, chạy nhanh đi..." Cô cười kéo anh chạy về phía trước.

Anh cùng cô cùng nhau chạy nhanh về nhà trọ, chạy đến cửa nhà trọ thì hai người đã ướt hết nửa người, cô thở hổn hển, đáng về cực kì vui.

"Trời ạ, lạnh quá, thật sự là lạnh chết người."

Cô vừa nói vừa cười đi lên lầu, anh đi theo phía sau cô, cô lấy ra chìa khóa thử vài lần nhưng mở cửa không được, anh đi lên phía trước giúp cô.

"Để tôi."

Cô không nghĩ nhiều liền đem chìa khóa giao cho anh, nói: "Ngón tay tôi đều đông cứng rồi."

Anh giúp cô đem cửa mở ra, cô lập tức chuồn mất, trượt đi vào, sau đó đưa đầu ra thăm dò, dùng cặp mắt to đen như cười nhìn anh nói: "Cảm ơn bữa tối của anh."

"Đừng khách sáo." Anh cong khóe miệng, đem chìa khóa trả lại cho cô.

Cô tiếp nhận chìa khóa, khiến hơi lạnh lướt qua tay, khóe miệng khẽ cong cong nói: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Anh nói.

Cô lại lộ ra một nụ cười nữa, sau đó đóng cửa.

Nghe được cô đã đóng cửa, anh mới xoay người rời đi, trở lại gian phòng cách vách.

Trong phòng thực tối, anh không bật đèn, chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm thấy thật yên tĩnh, sau đó mới nhớ tới, bởi vì vừa rồi cô luôn cười, hoặc nói không ngừng.

Ở bên cạnh người phụ nữ đó, thời gian qua thật sự mau, một buổi tối lập tức đã không thấy tăm hơi.

Anh lắc lắc đầu cởi quần áo ướt đẫm, đi vào trong phòng tắm tắm.

Nước ấm làm mất đi cái lạnh trên người, thân thể dần trở nên ấm áp.

Anh vừa mới cầm lấy khăn mặt lau đầu, liền nghe thấy có người đang gõ cửa, anh liền lấy khăn vây quanh ở trên lưng, đi tới cửa nhìn qua khe cửa.

Bên ngoài không phải ai khác, là người phụ nữ đó, cô mặc bộ áo ngủ màu hồng dài tay, tóc đuôi ngựa đã được thả xuống sau lưng.

Anh mở cửa.

Thấy bộ dáng của anh, cô ngây ra một lúc, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu nhìn anh, khăn trương liếm liếm đôi môi ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ hoi.

"Anh có máy sấy không?"

"Không có." Anh kỳ quái nhìn cô, tóc của cô đã được sấy khô.

"Tôi cũng nghĩ vậy, đây nè..." Cô đem máy sấy đưa cho anh: "Đem tóc sấy khô đi."

Nói xong, cô xoay người chạy.

Cầm lấy máy sấy, anh buồn cười nhìn cô chạy trời chết, đoán rằng có lẽ cô đã tỉnh rượu một chút.

Hơn nửa đêm, cô nghe được tiếng đóng cửa ở cách vách.

Anh không thực dùng sức, nhưng giữa đêm khuya, chỉ cần một chút tiếng động nghe qua đều rất lớn.

Tú Tú cho là mình nghe lầm, cô ngừng công việc trên tay, đi đến ban công, chỉ chốc lát sau, quả nhiên thấy người đàn ông kia đi ra cửa lớn của nhà trọ.

Mưa tuy rằng đã ngừng, nhưng bên ngoài còn rất lạnh.

Anh mặc đồ thể thao, đầu đội nón, sau đó bắt đầu chạy chậm.

Cô ngậy ra một lúc, nhưng anh thật sự đang chạy, ở lúc một giờ sáng.

Anh không nhanh không chậm chạy về phía trước, hai chân liên tục vận động, không bao lâu liền biến mất khỏi tầm nhìn

Tú Tú hồ nghi nhíu mày, lại chỉ có thể trở lại bên cạnh bàn, tiếp tục đem chân châu đính lên vải, cái này là lễ phục khách hàng đặc biệt yêu cầu, cô phải mau chóng làm mới có thể giao hàng đúng hạn.

Lúc trước chỉ cần bắt tay vào làm việc, cô sẽ chuyên tâm công tác, chuyên tâm đến mức gần như rơi vào trạng thái mất hồn, không như tối hôm nay, cô vẫn nhìn không được chú ý nhìn đồng hồ.

Nửa giờ đi qua, anh vẫn chưa trở lại.

Ngày đó cùng anh đi ra ngoài ăn cơm, sau khi cô lấy máy sấy cho anh, trở về liền ngủ như chết, sau đó mơ một giấc mộng xuân siêu cấp tà ác.

Không có biện pháp, đáng người của anh thật sự rất làm cho người mơ màng.

Cô làm sao mà biết anh thế nhưng chỉ quần khăn tắm ra mở cửa?

Thân thể của anh thật sự rất mê người, khiến người ta muốn phạm tội, trời biết mặc dù đã qua hai ngày, hiện tại cô chỉ cần nhắm mắt lại, vẫn còn có thể thấy nước trượt xuống từ vòm ngực rắn chắc của anh, còn có một ít giọt sắp chảy xuống tới gần bụng dưới anh, bộ lông màu vàng lợt còn vương chút nước sáng lấp lánh.

Cô cho tới bây giờ cũng không từng nhìn qua một người đàn ông ở cự ly gần như vậy – được rồi, có lẽ cô đã từng nhìn qua, nhưng ít ra chưa từng ướt đầm như vậy, cô cũng chưa bao giờ biết trí nhớ của mình thế nhưng lại có thể tốt như vậy.

Cô ở trong mộng liêm hôn lên cơ bụng ướt đầm kia, rồi đến cơ ngực, còn có địa phương khác nữa.

Ông trời, cô quả thật là sắc nữ siêu cấp dâm loạn.

Mộng xuân đáng sợ kia đã làm cho cô không mặt mũi nào đối mặt với người đó, liên tục hai ngày, trước khi cô ra cửa đều ngó qua mắt mèo một lần, chỉ sợ không cẩn thận gặp phải anh.

Ngày hôm qua khi cô về, thấy anh đem máy sấy bỏ vào trong một cái túi giấy, đặt ở cửa nhà cô. Trong túi giấy ngoài chiếc máy sấy, còn có tờ giấy nhỏ, phía trên chỉ đơn giản viết hai chữ. “Cảm ơn.”

Cô đem tờ giấy để vào ngăn kéo bàn làm việc, đem máy sấy để lại trên tủ, thời gian kế tiếp, lại như cũ nhìn không được vẫn nghĩ đến anh.

Một giờ, anh vẫn còn ở bên ngoài.

Cô tự nói với mình là phải chuyên tâm, nhưng vô dụng, cô không khỏi đoán già đoán non rằng vì sao anh nửa đêm còn đi chạy bộ? Anh mất ngủ sao?

Qua mấy ngày nay, cô chú ý tới tơ máu trong mắt của anh vẫn không hề biến mất, ngày đó ăn cơm thì tuy rằng anh thoát nhìn thực bình thường, nhưng ở dưới hai mắt đã thâm quầng.

Anh nói anh chờ công ty phân bổ nhiệm vụ, nhưng mấy ngày nay cô cũng chưa thấy anh đi trình diện.

Đúng vậy, cô đặc biệt chú ý, cô rất khó không chú ý đối tượng mộng xuân của mình. Cô đương nhiên không có rình coi anh, cô chỉ là len lén chú ý, anh trong một ngày sẽ ra cửa một hai lần, một lần đều chỉ có mấy giờ sẽ trở lại, mỗi lần trở về mồ hôi đều chảy đầy lưng.

Cô đoán là anh đi vận động, anh mặc quần áo và mang giày thể thao nha...

5. Chương 5

Có đôi khi anh đi ra ngoài một chút, sau đó sẽ mang đồ ăn cùng bia trở về, một tay anh có thể đồng thời cầm bốn lon bia.

Tay anh rất lớn, có chút thô ráp, lòng bàn tay có nhiều vết chai sần, cô nhớ rõ tay anh có thể nắm trọn tay cô, bị bàn tay to của anh bao phủ, cô lại có loại cảm giác an toàn một cách lạ thường.

Nha, hơn nữa anh nói cô thật đáng yêu.

Người phụ nữ rất khó không khắc sâu ấn tượng đối với người tán thưởng mình.

Hai giờ rưỡi.

Đã một tiếng rưỡi rồi, chạy bộ có cần lâu như vậy sao?

Rốt cục, lần thứ năm cô đến ban công xem xét thì thấy anh xuất hiện tại cửa, anh vẫn duy trì tốc độ như ban đầu, chậm rãi chạy về nhà trọ.

Cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy trong miệng anh thối ra khí, còn có mồ hôi ở dưới cằm. Anh đã cạo râu buổi sáng hôm nay, cô rất muốn xem bộ dáng anh sau khi cạo râu, nhưng cô không dám tới gần anh, chỉ dám ở trên ban công nhìn lên từ xa.

Gần đến nhà trọ thì anh thả chậm tốc độ, từ chạy chậm biến thành đi nhanh, cô chỉ thấy được một bên người anh, mặc dù đã chạy hơn một tiếng rưỡi, anh thoạt nhìn vẫn là thực ổn định.

Anh tự tay lau mồ hôi ẩm ướt mặt, sau đó ngẩng đầu, hướng cô nhìn lên.

Cô lắp bắp kinh hãi, nhanh chóng lui ra phía sau, chỉ cảm thấy tim nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Anh thấy cô không? Anh biết cô đang nhìn anh không? Hay chẳng qua là trùng hợp?

Tú Tú vuốt mặt nóng hồng, có chút quẩn bách.

Má ơi, cô trốn cái gì, bị anh nhìn đến còn trốn đi, không phải càng kỳ quái sao?

Cô cắn cắn môi, lại ló ra nhìn, anh đã không còn ở nơi đó, trong ngõ nhỏ không có một bóng người, cô chỉ còn thấy đèn đường mờ mờ trong mưa.

Trời lại mưa rồi.

Cô quay về trong phòng, tâm thần không yên trở về bên bàn làm việc, cô hẳn là nên ngồi xuống, tiếp tục đem quần áo khâu cho xong, nhưng ban nãy thoạt nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, Tú Tú chần chờ do dự, chờ cô hoàn hồn thì cô đã bỏ kính xuống, đi đến cạnh cửa mở cửa.

Anh vừa vận xuất hiện tại cửa thang lầu, trên người đều toát ra khí lạnh.

Thấy cô, anh nhíu mày.

Chết người thật, người này có một loại dung mạo đẹp trai như ma quỷ!

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, bị khuôn mặt đã cạo sạch râu của anh làm hoảng sợ, lập tức nói không ra lời, chỉ nghe thấy trong lòng ngực mình tim đang nhảy loạn.

Tuy rằng anh thoát nhìn vẫn là rất nguy hiểm, nhưng chỉ sợ cũng không thể ngăn cản bất cứ người phụ nữ nào nhào đến trên người anh.

Khuôn mặt anh ngũ quan rõ ràng, mày rậm mắt sáng, mũi thẳng môi mỏng, hơn nữa còn tóc vàng mắt lam

Ông trời, đó hoàn toàn không chỉ gọi là tuần tú mà thôi, mà phải nên gọi là tuần mỹ!

Mặc dù mắt có thâm quầng, hai mắt cũng đầy tơ máu, anh thoát nhìn vẫn là mê người đến đáng sợ. Cô vốn nghĩ rằng anh ít nhất cũng ba mươi mấy tuổi, hiện tại xem ra, anh không hơn hai mươi mấy.

Cô đã gặp qua rất nhiều soái ca, công tác của cô giúp cô có thể tiếp xúc không ít model nam, nhưng bọn họ cũng không giống anh, không có như anh... Cô không biết nên nói như thế nào... Khí thế chẳng?

“Còn chưa ngủ?”

Anh đi về hướng cô, cô chỉ cảm thấy một trận choáng váng mắt hoa, có chút cà lăm nói: “Ách, tôi, tôi đang đẩy nhanh tiến độ...”

Anh dừng lại ở trước phòng của anh, khoe miệng hơi cong.

“Tôi nghe tiếng anh ra ngoài.” Cô không có biện pháp làm cho ánh mắt mình rời khỏi mặt anh, lại nghe thấy chính mình nói: “Anh đi chạy bộ?”

“Uhm.” Anh móc ra cái chìa khóa.

“Anh không ngủ được?” Cô hỏi.

Anh lại nhếch khoe miệng, nhưng cô lại thấy gáy anh vì câu hỏi này mà mà căng thẳng.

Anh có vấn đề mất ngủ, cô đoán thế.

“Khi tôi không ngủ được sẽ uống sữa.” Cô nói cho anh biết.”Sữa nóng.”

Anh giương mắt nhìn cô, vẻ mặt ngạc nhiên.

Cô nắm chặt cửa, thừa dịp mình chưa hồi hận, da mặt dày mở miệng nói: “Anh có muốn thử một chút hay không? Trong tủ lạnh của tôi có sữa, tôi hâm nóng cho anh uống.”

Đôi mắt kia khẽ rũ xuống, không nhúc nhích cách vài bước khoảng cách xem xét cô, tại một giây đó, cô thật sự cảm thấy nhiệt khí không ngừng dâng lên, trái tim cũng hốt hoảng, dâng lên đến cổ, sau đó hiện lên hết cả khuôn mặt.

Ngay lúc cô thấy dũng khí của mình biến mất, chuẩn bị rút lui có trật tự, trong nháy mắt - anh cử động, lúc này đây thật sự đi về hướng cô.

Trái tim của cô vào giây phút đó, bắt đầu chạy như điên.

Anh đi đến trước mặt cô, cô mặt đỏ tai hồng lui về phía sau cửa, một bên cởi giày bỏ phía sau cửa, một bên tùy tay rất nhanh thu thập vải dệt cùng ren trên sofa.

Cô chưa từng mời người đàn ông nào vào phòng, tuy rằng nơi này cũng kiêm phòng làm việc, nhưng từ trước đến nay cô luôn có thói quen đem thành phẩm mang đi ra ngoài triển lãm, mà không phải mời người đến nhà cô xem.

“Trong phòng có hơi loạn một chút, anh cứ tùy tiện ngồi.” Cô không dám nhìn anh, chỉ ôm vải đặt lên bàn làm việc, bỏ lại một câu: “Tôi đi hâm sữa.”

Cô chạy nhanh vào phòng bếp, ba chân bốn cẳng mở tủ lạnh lấy sữa ra, sau đó đem sữa rót vào chén Mark mình thích nhất, để trong nồi cách thủy đun nóng.

Lúc mở bếp thì cô nhin không được lại ngược mắt nhìn lên anh.

Anh ở cửa cởi bỏ giày và tất, đi đến đứng trước sofa của cô. Ở trong phòng cô hỗn loạn, anh thoát nhìn có chút rối, như là không cẩn thận lọt vào nơi bị cướp, hoặc giống như rơi vào trong phim hoạt hình trình thám của Disney, càng như là một thanh chủ tử quân dụng cắm vào trên bánh ngọt dâu tây bơ.

Trong chốc lát, anh tựa hồ không biết nên đứng hay là ngồi xuống, anh đánh giá gian phòng của cô, thoát nhìn cơ hồ có chút hỗn độn, sau đó anh quay đầu nhìn về hướng cô.

Cô cuống quýt cúi đầu, từ trong ngăn tủ tìm ra bánh quy dùng chung với sữa.

Trời ạ, cô không biết mình đang làm cái gì, cũng không hiểu được mình nghĩ cái gì, thế nhưng mời anh vào nhà.

Anh không phải người xấu, cô biết.

Anh có rất nhiều cơ hội có thể chiếm tiện nghi của cô, nhưng anh chưa từng làm như vậy.

Hi vọng không phải bởi vì cô không có lực hấp dẫn.

Nha, trời mới biết, hiện tại hình như chính cô là người muốn sàm sỡ anh thì phải?

Tú Tú âm thầm than... Rên một tiếng, sau đó trợn trừng mắt, nhanh chóng đem bánh bích quy đặt lên cái mâm nhỏ.

Gian phòng của cô tràn ngập màu sắc.

Bởi vì công việc, anh từng đi qua rất nhiều địa phương, bước vào rất nhiều căn nhà, cũng rất ít thấy có căn nhà nào có thể... Làm cho người ta hoa mắt hỗn loạn như vậy.

Phòng cô không khác phòng anh là mấy, dùng giá sách cùng tủ chia căn phòng ra làm bốn khu vực, phòng làm việc, phòng khách, phòng bếp, ở mặt sau giá sách cao kia là phòng ngủ.

Hàng đồng vải đủ màu sắc và kiểu dáng chất thành đồng, tây một đồng đồng một đồng, có một số thì được gói lại để tựa vào góc tường, có một ít vải bị cắt đôi trên mặt đất hoặc trên bàn, dựa vào tường có vài ngăn tủ, có ngăn mở có ngăn đóng, bên trong đựng đầy các loại nút áo cùng hạt trân châu, còn có mấy tấm vải ren bị nhét vào tủ còn chứa lại một góc bên ngoài.

Cô có một bức tường đính đầy các loại ren, đủ màu đủ sắc.

Bàn làm việc của cô rất lớn, lớn như cái giường, phía trên ngoài chiếc máy may, kéo, kim, bản vẽ, còn có một cái kim, khi nhìn đến cái kim, anh ngáy ra một lúc, còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm, bất giác đi tới.

Đó thật là một cái kim, cô có một cái kim lớn, còn có một số đinh ốc nhỏ, cái kim đang giữ chặt một con ốc, cùng một cái bật lửa, anh đến gần mới phát hiện trên bàn cô còn có dây câu cá, đó thật sự là dây câu, câu cá dùng là loại dây đó, hơn nữa trong ngăn kéo càng có nhiều hơn, chỉ là khác loại mà thôi.

Anh hoang mang nhìn chúng nó, chẳng đến anh thấy trên bàn có cái mũ bán thành phẩm, cô lấy dây câu xuyên qua hạt thủy tinh, rồi khâu trên mũ.

Bên cạnh bàn ngoài một cái đèn cao gần bằng đầu người, còn một cái mô hình người không đầu, mô hình mặc một bộ lễ phục màu hồng, ống tay áo được may bằng vải ren cao cấp và có đính hạt trân châu đẹp mắt.

Nó còn chưa hoàn thành, phía trên cắm rất nhiều đinh ghim, có nhiều chỗ chỉ dùng kim băng giữ cố định, nhưng thoát nhìn cũng đã sắp hoàn thành rồi.

Có thể nhìn thấy nó được làm rất công phu cẩn thận, làm cho người ta thán phục, ngay cả anh là người không biết gì cũng nhận ra được không phải là người thường có thể làm ra bộ lễ phục này.

Phía sau truyền đến thanh âm bày biện chén bát.

Anh xoay người, thấy cô đem đồ bày ra trên bàn ở phòng khách, đem ly sữa nóng cùng mâm bánh quy đặt trên bàn, anh đi trở về phòng khách, ngồi xuống ghế sofa mềm mại.

“Cô là nhà thiết kế thời trang?”

“Cũng không phải là chuyên gia gì.” Cô cười cười có chút khấn trương, nói: “Tôi chỉ là yêu thích làm quần áo.”

Cô cầm một cái khăn mặt cho anh, “Cho anh, lau mồ hôi đi, coi chừng bị cảm.”

Anh đón lấy, lau đi mồ hôi trên mặt, khăn mặt của cô rất thơm, không phải mùi thơm của nước hoa, đó là mùi của hoa cỏ thiên nhiên, một mùi hương rất quen thuộc, anh rất nhanh phân biệt ra đó là hương thơm của huân y thảo. (hay còn gọi là hoa oải hương)

Cô bưng tách café của mình, có chút bất an cười nói: "Cái kia, ách, tôi còn phải đẩy nhanh tốc độ, anh cứ từ từ uống, tôi đi làm việc trước."

Nói xong, cô liền mang theo ly café quay trở lại phía bàn làm việc.

Anh cầm lấy cái chén sữa khoảng 500ml, bên trong sữa không phải hoàn toàn màu trắng tinh, anh uống một ngụm, phát hiện cô ở bên trong thả một chút hoa hồng.

Phòng này tuy rằng hỗn độn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác thật ấm áp, làm cho người ta bất giác thả lỏng.

Trong phòng nơi nơi đều là một ít vật nhỏ làm từ vải, trên sofa là gối ôm nhỏ, trước cửa phòng tắm là tấm màn thủy tinh, trên bàn dùng len sợi móc thành đệm lót, còn có gấu bông trên người bị cắm đầy kim như cây xương rồng...

Anh chú ý tới ở trước sofa cô trải một tấm thảm mềm, sợi thảm màu trắng quanh đầu ngón chân đen vì phơi nắng của anh, tuy rằng làm cho chân của anh thoát nhìn có chút buồn cười, anh vẫn là nhịn không được cọ một chút, thật là mềm mại, giống như bông, giẫm lên thực thoải mái.

Mềm mại như ghế sofa, làm cho người nào ngồi rồi sẽ không muốn đứng lên.

Anh lại uống một ngụm sữa nóng, làm cho dòng sữa ấm chảy vào yết hầu, tiến vào hệ tiêu hóa.

Anh tựa lưng vào ghế, đầu vừa nhấc lên liền thấy cô cầm một tấm vải, chặn đi ánh sáng của đèn trần, làm cho ngọn đèn trở nên nhu hòa rất nhiều, trên mặt vải có in hình cỏ cây và những con vật, trông thật náo nhiệt.

Âm nhạc du dương từ phía sau vọng tới, là độc tấu Piano.

Gần cửa sổ, có một cái gương rất lớn, có thể là liên quan đến công việc của cô, cô còn đặt một ít gương bên cạnh bàn, cả trong phòng khách, thậm chí bên giường đều có, làm cho cả không gian xem ra càng trống trải.

Anh có thể từ trong gương thấy cô rút về bàn ngồi xếp bằng trên ghế mây, một lần nữa cầm lấy kim chỉ, may tiếp bộ lễ phục.

Nơi phát ra tiếng Piano là cái tủ sau lưng cô.

Cũng giống như vài ngày trước, cô mặc bộ quần áo vừa người, áo lông dài trên gối, quần đen, tóc dài được cột tùy ý, có một vài sợi rơi trên má cô.

Ban đầu, cô còn nhịn không được vẫn nhìn lên anh, mỗi lần ngược mắt nhìn anh, mặt cô sẽ hơi hơi nhiễm hồng, nhưng sau khi cầm lấy kim chỉ, cô sẽ không tiếp tục ngẩng đầu, cô lấy đèn cạnh bàn kéo thấp đến trước người, cúi đầu chuyên tâm may quần áo, như là hoàn toàn đã quên sự hiện hữu của anh.

Trên sống mũi cô là cặp kính đen, kính mắt không làm cho cô có vẻ người lớn, ngược lại thêm một chút hương vị non nớt.

Cô gái nhỏ thuần thực bắt tay vào làm việc, kính mắt của cô không biết vì sao vẫn cứ trượt xuống, cô thường thường khâu hai cái lại phải lấy tay đem nó trở về.

Anh đã uống xong chén sữa, anh hẳn là nên rõ ràng một chút, uống xong chén sữa này, sau đó đứng dậy cùng cô nói lời cảm tạ, quay về cách vách đi, lại không biết tại sao, anh không muốn rời đi.

Nơi này có loại cảm giác quen thuộc, anh thấy trong gương là cô gái nhỏ đang chuyên tâm may quần áo dưới ánh đèn, nghĩ, nhà cô tuy có chút hỗn độn nhưng thật ấm áp.

Ngoài phòng trời vẫn mưa, anh biết, nhưng anh ở trong này, không nghe được tiếng mưa rơi.

Hơn nữa phòng ở của cô thật ấm áp, tuyệt đối không ẩm ướt.

Tuyệt đối không.

Anh đang ngủ.

Cô qua hơn hai giờ mới nhớ ra mình có khách, cô không thể tin được mình thế nhưng lại đem người đàn ông anh tuần giống ác ma kia quên mất.

Rõ ràng vừa mới cô cũng bởi vì anh đi ra ngoài chạy bộ mà tâm thần không yên, kết quả cô cố lấy dũng khí mời người ta vào nhà, cuối cùng làm việc đến quên mất anh.

Cô không biết mình là xảy ra chuyện gì, cô có tật xấu là khi làm việc sẽ không nhớ đến chuyện gì, đến khi cô phát hiện thì mình đã bỏ quên người ta hơn hai tiếng đồng hồ.

Không có biện pháp, anh rất im lặng, làm cho cô hoàn toàn quên sự hiện hữu của anh, thẳng đến khi cô hoàn thành bộ lễ phục, đứng dậy muốn đi toilet, mới phát hiện anh còn ở trên sofa phòng khách, dọa cô nhảy dựng lên.

Đi đến bên cạnh, cô liền phát hiện anh đang ngủ.

Anh ngồi dựa vào ghế, cả người gần như hoàn toàn rơi vào trên sofa, hai chân thật dài, đầu anh tuấn hơi hơi buông xuống, hai mắt khẽ nhắm, một bàn tay to lớn đặt ở giữa hai chân, còn một tay vẫn cầm cái chén Mark.

Anh không ăn bánh bích quy trên bàn, nhưng anh đem sữa uống hết rồi.

6. Chương 6

Cái chén được cầm lơ lửng rất dễ bị rơi xuống, sợ nó rơi xuống sẽ làm anh tỉnh giấc, cô rón ra rón rén tiến lên đi, thật cẩn thận vươn tay, đem cái chén trong tay anh lấy ra, ngón trỏ của anh còn câu ở trên quai tách, cô chậm rãi đưa ngón trỏ anh đẩy ra, may mắn không bởi vậy đánh thức anh.

Xem ra, anh thật sự quá mệt mỏi rồi.

Có lẽ cô nên lay anh tỉnh dậy, gọi anh trở về ngủ, nhưng dáng vẻ của anh giống như bị thiếu ngủ lâu ngày, làm cho cô thật sự không đành lòng, cô cũng từng mất ngủ, biết ngủ đến một nửa tỉnh lại, nếu lại muốn đi vào giấc ngủ quả thực khó như lên trời.

Xem bộ dáng người đàn ông này, anh mất ngủ khẳng định so với cô còn muốn nghiêm trọng không biết bao nhiêu lần.

Lặng lẽ, cô đứng lên, cầm cái chén cùng mâm bánh trở lại phòng bếp, thế này mới chạy tới toilet giải quyết nhu cầu sinh lý, sau đó trở lại giường mình, cầm tấm chăn lớn lên.

Anh nằm trên sofa, duy trì tư thế cũ, hô hấp chậm rãi, cô mong anh nằm xuống, như vậy hẳn là sẽ thoải mái hơn một chút, nhưng cô cũng sợ khi mình vừa chạm vào anh, sẽ hại anh tỉnh lại.

Cho nên cuối cùng, cô chỉ là đem tấm chăn cẩn thận khoác lên đến trên người anh, điều đó có chút khó, anh rất cao lớn, cô không thể không quỳ trên sofa, mới có biện pháp đem kéo chăn đến trên vai anh, nhưng sofa của cô rất mềm, hại cô thiếu chút nữa té trên người anh, may mắn một giây cuối cùng cô lấy tay chống trên mặt sau ghế dựa.

Anh vẫn không nhúc nhích, không hề bởi vì cô vừa làm loạn mà tỉnh lại.

Tú Tú nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu nhìn anh, khi nhìn gần như thế này thì càng thấy rõ vết thâm quầng trên mặt anh, ngoài ra còn có thể thấy được lông mày anh thật dày, tựa như búp bê.

Mà anh chính là búp bê nha, anh là con lai mà.

Ý niệm trong đầu làm cho cô nhìn không được tác động khóe miệng, cắn môi cười trộm.

Thu tay, cô từ phía sau rút ra một cái gối ôm nhỏ, ôm ở trước người, rút đôi bàn chân nhỏ đang lạnh lên, ngồi ở trên sofa, nhìn lên... Không đúng, là quang minh chính đại nhìn anh.

Cô gặp qua rất nhiều model nam, người xinh đẹp cô thật sự đã thấy nhiều, nhưng loại cực phẩm giống anh, thật sự là đã ít lại càng ít, khuôn mặt của anh nếu để cho nhà thiết kế thấy, nhất định sẽ giật nẩy mình.

Nhìn anh ngủ không hề phòng bị như thế, cô ách xì một cái.

Cô hẳn là phải nên về trên giường đi ngủ, nhưng co ở tại nơi này thật thoải mái, làm cho cô lười nhúc nhích.

Chỉ ngồi thêm chút nữa thôi, chờ chân cô không lạnh nữa, cô sẽ trở về trên giường.

Người đàn ông này thân thể rất đẹp mắt, đáng tiếc không thích hợp với trào lưu hiện nay, anh rất cường tráng, nhưng cô nghĩ nếu anh nguyện ý làm model, nhất định có không ít nhà thiết kế bỏ đi tiêu chí yêu thích của bản thân, vì anh mà thiết kế quần áo...

Liên tục thức vài buổi tối làm quần áo, cô thật mệt mỏi, cảm thấy mí mắt nặng nề.

Bất quá cũng sẽ có một ít liều chết không chịu để cho anh mặc quần áo bọn họ, mặt anh quá đẹp, sẽ mất đi phong thái...

Tựa lưng vào ghế sofa, nhìn anh ngủ say, suy nghĩ của cô cũng đã đi hết một vòng, mí mắt lại sắp rũ xuống. Cô nên đứng lên.

Mơ màng, Tú Tú cảm thấy mình nên đứng lên, rời khỏi sofa, đi trở về giường lớn, nhưng cô quá mệt mỏi, kết quả chân mới nhúc nhích, ôm lấy gối nhỏ trong tay, rút lại đôi chân trần của mình.

Cho là mình đã trở lại giường, Tú Tú thở dài, điều chỉnh vị trí một chút, chỉ chốc lát cô đã dựa vào ác ma anh tuần trên ghế, ngủ một giấc thật ngon.

Ánh sáng mờ nhạt, lặng lẽ đi vào cửa sổ.

Không khí lạnh như băng, nhưng người anh thật ấm, thật ấm.

Có thứ gì đó mềm mại trên mặt anh, thứ đó có hương thơm, giống lông chim, anh tỉnh lại trong tiếng mưa phùn, hoang mang mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một đầu tóc đen nhánh gối trên mặt mình.

Anh ngậy ra một lúc, sau đó mới từ trong gương, thấy Đường Tú Tú cuộn mình ở bên cạnh anh, trên người anh có chăn, còn cô không có, cô chỉ ôm một cái gối ôm, cả người bởi vì lạnh, cơ hồ dán bên cạnh người anh. Đầu cô nho nhỏ, gối lên đầu vai anh, anh không biết tại sao cô lại như thế.

Hai chân nhỏ của cô, vì lạnh mà đã nhét vào chăn của anh, nhưng có hơn phân nửa thân mình vẫn còn lộ ở bên ngoài.

Anh không thể tin được chính mình có thể ngủ, lại ngủ thẳng tới hừng đông.

Anh càng không thể lý giải, vì sao cô ngủ cùng anh ở trên sofa?

Duy nhất có thể xác định, là cô đã thay anh dọn dẹp chén sũa kia.

Từng cơn gió lạnh theo cửa nhẹ nhàng tiến vào, cô co rúm lại, nhướng mày, không tự giác càng tới gần anh, như là muốn từ trên người anh hấp thu một chút ấm áp.

Cô rõ ràng có giường.

Trong nháy mắt chỉ cảm thấy buồn cười, có chút không hiểu nhưng lại thấy thật vừa ý, thật ấm áp.

Anh nghĩ mình nên đứng dậy trở về phòng, để yên cho cô ngủ, nhưng cảm giác khi cô dựa vào anh, thật tốt.

Khi cô ép tới, đầu vai anh bắt đầu run lên, anh chậm rãi di động thân thể giơ tay lên, cô ngủ rất say, hoàn toàn không có cảm giác, anh điều chỉnh vị trí hơi hơi nghiêng, đem cô ôm vào người, sau đó mở chăn, đem cô cùng bao vây ở trong đó, cô không tỉnh lại, chỉ tiếp tục tựa vào ngực anh.

Cô thật mềm mại, lại có hương thơm. Giống mùi hương của hoa.

Anh nhắm mắt lại một lần nữa, ngửi tóc cô, mùi hương thật giống hương mùa xuân trong sân nhà anh.

Nhắm mắt lại, anh có thể thấy hoa cỏ trong sân nhà đang đâm chồi nảy lộc. Cha ở trong thư phòng lâu hai làm việc, mẹ ở trong sân tưới nước.

Anh nằm ở trong viện cũ kỹ ngủ gà ngủ gật, trong mơ hồ hình như còn nghe thấy tiếng Niệm Đường tức giận gầm rú ở đằng xa, nghe thấy tiếng cười của Đồ Hoan cùng Đồ Ái...

Đó là mộng, hay là trí nhớ? Anh phân không rõ ràng lắm.

Cơ hồ nháy mắt, anh liền tiếp tục ngủ.

Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của ô tô, có người mở ra cửa sắt chạy bằng điện, có người ở xa xa bấm kèn.

Trời đã sáng, cô biết, mọi người xung quanh đã rời giường, chuẩn bị ra ngoài đi làm hoặc đến trường.

Cô không trong nhóm người bình thường đi làm, nhưng mỗi khi vào lúc này, chung quanh luôn truyền đến thanh âm của mọi người vội vàng hoạt động, tiếng người chạy ồn ào, tiếng kèn xe, tiếng mở cửa huyên náo cả lên...

Các loại thanh âm khác nhau, lúc xa lúc gần, nhắc nhở cô nên rời giường bắt đầu một ngày mới.

Ở trong âm thanh hỗn độn đó, cô nghe thấy thanh âm nào đó, quy luật của thanh âm đó mang đến một loại cảm giác an toàn.

Cô không muốn rời giường.

Cô cảm giác mình như đang được ủ ấm trong lòng chim mềm, được bao quanh, được bảo hộ. Cảm giác này thật tốt đẹp, làm cho cô còn muốn ngủ tiếp một chút, muốn ở lại trên giường.

Không tự kìm hãm được, cô quay đầu đem mặt vùi vào trong gối nằm, không biết vì sao hôm nay gối đầu có chút cứng rắn, tuy rằng không thích lắm, nhưng ôm nó có hơi nóng, lại có thể co giãn, nhưng lại phát ra cái loại thanh âm làm cho người ta cảm giác an ổn...

Hả? Vì sao gối đầu lại phát ra âm thanh?

Cô hồ nghi dụi mắt, bàn tay nhỏ bé sờ sờ cái vật co giãn lại rắn chắc, ấm áp, còn có thể phát ra âm thanh. Xúc cảm này thật kỳ quái, cô nhớ rõ gối của cô rõ ràng là mềm hơn, hơn nữa trên gối đầu sao lại có chút gập ghềnh gì đó? Cô lại sờ soạng nó hai cái, nó giống như càng cứng rắn, càng rõ ràng rồi.

Thanh âm khi nãy cũng thoáng nhanh hơn một chút, sau đó gối đầu của cô chậm rãi nhúc nhích, có loại ấm áp trong nháy mắt, phất qua đỉnh đầu cô, lại có thêm khí nóng từ gối của cô.

Cảm giác này không hiểu sao lại quen thuộc.

Không... Không thể nào?

Nháy mắt linh ngộ, cô đột nhiên cứng đờ, vụng trộm mở mắt ra, chỉ nhìn thấy chính mình gối lên trên một chiếc áo màu đen, cô ngừng thở, hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Lần trước cô thấy cái áo này, nó đang được mặc ở trên người nào đó.

Ông trời, tình huống rất không ổn nha, phi thường phi thường không ổn.

Cô có thể thấy cổ áo của anh, dưới cổ lòi ra hầu kết, đương nhiên còn có khuôn mặt tuần tú đang phập phồng thở, đáng sợ nhất là, đầu cô gối lên trong ngực người ta, tay cô còn vuốt khuôn ngực rắn chắc của anh.

Chính xác mà nói, nó vốn không có kích thích như vậy, cũng không lòi như vậy.

Nó biến thành như vậy, là bị cô sờ loạn ma sát mà ra.

Trời ạ, cô làm sao có thể đáng chết vậy, cô đang ngủ, cô còn tưởng rằng cô đã quay về trên giường, kết quả cô thể nhưng leo lên trên người anh.

Gối ôm của cô rơi xuống, cái chăn vốn bị cô lấy ra khoác cho anh, lại bị cô trộm đến một nửa, chân của cô thậm chí không biết như thế nào gác qua hai chân của anh, cô cảm giác được vật xấu nào đó giữa hai chân anh vừa cứng lại nóng, trên hông cô còn có tay anh.

Tú Tú không dám hô hấp, chỉ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến mức đỏ hồng, may mắn duy nhất là anh vẫn chưa tỉnh lại.

Trong sâu thẳm lòng mình cô cảm thấy thật kích động, sau đó định chậm rãi bò dậy khỏi người anh, nhưng khi cô ngẩng đầu, thấy khuôn mặt anh anh tuần thì trong lòng hơi hơi rung động một chút.

Ông trời, cô vốn nghĩ gương mặt anh tuần của anh là do đêm qua ánh sáng không rõ tạo thành ảo giác, nhưng hiện tại ban ngày nhìn lại, anh thoát nhìn là đẹp đến không thể tin được.

Khác với đêm qua, sáng nay anh đã nằm trọn trên chiếc ghế sofa, khuôn mặt tuần tú quay về hướng cô, ánh nắng vàng nhạt phủ trên khuôn mặt anh.

Sau đó cô chú ý tới, ở bên trái mép tóc anh, gần huyệt Thái Dương, có vết sẹo mờ, vết sẹo là thứ duy nhất phá hư khuôn mặt tuần mỹ trời cho của anh.

Bình thường vết sẹo sẽ biến mất sau tóc của anh, vết sẹo tuy rằng không rộng, nhưng hơi dài, cô có thể thấy dấu vết nhiều mũi khâu trước đó, nơi đó, lông không thể mọc được, nhưng nó bị mái tóc vàng che chắn, không phải thực rõ ràng, không nhìn kỹ kỳ thật nhìn không thấy, nhưng vừa nhìn thấy, khiến cho người ta nhìn không được phải chú ý nó.

Má ơi, thương thể kia thoát nhìn rất đau, lúc trước nhất định sẽ gần như muốn mạng của anh.

Bất giác, cả người cô đều đau, không thể khống chế nâng tay chạm nhẹ vào vết sẹo.

Tóc của anh thật mềm, giống bộ lông của động vật nhỏ, điều đó càng làm cho vết sẹo thêm đáng sợ, gần như tại thời điểm này, hình như chính cô cũng đau đớn.

Nhẹ nhàng , cô vỗ về vết thương cũ trên đầu anh, không tự chủ được nhíu mày, hoài nghi là cái gì mới có thể tạo thành vết thương như vậy.

Anh không cần thận té ngã sao? Hay là lúc trẻ nóng tính, cùng người khác đánh nhau dẫn đến đã thương ?

Đột nhiên, tay cô bị người cầm, cô hoảng sợ, mới phát hiện mình đang làm cái gì, bất giác nín thở, mặt đỏ tím đập kéo thấp tầm mắt, hướng anh nhìn lại.

Anh nắm tay cô, đem tay cô từ vết sẹo kia kéo xuống dưới, đôi mắt màu lam nửa mở, trên mặt anh tuần không có biểu tình gì.

Ông trời, cô là một đầu heo.

Cô đem anh đánh thức , hơn nữa cô còn lợi dụng anh ngủ mà sàm sỡ người ta, giờ còn bị người ta phát hiện.

Nháy mắt, cô khựng hoảng gần như muốn nhảy xuống sofa chạy trốn chết, nhưng anh vẫn còn nắm tay cô, tuy rằng không có thực dùng sức, nhưng không có ý định buông tay.

Tú Tú cả người nóng lên, chỉ cảm thấy mặt đỏ tai hồng, há mồm muốn nói gì, trong óc lại trống rỗng.

Anh dựa vào thật gần, không đúng, là cô dựa vào anh quá gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, gần đến mức có thể thấy được đôi mắt sâu thẳm của anh. Cô hẳn nên nói gì đó, cái gì cũng được, thì anh lại nâng tay còn lại, khẽ vuốt mặt cô.

Lại một lần nữa, cô quên mình nên phải hít thở như thế nào.

Ngón tay anh lướt qua gương mặt cô, ngón cái thô ráp mơn trớn cánh môi khẽ nhếch của cô, sau đó đậu ở chỗ đó.

Cô không dám cử động, cũng không thể suy nghĩ, chỉ có thể cảm nhận sự đụng chạm mềm mại đầy dịu dàng của anh, chỉ có thể nghe tiếng tim mình đang đập điên cuồng.

Thời gian, tựa hồ ngưng lại tại thời điểm này.

Tiếp theo, anh hơi cúi đầu, đánh vỡ sự đình trệ hiện hữu, ngay từ đầu cô không rõ chuyện gì xảy ra, thẳng đến khi cảm giác được cánh môi hơi lạnh, cùng hơi thở nóng rực kia, thể này mới phát hiện, anh hôn cô.

Nụ hôn như lông chim mềm nhẹ, như gió xuân ấm áp, nhẹ nhàng lướt qua cánh môi của cô.

Cô như bị hút hết dưỡng khí, đến khi anh rời cô.

Có một giây như thế, anh ngừng lại, tựa hồ chờ cô thối lui, nhưng từ lúc cô mời anh vào cửa thì cô đã biết mình muốn cái gì, chẳng qua cô không xác định được anh có muốn cô không.

Đôi mắt anh trở nên càng sâu, càng tối, khi anh lại tới gần, cô nhin không được run rẩy.

Hiển nhiên, anh muốn.

Khi anh lấy môi lưỡi để đồ dành thì cô bất giác mở miệng, rõ ràng thường thức hương vị anh.

Khoảnh khắc đó, tim của cô đập thật nhanh, da thịt trở nên vô cùng nóng, anh nắm chặt tay cô, cô cảm thấy tay mình nóng quá, miệng cũng thật là nóng, từng trận tê dại truyền đến từ trong lòng bàn tay cùng trên môi, lên đến trong lòng, ngay cả yết hầu cũng co rút nhanh theo.

Cô thích hương vị của anh, nóng nóng, có chút mặn.

Anh đưa tay tháo đi kẹp tóc cô, làm cho mái tóc dài rơi xuống, sau đó nắm sau cổ của cô, ấn định một nụ hôn sâu sắc, làm cho môi hai người càng thêm ẩm nóng vô cùng thân thiết, đầu của cô đại khái là ở khi đó đã biến thành một đồng tượng hồ rồi.

7. Chương 7

Tiếp theo đó, cô không biết tại sao, thì cả người cô đã ngồi vào trên người anh, đầu của anh chôn ở bên cổ cô, tay cô cũng nắm lấy mái tóc vàng của anh.

Trời ạ, là cô tự mình đưa đến ư?

Anh mút, anh cắn cổ của cô, bàn tay to dò vào lớp áo lông rộng thùng thình, sau đó cởi bỏ nó.

Không khí rét lạnh đánh úp lại, làm cho cô thanh tỉnh một chút.

Ngực cô rất đầy đặn, so với thể trạng của cô, tỉ lệ có chút kỳ quái, cô luôn che giấu chúng nó, không hy vọng người ta chú ý.

Cô định rút tay về che khuất chính mình, nhưng anh hình như không chú ý tới bầu ngực quá mức đầy đặn của cô, đã cúi đầu, mở cái miệng ẩm nóng ra.

“A...”

Tú Tú bám vào đầu vai anh, e lệ ưm thành tiếng, theo bản năng lui về, nhưng tay anh ngay tại sau thắt lưng, mà cái miệng của anh lại đưa tới, chưa hề rời khỏi, cảm giác thật sung sướng, cô thở hổn hển, cảm thấy lớp ren trước ngực đã bị anh làm ướt, bàn tay to phía sau, đem cô kéo càng gần.

Anh cọ xát cô, không phải, là cô cọ xát vào anh.

Trời ạ, sao cô lại không cảm thấy thẹn như thế? Nhưng giữa hai chân ma sát, mang đến cảm giác kỳ lạ, khiến cô càng khát vọng sâu sắc.

Nhưng lần này cảm giác tốt và chân thực hơn cả giấc mộng xuân lần đó, ngọn lửa nồng nhiệt từ anh rất chân thật, hơn nữa còn khát vọng cô, giống như cô khát vọng anh, cô có thể cảm giác được anh vội vàng, anh biểu đạt rõ ràng như thế, vội vàng đến mức làm cho cô gần như không kịp phản ứng.

“Chờ một chút... Chậm một chút... Chậm một chút...”

Cô thở hào hển, muốn ngăn cản chính mình, ngăn cản anh, nhưng ngay khi đầu lưỡi của anh chui vào nịt ngực của cô, quần quanh nịt hoa mẩn cảm đã đứng thẳng của cô, trong nháy mắt, giống như có tia chớp xẹt qua, bụng của cô co rút nhanh, cảm giác tê dại bủn rủn, nháy mắt dòng điện khuếch tán cả người, bộ dáng anh liếm ngực của cô như là trên người cô thoa mật, cô lập tức mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có thể thở gấp, bám chặt lấy anh, cảm nhận sự tà ác của anh.

Nha, trời ạ.

Chưa từng có ai làm như vậy với cô, cảm giác này trước nay chưa từng có, làm cho cả người cô cuộn tròn lại, không thể khắc chế run rẩy, thở gấp.

Trời ạ...

Anh dừng lại, cô cảm thấy cực kì mất mát, nhìn không được vươn tay muốn đem anh kéo trở về, sau đó cô mới phát hiện anh chỉ là muốn chiếu cố bộ ngực sữa bên kia bị vắng vẻ, cái miệng của anh nóng quá, nóng quá, làm cho toàn thân cô nóng lên, gần như hòa tan ở trong lòng anh, cô nghe thấy chính mình phát ra thanh âm kỳ quái.

Hoảng hốt, cô nắm áo anh, vuốt ve liếm hôn cánh tay cường tráng cùng cổ anh, trên người anh có vị mặn mặn, là mồ hôi, anh đã tắm rồi, nhưng vẫn có vị mặn.

Tay anh đột nhiên lần dò vào bên trong quần cô, rồi lướt vào giữa hai chân ẩm nóng của cô, cô hoảng sợ, tuy rằng chậm một nhịp, cô vẫn ngồi xổm xuống theo bản năng, kẹp lấy hai chân, cũng kẹp lấy bàn tay to của anh, cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng như quả táo vùi vào gáy anh, hai tay khoát lên vai anh, níu chặt áo anh, mặt cô đỏ như sắp bị thiêu cháy, hoàn toàn không dám nhìn anh.

Có chừng một giây, cô nghĩ rằng anh sẽ bắt buộc cô mở ra hai chân, nhưng anh không có, anh chậm rãi rút tay về, nhưng khi anh lùi bước, lại làm cho cô theo phản xạ đưa tay nắm lấy tay anh càng chặt hơn.

Phản ứng như thế, làm cho cô càng quẫn, xấu hổ đến tột đỉnh.

Cô thật sự không biết mình làm sao thế này.

Cô muốn anh tiếp tục, nhưng mà... Nhưng mà... Cô thật sự có chút sợ hãi...

Anh vẫn là đem tay rút ra, cô cắn môi, đột nhiên cảm thấy thật uể oải.

Nhưng giây tiếp theo, anh bỗng nhiên đem cô bế dậy, xoay một vòng, làm cho cô ngồi ở ghế sofa, cô thở nhẹ ra tiếng, ngẩng đầu thì đã nhìn thấy anh quỳ gối trên sofa, ngay tại trước người của cô quỳ.

Đó là tư thế thần phục.

Nhưng cho dù quỳ, anh vẫn cao hơn cô.

Cô cảm thấy có chút sợ hãi, cảm giác như mình đang ở trên vách núi, mà không phải là ở trên ghế sofa.

Anh rất mạnh mẽ, bài bố cô tựa như đùa nghịch một đứa trẻ.

Áo ngực của cô sớm không biết biến mất ở nơi nào, mà áo của anh vẫn còn ở lại trên người.

Mặt anh càng buộc chặt, đôi mắt lam thâm u, nhìn chăm chăm cô, nóng rực bức người, cô muốn dời tầm mắt lại làm không được, chỉ có thể lệ bất an nâng tay che bầu ngực sữa trần trụi quá mức đầy đặn của mình.

Dưới cái nhìn của cô, anh giơ tay lên, chậm rãi cởi bỏ áo thun trên người, người đàn ông này rõ ràng biết cô thích thân thể anh, cô cắn môi, gần như nhìn không được muốn chạm vào anh.

Nhưng cô không dám, thân thể anh xinh đẹp như vậy, cô vẫn là cảm thấy vô cùng trần trụi.

Nhưng tay anh về tới trên người của cô, lại cầm hông của cô, mềm nhẹ đụng vào, làm cho cô run rẩy lên.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi bàn tay to vững vàng nắm lấy hông của cô.

Anh dùng ngón cái quẹt qua lại nhẹ vỗ về hông của cô, mơn trớn qua lại ngay trên hông của cô, cô không tự chủ được lại ngừng hô hấp.

Đột nhiên, anh cúi đầu, khom người xuống, in một cái hôn lên bụng cô.

Cô run rẩy, phát hiện anh đồng thời đem quần cô kéo xuống.

Anh nhìn cô, dời miệng xuống, ở trên bụng không phải thực bằng phẳng của cô in lại dấu hôn, toàn thân cô như nhũn ra, ngón chân cuộn lại, hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngượng ngùng xoa, mê muội nhìn anh đem quần ngoài quần trong của cô đồng thời kéo xuống nữa.

Người anh thật nóng, mút hôn, khe cắn theo chiếc quần lót dần dần rơi xuống, từng chút từng chút rơi ra khỏi người cô, cô không có biện pháp cản lại, cũng không muốn ngăn cản anh, chỉ có thể hết sức duy trì hô hấp cùng cân bằng của mình. Anh cởi bỏ quần lót đen của cô, tà áo đi tới cô giữa hai chân, liếm hôn dụ dỗ cô mở hai chân ra.

Anh là ác ma, vừa anh tuần vừa là ác ma đáng sợ, dụ dỗ cô rơi vào vực sâu của dục vọng.

Thân thể của anh có ý chí của mình, cô không có cách nào kháng cự mặc cho anh cầm đùi cô, mặc anh đối với mình làm chuyện dâm loạn lại tà ác, cô khó chịu nâng cao hạ thể, bàn tay nhỏ bé tìm lòng không đậu níu chặt lấy tóc anh, đôi chân nhỏ bị giắt trên vai anh vô lực phát run, cô hít vào lại hít vào, hít vào rồi lại hít vào, nhưng vẫn cảm thấy không đủ không khí.

Chỉ một lúc sau, anh đã mang đến nhiều khoái cảm vượt qua khả năng thừa nhận của cô, Tú Tú kinh hoàng bật lên tiếng rên khẽ, cảm nhận thân thể của mình dưới sự thao túng của anh mà mất đi khống chế, cô không thể tự khống chế mình mà run rẩy, một vầng sáng rực rỡ bùng phát trong mắt cô, cô mất đi cân bằng, rơi xuống.

Nhưng anh tiếp được cô, đem cô kéo đến trong lòng, làm cho cô ngồi ở trên đùi anh.

Mồ hôi cô chảy đầy lưng, không thể suy nghĩ được nữa, chỉ cảm thấy thân thể nóng lên run run kề sát anh, cảm thấy nhịp tim của mình đập mạnh như đang muốn vọt ra khỏi yết hầu, sau đó cô mới phát hiện làn da của anh cũng rất nóng, tim cũng đập thật nhanh, giống như cô.

Nhưng thân thể anh vẫn căng thẳng, như tảng đá, hoặc giống như sắt thép, mồ hôi lại rơi đầy thân thể cường tráng anh.

Anh còn mặc quần Jean, còn trên người cô sớm đã không có gì che lấp.

“Trời ạ, khi nhìn em ăn thì tôi đã biết...” Anh vây quanh cô, ở cô bên tai thấp lắm bầm.”Em nhất định là bé con mẫn cảm...”

Anh khàn giọng bình luận trần trụi, làm cho cô choáng váng hoa mắt đến mềm nhũn, xấu hổ đến tột đỉnh, nhưng cô không có khí lực để kháng nghị, ngón tay anh tiến tới giữa hai chân cô ướm át rung động, ôn nhu khiêu khích thì cô cũng không có sức để giãy dụa nữa.

Khi anh hôn lên môi cô, cô ở trong miệng anh nếm được hương vị của chính mình, cái kiêu thật dâm mỹ cũng rất thân mật, sau đó anh cởi quần lót, nâng cô lên, làm cho cô lại quỳ đứng, lúc này đây, cô rõ ràng cảm nhận được dục vọng cứng rắn của anh nóng rực, trơn bóng ngay tại giữa hai chân cô.

Anh nhìn cô, cô không hề nghĩ nhiều, cô không thể nghĩ, chỉ có thể mê muội nhìn người trước mắt đang khát vọng cô, mà toàn thân buộc chặt, hơi thở hỗn hển.

Cô không biết thẹn hé miệng hôn lên môi anh, đồng thời ngồi xuống, từng chút từng chút vây quanh anh, tiếp nhận anh.

Cô không có kinh nghiệm, nhưng anh có, anh giúp đỡ cô.

Anh rất nóng, khe run rẩy, hơn nữa hình như lớn quá mức bình thường cô nhũn mảy, cảm thấy anh đang tách đôi cô ra, nhưng cô còn khát vọng anh hơn cả trong tưởng tượng, thân thể của cô đã hành động theo bản năng, ôn nhu thâm thì, cô không tự chủ được muốn hòa tan trong cơ thể kia, cảm giác khó diễn tả bằng lời, càng muốn nhiều hơn, lại bởi vì không bắt được trọng điểm, mà trở nên càng thêm vội vàng xao động.

Đột nhiên, anh như là nhấn đến cực hạn, một cái chớp mắt, anh đã nắm chặt móng cô, đem cả người cô nâng cao lên, nửa người ở trên lưng ghé dựa, thật sâu tiến vào trong thân thể cô, cô hít một hơi, trong nháy

mắt, cảm giác đau đớn xé rách, nhưng không thể ngăn cản khát vọng muốn tiến lên hòa nhập vào cơ thể anh.

Anh xuyên qua tầng chướng ngại kia thì ngậy ra một lúc, nhưng anh không hề dừng lại, chướng ngại kia tựa hồ dọa đến anh, nhưng tất cả đều đã không thể vãn hồi, anh biết, cô cũng biết.

Cho nên, anh hôn trả lại cô, tiếp tục dần tới.

Trên thực tế, tựa hồ anh ở trong cô thì trở nên càng nóng càng cứng rắn, nhất định là ảo giác của cô, vật đó của đàn ông lại còn có thể trở nên lớn hơn nữa sao?

.....

Trong hoảng hốt, cô nhìn vào đôi mắt màu lam thâm sâu như biển, điên cuồng như gió lốc ngày hè, cô không thể kháng cự bị cuốn vào trong đó.

Cả người Tú Tú ướt đầm, mệt mỏi ngồi sững ở trên người anh.

Người đàn ông xa lạ vẫn vây quanh cô, làm cho cô nằm úp sấp dựa vào anh, lòng của cô vẫn còn kinh hoàng, chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Bởi vì thiếu đường đường khí, cô có chút choáng váng hoa mắt.

Anh vẫn quỳ gối trên sofa, cũng còn ở trong cơ thể cô, rõ ràng chân thật đến như vậy, hoàn toàn không thể phủ nhận.

Có trong nháy mắt, cô không xác định chuyện gì đã xảy ra, cô không hiểu được tình ái nhưng lại kịch liệt như thế, điên cuồng như thế.

Tim của anh đã dần ổn định lại, hơi thở cũng không còn dồn dập, không giống cô.

Anh đã hoàn toàn thả lỏng xuống, không hề căng thẳng như ban nãy.

Đột nhiên, cảm thấy thật xấu hổ, cô có thể cảm nhận được lớp vải thô ráp của chiếc quần Jean đang nằm dưới mông mình, anh thậm chí không hề cởi ra hoàn toàn, cô chưa bao giờ biết thì ra mình có thể dâm dăng như thế, chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể phát ra thanh âm khêu gợi mê người như vậy.

Vội vàng muốn đứng lên rời khỏi anh, nhưng đùi cô vẫn là không có sức, đứng dậy đến một nửa liền mất đi cân bằng, anh ôm cô, giúp cô không bị té ngã.

Cô không dám nhìn anh, tiếp theo anh dễ dàng ôm cô đứng lên, cô hoảng sợ bám lấy cổ anh, không biết rốt cuộc anh muốn gì, chỉ cảm thấy trong lòng tim đập phình phịch.

Anh ôm cô rời khỏi sofa, đi vào phòng tắm, đi vào dưới vòi hoa sen, sau đó mới buông tay cho cô xuống.

Sàn phòng tắm thực lạnh, cô muốn lù về trên người anh, nhưng cô không dám, cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, đùi cô vẫn không có sức, đứng không vững, nhưng anh giúp đỡ cô, Tú Tú cảm nhận được anh đang cởi bỏ quần bỏ ném qua một bên, sau đó đưa tay đến phía sau cô, dời vòi nước đi chỗ khác, nước rất lạnh, làm cho cô hít vào một hơi, nhưng anh đem cô kéo vào trong lòng, dùng đầu cùng tay che cho cô, nước chảy xuống người anh, rồi mới rơi trên người cô.

Trong lồng ngực đầy nóng của anh, nhịp tim cô từ từ ổn định lại, đập thong thả.

Chỉ chốc lát sau, nước lạnh đã thành nước nóng.

Cô cùng anh một chỗ đứng dưới vòi hoa sen, vẫn là không dám ngẩng đầu, không dám nhìn anh.

Anh lấy ra đầu gội đầu gội đầu giúp cô, cô hoảng sợ, nhưng vẫn cúi như cũ đầu, mặc anh bài bố, cô không biết nên phản ứng như thế nào, cô cảm thấy thực thẹn thùng, cô không có kinh nghiệm, không biết sau khi làm chuyện kia thì phải nên phản ứng thế nào mới đúng.

Nước ấm làm trôi đi đầu gội đầu, anh lại giúp cô thoa sữa tắm, cô co rúm lại một chút, nhưng anh ôn nhu như thế, bàn tay to lướt qua bầu ngực căng đầy của cô, lưng của cô, mông của cô, đi vào nơi mẫn cảm ướt át giữa hai chân cô.

Động tác của anh rất dịu dàng, lại khiến cô nhin không được mà run run.

Sau đó ngoài dự liệu của cô, dưới làn nước ấm anh cầm miếng bọt biển lau cho cô, tự tay đem cô vòng trong ngực, cúi đầu hôn lên môi cô, cùng cô đứng dưới làn nước ấm.

Người đàn ông này lại có thể ôn nhu cùng kiên nhẫn như vậy, cô chậm rãi bình ổn, nhịp tim đập cũng chậm rãi ổn định hơn.

“Em không cần lo lắng, tôi không có bệnh lây qua đường sinh dục.” Anh khàn khàn mở miệng, nói cho cô, “Lâu lắm rồi tôi không gần phụ nữ”.

Một câu này, làm cho cô quên cả e lệ cùng khốn quẫn, kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô không nghĩ tới nhiều như vậy, kỳ thật cô cái gì cũng chưa nghĩ.

“Thật có lỗi.” Anh buông xuống hai mắt, ngóng nhìn cô, “Đã làm đau em.”

Thanh âm kia nghe qua ấm áp đến thế, mắt của anh cũng xuất hiện tia ôn nhu.

Cô không nghĩ tới anh sẽ xin lỗi cô.

“Là tôi...” Kkhôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ nhắc nhở anh, “Tự đi đến bên anh...”

Đôi mắt màu lam lộ ra một chút ý cười.

Cô chưa bao giờ biết, thì ra ánh mắt của một người thật sự có thể cười.

Ngón cái của anh đi đến trên đôi môi hồng ướm át của cô, nhẹ nhàng cọ sát.

Tiếp theo, anh lại cúi đầu một lần nữa, ở trong làn hơi nước, hôn cô.

Cô uống không ít nước, nhưng lại càng nếm được hương vị của anh hơn.

Sau đó, anh tắt nước, lấy khăn mặt đem cô lau khô, lại thay cô sấy tóc, Tú Tú muốn tự mình làm, nhưng anh không cho cô có cơ hội.

Anh làm xong mọi chuyện, sau đó lấy khăn tắm đem cô bao lại, ôm cô quay về trên giường.

8. Chương 8

Cô thực thẹn thùng, chưa từng có người nào thương yêu cưng chiều cô như vậy, như là đem cô che chở trong lòng bàn tay, cho nên không có ngăn cản anh, chỉ mê muội nhìn người đàn ông trước mắt, cảm giác như là đang nằm mơ.

Nói không chừng, đây chính là một giấc mơ.

Anh cùng cô nằm trên giường, vươn tay kéo cô vào lòng.

Cử chỉ này lại làm cho đôi mắt hạnh hơi hơi mở to chút, nhin không được nhìn anh, cô còn tưởng rằng người đàn ông sau khi xong việc, đều khẩn cấp muốn chạy trốn, trong phim đều là diễn như vậy.

Nhưng nếu anh không hề tìm cơ để chuồn đi, còn tiếp tục muốn ngủ cùng cô.

“Như thế nào?” Nhìn thấy vẻ mặt của cô, anh thấp giọng hỏi.

“Anh không cần đi làm sao?” Ở trong lòng anh ngẩng đầu, Tú Tú nhìn anh, nhỏ giọng hỏi.

“Không cần”. Anh nhếch miệng, tự giễu nói: “Tôi được nghỉ”.

“Nghỉ? Công ty của các anh đóng cửa à?” Cô đánh cái ngáp nhỏ, tò mò hỏi lại.

“Gần như thế”. Anh giơ tay lên, đem sợi tóc trên mắt anh đẩy ra, thuận tay cùng ngón cái mơn trớn mi của cô.

“Thật tốt...” Cô than thở, nhắm lại hai tròng mắt, khoe miệng khê cong.

“Sao lại nói như thế?”

Cô không đáp, chỉ tiếng hít thở đều, anh mới phát hiện cô ở trong chớp mắt đã chìm vào mộng đẹp.

Nhanh như vậy?

Nhìn cô gái nhỏ dính gối liền ngủ, anh không biết nói gì, không biết nên hâm mộ ghen tị cô ngủ ngon, hay là nên lo lắng cô không có tâm phòng bị.

Cô ngủ, thoạt nhìn vẫn là mê người đến như thế, hai má phần nộn mềm nhẵn tinh khiết, như là nước hồ trong vắt.

Đêm qua, anh cũng không phải ôm ý đồ lên giường với cô mà vào cửa, đương nhiên anh cũng không nghĩ dựa vào một chén sữa nóng có thể ngủ, anh chỉ là không muốn một mình trở về phòng mở to mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tường đếm thời gian chờ hừng đông.

Anh không dự đoán được khi anh uống sữa xong, thể nhưng thật sự liền có thể ngủ.

Anh không hề có ý định chiếm tiện nghi cô, khi cô tỉnh lại, anh liền tỉnh, bị cô trêu chọc đến tỉnh lại, anh rõ ràng biết cô tỉnh khi nào, lại sợ cô xấu hổ, anh tiếp tục giả bộ ngủ.

Mà khi cô vuốt ve vết thương cũ trên đầu anh, một loại cảm xúc kỳ quái nảy lên trong lòng.

Cô ôn nhu chạm vào, giống cánh bướm, như gió xuân, thật thoải mái, trong nháy mắt lại tiến vào đáy lòng anh. Theo phản xạ cầm lấy tay cô, muốn ngăn cản cô, nhưng mở mắt ra vừa nhìn thấy mặt cô, anh liền thất thần.

Cô mở to mắt, đôi mắt hạnh chứa cảm xúc kỳ quái, cơ hồ, giống như là đau lòng.

Sau đó mặt cô đỏ lên, khê nếch cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt xấu hổ, anh nhìn rạng mây hồng trên mặt cô đang dần khuếch tán, chưa tới một giây sau ngay cả lỗ tai cũng hồng, bộ dáng đó thật sự mê người, thật đáng yêu.

Anh hôn cô theo bản năng, sau đó liền không khống chế được.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô.

Anh không nghĩ quá nhiều, cô cứ như thế tràn ngập vị phụ nữ, gợi cảm mê người như vậy, hơn nữa mới uống vài chén sẽ bị say, anh còn tưởng rằng cô giống những người phụ nữ khác, sớm có đàn ông.

Nhưng cô không có.

Kỳ thật có rất nhiều chi tiết nhắc nhở anh, sự e lệ của cô, việc cô không giới hôn môi, thái độ kinh hoàng của cô khi lần đầu tiên tỉnh lại ở trong lòng anh, nhưng anh đoán anh theo bản năng cố ý xem nhẹ những điểm đáng ngờ.

Cô gợi cảm động lòng người, bộ dáng xấu hổ kinh khiếp, bộ dáng mềm mại mê người, chỉ làm cho anh càng muốn giữ lấy cô, càng muốn nhìn cô hoàn toàn vì anh mở ra chính mình, muốn nghe cô phát ra cái loại rên rỉ khó nhịn nũng nịu đó...

Cô là người đơn giản ngây thơ, anh đã biết ngay từ đầu.

Người phụ nữ này ăn cái gì thì giống như dùng toàn thân cảm nhận món ăn, cô sẽ không tự giác phát ra tiếng rên nhẹ, không thể khắc chế lộ ra biểu tình vui sướng, trực tiếp mà thuần túy.

Cô sẽ không làm bộ, không có chút dối trá.

Anh biết cô thực mẫn cảm, biết phản ứng của cô sẽ rất trực tiếp, anh quả thật từng nghĩ tới, nếu là cùng cô trên giường, cô có phải cũng sẽ mẫn cảm nhiệt tình như thế hay không.

Cô quả thật như vậy.

Hoàng toàn vượt quá tưởng tượng của anh.

Cô đối với mỗi một lần anh đụng vào, mỗi một đụng chạm thăm dò, đều có phản ứng. Cô thích anh âu yếm cùng hôn môi, anh có thể nghe thấy cô khó nhịn phát ra tiếng rên nhẹ... cùng tiếng hít sâu.

Đáng yêu thẹn thùng, phản ứng trực tiếp lại như vậy, làm cho anh muốn nhìn đến càng nhiều, muốn nghe đến càng nhiều, muốn biết càng nhiều.

Anh đã lâu lắm rồi hẳn không gần gũi phụ nữ, nên khi chạm vào cô anh hoàn toàn không dừng được, mặc dù phát hiện cô là lần đầu tiên, anh vẫn là không thể thả chậm, cùng cô một chỗ cảm giác thật là tốt.

Gần gũi với cô là chuyện tốt đẹp nhất mà anh có, tốt đẹp đến mức anh quên hẳn là phải bảo vệ cô.

Anh đúng là không có bệnh lây qua đường sinh dục, anh vừa mới thông qua cuộc kiểm tra sức khỏe của công ty, nhưng anh đã quên mang bao cao su, cũng quên rời khỏi ở một khắc cuối cùng.

Chuyện này quả làm khó anh và cũng chưa từng xảy ra với anh, anh chưa từng tính cùng với ai định xuống, anh không cho là mình phù hợp với việc có một gia đình.

Nhưng nếu cô mang thai, anh sẽ chịu trách nhiệm.

Hi vọng sự tình sẽ không đi đến bước kia, bởi vì anh rõ ràng kia tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Anh biết rõ, nơi này không chỉ là phòng làm việc của cô, mà còn là nhà.

Chỉ cần người vào phòng cô, đều có thể rõ ràng cảm giác này.

Cô dốc lòng bố trí ổ nhỏ này, ở mỗi một cái góc phòng, đều thể hiện tâm tư suy nghĩ của cô.

Đây là nhà.

Anh biết, anh cũng từng có một gia đình, một gia đình ấm áp, giống như nơi này, được chủ nhân trân trọng chiều cố, anh có thể nhận ra được hơi ấm gia đình.

Cô là cô gái tốt, đáng giá cho một người đàn ông tốt chân chính yêu cô.

Cô đang ngủ, tựa vào ngực anh, cuộn mình vào lòng anh, còn vô ý đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào ngực anh, cọ hai cái, sau đó lộ ra nụ cười an tâm.

Bộ dáng kia, thật sự là... thật đáng yêu.

Tựa như con mèo nhỏ đáng yêu.

Không tự giác, anh nhếch khóe miệng lên, không tiếng động cười khẽ.

Ngoài cửa sổ ồn ào náo động, tiếng người không biết khi nào đã muốn tan hết, người đi làm cũng đã đi làm, kẻ đi học cũng đã đến trường, chỉ có mưa phùn, vẫn như cũ nhẹ nhàng theo gió phiêu lãng.

Trong phòng thật yên tĩnh, chỉ có nắng mông lung hơi chiếu sáng lên thân thể của cô, hơi thở cô hơi nóng, nhẹ nhẹ vỗ về trong ngực của anh.

Cảm giác này, làm cho người ta tự giác thả lỏng.

Tóc đen của cô ở trong ánh sáng nhạt như tơ mềm.

Cảnh vật trước mắt không biết như thế nào bắt đầu mông lung, anh cho là mình sẽ không ngủ tiếp được, nhưng cơn buồn ngủ tự nhiên kéo đến.

Tim của cô đập nhẹ nhẹ, anh có thể cảm nhận được qua làn da truyền đến chấn động nho nhỏ, âm thanh thỉnh thoảng ổn định, lại an ủi anh một cách lạ thường.

Anh muốn ngủ, anh biết.

Có một giây, anh lo lắng ác mộng lại đột kích, nhưng ngửi được mùi hương của cô, da thịt cô ấm áp áp vào anh, còn có nhịp tim đập...

Không biết tại sao, lo lắng kia chỉ vụng trộm lén qua trong óc, lại nhanh chóng biến mất.

Sau đó, anh lại chìm vào trong bóng tối.

Tiếng chuông di động vang lên.

Cô nửa mê nửa tỉnh đứng lên, mắt buồn ngủ bắt điện thoại.

“A lô?”

“Tú Tú, cậu ở nơi nào?”

“Mình? Ở nhà.” Cô xoa mắt buồn ngủ, ách xì một cái nói.

“Cậu ở nhà? Sao giờ này cậu còn ở nhà?” Trong di động người phụ nữ nghe vậy hét thất thanh thành tiếng, như bệnh tâm thần nói :”Trời ạ! Lễ phục của Linda đã xong chưa? Cậu đừng nói là chưa hoàn thành nha? Hai giờ nữa cậu có buổi triển lãm, có nhớ không! Đừng nói cậu chưa làm xong, cậu đã hứa với mình, van cầu cậu, cầu xin cậu nói cậu đã hoàn thành rồi đi –”

“Đêm qua mình đã làm xong lễ phục cho Linda rồi, làm xong mới ngủ mà.” Cô buồn cười nói xong, sau đó mới đột nhiên tỉnh ngộ lại: “Đợi chút, cậu nói cái gì?! Hai giờ nữa? ! Hiện tại mấy giờ? !”

“Bốn giờ rưỡi!”

Tú Tú hít sâu một hơi: “Cái gì? Bốn giờ rưỡi?”

Cô bị dọa đến hoàn toàn tỉnh lại, luống cuống tay chân bò xuống giường đi, “Thực xin lỗi, mình ngủ quên, mình lập tức đi qua!”

“Không cần, mình đón cậu!” Người phụ nữ nói xong, lại nhanh nói : “Không được, như vậy sẽ tốn thêm thời gian, cậu mau tới, nhớ rõ kêu Tiểu Hoàng, ngồi taxi trực tiếp đến đây, làm ơn đừng ngồi xe bus hoặc xe điện ngầm, tiền xe mình trả! Mau mau mau!”

Tú Tú vừa nghe vừa chạy về hướng bàn làm việc, sau đó mới phát hiện mình không có mặc quần áo, cô hút khí lạnh, lại chạy về tủ quần áo bên kia, kích động tùy tiện cầm quần áo ba chân bốn cẳng mặc vào, một bên vội vàng xin lỗi.

“Thực xin lỗi, thật sự mình không cố ý, cậu nói cô ấy đợi một chút, mình lập tức đến ngay!”

Nói xong, cô tắt máy, một mặt xỏ chân vào quần, nhưng vì đang hoảng loạn, cô cứ không thể mặc cho ổn, nhìn không được một vừa mặc đồ vừa đi, kết quả lại té sấp về phía trước, mắt thấy sẽ có “chó ngã ăn phân”, thì thời điểm ngàn quân nguy kịch, người nào đó lao vào ôm cô.

Hả?

Tú Tú kinh hồn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy người đàn ông cách vách với thân hình trần trụi đang đứng ở phía sau cô, cô trừng lớn mắt, che kín ngực, thiếu chút nữa sợ hãi hét thất thanh.

“Làm ơn đừng hét.” Anh nhú mào, nhìn cô nói.

Những chuyện tốt cô làm sáng này lần lượt tái hiện trong đầu, cô hít sâu lần nữa, đúng là không thét chói tai, nhưng trái tim đập càng ngày càng mạnh hơn rồi.

Hai rặng mây hồng ứng trên gò má, cô bối rối bắt lấy tay anh đang ôm cô, nói : “Tôi... tôi... Tôi sẽ không kêu, tôi nhớ ra rồi, nhưng xin anh buông tôi ra trước được không?”

Anh nới tay.

“Ah, thực xin lỗi, cái kia... Tôi biết như vậy rất kỳ quái, nhưng tôi có việc gấp phải đi ra ngoài một chút, tôi đã trễ rồi, ách, anh tự tiện.” Cô mặt đỏ tai hồng nháy mắt lui ra sau ba bước, sau đó tiếp tục chạy tới bàn công tác, rất nhanh rút ra một cái túi, đem bộ lễ phục bỏ vào cẩn thận.

“Em muốn đi đâu? Tôi đưa em đi.”

Một câu này, làm cho Tú Tú lại cả kinh: “Cái gì?”

Cô quay đầu lại, chỉ thấy anh nhân lúc cô đi lấy đồ thì đã đi vào phòng tắm lấy quần mặc vào, rồi đến sofa, lấy áo thun mặc vào.

Anh quay đầu nhìn cô: “Tôi có xe, tôi đưa em đi.”

Cho nên cô không hề nghe lầm.

Tú Tú mắt hạnh lại trợn lên, một bên lấy mũ, một bên kiễng mũi chân, định lấy túi đồ ở cửa, đỏ mặt lắp bắp nói: “Không không... Không... Không cần, tôi gọi taxi là được rồi.”

“Hiện tại cũng sắp đến giờ tan tầm, em sẽ khó đón xe, nói không chừng còn có thể tắc đường.” Anh đi đến phía sau cô, dễ dàng giúp cô lấy túi đồ to đựng, còn thuận tay giúp cô mở ra.

Cô vội vàng đem quần áo cùng mũ đều thả đi vào, lại nhịn không được nói: “Nhưng mà... Sẽ rất phiền anh...”

“Không phiền.” Anh giúp cô đem đồ sắp xếp lại rồi khóa kéo, sau đó xách nó lên, khoanh tay nhìn cô hỏi: “Địa chỉ ở đâu?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tú Tú khê nhếch ngẩng đầu nhìn anh, còn muốn tranh cãi, nhưng anh nhíu mày phun ra một câu.

“Em không phải đã trễ rồi sao?”

Một câu này, xuyên trúng hồng tâm.

Tú Tú đỏ mặt, chỉ có thể nhận mệnh đem địa chỉ nói cho anh biết.

Người đàn ông này lái xe siêu đáng sợ.

Tuy rằng đã thắt dây an toàn, nhưng dọc theo đường đi cô vẫn là nhịn không được lấy tay nắm chặt tay cửa, mỗi một lần anh chuyển bên, làm cô sợ rằng mình sẽ ngã đi ra ngoài.

Anh không chỉ lái xe mau, còn quen thuộc mọi phố to ngõ nhỏ của thành phố, có vài ngõ nhỏ cô căn bản không biết nơi đó có thể đi, nhưng anh lại cực kỳ rõ ràng. Anh ở trong ngõ rẽ trái rồi rẽ phải, dùng kỹ thuật cao siêu né tránh người đi đường, xe ô tô, chó con hay trẻ em đột nhiên xuất hiện trong ngõ, cũng dùng đồng dạng kỹ thuật, ở trên đại lộ, một lần lại một lần vượt qua, không để xe nào cản trở phía trước.

Nhưng nói thật, tuy rằng anh đem chiếc xe này chạy thông thuận như nước chảy mây trôi, nhưng vẫn có cảm giác thực cực kỳ nguy hiểm, cô không biết trái tim của anh có bao lớn, nhưng cô thật sự bị dọa trắng mặt.

Vốn dĩ phải mất một giờ đi xe, anh chỉ cần nửa giờ đã đem cô đến nơi.

Mở cửa xuống xe thì cô còn có chút choáng váng hoa mắt, mà anh đã đem túi đồ to của cô ở phía sau xe cầm xuống dưới.

“Em có khỏe không?” Anh hỏi.

Cô che miệng, sắc mặt trắng bệch gật đầu.

“Cần tôi đi vào cùng em không?” Anh hỏi lại.

Cô lại lắc đầu, lắc mạnh đến mức thiếu chút nữa làm cho cô nôn ra, may mắn hôm nay cô vẫn chưa ăn gì.

“Em xác định?” Anh lộ ra ánh mắt đồng tình.

Cô gật gật đầu, đem cảm giác buồn nôn đè xuống.

“Tôi ở đây chờ em.” Anh nói.

Cô lặng rồi ngẩn người, vốn định phản đối, nhưng bạn tốt đã từ trong phòng mở cửa vọt ra, hoan hô chạy về hướng cô: “Tú Tú, cậu đến rồi, thật tốt quá! Nhưng sao lại nhanh như vậy? Đúng rồi, quần áo đâu? Có nhớ mang không?”

“Ở trong rương.” Cô hít sâu một hơi, rồi chỉ vào túi hành lý nói.

“Nhanh lên, nhanh lên, mau vào, Linda sắp phát điên, cô ấy chuẩn bị xong cả rồi, cậu giúp Linda mặc quần áo, mình giúp cô ấy làm tóc –”

9. Chương 9

Mạc Lỗi nhìn cô bị người phụ nữ nhuộm hồng kéo vào trong, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa cũng muốn đi vào cùng cô, sắc mặt cô thật sự rất khó xem, bộ dáng muốn nôn tới nơi.

Nhưng cô cự tuyệt đề nghị anh đi vào cùng cô.

Người phụ nữ tóc hồng hoàn toàn xem nhẹ sự hiện hữu của anh, vội vã đem cô kéo vào cửa, anh nghĩ chắc cô cũng đã quên sự hiện hữu của anh, nhưng ngay lúc đó, cô quay đầu lại nhìn anh, sợ hãi nhìn anh lộ ra một nụ cười áy náy, lặng lẽ mở miệng nói. “Cám ơn, thực xin lỗi”.

Gần như là phản xạ, anh cong khốe miệng lên.

Sau đó, cô bị kéo vào cửa nhỏ bên cạnh.

Anh nhìn cửa đóng lại, ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh bốn phía, rồi mới lại lên xe, đem xe đậu vào bãi xe đối diện.

Nơi này là khu dân cư cao cao, mỗi khu mỗi hộ đều cũng có tiền đình hậu viện, mỗi căn biệt thự đều có tường cao bao quanh ngăn cản những cái nhìn ghen tỵ, trước cửa cũng trang bị không ít thiết bị quan sát.

Mấy ngày này đều mưa, không biết, không biết đã ngưng khi nào, nhưng vẫn là ẩm ướt.

Nói thật, anh thực kinh ngạc khi mình có thể ngủ như vậy, còn ngủ suốt mấy giờ, khi anh bị điện thoại của cô đánh thức thì cũng hoảng sợ.

Từ sau sự kiện kia của mười năm trước, anh rất khó đi vào giấc ngủ, cho nên anh luôn đem bản thân mệt chết đi, bởi vì chỉ có mệt đến cực hạn, anh có thể ngủ ngon giấc...

Có lẽ, chỉ là trùng hợp mà thôi?

Ngồi ở trên chỗ sau tay lái, anh hừ mũi, tự giễu cười cười.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trời tối dần, chung quanh đèn đường chậm rãi sáng lên.

Không lâu sau, trăng cũng lên cao.

Rốt cục, cánh cửa sắt kia cũng mở, một chiếc xe hơi đen từ bên trong chạy ra, anh từ cửa sổ xe, thấy một người phụ nữ nhìn quen mắt ngồi ở ghế sau, trên người mặc lễ phục màu hồng đào mà tối hôm qua Đường Tú Tú thức đêm may, trên đầu đội chiếc nón bằng ren có đính trâm châu. Đó là một nữ minh tinh, anh đã thấy cô ta trên ti vi.

Xe vừa ra cửa, lập tức liền biến mất ở phần phía trước, cửa sắt đóng lại lần nữa.

Anh tiếp tục chờ, không lâu, cô quả nhiên từ cửa nhỏ bên cạnh đi ra, trong tay đồng dạng kéo theo túi hành lý lớn.

Anh mở cửa xuống xe, đi về hướng cô, cơ hồ như đồng thời, chú ý tới bộ dáng cô đi đường có chút kỳ lạ, hơn nữa cô vẫn cúi đầu, một tay còn lôi kéo bộ quần áo rộng thùng thình trên người.

Thấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nháy mắt lại hơi phiếm hồng.

“Thật có lỗi, đã làm anh đợi lâu”. Cô nói.

Anh tự tay giúp cô xách túi, cô không hề kháng nghị, chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau anh, sau đó khi anh đem túi đặt ở chỗ ngồi phía sau thì nhanh chóng ngồi vào ghế phụ cạnh chỗ tài xế.

Anh trở lại chỗ tay lái ngồi xong, đang muốn khởi động xe, liền phát hiện cô không thắt dây an toàn.

“Dây an toàn của em.” Anh nhắc nhở cô.

“Thật có lỗi, tôi quên mất.” Cô ấp a ấp úng thắt dây an toàn.

Anh nhíu mày, vừa rồi rõ ràng cô thực sợ hãi, anh không cho là cô sẽ quên chuyện này, bắt quá anh không nói thêm cái gì, chỉ khởi động xe, chân đạp ga, xoay tròn tay lái, đem xe chạy ra ngoài.

Lúc này đây, biết cô bị say xe, lại không gấp, anh đem xe chạy thật sự chậm, vừa vặn giữ người phụ nữ có chút đứng ngồi không yên.

Anh có thể cảm nhận được cô đang khấn trương, không khỏi ngấm cô một cái, lại phát hiện cả người cô ngồi thật thấp, gần như muốn dán sát vào chiếc ghế tựa, còn tay thì vẫn cầm chặt dây an toàn.

“Em muốn nôn sao?” Anh lo lắng hỏi.

“Không có.” Cô lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng chưa từng biến mất.

“Dây an toàn làm em không thoải mái?”

“Không phải.” Cô lại lắc đầu, trên mặt đỏ ửng tựa hồ càng đỏ hơn.

Anh không hiểu cô đang nghĩ cái gì, sợ cô chỉ là bởi vì ngưỡng chừng cho nên mới chịu đựng, không khỏi đem xe chạy đến bên đường dừng lại.

“Làm... Làm sao vậy?” Cô mở to mắt, nhìn anh.

Những lời này hẳn là anh nên hỏi, anh nhìn cô, chỉ tắt máy, nói: “Tôi đi siêu thị mua chút đồ, em có cần xuống mua gì không?”

Nghe vậy, cô hỏa tốc lắc đầu, đem cái đầu nhỏ đong đưa giống như trống bỏi. “Không cần, không cần, tôi ở chỗ này chờ là được rồi.”

Anh tưởng cô quả thật không phải bởi vì say xe mới trở nên quái dị như vậy.

“Muốn tôi giúp em mua gì không?”

Cô tiếp tục lắc đầu.

Anh xuống xe, đóng cửa xe lại, đi vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh, từ cửa sổ sát đất, anh có thể thấy cô vẫn co người lại trên ghế, nhưng tay cô đã không còn cầm dây an toàn, ngược lại xoa nắn khuôn mặt đỏ hồng, sau đó cô lại cúi đầu bắt đầu kéo quần áo.

Anh cầm hai bình nước khoáng, tò mò nhìn hành vi của cô, phát hiện cô muốn đem áo lông rộng thùng thình cùng mái tóc dài của cô đều kéo đến trước ngực, hơn nữa không ngừng điều chỉnh dây an toàn, lại giống như làm thế nào cũng không vừa lòng.

Anh thanh toán xong trở ra, khi anh vừa ra tới cửa, cô lập tức thu tay trấn định ngồi im.

Anh trở lại trên xe, đem một chai nước khoáng đưa cho cô.

Cô lắp bắp kinh hãi, nhưng cũng không cự tuyệt, chỉ mở miệng nói: “Cám ơn.”

Tuy rằng như thế, anh phát hiện cô không hề uống nó, chỉ ôm nó vào trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ ửng không bình thường như cũ, hơn nữa không ngừng trộm ngấm anh, anh có thể cảm nhận được tâm mắt của cô không quá năm giây sẽ miết lại đây.

Anh tiếp tục đem xe chạy ra, tới quảng trường thứ ba thì cô mới mở chai nước ra, thật cẩn thận uống một ngụm, nhưng tư thế này vẫn có chút cứng ngắc kỳ quái.

Khi anh đem xe chạy đến nhà trọ dưới lầu thì cô nhanh chóng cởi bỏ dây an toàn nhảy xuống xe, anh xuống xe giúp cô xách túi, khi anh đóng cửa xe lại, một trận gió lạnh nghênh diện thổi tới, người phụ nữ đứng bên cạnh anh kinh hô ra tiếng.

Trận gió kia đem chiếc áo lông mềm mại rộng thùng thình của cô thổi tốc lên, lớp vải nháy mắt toàn bộ áp vào trên người cô, làm cho lộ đường cong của cô, tuy rằng cô rất nhanh để hai tay ôm trước ngực, nhưng anh sớm rõ ràng thấy hai vú tròn như pho mát đang run lên sao lớp vải, còn có nho nhỏ đứng thẳng.

Trong nháy mắt đó, anh rốt cục biết hành động kỳ lạ của cô này giờ.

Người phụ nữ này vừa lúc ra cửa rất vội vàng, đã quên mất quần lót, hơn nữa cũng đã quên mặc cả áo lót, cho nên cô mới có thể đứng ngồi không yên trên suốt đoạn đường như vậy.

Lĩnh ngộ này làm cho anh gần như bật cười.

“Anh cười cái gì?”

Cô xấu hổ chất vấn anh, anh mới phát hiện thật sự mình đã bật cười.

“Không có.” Anh nhin cười, mắt cũng không chớp hỏi: “Sao em lại sợ lạnh như vậy?”

“Anh không lạnh sao?” Cô sợ lạnh, cứ dùng hai tay ma sát cánh tay của mình, xem xét anh hỏi lại.

“Tạm tạm thôi.” Anh nén cười, đem xe khóa lại, xách túi đi về phía trước.

Cô đi theo sau anh, bực tức nói: “Da của anh là da trâu à?”

“Tôi chỉ là trao đổi chất tốt hơn”. Anh mở cửa lớn của nhà trọ ra, một người sống cùng khu vừa vịn từ bên trong đi ra, là một người đàn ông.

Cô thấy, lập tức lui đến phía sau anh, chỉ kém không áp vào trên lưng anh cử chỉ này làm cho anh lại muốn phì cười.

Anh tiếp tục đi về phía trước, cô nhắm mắt theo đuôi đi phía sau anh, khi anh xách túi đến cầu thang thì cô mới có lương tâm mà nói:

“À, ừm, cảm ơn anh đã giúp đỡ, đưa túi cho tôi là được”.

Anh xoay người lại, trên cao nhìn xuống, cô vẫn như cũ đem hai ta gắt gao ôm ở trước ngực, hỏi:

“Em xác định?”

“Đương nhiên”. Cô gật gật đầu, “Nó rất nhẹ.”

“Tôi biết.” Anh nhìn cô, nhin không được nhíu mày cười hỏi: “Nhưng em có tay sao?”

“Tôi làm sao có thể không –” Cô nói đến một nửa, mới chịu nhìn lại, lại đột nhiên tỉnh ngộ lại, mắt hạn trợn lên nhìn anh, cô hút một ngụm khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ hồng, lại lần nữa đem hai tay nhanh chóng gắt gao ôm ở trước ngực.

“Vây... cũng là anh mang thì tốt hơn”. Cô mặt đỏ tai hồng nói xong, sau đó từ bên người anh bước nhanh chạy lên lầu.

Anh cười đi theo lên lầu, lại thấy cô thùng thùng thùng chạy về đến, vẻ mặt đỏ bừng vòng đến phía sau anh, dùng một giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Anh đi lên trước đi”.

“Vì sao?”

Câu hỏi mới ra khỏi miệng, anh liền nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng nói chuyện, không bao lâu sau đã thấy hai vị chủ hộ khác một trước một sau đi xuống lầu, là vợ chồng ở tại lầu bốn.

“Ngủ ngon.” Đối phương thấy anh cùng cô, lễ phép gật đầu chào hỏi.

Mạc Lỗi lễ phép khẽ gật đầu.

“Đường tiểu thư, ngủ ngon.”

Cô lui ở sau lưng của anh, vẻ mặt đỏ bừng nhỏ giọng cũng tiếp đón một câu: “Ngủ ngon.”

Khi vợ chồng kia đi xuống lầu, anh nén không được buồn cười ở trong lồng ngực, đầu vai không ngừng rung động.

Tú Tú xấu hổ vịn phần, nhưng vẫn nhu thuận đi theo phía sau anh, cảm tạ thân hình anh che chính mình, cho đến khi anh bước tới lầu của hai người, giúp cô đem túi đồ đặt trước cửa nhà cô, cô mới vòng đến phía trước anh, hai tay vẫn như cũ vây quanh ở trước ngực, xấu hổ quần bách nhìn anh.

“Cảm ơn anh hôm nay đã giúp đỡ.”

“Đừng khách sáo.” Anh đem túi đồ gác qua trước người của cô.

Cô xoay người lấy ra chìa khóa mở cửa, sau đó quay đầu nhìn anh.

Anh thu hồi nụ cười, nhìn cô.

“Kia...” Cô vươn một bàn tay, giữ lấy túi, một tay còn che ngực, liếm môi, vẻ mặt không yên.

Anh nhìn cô, chờ cô mở miệng.

Như là một giờ sau, cô nho nhỏ nói, mặt đỏ tím đập nói: “Tôi vào đây.”

“Ừm.” Anh lui về phía sau một bước, giúp cô có chỗ đảo túi.

Cô kéo được túi vào cửa, sau đó quay đầu, e lệ nhìn anh: “Cái kia...”

“Ừ?” Trong lồng ngực, có loại cảm xúc kì lạ dâng lên.

Cô buông xuống tầm mắt, khăn trương đem mái tóc dài vén ra sau tai, lại liếm đôi môi mềm, sau đó mới nhỏ giọng phun ra hai chữ.

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Anh nói.

Cô đỏ mặt, chậm rãi đem cửa đóng lại.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, ngay lúc đó, anh mới phát hiện mình chờ mong cô mời anh vào cửa.

Cô không có, anh nghe được cô khóa cửa.

Anh đi trở về.

Tú Tú nhìn trộm từ mắt mèo thấy anh xoay người rời đi.

Nói trở về, nhà anh ở cách vách, anh không trở về nhà còn có thể đi đâu? Chẳng lẽ tiếp tục cùng cô sao? Cô cũng không phải là gì của anh, chỉ là không cẩn thận nhất thời như sao hỏa đụng địa cầu - Đối tượng lên giường mà thôi.

Vừa nghĩ tới hình ảnh mãnh liệt nóng bỏng của sáng nay, toàn thân cô liền nóng lên, từ đầu đến chân tất cả đều đỏ lên.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, cô có chút buồn bã, có như vậy một giây, cô thiếu chút nữa mở cửa hỏi anh muốn tiến vào hay không, nhưng cô lại không nghĩ ra được lấy cớ gì, khi anh đi ra ngoài đều đem quần áo vớ đều mặc, không có sót lại món gì, hướng hồ mới vừa rồi ở cửa, anh hoàn toàn không có ý muốn vào nhà cô.

Cô thở dài thật sâu, để túi đồ lên bàn làm việc, lại kéo ghế nhỏ tới, đem túi không thu hồi để trên giá sách, rồi vào phòng bếp tùy tiện làm đồ ăn, lại vào phòng tắm tắm một chút, mới quần khăn đi ra.

Ngồi ở trên giường thoa mỹ phẩm bảo dưỡng thì cô mới phát hiện trên ngực phải có một điểm nhỏ sưng đỏ ước chừng như tiền đồng, tới gần trong bấp bùi nơi đó cũng có dấu hồng cùng loại.

Kỳ quái? Cô bị thương khi nào nhỉ?

Tú Tú ngẩn người nhìn hồi lâu, cũng không nhớ rõ mình gần đây có bị muỗi cắn không, hơn nữa vết muỗi cắn hẳn là sẽ không lớn như vậy chứ?

Cô cúi đầu xem xét, vươn ngón trở đề đề lên vết đỏ, không đau lắm, cũng không ngứa lắm.

Cô nhú mày nghĩ một chút, một hình ảnh tràn đầy tình dục bỗng nhiên hiện lên, làm cho cô hít một ngụm khí lạnh, mới nhớ tới đó là dấu hôn mà sang nay anh hôn lên đó.

Ngồi một lúc, vẻ mặt xấu hổ đến đỏ bừng, cô trong gương, toàn thân đỏ hồng, tựa như một con tôm nấu chín.

Cô nhanh tay đem mình gói kỹ, nhanh chóng kéo về tầm mắt, bò vào trong ổ chăn nằm xong, nhưng dù lớp chăn bông thật dày lại không ngăn được hình ảnh sắc tình kia, cô vừa nhắm mắt liền thấy bộ dáng anh vùi đầu ở trên ngực cô hôn liếm, hình ảnh đó sống động rõ ràng, cơ hồ giống như là anh còn cùng cô cùng nằm trong ổ chăn, đang cùng làm chuyện đó.

Nha, trời ạ.

Cô nhanh chóng đem chăn xốc lên, mở mắt ra nhìn trời, lại cảm nhận được anh cắn hút nơi mẫn cảm trong bắp đùi của cô, cảm giác mái tóc mềm mại của anh lướt qua đùi cô, vuốt ve da thịt cô.

Cô then thùng kẹp chặt hai chân, vẫn không thể ngăn được cái loại cảm giác đó.

Người đàn ông đó đúng là quá mức mãnh liệt rồi.

Cô đến bây giờ vẫn không dám tin tưởng, mình thế nhưng thật sự cùng anh lên giường, tuy rằng hiện tại đã là thế kỷ hai mươi mốt, bạn bè bên người cô đại bộ phận cũng đều đã trải qua loại chuyện này, nhưng cô thủy chung không hề từng cùng ai.

Một mặt là không có xem mắt, về phương diện khác cũng là bởi vì cô chưa từng có xúc động mãnh liệt, thẳng đến khi gặp phải anh.

Cô thường nghe người ta nói có khi ‘tình dục’ nhất thời dâng trào, thật sự nhìn không được phải tìm đại một căn phòng để thuê, lúc ấy cô nghe xong cảm thấy rất không đúng, ở bên ngoài xằng bậy, bị người ta phát hiện không phải thực khùng bố sao?

10. Chương 10

Ai biết lần đầu tiên của cô, mặc dù là ở ngay nhà cô, nhưng không theo quy tắc là phải ở trên giường, mà là ở trên sofa, không những thế còn là tư thế không phải bình thường.

“A!”

Nghĩ đến đây, Tú Tú sợ hãi kêu thành tiếng, mặt đỏ tai hồng nhảy dựng lên, vội vàng chạy đến phòng khách cởi tấm vải bọc ghế ra.

Cô phải đem bộ áo ghế này giặt sạch, bằng không cô chỉ sợ mỗi lần ngồi lên sẽ nghĩ tới chuyện này.

Không biết là ảo giác của cô hay không, cô luôn luôn tại sofa ngồi được hương vị của anh.

Chờ cô phát hiện thì cô đã đem mặt chôn ở bao ghế mình ôm trong ta, thật sự có hương vị, trừ mùi mồ hôi của anh, còn có mùi giao hoan tối qua.

Hương vị kia lại làm cho cô lại mặt đỏ tim đập lần nữa, ngón chân cuộn lại.

Nha, Đường Tú Tú, mày đúng là siêu sắc nữ.

Thấy bộ dáng chính mình trong gương, Tú Tú vừa then vừa quẫn, vội vã đem chứng cứ dâm loạn bỏ vào máy giặt.

Tú Tú cứ nghĩ rằng chỉ cần cùng anh một chỗ một lần, cái loại khát khao cùng vọng tưởng không thể khống chế muốn anh sẽ biến mất một chút, kết quả dự tình tựa hồ trở nên càng tệ hơn rồi.

Làm cho cô cả tối đều mộng xuân, một lần rồi tiếp một lần, từng giấc mộng xuân đều khiến cô mồ hôi đầm đìa, sinh cảm giác mãnh liệt muốn chiếm cứ hoàn toàn người đàn ông kêu gọi.

Thảm hại hơn là, vừa ngủ dậy, cô đã cảm thấy toàn thân đau nhức, ngay cả đi đến phòng tắm cũng làm cho cô có chút gian nan. Cô chưa bao giờ biết cơ bắp từng tồn tại, khi cô giơ tay nhắc chân thì bốn phía không tiếng động reo hò, đau đến cô nhe răng trợn mắt.

Cô vọt vào tắm nước ấm, nhưng cũng chỉ có thể tác dụng hòa hoãn tạm thời, không có trợ giúp gì.

Là nói lần đầu tiên làm xong sau đều giống cô toàn thân cơ bắp đau nhức sao? Sao cô lại không hề nghe người ta nói qua? Cô còn tưởng rằng chỉ có nơi đó mới đau...

Hay là bởi vì cô cùng hắn quan hệ quá kịch liệt?

Nha, cô thật sự không nên lại nghĩ tới người đàn ông cách vách kia mới đúng.

Cô tự nói với mình, một bên đổ mặt rửa mặt đánh răng, sau đó còn thật sự muốn đi mua cái bồn tắm lớn trở về tắm bồn.

Lúc trước cô không trang bị bồn tắm lớn, là vì không có cái thói quen đó, nhưng lần trước cô cùng bằng hữu đi tắm nước nóng, thật sự cảm thấy tắm bồn làm cho cơ bắp bị buộc chặt được thả lỏng ra rất nhiều.

Cô mặc quần áo rộng thùng thình, đem tóc dài quấn mấy vòng, lấy kẹp tùy tiện cột lại, thế này mới vỗ vỗ mặt, thở sâu, bắt đầu một ngày mới.

Đầu tiên, đương nhiên là bữa sáng.

Cô hốt hoảng khi đến phòng bếp mở ra tủ lạnh, bên trong – trống rỗng.

Không thể nào? Đáng giận, mấy ngày hôm trước cô vội vàng làm cho xong lễ phục, quên bổ sung đồ ăn rồi.

Thảm là, sữa thì đã sớm bị cô toàn bộ đun nóng cho anh uống, hai mảnh bánh mì cuối cùng cũng đã bị cô ăn luôn rồi vào tối qua. Đồ ăn duy nhất trong tủ lạnh, là một cái trứng bị cô cho là hàng cấm, sớm quăng đến ngăn lạnh giờ đã đông cứng.

Nghĩ đến việc phải ra ngoài, cơ bắp cô liền ần ần làm đau lên, nhưng này cái trứng này là tuyệt đối không có biện pháp giúp cô chống đỡ hai ngày.

Thở dài, cô đem trứng lấy ra, trước tiên làm trứng ốp lết ăn, sau đó cầm túi mua hàng cùng bóp tiền, ra ngoài mua thức ăn.

Trong công viên, mọi người tốp năm tốp ba vận động, mấy người đàn ông chạy bộ, vài vị tam cô lục bà trên thảm cỏ tập múa, còn vài vị cụ ông cụ bà đánh Thái Cực quyền.

Bất quá bởi vì bọn nhỏ đều đi học, trong sân bóng rổ không có một bóng người.

Qua công viên xa xa cô liền thấy bóng lưng quen thuộc phía trước, nhịp chạy của anh thật sự lớn, lập tức liền vượt qua này mấy người đàn ông đang chạy bộ.

Thì ra anh đi ra ngoài vận động, đều là chạy bộ vòng quanh công viên sao?

Liếc thấy đến anh, không hiểu sao tim cô đập nhanh hơn, có chút khẩn trương, nhưng người đàn ông này hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của cô, chính là duy trì cước bộ ổn định, không ngừng nhìn lấy ai.

Cô chú ý tới áo thun của anh đã hoàn toàn bị ướt mồ hôi, cũng không biết chạy bao lâu.

Anh chạy tới cuối chỗ rẽ phía trước, tốc độ của anh rất nhanh, cô đoán anh vòng một vòng nói không chừng không cần ba phút.

Cô vẫn chưa có chuẩn bị tâm lý đối mặt anh, thực gặp, cũng không biết muốn cùng anh nói cái gì.

Dù sao, nói như thế nào, ngày đó là cô đi đến trên người anh, anh chỉ là nhất thời xúc động, cô cũng không sai biệt lắm, đơn giản mà nói, hôm đó căn bản cùng tình một đêm không kém, chỉ kém anh ở cạnh nhà cô thôi.

Anh không phải bạn trai cô, cũng không có ý định muốn theo đuổi cô.

Cô thật hy vọng mình là cái loại con gái táo bạo gợi cảm xinh đẹp được cùng người đàn ông ở chung, như vậy cô sẽ biết làm như thế nào ứng phó loại tình huống này rồi.

Sợ hãi anh xuất hiện phía sau, cô nhẹn không được bước nhanh hơn, vội vàng rời đi công viên bước ra ngoài lối đi bộ, bước nhanh về hướng khu chợ gần đó.

Hai giờ sau, khi cô đã mua xong thì trời cũng bắt đầu mưa.

Cô lấy ô trong túi ra, xách một túi lớn đồ ăn trở về, không giống buổi sáng náo nhiệt, trong công viên đã không có người nào, đại bộ phận mọi người đã muốn đi làm, vài vị lão nhân gia cũng bởi vì trời mưa, đều thu dọn đồ đạc về nhà.

Cô bước chậm ở trong mưa, đang muốn rời khỏi công viên, quẹo vào ngõ nhỏ nhà mình thì khước mắt lại thấy trong công viên có người tập xà đơn.

Trời mưa mà vẫn có người tập ư?

Cô tò mò hơn, liếc mắt một cái, mới khiếp sợ phát hiện người nọ không phải người khác, dĩ nhiên là Mạc Lỗi.

Trời ạ, anh vận động đến bây giờ sao?

Cô hoảng sợ, bất giác tò mò đi qua, chỉ thấy trong rừng cây, không chỉ anh, còn có vài lão nhân gia nhanh chân trốn mưa ở trong lương đình.

“Lão Dư, hần làm mấy cái rồi hả?”

“178.”

“Thằng nhóc này không đơn giản, không thua tôi năm đó ông nhỉ.”

“Ha ha, ông đừng tự thiếp vàng trên mặt mình, năm đó ông có thể làm 18 cái thì đã là may.”

“Nha, ông không tin có thể đi hỏi đi.”

“Được rồi, được rồi, hai ông già này đừng làm âm ỹ, quá khứ nên để cho nó đi qua đi, trọng điểm là hiện tại, mau mau mau nhìn chàng trai trẻ kia đi, làm được 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197...”

Cô không thể tin được tròng mắt nhìn hần ở trong mưa, một lần lại một lần đem chính mình kéo nâng hướng về phía trước lướt qua xà đơn, thân thể cường tráng ở trong mưa tản ra nhiệt khí, cả người như thiêu đốt.

“198, 199, hai trăm!”

Rốt cục, anh buông lỏng tay ra, ngưng lại, rơi xuống.

Vài lão nhân gia ở trong đình hóng mát vỗ tay, thấy anh không hề muốn tiếp tục, chỉ chốc lát sau liền bùng ô, tốp năm tốp ba rời đi.

Nhưng anh vẫn còn đứng ở nơi đó thở, sau đó cô thấy anh lui về phía sau vài bước, ngồi xuống, hai tay vò vò mái tóc rối, co gối, nằm vật xuống ở trên cỏ.

Ngực anh kịch liệt cao thấp phập phồng, hai tay run nhè nhẹ.

Tú Tú nhìn anh ở trong mưa, một tia đau lòng thoáng qua.

Mấy lần trước cô thấy anh chạy bộ đã có điểm quái, nhưng cô nói không nên lời làm sao quái, cho tới bây giờ, nhìn anh ép khô chính mình đến một chút khí lực cuối cùng, cô mới phát hiện, bộ dáng anh chạy bộ, thủy chung như là phía sau có ác ma thúc giục bức bách đuổi theo.

Vì không biết tên nguyên nhân, anh đem chính mình bức đến cực hạn.

Mỗi một lần đều như vậy.

Chờ cô hoàn hồn thì đã nhịn không được đi lên phía trước, đi tới bên người anh, anh nhắm hai mắt, môi mỏng bản mở, phun ra khói trắng.

Trên mặt anh tràn đầy mệt mỏi.

Đột nhiên, cô biết anh tới hôm qua nhất định cũng không ngủ.

Mưa cùng mồ hôi trải đầy khuôn mặt tuần mỹ của anh, hội tụ, chảy xuống.

Trong nháy mắt kia nhìn như là...

Lệ.

Nghe được tiếng bước chân tới gần thì Mạc Lỗi chỉ cảm thấy phiền chán.

Anh không muốn nói chuyện hay chào hỏi bất cứ ai, anh chỉ muốn làm cho bản thân mệt mỏi đến chết, người đi tới bên cạnh hần không hề mở miệng, nhưng trong phút chốc, hần như được cứu khỏi chết đuối trong mưa.

Không, nó không ngừng, nửa người dưới của hắn cùng bàn tay mở ra còn cảm giác được giọt mưa.

Anh mở mắt, bởi vì che bóng, vừa mới bắt đầu anh thấy không rõ lắm, chỉ nhìn thấy một gì đó lơ mơ ô che cùng bóng người, anh trừng mắt nhìn, mới đúng chuẩn tiêu cự, thấy rõ cô gái nhỏ kia miễn cưỡng che ô cho anh.

Cô gái nhỏ có gương mặt đáng yêu lại ôn nhu, cùng một đôi mắt đen tràn đầy lo lắng.

Đường Tú Tú.

Cô ngồi xổm bên người anh, vươn tay đem chiếc ô nhỏ kia che mưa cho anh.

Anh có thể thấy những giọt mưa phún rơi xuống như hạt châu thủy tinh nho nhỏ, nhẹ nhàng điểm xuyên trên mái tóc đen nhánh của cô.

“Hi.” Cúi đầu nhìn anh, môi phần của cô khẽ nhếch, lộ ra nụ cười sợ hãi. “Chào buổi sáng.”

Anh từng ngum từng ngum thở phì phò, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhìn cô.

Sự trầm mặc của anh làm cho trong đôi mắt to xinh đẹp của cô toát ra một tia xấu hổ, anh thấy cô buông mắt xuống, nhếch môi non mềm lên.

Có một giây như thế, anh nghĩ rằng cô sẽ đi, không biết sao, ngực thoáng đau, không nghĩ, anh nâng tay, thấy ngón tay mình, mới phát hiện anh muốn làm cái gì.

Anh ngừng giữa không trung, đầu ngón tay phát run, cách gương mặt cô một khoảng rất nhỏ.

Cô vẫn cúi đầu suy nghĩ, không hề phát hiện.

Anh không biết mình đang làm cái gì, nhưng khi hàng mày thanh tú của cô khẽ chau, da thịt nhu trắng lộ ra trong ánh sáng, theo góc nhìn của mình, anh thậm chí có thể thấy tóc gáy rất nhỏ trên mặt cô.

Gió nhẹ nhẹ lướt qua, sợi tóc đen phất qua đầu ngón tay của anh, nhẹ chạm, một chút lại một chút.

Cô ngồi đó, thật đẹp.

Không tự chủ được, anh để cho ngón tay nhẹ chạm, cùng với làn gió lạnh như băng, rơi xuống trên mặt cô.

Cô khẽ run lên, ngừng lại hơi thở, ngược đôi mắt to linh động kia nhìn anh.

Đầu ngón tay của anh, bởi vì sử dụng quá độ còn đang run run, nhưng mặt cô rất lạnh, mềm như tơ, mềm mại giống đậu hủ non, làm cho anh luyến tiếc dời tay.

Vỗ về mặt cô, anh giúp cô đem sợi tóc rơi vén ra sau tai.

Lỗ tai cô xinh đẹp như vỏ sò, hơi ửng hồng, hơi hơi nóng, khiến anh nhịn không được ở lâu một chút.

Chiếc ô nhỏ của cô khẽ rung một chút, nhưng vẫn che ở trên người anh.

Anh có thể cảm nhận được cô đang run rẩy, thấy cô khe khẽ hít một ngum khí lạnh, cảm nhận được mạch đập của cô ngay tại đầu ngón tay thô ráp của anh, nhẹ nhàng đập.

Nhưng cô không hề né tránh, cô theo bản năng co rúm lại một chút, nhưng không hề tránh ra chỉ có mặt càng hồng.

Lặng lẽ, cô hít vào một hơi.

“Tôi mua sữa...”

Khàn khàn câu chữ, nhỏ giọng theo cánh môi mềm màu hồng phấn thốt ra, phiêu đảng ở trên không khí lạnh lạnh.

Anh có chút hoài nghi mình nghe lầm, nhưng cô nắm chặt ô, ngượng ngừng nhìn anh, nói nhỏ.

“Anh muốn ghé qua hay không?”

Thanh âm kia thật nhỏ, thật nhỏ, nhỏ đến mức gần như anh cũng bị chính tiếng tim đập của mình lướt qua, nhưng tay anh còn đang trên mặt cô, có thể cảm nhận được cô đang nói chuyện.

“Tôi làm sữa cho anh uống...”

Nghe được lời mời của cô gái nhỏ trong mưa, ngực anh không hiểu sao lại co rút nhanh.

Anh không nên lại quấy rầy cô, nhưng anh cũng không có cách cự tuyệt, cảm giác khi có cô bên cạnh là đẹp như thế, là ấm áp như thế.

Tôi làm sữa nóng cho anh uống...

Cô nói.

Giờ này khắc này, thật giống một chén nước trong sa mạc, mà anh chỉ muốn đi theo cô trở lại căn phòng cô bày trí ấm áp như một gia đình.

Cho nên, anh thu tay, rời khỏi mặt cô ẩm ướt lạnh như băng, chậm rãi đứng lên.

Cô đi theo anh đứng dậy, bàn tay nhỏ bé trắng nõn, theo anh đứng lên cao giong lên, vẫn như cũ giúp anh miễn cưỡng che mưa.

Anh không cần ô, anh đã sớm ướt đẫm, nhưng cô vẫn kiên trì.

Khi anh cầm tay cầm dù của cô thì cô lại run rẩy, nhưng cô đem ô giao cho anh, khi anh đem túi hàng của cô cầm lấy, cô cũng không từ chối.

Sau đó, anh cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô.

Cô chần chừ một giây, lỗ tai lại nóng, sau đó quay lại cầm tay anh.

Anh nắm chặt tay cô, xách đồ của cô, đem ô chuyển qua giữa hai người, cùng cô cùng nhau xuyên qua mặt cỏ, rời khỏi công viên, đi về nhà.

Anh tiến vào phòng tắm nhà cô lấy đi một thân mồ hôi và nước mưa trong khi cô đi đun sữa.

Anh lau khô thân thể, làm khô tóc, vây quanh khăn tắm của cô đi ra, cô cố nén mặt đỏ cùng e lệ, đem sữa cho anh, sau đó giúp anh đem quần áo bẩn bỏ vào máy giặt sạch.

Anh vẫn không hề mở miệng, cô cũng không hề buộc anh nói chuyện.

Sau đó, anh uống xong ly sữa nóng kia, hẩn luyện tiếc uống hết, nhưng cô xem anh uống, liền đứng ở trước người hắn.

Anh chỉ có thể đem nó uống xong, lại đem cái ly trả lại cho cô.

Một giây đó, anh có chút lo lắng cô sẽ kêu anh trở về, nhưng cô gái nhỏ bé đó chỉ nhẹ nhàng cầm tay anh, anh mê muội cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé kia nắm tay của anh, để cô kéo anh đi về phía trước, anh không tự chủ được đuổi theo.

Cô nắm tay anh bên giường, nhẹ nhàng đẩy anh ngã ở trên giường...

11. Chương 11

Anh không hề phản kháng, chỉ có tim đập nhanh hơn, anh nghĩ sẽ cùng cô trên giường, nhưng cô không có. Cô chỉ là tạo kéo rèm cửa sổ, nghiêng người lấy cái chăn đắp cho anh thật tốt.

“Ngủ đi.” Cô ngồi ở bên giường, ôn nhu nói: “Anh cần ngủ một giấc.”

“Tôi...” Anh khó khăn mở miệng, thừa nhận với cô: “Ngủ không được.”

“Tôi biết.” Trong mắt của anh chưa xốt, làm cho tâm Tú Tú căng thẳng, không khỏi vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt anh, nhỏ giọng nói: “Nhưng anh có thể giả vờ như anh đang ngủ.”

Anh tự giễu nhếch khóe miệng, lặng lẽ cười khẽ.

Bộ dáng đó, làm cho tâm cô lại nhói đau, không tự chủ được, cũng lên giường, nằm ở bên cạnh anh, cùng anh.

Anh ngậy ra một lúc, quay đầu nhìn cô.

“Chúng ta cùng nhau giả vờ.” Cô nằm nghiêng, trấn định nhìn anh nhỏ giọng nói, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn như cũ bắt đầu nóng lên.

Cặp mắt màu lam bình tĩnh nhìn cô, nhưng khuôn mặt tuần tú lại xuất hiện nụ cười tự giễu, ở trong ánh sáng mờ nhạt dần mất đi.

Sau đó anh cũng nghiêng người, chậm rãi nhấc chân, nhìn cô.

Tú Tú nhìn người đàn ông trước mắt càng gần càng rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm nóng, đó là lời mời không tiếng động, anh muốn cô chui vào trong ổ chăn, có anh nằm ở bên trong.

Tôi... Ngủ không được...

Thanh âm của anh khàn khàn, quanh quẩn ở trong óc, khuôn mặt anh mệt mỏi ngay tại trước mắt, anh bứt bứt chính mình vận động, như thế nào cũng không có cách tiêu tán.

Mà cặp mắt màu lam ma quỷ kia, lộ ra khát vọng khó diễn tả bằng lời, ngóng nhìn cô, lặng lẽ khẩn cầu.

Cô không có cách nào, chỉ có thể động dậy thân thể, tới gần, gần chút nữa, tiến vào ổ chăn đã được anh làm cho ấm áp, thẳng đến cùng anh gối lên cùng cái gối trắng noãn mềm mại, thẳng đến cơ hồ va chạm vào nhau.

Anh nhìn cô, trong mắt lộ ra cảm xúc kỳ quái nào đó, sau đó buông tay, đặt chân bông xuống, đem cả người cô ôm vào trong lòng.

Tú Tú hoảng hốt hít khí, cảm giác độ nóng từ làn da anh cách áo lông mỏng manh của cô, dán vào cô.

Anh đem mặt chôn vào trong mái tóc như mây của cô, hít vào một hơi thật sâu, lại thở ra, hơi thở nóng rực phả vào gáy cô, lỗ tai cô, làm cho cả người cô như bị lửa đốt mà nóng lên.

Trái tim của cô, đập thật nhanh.

Cô biết anh nhất định cảm nhận được, cô cũng cảm nhận được nhịp tim của anh dần dần ổn định, thông thả đập từng nhịp.

Thật không công bằng, vì sao cô khàn trương thành như vậy, anh lại không? Nói trở về, người đàn ông trưởng thành như thế này, tám phần từng cùng không ít người phụ nữ cùng nhau, với anh mà nói, đại khái không có gì đi? Chỉ có cô ngốc, chịu không nổi khi anh –

“Cám ơn...”

Cô suy nghĩ một chút, ngừng lại rồi lại thở, hoài nghi mình nghe lầm.

Nhưng thanh âm này, khàn khàn như vậy, nhẹ nhàng quanh quẩn ở bên tai, nếu như không phải cánh tay dài của anh đem cô vây quanh, cô nghĩ mình đã nghe lầm.

“Đừng... Đừng khách sáo...”

Cô đỏ bừng mặt nhỏ giọng nói, sau đó nghe thấy tiếng cười khàn khàn, quanh quẩn ở lồng ngực anh.

Cô không dám động, chỉ cảm thấy xấu hổ, nhưng anh không làm thêm hành động gì quá đáng, anh chỉ ôm cô, tới tới lui lui cơ hồ là có chút vô ý thức vỗ về lưng của cô.

Cảm giác thật thoải mái, hai mí mắt của cô cũng nhúu chặt lại.

Khi anh đem cô ôm vào trong ngực thì cô đem bàn tay nhỏ bé vòng ôm trước ngực mình, không dám làm cho bộ ngực trực tiếp tiếp cận lồng ngực rắn chắc của anh, nhưng là bởi vì như thế, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh.

Một chút lại một chút, nó đập nhanh, sau đó trở nên càng chậm, càng thông thả, tựa như hô hấp của anh, tựa như tay anh khẽ vuốt ở sau lưng cô.

Khi tay anh rốt cục dừng lại thì cô cảm nhận được tim của anh cũng trở nên chậm hơn chậm hơn, nó không dừng lại, nhưng nó quả thật chậm đi rất nhiều, từng chút từng chút đập theo quy luật.

Bất giác, cô nhắm nghiền hai mắt, giấc ngủ tiến tới, cô muốn ngủ.

Thì ra... Mới vừa rồi... Tim của anh cũng đập nhanh hơn...

Phát hiện này làm cho khóe miệng cô cong lên.

Tĩnh lại lần nữa, đã là hai giờ chiều.

Cô chỉ là muốn giả vờ ngủ cùng anh, cũng không cần thận đã ngủ thật sự.

Thấy anh ngủ say, Tú Tú xuống giường thật cẩn thận, lần này anh không tỉnh lại, sợ âm ỷ đến anh, cô nhẹ bước rời khỏi giường.

Cô thấy di động trên bàn phát sáng, cô có tin nhắn.

Xem tin xong, cô mở laptop lên mạng kiểm tra mail, vừa ăn thức ăn, vừa xem xét yêu cầu của đối phương gửi tới.

Đó là mail công việc, vừa vặn là cô đang muốn làm gì đó, làm cho cô hưng trí bừng bừng, không khỏi bắt đầu thiết kế sơ đồ phác thảo, cô hiểu rõ sở thích của đối phương, cũng biết người nọ muốn là bộ dáng gì.

Thoáng chốc đã đến buổi trưa, cô một bên lật xem tìm tư liệu, một bên vẽ tranh, vẽ hơn mười bản nháp, sau đó quét lên mạng gửi cho khách xem, tuy rằng người nọ là người bận rộn, nhưng vẫn như cũ lập tức gọi điện thoại lại.

Cô hoảng sợ, sợ đánh thức người đàn ông trên giường, vội vàng nghe máy.

“Alo?”

“Tú Tú, cô quá lợi hại, cô thật sự là thần hộ mệnh của tôi! Cứ căn cứ theo những bản vẽ của cô, tôi lấy hết!”

“Toàn bộ?” Cô mở to mắt, bật thốt lên, sau đó lại nhanh chóng đè thấp thanh âm, hỏi: “Anh xác định?”

“Đương nhiên xác định, tôi chọn hết, bản nháp đều ở chỗ này của tôi, cô sẽ không giao thiếu một bộ nào được đâu.”

Đối phương muốn thiết kế của cô, cô đương nhiên rất vui vẻ, nhưng lại nhin không được nói: “Nhưng, nếu muốn hết tất cả bản vẽ, thời gian của tôi có khả năng sẽ không kịp.”

“Không sao, tôi chờ cô!”

“Chờ tôi làm xong? !” Cô lại ngẩn người, bật thốt lên nói: “Anh nói giỡn đúng không? Còn ông chủ Tiền thì sao?”

“Mặc kệ, tôi chỉ muốn dùng tốt nhất, đó chính là của cô, cứ như vậy định rồi, chừng nào cô xong, thì tôi bắt đầu khi đó!”

Nói xong, không đợi cô phản ứng, anh liền ngắt điện thoại.

Cô ngây người, chỉ có thể cười khổ, nhưng vụ này rất khó, quần áo này không phải người bình thường có thể kết, cô thật sự thực hy vọng có thể làm.

Gác điện thoại, cô cắn móng tay, đi chân trần trên sàn gỗ đi tới đi lui, lại đi nấu chén yến mạch lấp đầy bụng của mình, nhưng mặc dù ăn uống no đủ, lại khó nén lòng tràn đầy hưng phấn, rốt cục vẫn là quyết định phải làm rồi.

Cô bình tĩnh lại, đem bản nháp mở ra một lần nữa, lại xác định vật liệu may mặc cùng tài liệu cần có, cô cũng đã có một vài thứ, nhưng vẫn có không ít món cần đi chọn mua. Cô rất nhanh ở trên bản nháp bổ túc chi tiết khác cùng màu sắc, còn có một vài chỗ phải chú ý, cô nhin không được càng viết càng nhiều, hoàn toàn dừng không được.

Chỉ chớp mắt, chờ cô hoàn hồn, thế nhưng đã hơn nửa đêm rồi.

Cô nhìn lại bên kia, trừ bỏ ngẫu nhiên trở mình, người đàn ông kia một chút động tĩnh cũng không có.

Cô tắt đèn, đánh răng xong thì đi tắm, thay áo ngủ rồi trở lại bên giường.

Nằm ở trên giường lớn của cô, người đàn ông vẫn đang ngủ, thấy anh, trong lòng cô lại xuất hiện một trận kinh hoàng.

Chiếc khăn tắm vốn dĩ ở trên lưng anh không biết rớt xuống khi nào, chỉ còn một phần ba còn trên giường, chăn trên người anh cũng bị ban thưởng rơi xuống hơn phân nửa, còn lại một nửa quấn quít lấy nửa người dưới của anh, cả người anh cuộn tròn lại như đứa nhỏ nằm trong bụng mẹ, bất quá thân thể anh cường tráng tuyệt không giống trẻ con.

Anh thật sự rất mạnh tráng (mạnh mẽ + tráng kiện) lại xinh đẹp, tựa như tượng thần Hy Lạp, tuy rằng ngủ thì cơ bắp không cương cứng, nhưng đường cong vẫn là phi thường rõ ràng.

Lúc trước anh cởi sạch thì cô đã bị làm cho phân thần, không có cách nào chú ý, nhưng hôm nay anh ngủ, cô mới chú ý tới trên người anh có chút vết thương, mới có cũ có.

Người đàn ông này rất không cẩn thận.

Không biết tại sao, bộ dáng hung ác ngày đó anh cứu cô đột nhiên hiện lên, làm cho trong lòng cô căng thẳng.

Cô nhớ rõ màn đánh nhau kia, tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng cô nhớ rõ anh có bao nhiêu hung ác, bao nhiêu khùng bố, không sợ chết đến bậc nào.

Có lẽ anh không phải không cẩn thận, là cố ý không muốn cẩn thận.

Đôi mi thanh tú nhú lại, Tú Tú nhìn người đàn ông trên giường, lúc ngủ anh xem ra không hung ác, cũng không giống ác ma anh tuần, tư thế của anh cùng biểu tình cũng giống như một đứa trẻ.

Không biết ở đâu trong quyển sách, cô từng đọc qua, người có tư thế ngủ giống anh, đều không có cảm giác an toàn, bởi vì không có cảm giác an toàn, cho nên mới cuộn tròn thân thể, bởi vì như vậy cực kỳ giống bộ dáng ở trong bụng mẹ.

Cô nhớ rõ, là vì cô cũng ngủ như vậy.

Mà cô biết, cô quả thật thường thường cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Tâm, lại đau nhói lạ thường.

Bất giác, cô leo lên giường, cuộn mình ở bên cạnh anh.

Mây anh nhú lại, cô nằm ở trên gối đầu nhìn anh, hoài nghi anh có một tâm hồn bị thương, cho nên mới hàng đêm không thể ngủ say.

Đến tận cùng là chuyện gì thế?

Cô bỗng nhiên rất muốn biết, chuyện phức tạp mà anh trải qua, nhưng cô đoán anh là sẽ không nói với cô.

Anh cùng cô không thật sự quen biết.

Thở dài, cô nhắm mắt lại, nghĩ.

Ít nhất anh bây giờ đã có thể ngủ.

Mộng xuân.

Cô lại làm một cái mộng xuân.

Người nóng, ướt đầm mộng xuân, thân thể phái nam cường tráng kề sát cô, chiếc lưới ẩm ướt cùng cô quấn quít.

Trời ạ, cô có khát khao đến như vậy sao?

Cô ở trên giường trở mình, nghĩ.

Nhưng bàn tay to của người đàn ông vòng ôm cô, đầu lưỡi nóng vẫn như cũ quấn quýt, nhẹ nhàng cắn cắn đầu vai cô, bàn tay to thô ráp từ sau ôm lấy bầu ngực sữa của cô, âu yếm vuốt ve.

.....

Đúng lúc này, người đàn ông phía sau chậm rãi mở ra mắt, cơn buồn ngủ trong mắt đã dần thoái lui, nhưng dục vọng trong mắt cơ hồ muốn tràn đầy đi ra.

Cảnh tượng dọa người như thế lại không hiểu sao rất gợi cảm, một giây kia, cô biết đây không phải là mộng, nhưng cô không thể suy nghĩ, chỉ có thể cảm nhận anh, nhìn theo trong gương anh ôm chặt cô, cảm nhận anh từ phía sau lại tiến vào cô trong thân thể.

Động tác của anh từ tốn nhẹ nhàng, thật mê người.

Cô rất nóng, rất xấu hổ, nhưng không cách nào kiềm chế mình, nhanh chóng đạt tới cao trào.

Anh vẫn ôm cô, cũng vẫn nhìn cô, thẳng đến khi rung động cùng run rẩy kia thối lui, cũng không từng rời tầm mắt.

Cô muốn nhắm mắt lại, nhưng không có biện pháp, anh giơ tay lên lấy ngón cái vỗ về môi cô thở dốc, vỗ về nhịp đập dồn dập của cô, sau đó bàn tay to kia, dừng ở ngực cô, nhẹ nhàng đè nặng.

Đây không phải là mộng, cô không biết nên nói cái gì.

Đây không phải là mộng, anh cũng rõ ràng hiểu được.

Anh hẳn là phải xin lỗi, lần này thật sự hoàn toàn là anh sai, ngay từ đầu anh quả thật tưởng là giấc mộng, anh mơ thấy cô ở trong lòng anh, mơ thấy anh bỏ đi quần áo của cô, mơ thấy anh âu yếm hôn lên môi cô.

Nhưng anh rất nhanh liền tỉnh.

Tỉnh, cũng không muốn ngừng, cô thật gợi cảm, thật đẹp, thật nhiệt tình, hơn nữa hoan nghênh anh.

Anh khát vọng cô, khát vọng cô gái này, cho nên anh không hề ngừng.

Anh thật sự hẳn là phải xin lỗi, nhưng anh nói không nên lời, cô gái trong lòng, cảm giác động tình như vậy như là thuộc về anh.

Trên mặt anh còn có còn sót lại tình dục, tìm cô dưới lòng bàn tay anh vẫn đập nhanh như vậy, đều là bởi vì anh.

Kìm lòng không đậu, anh xiết chặt hai tay, đem cô ôm đến càng chặt.

Cô không hề lên tiếng, chỉ e lệ, hai mắt nhắm nghiền, dung túng anh.

Anh có thể cảm giác được, cô cơ hồ trong chớp mắt liền ngủ.

Cô quá mệt mỏi, anh biết, lúc anh tỉnh lại thấy cô đang làm việc, nhưng cô rất chuyên tâm, không có chú ý tới, anh nghĩ đến anh sẽ tỉnh, nhưng lại không nghĩ tới liền ngủ lại ngay lập tức.

Anh cần giấc ngủ, lại không biết anh có thể ngủ say như thế, ngủ say ngay cả cô rời giường cũng không phát hiện, ngủ thẳng khi cô trở về cũng không có tri giác.

Anh đã lâu, lâu lắm rồi chưa có cảm giác ngủ say như vậy.

Lần này rất căng thẳng, anh thật sự sợ sẽ hại cô mang thai.

Nghĩ đến đó anh muốn lùi bước, anh muốn rời khỏi cô, nhưng anh lại không muốn thế, cô thật ấm áp, cảm giác động tình cũng tuyệt như vậy, anh thích cô mút chặt lấy anh như vậy, thích chính mình vẫn luôn nằm bên trong thân thể cô, cho nên anh tiếp tục đề tiện ôm lấy cô.

Sau đó, ngủ.

Trời ạ, thơm quá...

Hửm?

Đúng rồi, là chân giò hun khói... Còn có trứng... Bánh...

Đường cát ... Tiêu cay... Húng quế... Cà chua...

Nha, hương vị này... Là bơ... Trời ạ... Cô đã lâu không có ăn bơ rồi...

Ông trời ạ, mùi bơ có thể thơm đến thế sao? Có thể thơm đến như vậy sao? Rốt cuộc là nhà ai đang làm bữa sáng, sao mới sáng sớm liền quá đáng như vậy?

Tú Tú than thở một tiếng, ở trong mùi đồ ăn, sâu kín tĩnh lại.

Cô hỗn loạn bò xuống giường, cơ bắp cả người đau nhức xoa mắt đi về hướng toilet, mùi đồ ăn càng rõ ràng, làm cho nước miếng cô chảy ròng, đói bụng đến choáng váng xuất hiện ảo giác, cô thấy cái chảo trên bếp lò có trứng ốp lếp cuộn, đèn lò nướng vẫn sáng khi nướng bánh.

Trời ạ, cô thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng chiên bơ.

Thở dài, Tú Tú đi vào trong phòng tắm, ngồi xuống ở toilet nhỏ.

Đinh.

Tiếng gì vậy? A, là tiếng báo hiệu đã nướng xong của lò bánh.

Cô che cái miệng nhỏ nhắn ách xì một cái, ngẩn người.

Chờ một chút, lò nướng hàng xóm làm sao có thể lớn tiếng như vậy? Nghe qua giống như ngay tại phòng bếp của cô.

12. Chương 12

Cô nhanh chóng mở mắt ra, chỉ nhìn thấy phòng làm việc từ trong gương, có người đàn ông đứng trong phòng bếp, trong tay của anh cầm lấy khăn lau, mở lò nướng ra, đem gì đó bên trong lấy ra.

Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ!

Hấp ngum khí lạnh, Tú Tú cả kinh thiếu chút nữa tim của cô nháy vọt ra khỏi yết hầu, đồng thời ở nháy mắt phát hiện ba sự kiện.

Cô không có mặc đồ, cửa không khóa, hơn nữa cô còn đang giải quyết nhu cầu sinh lý.

Cô trước tiên ngừng tiểu, vươn tay đem cửa phòng tắm rộng mở nhanh chóng đóng lại, lấy khăn tắm bao thân mình lại.

Trời ạ, cô thật sự là ngủ đến choáng váng!

Quá mất mặt, quá mất mặt, anh có nhìn thấy cô trống trơn đi ra không? Anh có nghe thấy tiếng cô trên nhà xí không?

Cô muốn đi đổi mặt, cô muốn tự mình đứng lên, cô muốn lớn tiếng hét chói tai, hoặc đem bản thân vùi vào góc nào đó.

Trùng mắt nhìn ra cửa, cô vẫn còn trong kinh hoàng, tâm hoảng ý loạn ngồi ở trên bồn cầu ôm chặt ngực, phải sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại.

OK, hiển nhiên đêm qua không phải là mộng, khó trách cô lại cảm thấy toàn thân đau nhức.

Lĩnh ngộ này, làm cho toàn thân cô lại phiếm hồng. Cô không rõ ràng lắm tại sao mình lại toàn thân trống trơn, ngày hôm qua cô rõ ràng có mặc đồ ngủ mới trên giường.

Chẳng lẽ nửa đêm cô tự mình đem quần áo cởi hết? Đêm qua sẽ không lại là cô chủ động đi đến trên người anh nữa chứ? Cô thật sự không có ấn tượng!

Ồm đầu, Tú Tú mặt đỏ tai hồng nghĩ.

Bây giờ làm như thế nào? Cô phải làm sao để đi ra ngoài đối mặt anh?

OK, Đường Tú Tú, đừng khẩn trương, đừng khẩn trương, nên bắt đầu làm từng chuyện một.

Cô trước hết nên đứng dậy đi tắm rửa.

Đúng, đúng, nên đi tắm rửa.

Vừa mới nửa mê nửa tỉnh chỉ nghĩ được mùi đồ ăn nên còn không cảm thấy, hiện tại bị làm tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy trên người có hương vị vừa làm xong sự kiện kia, hại cô cả người nóng lên.

Tóm lại, tiêu diệt chứng cứ phạm tội trước, sau đó hãy tính chuyện khác.

Tim đập dồn dập, cô nhanh chóng giải quyết nhu cầu sinh lý, Tú Tú đem chính mình tắm sạch sẽ, cô chú ý tới sàn ẩm ướt, khăn của cô thiếu một cái, điều đó chứng tỏ anh cũng tắm qua rồi.

Cô thật hy vọng có áo choàng tắm ở trong phòng tắm, nhưng cô không có, cho nên cô bao khăn tắm đứng ở cửa, mất vài phút chuẩn bị tâm lý, mới dám mở cửa nhìn lên.

Anh vẫn còn trong phòng bếp, như là không hề chú ý tới cô.

Thừa dịp anh xoay người lấy đồ ăn, cô cầm lấy khăn tắm, nhón mũi chân, nhanh chân chạy vội quay về bên giường đến cạnh tủ quần áo, mở ngăn kéo dưới, cầm lấy bộ nội y trên cùng mặc nhanh vào, sau lại mở ngăn kéo quần áo ra, cô vốn nghĩ tùy tiện tìm một bộ quần áo mặc vào, nhưng là cuối cùng lòng hờn giận làm cô nhận không được mạo hiểm ngẩng nhìn vài lượt, chọn một bộ áo lông màu đen mặc vào.

Cô nhìn vào gương cột lại tóc, khẽ mím môi, xác định chính mình đã ổn, mới cố lấy dũng khí đứng lên, hướng người đàn ông trong phòng bếp đi đến.

Anh đã lấy áo thun được phơi nắng hôm qua mặc vào, vươn tay lấy mấy trái cam vắt nước ép.

Nhà cô không có máy ép, anh chỉ đem một nửa quả cam cắt ra, sau đó dùng tay vắt nửa trái đó vào ly thủy tinh đến khi hết nước.

“Ách... Hi, chào buổi sáng.” Cô nhìn đến choáng váng, chưa bao giờ biết có thể vắt cam như thế.

“Chào buổi sáng.” Anh giương mắt, môi khẽ nhếch.

Đôi mắt lam đã ít tơ máu hơn nhiều, tóc vàng ở trong nắng sớm lóng lánh, tuy rằng trên mặt anh lờ mờ ít râu, nhưng cả người thoát nhìn vẫn là nhẹ nhàng khoan khoái, hại trái tim non trẻ trong lòng cô lại đập loạn nhịp.

Trên bàn cơm, có bánh mì nướng, canh cà chua, còn có trứng cuộn ngon mắt, mùi vị thật thơm, làm cho nước miếng của cô đều sắp chảy ra rồi.

“Đều là anh nấu?”

Cô như bị trúng bùa chú, không tự chủ được kéo ghế dựa, ngồi xuống ở bên cạnh bàn ăn.

“Ừ.” Anh từ kệ bếp đi ra, mang theo ly nước cam để tới trước mặt cô, sau đó cầm lấy xẻng bánh lấy bánh mì ra.

Chiếc bánh vẫn còn nóng, khi mở nó liền toát ra khói trắng, hương thơm bay vào mũi. . . Cô hít hà hương thơm, đã thấy anh còn dùng dao cắt bơ thoa lên bánh mì.

“Tôi không nhớ mình có mua bơ.” Cô nuốt nước miếng, hai mắt cứ mãi theo dõi bánh mì trên tay anh, thì thào nói: “Cũng không nhớ rõ mình có mua bánh mì không...”

Nha... Nha... Bơ cùng bánh mì hòa tan nhau...

Cô chống cằm, không thể đem tầm mắt rời khỏi bánh mì, cảm thấy nước miếng mình sắp chảy ra rồi.

“Bơ em để đông lạnh trong tủ, còn nửa hộp, bánh mì là tôi dùng bột mì của em mà làm.” Mạc Lỗi nhìn bộ dạng cô, cười đem miếng bánh đưa tới trước mặt cô, “Ha ha nhìn xem.”

Nhìn hơi nóng bốc lên, mùi thơm lan tỏa ra bốn phía, bơ còn như ẩn như hiện trong bánh mì, cô vỗ vỗ ngực, gần như đã muốn vươn tay cầm.

“Không, không cần...” Cô nhìn miếng bánh, nhần tâm cự tuyệt, “Tôi, tôi đã lâu không ăn bơ...”

Anh nghe xong, không miễn cưỡng cô, chỉ lấy tay về, lòng của cô đột nhiên tê rần.

“Ăn nhiều lắm đối với thân thể không tốt. . . .” Cô thì thào nói, vẫn còn không quên cầm lấy thìa: “Tôi ăn canh là được rồi.”

Nói là nói như vậy, nhưng đôi mắt cô lại không rời được miếng bánh mì trên tay anh, anh buồn cười nhìn cô, đem bánh mì cắt nhỏ bỏ vào miệng mình.

Cô phát ra tiếng hít vào nho nhỏ, đôi mi thanh tú dựng đứng như chữ bát, trong mắt thật đúng là thoáng hiện nước mắt, giống mèo con đang khao khát.

Anh thiếu chút nữa bật cười, người phụ nữ này thật sự rất đáng yêu, nhìn cô bởi vì quá mức khát vọng mà mở cái miệng nhỏ nhắn, anh lại cầm một mẫu nhỏ, đưa đến bên miệng cô.

“Đến đây, ăn thử đi.” Anh nói.

Mùi lúa mạch cùng bơ xông vào mũi, cô nhịn rồi lại nhịn, nhịn nhịn nữa, cuối cùng vẫn là không tự chủ được mở miệng ra, anh đem mẫu bánh bỏ vào trong miệng cô.

Cảm giác này thật tuyệt, là bơ, là bơ thật đó.

Còn có hương bánh mì nướng, ăn thật ngon, không phải chỉ bên ngoài tốt mà bên trong thật ngon, có chút muối, còn bỏ thêm nho khô, tất cả chúng nó đều ở miệng cô, hòa tan cùng vị bơ thơm lừng.

Nha, trời ạ, sao lại ăn ngon như vậy?

“Ăn thêm một miếng?” Anh nghiêng dựa vào bên cạnh bàn ăn, lại cắt thêm một mảnh đưa đến bên miệng cô, bên môi mang theo nụ cười đáng giận.

Cô muốn mím chặt đôi môi, nhưng mà... Nhưng mà...

Cô giống như trúng tà, lại mở ra miệng, lại ăn một miếng, nhưng anh đương nhiên sẽ không cam nguyện chỉ dừng lại ở đó, anh dứt cho cô ăn một ngụm rồi lại một ngụm, giữa chừng vẫn còn không quên đưa nước cam lên, thẳng đến cô đem miếng bánh mì toàn bộ ăn xong.

Với món ăn khác, anh cũng dùng đồng dạng phương thức đối đãi cô.

“Không cần, tôi no rồi, thật sự...”

“Em xác định? Em không ném thử xem hương vị sao? Một miếng thôi?”

Món trứng cuộn kia, lớp ngoài vàng óng, còn chân giò hun khói cùng tiêu ngọt, cà rốt, còn có lòng đỏ trứng đã lâu cô không đụng tới, anh cắt ra, lòng đỏ trứng liền chảy ra, anh lấy muỗng múc, đưa đến bên miệng cô.

Một ngụm đón một ngụm .

Người này thật là một ác ma.

“Anh ác quá.” Tú Tú rưng rưng dở khóc dở cười nhìn anh, liền ngay cả chính mình cũng không biết nước mắt là vì ăn quá ngon, quá hạnh phúc, hay là bởi vì ăn đến phát phì mà rơi.

“Cám ơn.” Anh cười xem cô tuy rằng oán giận, lại ăn luôn một ngụm trứng cuộn cuối cùng, sau đó liếm cắn đôi môi non mềm, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc lại tràn ngập vẻ giận dỗi phức tạp.

“Em chỉ ăn những thứ không dầu không muối gì đó sẽ khiến dinh dưỡng không đầy đủ.” Anh nói với cô: “Huống hồ, em như bây giờ thực vừa vặn, hoàn toàn không cần tiếp tục giảm béo. Em cần là dinh dưỡng vừa phải cùng vận động để duy trì thể lực.”

“Mấy món này mới không phải dinh dưỡng vừa phải, chúng nó vượt qua rồi.” Tú Tú la hét kháng nghị. “Có ít nhất năng lượng nửa ngày của người bình thường.”

Khỏe miệng của cô còn dính lòng đỏ trứng, anh tự tay lấy ngón cái lau giúp cô, sau đó cười bỏ vào trong miệng ăn luôn. “Yên tâm, năng lượng dư thừa tôi sẽ giúp em tiêu hao hết.”

Lời nói cùng cử chỉ của anh làm cho Tú Tú trừng lớn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhưng lại không nói thành lời.

Nhưng người đàn ông này dường như không hề chú ý mình nói và làm cái gì, chỉ xoay người đi vòng qua bàn, ngồi đối diện cô, bắt đầu ăn phần của mình.

Cô không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể mặt đỏ tai hồng cúi đầu uống canh, uống xong mới nhớ ra, cô không nên lại tiếp tục ăn nữa, Đại Ma Vương tà ác cũng đã quay về chính vị trí anh, nhưng mà...

Trời ạ, ai tới nói cho cô, vì sao chỉ là canh cà chua mà có thể nấu ăn ngon như vậy?

Tú Tú ăn một muỗng canh, mắt ứa lệ nuốt vào, sau đó nhận mệnh mức muỗng thứ hai, một ngụm, lại một ngụm, cô tự nói với mình rằng nên mau bỏ muỗng xuống, nhưng cuối cùng vẫn là thực vô dụng đem bát canh đó uống đến không còn một giọt, cô chỉ kém một chút là đem bát liếm sạch mà thôi.

Quá đáng, thật là tà ác, thật sự.

Anh cùng cô đi ra cửa chọn mua vải dệt.

Cô thật không biết sự tình sao lại có thể phát triển đến như thế, ăn xong bữa sáng cô vốn còn đang rửa chén, sau đó anh hỏi cô muốn ra ngoài sao? Cô không nghĩ nhiều, chỉ trả lời muốn đi mua đồ, chờ cô phát hiện thì cô đã ngồi trên xe của anh, cùng anh đi chọn mua.

Khi đi qua vại cửa hàng, Tú Tú vốn nghĩ rằng anh rất nhanh sẽ nhàm chán, nhưng anh một chút cũng không bày ra bộ dáng không kiên nhẫn, cô bận thì anh liền tự mình ở một bên xem vải.

Cũng có lúc anh cùng cô cùng nhau ở một gian hàng tùy tiện xem đồ, sau đó anh cùng cô tiếp tục chọn mua.

Đến cửa hàng cuối cùng, anh không vào, mà đến cửa hàng tiện lợi đầu đường mua nước khoáng, một lát sau mới bước vào, khi đó cô đã tìm được vải, cũng bàn xong giá cả, muốn chuyển hàng hóa lên xe rồi.

Anh đi lên phía trước hỗ trợ, dễ dàng đã đem cuộn vải dày cầm lên, mang ra ngoài.

Cửa hàng này là cửa hàng lâu năm, bà chủ được thừa hưởng gia nghiệp sau năm đời kinh doanh, khi anh vừa ra cửa, liền nhận không được nắm lấy cô hỏi.

“Tú Tú, Tú Tú, người này là người mẫu sao? Sao lại đẹp trai đến như vậy, còn giúp em nhập hàng?”

“Hả? Ách... Anh ta, anh ta không phải người mẫu...” Cô không biết nên giới thiệu anh cùng bà chủ xinh đẹp ra sao, không khỏi có chút cãi lăm.

“Vậy anh ta là ai? Chẳng lẽ...” Bà chủ xinh đẹp nhìn soái ca, lại nhìn cô thẹn thùng, hai mắt sáng ngời, hưng phấn nói: “Là bạn trai em sao?”

Hả?

“Không, không phải...” Cô xấu hổ phủ nhận, “Anh ấy chỉ là hàng xóm, ở sát vách nhà em, đúng lúc có xe, cho nên mới thuận tiện đến giúp đỡ.”

Anh ngay lúc này lại đi vào, hỏi: “Còn gì nữa không?”

Cô hoảng sợ, lắc đầu: “Không có, không có, không còn gì nữa...”

“Tôi ra ngoài chờ em.” Anh nói xong, hướng bà chủ gật đầu.

Cô nghĩ rằng anh muốn đi ra, lại thấy anh đột nhiên đi về phía cô, sờ lên má trái cô một chút, không nghĩ rằng anh sẽ làm như vậy, Tú Tú nháy mắt đỏ bừng mặt.

“Có bụi.” Anh nói cho cô, “Bẩn.”

Cô che mặt.

“Thật có lỗi, chúng tôi là cửa hàng lâu năm, khó tránh khỏi có chút bụi.” Bà chủ xinh đẹp ha ha ha che miệng cười nhìn anh nói.

Anh nhếch khóe miệng, chỉ khoát tay xoay người rời đi.

Tú Tú vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ anh quay người lại, bà chủ lập tức yêu kiều cười, ôm vai cô, trêu chọc nói: “Ai yêu, người hàng xóm nào tốt như vậy, còn có thể lau mặt giúp em, sao chị lại không tìm được vậy ta?”

“Anh ấy chỉ là... Em chỉ là... Chỉ là bởi vì mặt em bị dơ...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, xấu hổ giải thích, sau đó nhanh chóng đổi đề tài: “Chị Trần, em còn có việc, em đi trước, mấy loại vải kia khi nào có, nhớ cho em biết...”

“Nhất định, nhất định.” Bà chủ xinh đẹp cười nói, nhìn Tú Tú chạy trời chết, nhin không được cổ ý cất cao giọng nói: “Tú Tú, khi nào em kết hôn, nhớ gửi thiệp cho chị nha.”

Bất tự (*) cũng còn không biết, nói cái gì vậy?

Cô mang theo gương mặt đỏ bừng chạy ra khỏi cửa tiệm, đã thấy anh đứng ở bên xe, không có lên xe, khiến cho cô vạ phần xấu hổ.

“Chị ấy chỉ là thuận miệng nói bậy, anh đừng để ý.” Cô giải thích.

“Tôi biết.” Anh đem bình nước khoáng uống xong quăng lên xe, nói : “Tôi thấy chỗ rẽ phía trước có siêu thị, đi mua vài thứ rồi về được không?”

“Nha, được.” Khó trách anh không lên xe.

Anh đóng cửa xe, nắm tay cô đi về phía trước.

Hả?

Nhìn anh nắm tay cô, cô lập tức có chút kinh hoảng, không biết có nên rút tay về hay không, nhưng anh nắm tự nhiên như vậy, đột nhiên rút về thì rất kỳ quái, cho nên cô chần chờ một chút, không có phản kháng, nhưng mặt cũng bắt gặp đỏ hơn.

Cô không biết mình thẹn thùng cái gì, rõ ràng anh cùng cô chuyện gì cũng đều đã làm, lúc trước anh cũng từng nắm tay cô, ngày đó ăn xong thịt nướng, anh đã nắm tay cô, nhưng hiện tại lại thấy cùng lúc ấy không giống, cảm giác giống như rất... Rất thân mật...

13. Chương 13

Quang minh chính đại tay nắm tay, rất giống đối với mọi người thông báo tin tức gì đó.

Anh nắm tay cô bước chậm đi qua một cửa hàng rồi lại một cửa hàng, bộ dạng anh rất tuần tú, rất nhiều người đang nhìn, không có thói quen bị nhiều người nhìn như vậy, cô càng đi càng thẹn thùng, chỉ nghe được nhịp tim vẫn đập nhanh, giống như bệnh tim rồi.

Nhưng mà, tay anh thật lớn lại rất ấm áp, cô luyến tiếc rút về.

Anh một đường nắm tay cô đến siêu thị, ở khu vực tươi sống mua một ít rau dưa hóa quả cùng thịt cá.

“Em thích táo hay lê?”

“Táo.”

“Trong nhà em có rượu đỏ không?”

“Có.”

“Rau cần thì sao? Sáng nay tôi không thấy.”

“Tôi không có mua rau cần.”

“Ở trong tủ lạnh tôi thấy có tỏi, còn có hành lá, nhưng không thấy được nguyệt quế, em có không?”

“Tôi có nguyệt quế, ở trong ngăn tủ.”

Tú Tú bị anh dắt đi, tay nắm tay, mặt đỏ lỏ tai nóng không có cách nào suy nghĩ, bởi vì kinh hoảng, anh hỏi cái gì, cô đáp cái đó.

Anh dựa theo câu trả lời của cô, chọn lựa đồ ăn, hoàn toàn không chú ý tới mấy vấn đề hàm ý sau lưng. Còn nhện không được nhắc nhở anh, trong nhà đã có thịt bò cùng cà rốt.

“Bấy nhiêu không đủ.” Anh nói.

Anh phản đối rất từ nhiên, cô không hề nghĩ nhiều, chỉ có thể đồng ý anh đem thịt bò cùng cà rốt bỏ vào xe đẩy, đợi lúc tính tiền thì cô mới phát hiện anh mua vượt quá số lượng cô có thể ăn, đồ ăn ở trong xe chất cao như núi nhỏ, cô lập tức có chút kinh hoảng, sau đó anh móc ra thẻ tín dụng của anh thanh toán.

Trên màn hình bảng thanh toán, cô mới phát hiện anh không phải mua đồ ăn cho cô, là cho anh.

Nhưng vì sao anh hỏi trong nhà cô có hay không có?

“Sau khi trở về, tôi sẽ đem phần của tôi trả cho anh.” Lên xe sau, cô nói cho anh biết.

“Ừm.” Anh nói xong, đem xe rời khỏi chỗ đậu xe.

Một giờ sau, cô ngồi ở trước bàn ăn, biết anh không có ý định thu tiền cô, anh đem toàn bộ đồ ăn đều nhét vào trong tủ lạnh nhà cô, hơn nữa anh không có đem hóa đơn đưa cho cô.

Ngay từ đầu anh đã tính tiếp tục ở bên cô nấu bữa tối, hơn nữa cô hoàn toàn không có cách nào ngăn cản anh, cho dù lý trí của cô nói cô không nên lại ăn đồ anh nấu, nếu không cô thật sự sẽ phát phì.

Cho nên cô thực vô sỉ lại vô dụng chấp nhận, đem phòng bếp tặng cho anh, sau đó đề tiện bỏ chạy qua bàn làm việc, làm bộ không biết anh đang làm cái gì, thẳng đến khi anh gọi cô đi qua ăn cơm.

Anh nấu canh khoai tây, bò bít tết, bánh táo nướng.

Canh khoai tây ẩm dạ dày, bò bít tết không quá nhiều dầu nhưng thật thơm, mà món điểm tâm ngọt vàng óng, thoạt nhìn rất ngon miệng, ăn vào thì...

A a a, cô nguyện ý cứ như vậy mà chết...

Cho nên, bởi vì như vậy, anh gần giống như là ở tại nhà cô rồi.

Anh ở nhà cô nấu cơm, ở nhà cô ăn cơm, ở nhà cô ngủ—

Giống như là muốn ngủ bù khoảng thời gian trước anh không ngủ được, trong một ngày anh có mười mấy tiếng để ngủ, rất giống con mèo lớn cần ngủ mười tám giờ một ngày.

Chỉ là con mèo này, sẽ tỉnh lại khi cô ra ngoài, đi cùng cô.

Mỗi buổi sáng, anh sẽ đi chạy bộ, sau đó trở về nấu cơm cho cô ăn, lại cùng nhau tay dắt tay đưa cô đi ra ngoài mua thực ăn dạo thị trường. Ban ngày cô chuyên tâm làm việc thì anh ngủ bù, đến tối, anh đem cô ăn no, sau sẽ giúp cô tiêu hao năng lượng.

Cô chưa bao giờ biết mình sắc nữ đến vậy, nhưng mà đối với người đàn ông này, cô thật sự giống như bị nghiện, hoàn toàn không thể kháng cự, không dừng được.

Hướng hồ, anh mỗi ngày bắt cô ăn nhiều mỹ thực tuyệt vời như vậy, cô thật sự cần rất nhiều vận động.

Không biết khi nào thì anh mua hộp bao cao su trở về, thấy anh đặt hộp bao cao su ở tủ đầu giường thì cô có chút xấu hổ.

Cô biết làm tình sẽ mang thai, cô nên biết phải bảo vệ chính mình, có thể nói thật sự, hết thấy đều phát sinh quá nhanh, cô còn chưa nghĩ đến nơi đó.

Nhưng anh nghĩ tới, cô đoán anh không nghĩ việc sẽ làm lớn bụng cô, đây là hành vi có trách nhiệm, nhưng đồng thời cũng biểu lộ anh không có ý định quan hệ lâu dài. Có lẽ cô có chút ý nghĩ phức tạp, nhưng nói thực ra, cô thậm chí còn không hiểu rõ anh, cô thật sự không xác định muốn sinh đứa nhỏ cho anh hay không.

Cho nên sử dụng bao cao su đương nhiên là tốt nhất, chỉ là hai lần trước anh không có, cô vẫn có thể trúng thưởng, nếu cô mang thai, cô hy vọng đứa nhỏ lớn lên giống anh một chút, đứa nhỏ xinh đẹp luôn làm người ta yêu thích.

Nói trở về, cô kỳ thật cũng không rõ quan hệ hiện tại giữa hai người.

Bạn bè sao? Hay là người yêu?

Cô chưa từng cùng ai kết giao, không biết rốt cuộc như thế nào mới xem như kết giao, loại chuyện thế này có quy định không? Anh chưa từng nói muốn theo đuổi cô hoặc là muốn cô làm bạn gái anh, nhưng cô cùng anh chuyện gì đều đã làm, thậm chí anh còn ngủ ở nhà cô, lúc cô lo làm việc quên trời đất thì còn giúp cô nấu cơm giặt quần áo quét tước, về những chuyện anh còn làm tiếp theo điểm này cô thật sự thực xấu hổ, nhưng dự án này làm cho cô quên mọi việc, chờ nhớ ra thì anh đã đem mọi việc làm hết.

Dưới tình huống như vậy, anh cùng cô là người yêu sao?

Cô không biết, gần đây lại bận quá, cô cũng không thể suy nghĩ kỹ chuyện này, chỉ có ngẫu nhiên rồi rảnh, tỷ như rửa mặt đánh răng hoặc khi tắm, mới có thể nhin không được nghĩ một chút.

Nói trở về, cô kỳ thật thật sự không nên ở chung cùng người như anh, anh thật xinh đẹp, rất anh tuấn, rất... tỏa sáng...

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn luôn tránh tới gần loại đàn ông này, bọn họ luôn làm cho cô cảm thấy mình như vẹt con xấu xí.

Thảm nhất là, cô từ vẹt con xấu xí, trưởng thành thành vẹt phát phì, sẽ không thay đổi thành thiên nga tao nhã xinh đẹp.

Cho nên cô từ rất sớm, rất sớm đã buông tha ý định thành thiên nga, cô phát hiện làm vẹt thực tự tại, cô có thể làm chuyện cô muốn làm.

Cô thích làm chính cô.

Cô gần như quên mình chỉ là con vẹt, cho đến khi gặp người đàn ông này.

Anh thiện thiện tốt bụng giúp cô đeo kính mắt.

Ở lúc cô không có chú ý, anh thấy cô đeo kính khi tập trung làm việc.

Cặp kính đen kia bởi vì cô nhiều năm có thói quen tháo kính mắt luôn dùng một lượt hai tay, hai bên kính đã bị quắc ra rất lớn, khi cô đeo thì nó luôn muốn trượt xuống.

Cô chưa bao giờ đề cập qua, nhưng anh chú ý tới, còn sửa nó lại.

Cực kỳ tri kỷ, tri kỷ đến mức làm cho cô có chút hoảng, lại nhin không được cảm thấy ngực thực ngọt.

Cẩn môi, Tú Tú đi về hướng công viên, đứng ở lối đi bộ, quả nhiên chỉ chốc lát sau, liền thấy người đàn ông kia chạy tới.

Dưới ánh mặt trời, anh thật là đẹp đến tỏa sáng.

Thời gian này, tuy rằng anh vẫn vận động, nhưng không biết có phải là ảo giác của cô không, phía sau anh đã không còn ác ma đuổi theo rồi.

Anh rất nhanh liền nhìn thấy cô, tuy rằng còn cách một khoảng cách xa, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng cô biết khi nào anh thấy cô, cô có thể cảm nhận được tầm mắt nóng rực của anh tập trung trên thân mình, làm cho toàn thân cô lại nóng lên.

Anh chạy về hướng cô, tốc độ không hề nhanh hơn, cũng không hề thả chậm.

Được rồi, anh không phải thiên nga.

Động tác của anh quả thật thoải mái, nhưng hẳn không giống thiên nga thanh cao tao nhã như vậy.

Anh giống một con mèo lớn, có chút kiêu ngạo, tao nhã, lại vô cùng cuồng dã, còn tự nhiên như vậy.

Mặc dù ở bên ngoài, người đàn ông này xem ra cũng giống như là ở phòng khách nhà mình. Anh còn cách cô 30 mét, mới chậm lại bước chân, từ chạy bộ chuyển thành đi nhanh, sau đó đến trước mặt cô, dừng lại.

Mỗi một cái động tác, rất tự nhiên thoải mái, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua có người nào có thể tự nhiên thoải mái sử dụng cơ bắp của thân thể như thế. Anh hoàn toàn không thèm để ý ánh mắt người bên ngoài, mặc dù là cô từng gặp qua Thiên vương siêu sao cùng siêu cấp model, đều không hề tự tại như anh vậy.

Bọn họ là luyện tập mà ra, nhưng anh không phải.

Nghĩ đến người đàn ông trước mặt, mặt Tú Tú lại hồng.

Ai, sức hấp dẫn của người này thật sự là cao đến phá kỷ lục.

Anh mỗi một lần hít vào, đều khuếch trương bờ ngực cường tráng của anh, áo thun màu xanh như muốn bung ra, hại cô miệng khô lưỡi khô, hoàn toàn không dời được tầm mắt.

“Sao lại sớm như vậy?” Thấy người phụ nữ này, Mạc Lỗi nhin không được mỉm cười.

Bình thường cô luôn thích nằm lười trên giường, bình thường đều phải chờ anh chạy bộ trở về, nấu xong bữa sáng, cô mới có thể bị mùi hương của thức ăn làm tỉnh lại.

“Anh không phải nói muốn cùng tôi vận động sao?” Tú Tú duy trì trấn định, đem tầm mắt từ lồng ngực mê người của anh chuyển lên trên, nhìn mặt anh, cầm khăn mặt trong tay đưa cho anh, nói: “Bất quá tôi nói trước nha, chạy bộ thì tôi không giỏi đâu, đi một chút còn có thể.”

Khó trách cô hôm nay vô trang đầy đủ, thì ra cô đã nghĩ thông suốt rồi.

Khẽ cười, anh đón lấy khăn mặt, lau mồ hôi trên mặt, nhìn dáng người cô yếu điệu, bao quanh cô là một bộ trang phục thể thao màu đen, cô đem dây kéo kéo đến tận cổ, thoát nhìn có điểm buồn cười, nhưng anh nén lại câu nói chỉ dạy, chỉ hỏi.

“Ăn chưa?”

Tú Tú gật gật đầu: “Rồi, tôi ăn một quả táo.”

Như thế không đủ, bất quá anh tạm thời có thể nhận.

“Anh còn chưa chạy xong đúng không? Anh tiếp tục chạy của anh, tôi đi từ từ là tốt rồi.” Cô liếm liếm môi, nói: “Tôi chỉ là chờ lấy khăn mặt đưa anh, anh đem khăn mặt đeo trên cổ, có mồ hôi liền lau, bằng không gió thổi qua dễ bị cảm lắm.”

Anh rất ít khi bị cảm, nhưng anh không hề cự tuyệt hảo ý của cô, liền đem khăn mặt vắt tại trên cổ, sau đó cúi đầu nhìn cô hỏi: “Em có tính toán gì không?”

“Tính gì?” Cô nháy mắt to, hơi giật mình hỏi.

“Em tính đi bao lâu?” Anh hỏi lại.

“Vòng cái công viên đi hai vòng đi.” Cô đề phòng nhìn anh nói.

“Vậy không đủ, em muốn giảm béo, đúng không?” Anh nghiêng đầu, mỉm cười, nói: “Vận động 20 phút đầu tiên là ở tiêu hao mỡ trong máu, ước chừng 20 phút sau mới có thể thật sự thiêu đốt đến mỡ tế bào, cho nên muốn giảm béo ít nhất cần 40 phút, mới có hiệu quả.”

Cô trừng lớn mắt: “Anh hù tôi đúng không?”

“Không phải.”

Trong nháy mắt, cô đã muốn xoay người chạy, nhưng như vậy có vẻ cô rất vô dụng, ngay lúc cô còn đang do dự, anh cười nhìn cô, mở miệng hỏi.

“Lần cuối cùng em tập thể dục là khi nào?”

“Ách...” Vấn đề này, làm cho cô ngẩn người.

“Một năm trước?” Anh nhúm mày.

Cô trầm mặc, chột dạ đem tầm mắt dời.

“Hai năm trước?”

Cô tiếp tục bảo trì trầm mặc, lỗ tai lại đỏ lên.

“Tú Tú.”

Ai, anh gọi tên cô sao?

Trong lòng kinh hoàng lớn, Tú Tú nhận không được gương mặt xem xét anh, chỉ thấy khóe miệng anh mang ý cười cúi xuống ôn nhu nhìn cô.

“Em nói cho tôi biết, tôi mới có thể giúp em, bằng không lập tức tập, rất dễ dàng gây thương tổn.”

Trời ạ, bộ dáng anh lúc này thật động lòng người.

Cô lại liếm liếm đôi môi khô khốc, xấu hổ thành thật thừa nhận: “Lần cuối cùng, là lúc tôi còn học trung học.”

Mạc Lỗi nghe vậy, lâm vào ngẩn người.

Trung học? Cô thật đúng là không thích vận động, khó trách cô vừa trắng lại vừa non mềm, toàn thân mềm mại như vậy, động một chút liền có bộ dáng đau nhức đáng thương.

Anh nhướn mày, cô có thể thấy anh kinh ngạc, bất quá anh không hề cười nhạo cô, chỉ nhìn cô nói.

“Tôi nghĩ, chúng ta trước tiên nên giúp em làm ấm người đã.”

“Hả? Ấm người? Không cần, anh lo chạy cửa anh, tôi chậm rãi đi thì được rồi.” Cô vội vàng vẫy tay.

“Đi đường cũng là làm ấm người.” Anh bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang vẫy vẫy của cô, nắm tay cô đi về hướng trong công viên.

“Phải không?” Bị bàn tay to anh nắm chặt, cô lại có chút hoảng thần.

“Trước khi bắt đầu cần phải làm giãn gân cốt.” Anh nói với cô, mang theo cô đến thảm cỏ. “Rất đơn giản.”

Tú Tú còn muốn kháng nghị, nhưng anh căn bản không để ý tới cô, người đàn ông này muốn bá đạo thì đó là thật sự thực bá đạo.

Anh ở trên thảm cỏ chỉ bảo cô làm duỗi thân, chỉ cô chuyển động chân như thế nào, làm sao để thư giãn gân cốt, đó thật sự không khó, cũng thật sự rất đơn giản, chỉ là cô thật sự rất không quen duỗi thân thể ở trước mặt nhiều người.

Làm cô sợ đầu sợ đuôi tay chân loạn xạ thì anh đứng ở phía sau cô, vươn tay đem tay cô kéo rất cao, sau đó duỗi thân, nói: “Hít vào.”

Cô không dám, cô cảm thấy bộ ngực của cô rất giống phi đạn lòi ra, cảm giác toàn bộ thế giới đều nhìn cô.

“Đừng sợ, tất cả mọi người đều vận động, không có thời gian nhìn em đâu.” Như là biết cô đang nghĩ cái gì, anh tựa vào bên tai cô nói.

“Mới là lạ, tôi vẫn nhìn người khác đó thôi.” Cô vẻ mặt đỏ bừng chu môi nói.

“Em cũng đã đem chính mình bao thành cái bánh chưng, còn sợ người khác nhìn cái gì? Thở ra.” Anh nói xong đem tay cô chậm rãi buông ra. “Làm lại một lần nữa.”

Cô không thể không làm theo, bởi vì cô nếu không nghe theo, anh sẽ vươn tay để giúp cô.

14. Chương 14

“Tôi mới không có đem chính mình bao thành bánh chưng.” Cô xấu hổ kháng nghị.

“Thân hình của em đẹp lắm, em không cần bởi vì mình hơi có vẻ đầy đặn liền cảm thấy tự ti. Hít vào, ưỡn ngực, thu nhỏ bụng lại, đừng còng lưng xuống.” Anh bình thản ung dung nói với cô, một bên chỉ đạo tư thế của cô.

“Tôi mới không có...” Cô lẩm bẩm kháng nghị, lại chột dạ nói không xong.

“Em nên biết, phần lớn đàn ông thời nay đều thích trước phì sau vênh, ôm mới cảm thấy có chút thịt.” Anh vừa nói vừa đi đến bên cạnh cô, lại nói : “Tốt lắm, chân phải đưa lên phía trước, cong lên, hai tay đặt trên đùi, chân trái ở phía sau kéo thẳng, ép xuống, sau đó dừng lại. Cứ giữ yên tư thế đó, em sẽ cảm giác được gân cốt chân trái có chút căng, không cần gượng theo, em cứ giữ yên tư thế đó là được rồi.”

Cô học động tác của anh, thật sự cảm thấy gân cốt chân trái căng lên.

“Anh cũng vậy sao?” Trộm liếc mắt một cái, cô nhin không được hỏi.

“Cũng cái gì?” Anh nhú mày.

“Thích...” Cô đem tầm mắt kéo trở về, ra vẻ trấn định nhìn về phía trước, hỏi: “Có chút thịt?”

“Đương nhiên.” Anh khê cười, nói : “Hiện tại đứng thẳng, sau đó đổi chân.”

“Vì sao?” Cô đổi chân, lại nhận thấy được tầm mắt của anh dừng ở trên mặt cô đang nóng lên, nhưng cô vẫn nhin không được muốn hỏi: “Gây một chút không phải có vẻ xinh đẹp hơn sao?”

“Người gầy, khi ôm xương sẽ đâm vào người khó chịu.”

“Cái gì?” Cô há hốc mồm, cho là mình nghe lầm, không khỏi quay đầu nhìn anh.”Anh đang nói đùa?”

Anh thu chân về, đứng thẳng thân thể, “Em đứng vững.”

Cô ngoan ngoãn thu chân đứng vững theo, nghĩ rằng anh muốn chỉ cô động tác kế tiếp, ai ngờ anh đi lên phía trước, vươn tay đem cô ôm vào trong ngực, hại cô lấp bắp kinh hãi, sợ tới mức quên cả phản ứng.

Nơi này là công viên nha, giữa ban ngày ban mặt nha!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, mắt hạnh trợn lên, cô hẳn là nên kêu anh buông tay, nhưng trên người anh thực ấm áp, ngay cả mồ hôi của anh cũng có hương vị thật tuyệt, hại cô nhin không được lại hít sâu một hơi.

Trời ạ, cô thật là một người biến thái.

“Em xem, ôm em thực vừa vặn, trên người không có một cọng xương thừa nào sẽ đâm tôi.”

Thanh âm của anh khàn khàn ngay bên tai cô, Tú Tú tỉnh táo lại, vừa thẹn lại quần nhanh miệng nói : “OK, OK, anh nói rất đúng, tôi hiểu rồi, anh buông tôi ra được không.”

“Em hiểu rồi?” Anh hỏi.

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Cô kích động nói, toàn thân cứng ngắc, không dám lộn xộn một chút.

“Thật sự hiểu rồi?” Anh dán sát bên tai cô hỏi lại, “Có lẽ em nên vòng tay qua hông tôi, cẩn thận cảm nhận. Tôi cũng có thịt, cho nên xương của tôi cũng sẽ không trực tiếp đâm em.”

“Không cần, tôi thật sự hiểu rồi.” Cô mặt đỏ tai hồng mãnh liệt gật đầu: “Hiểu rất rõ.”

Anh bật cười.

Một giây đó, cô biết là anh cố ý.

“Cũng không có gì đáng cười.” Cô xấu hổ nói: “Mau thả tôi ra, tất cả mọi người đang nhìn kìa.”

Anh cười nhẹ, nhưng vẫn buông lỏng tay ra như cô mong muốn.

Đạt được tự do, cô lập tức mặt đỏ tim đập, cũng không dám nhìn bên cạnh có ai đang nhìn không, chỉ kích động nói : “Tôi nghĩ chúng ta vận động làm ấm người quá nhiều, hiện tại có thể bắt đầu đi bộ rồi.”

Nói xong, cô vội vàng xoay người rời khỏi hiện trường phạm tội.

Anh cười đi theo phía sau cô, bước nhanh vài bước đã đi tới bên cạnh cô, nói:”Em biết không, em thật sự không cần để ý ánh mắt của người khác như vậy.”

“Tôi không quen bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy.” Cô nói, gần như muốn bỏ chạy.

Tiếng cười của anh, vang nhỏ ở bên tai.

“Thật sự đáng ghét.”

Cô lăm băm cô oán giận, tiếng cười của anh nghe qua càng vui vẻ, mà khi anh lại cầm tay cô thì cô vẫn là không thể rút tay về, thậm chí nhịn không được tim đập nhanh hơn.

Sau vài giây, cô nhịn không được trộm ngẩng anh, chỉ thấy khoe miệng anh vẫn cười, bộ dáng thoát nhìn cực kỳ thoải mái. Ánh mặt trời xuyên thấu qua những chiếc lá, theo di động của anh, chiếu rọi trên khuôn mặt tuần mỹ, gió nhẹ thổi qua làm khô những giọt mồ hôi ẩm ướt trên mặt anh, làm cho anh thoát nhìn đáng yêu lại gợi cảm đến chết tiệt.

Sau đó, như là cảm nhận được tầm mắt của cô, anh xoay đầu lại, nhìn cô cười.

Nụ cười kia, thật hấp dẫn mê người, hai mắt cô lại hồng, tim lại đập loạn nhịp.

Đáng giận, sao cô lại gặp phải tên sát tinh như anh chứ?

Cô thật sự không nên ở cùng loại người như anh, anh không chỉ tuần tú mà thôi, anh còn có khí chất cùng sự quyến rũ cực kì đặc biệt, cùng tự tin đáng sợ, người giống như anh sẽ sáng chói lên, không giống cô, dù anh không muốn, nhưng suốt cuộc đời này của anh cho đến lúc chết đều sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Mà cả đời này của cô, luôn luôn tránh sự dòm ngó của người khác.

Cô hiểu nếu ở chung với anh, tuyệt đối là tự mình chuốc lấy cực khổ, tự tìm phiền toái.

Nhưng mà, trời ạ, cô nghĩ anh thật sự thích cô.

Không phải bởi vì cô có thể thiết kế những bộ y phục, không phải bởi vì cô là con của ai đó, chưa từng có người thật sự bởi vì cô là cô mà thích cô.

Nhưng anh lại như vậy.

Cô có thể thấy trong nụ cười của anh, cùng tình dục khó có thể che giấu.

Một giây đó, khô nóng từ trên tay truyền đến, lan tỏa đến tận tim, trong nháy mắt cô gần như muốn rút tay về, nhưng đồng thời, anh lại giữ bàn tay to, đem tay cô cầm thật chặt.

Cô xấu hổ quay đầu, nhưng lại không rút tay về.

Quên đi, cái khác, liền thuận theo tự nhiên đi...

Đát đát đát đát đát đát –

Thanh âm của máy may, nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong không khí.

Đát đát đát đát đát đát –

Anh theo âm thanh của chiếc máy mà tỉnh lại, đã là giữa trưa, ánh nắng rọi vào phòng, gió lộng lẽ thổi vào. Bên cạnh đã không có người, anh trở mình, thấy làn gió nhẹ đem mảnh lụa mỏng thổi bay bay.

Sau màn lụa trắng, người phụ nữ đó đang làm việc, nghiêm túc may quần áo.

Cô lại mang cặp kính đen kia làm cho cô giống một học sinh, mái tóc thật dài được cột lại bằng cái kẹp hồng, trải qua mấy giờ, cái kẹp kia gần như đã muốn mất đi công dụng, làm tóc rớt xuống, .

Nhưng cô không hề chú ý tới chuyện này, tựa như cô không hề chú ý đến thời gian trôi qua.

Đột nhiên, cô dừng máy may, đem tấm vải cầm lên, xem đường cong trên đó, sau đó cô khẽ cau mày, cắn môi, cắn móng tay, nhìn chăm chăm vào miếng vải đã được khâu đến một nửa trên tay, lật tới lật lui nhìn thật lâu.

Bộ dáng phiến não đó của cô, thoát nhìn thật sự là siêu đáng yêu .

Anh biết cô sẽ hủy nó đi.

Vài giây sau, cô cầm lấy kéo hủy nó đi.

Cô là cô bé con phiến toái.

Đối với những chuyện khác, cô thật sự tùy tiện, nhưng cô đối với việc chế tác y phục, cô còn soi mói hơn so với bất luận kẻ nào.

Những bộ y phục được làm dựa theo những bản nháp, thường thường cần hao phí của cô rất nhiều ngày, hơn nữa mỗi bộ y phục muốn hoàn thành, cô thường là ngày tiếp nối đêm đẩy nhanh tốc độ, mất ăn mất ngủ, một mạch làm xong, cô mới có thể cam tâm.

Có một ngày, anh từng tò mò hỏi cô, vì sao phải làm như vậy, anh nhớ rõ cô then thùng đỏ mặt nói, bởi vì cô nhìn không được muốn nhanh chóng nhìn đến thành phẩm, nếu chưa làm xong thì cô sẽ ngủ không được.

Có đôi khi ngủ đến nửa đêm, đột nhiên nghĩ ra chủ ý gì, cô còn có thể không nhìn được đứng lên tiếp tục gia công.

Nếu ý tưởng đã có sẵn, cô tình nguyện đem y phục chỉnh một lần nữa, nhưng khi làm xong thì cô lại không vừa lòng.

Thường thường anh nhìn cô may quần áo, đều cảm thấy cô như là bị mê muội, ngay từ đầu anh không thể lý giải vì sao cô lại nguyện ý hao phí nhiều tâm lực mà may quần áo, nhưng khi cô một lần lại một lần hoàn thành thành phẩm thì anh bắt đầu có thể hiểu vì sao.

Những bộ y phục được cô may hoàn thành, mỗi một bộ cũng giống như một tác phẩm nghệ thuật, anh chưa bao giờ từng gặp qua những bộ y phục giống như vậy.

Này màu vàng, màu bạc, màu đỏ, màu lam, màu tím, màu đen, màu trắng của tơ lụa, trải qua bàn tay khéo léo của cô, biến hóa thành đủ kiểu, đủ dáng, đường viền, đuôi dài, thêu, mỗi một kiểu đều hoa lệ lại cao nhã, có chút cuồng dã như hoa hồng hoang dã, có chút cao quý giống hoa bách hợp trắng, có chút tao nhã giống hoa thủy tiên.

Ngay cả từng vật phẩm trang sức nhỏ trên quần áo, đều là tự mình gia công chế tác, vô luận là phối hợp dùng là hạt châu hoặc mũi, thậm chí là nút áo, kim băng, nếu cô thấy không hợp ý, sẽ tự mình làm lại.

Lúc trước anh thấy trên bàn cô có cái kim nhỏ, đó là bởi vì cô kết khá chặt, cần phải có kềm để kéo ra.

Cô làm mẫu cho anh xem qua, cô sử dụng mỏ kim thập phần biến hóa, thậm chí cô có thể sử dụng đầu nhọn của mỏ kim một cách khéo léo, kẹp lấy dây câu trong suốt, một tay xâu những hạt thủy tinh còn nhỏ hơn hạt gạo, sau đó bện thành đủ hình đa dạng, đời này anh chỉ nhìn qua A Nam ca sử dụng công cụ như vậy, mà A Nam là bác sĩ ngoại khoa thiên tài.

Sau đó cô bật lửa đốt đầu sợi, gắn khóa đinh vào, cô còn có một đồng lớn những công cụ nhỏ, toàn bộ cô để bên trong ngăn kéo. Cô cũng có một số thứ không tự tay làm, chính là ren thêu xinh đẹp. Chúng nó có chút lỗi thời, nhưng có rất nhiều, tất cả đều là một người phụ nữ khác làm, người phụ nữ kia sẽ đem mẫu cô yêu cầu sáng tạo, sau đó kí gửi lại đây cho cô.

Cô thích làm những bộ y phục này, chúng là tâm huyết của cô.

Mỗi một bộ đều là như thế.

Cô yêu chúng nó.

Anh thường thường thấy cô sau khi làm xong thì nhin không được đứng ở trước gương to, đem chúng nó đặt ở trước người, sau đó lộ ra vẻ mặt vừa vui vừa thẹn.

Nhưng cô chưa bao giờ mặc chúng nó.

Cô sẽ chỉ đặt ở trước người một lần, sau đó lưu luyến không rời đem chúng nó bỏ vào trong hộp giấy, lại kí gửi đi ra ngoài.

“Vì sao em không mặc?”

Đêm qua, cô vừa hoàn thành một lễ phục, vụng trộm soi gương thì anh nhin không được hỏi cô.

Cô hoảng sợ, bởi vì bị anh phát hiện mà đỏ mặt.

“Em nên mặc thử.” Anh nhìn cô nói.

“Tôi không được.” Cô thẹn thùng lắc đầu.

“Vì sao?” Anh không hiểu.

“Bởi vì tôi không phải thiên sứ.” Cô nhỏ giọng nói.

“Có ý gì?”

“Đây không phải là số đo của tôi.” Cô dời đi tầm mắt, cẩn thận đem lễ phục thu lại, bỏ vào trong hộp.

Khoảnh khắc đó, anh biết đây chẳng qua là lấy cớ.

Vì nguyên nhân không biết tên, cô không mặc quần áo mình làm, mặc dù cô nhiệt tình yêu thương chúng nó, mỗi một bộ giống như là món quà trong mơ của các cô gái cầu còn không được, cô lại không dám mặc.

“Em hẳn nên làm một bộ cho mình.” Anh nói với cô.

“Có lẽ.” Cô nhìn anh, e lệ cười cười, nói: “Có lẽ lần khác, có rảnh tôi sẽ làm.”

Anh hoài nghi cô thật sự sẽ làm sao?

Anh thích cô trong lúc may quần áo, thích nhìn cô giống như một cô bé, ở trước gương làm đủ tư thế. Anh thích nhìn cô vuốt ve những kiện vải, thích nhìn cô nhắm mắt lại để cảm nhận chúng nó, sau đó suy nghĩ xem nên biến chúng nó thành hình dáng gì.

Mỗi lần cô làm như vậy, đều làm cho anh nhin không được muốn đem tay cô đang đặt trên vải dệt, kéo đến trên người anh. Anh thích cô vuốt ve anh, khi đó đôi mắt đen của cô khẽ nhắm, môi hồng hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cô là người phụ nữ khêu gợi, nhưng cô cho là mình không xinh đẹp.

Cô không nói thẳng ra, khi cô ở chung với người khác cũng thực bình thường, nhưng anh cảm nhận được cô đang tự ti, cô đem chính mình che dấu rất khá, nhưng anh vẫn nhận ra.

Cô rõ ràng là làm quần áo, hơn nữa còn là nhà thiết kế trang phục giỏi, nhưng quần áo chính cô gần như tất cả đều rộng thùng thình, màu sắc toàn là màu tối.

Dáng người của cô rất đẹp, nhưng cô luôn che lấp chúng nó, cô cho là mình quá béo, bộ ngực quá lớn, hông quá to, cho nên cô mới có thể luôn muốn giảm béo, lại thường sử dụng màu đen, màu cà phê che khuyết điểm của mình.

Anh không biết rốt cuộc là ai giáo huấn cô quan niệm này, người kia nhất định đã tổn thương lòng cô rất sâu, nên mới có thể làm cho cô cảm thấy mình chỉ là vệt con xấu xí.

Nghĩ đến từng có người ác liệt thương tổn cô như vậy, khiến cho anh nhin không được nhăn mày, muốn bắt lấy người kia.

Cô lại co người, gập đầu gối, cắn móng tay ngồi ở trên ghế, mày hơi nhíu lại, đôi mắt đẹp cứ mãi nhìn chăm chăm vào vải dệt trên tay, sau đó cô chuyển qua nhìn lên anh một cái, anh không mở mắt hoàn toàn, chỉ mở một đường mà thôi, thấy cô quay đầu, anh bảo trì bất động.

Nghĩ rằng anh còn ngủ, cô lén lút hạ ghế dựa, đứng ở trước gương bỏ đi chiếc áo lông rộng thùng thình cùng quần dài trên người, đem tấm vải màu hồng quần quanh người tạo kiểu, nhanh chóng lấy kẹp nhỏ cùng kim băng đính lên tạo đường cong cho váy.

Trong vòng vài giây đồng hồ, cô đã làm ra một bộ lễ phục hình thức đơn giản, nhưng cao nhã hào phóng.

Cô căn môi, nhìn mình trong gương, trên mặt vẫn đỏ ửng, sau đó lại trộm ngắm anh một cái, xác định anh thật sự còn ngủ, mới kéo cổ áo lên lộ bộ ngực đầy đặn, lại đem làn váy phía trước kéo cao, lộ ra cặp đùi trắng nõn.

15. Chương 15

Cho tới bây giờ cô không từng mặc qua màu xinh đẹp như vậy, sắc điệu đỏ tươi, tôn lên da thịt trắng nõn của cô, làm cho cô cả người đều phát sáng lên.

Cô xoay xoay người ở trước gương, xem trước xem sau, lại đi vài bước, sau đó cúi đầu sửa chữa cái kẹp cùng kim băng, làm cho đường cong của vải càng thông thả, đem thân thể của cô toàn bộ hiện lên.

Cô tháo kính mắt cùng kẹp tóc xuống, e lệ đứng trước gương bày ra vài tư thế khêu gợi, sau đó tự mình bùm mặt, thì thảo thâm thì.

“Trời ạ, Đường Tú Tú, mày thật là một con bé táo tợn...”

Bộ dáng cô lúc tự giễu nói thầm thật đáng yêu, làm cho khóe môi anh cũng khẽ nhếch.

Cô đứng ở trước gương thưởng thức chính mình, sau đó vươn tay vuốt ve hình ảnh của mình trong gương, ý cười chậm rãi thối lui khỏi khóe miệng cô.

Nhẹ nhàng, cô thở dài, cũng rút tay lại.

Tiếng thở dài nho nhỏ đó, tự dưng làm nhói tim của anh.

Ngay sau đó, cô rời đi, đem tóc dài quần lên một lần nữa, đem đồng vải trên người lấy xuống, mặc xong quần áo, trở lại bàn làm việc, đeo kính, lại bắt đầu cắt khâu đồng vải kia.

Động tác của cô rất nhanh, hoàng hôn ngày đó thì cô đã đem lễ phục làm ra hình dáng đại khái, sau đó mặc vào ma-nơ-canh không có đầu rồi gia công thêm, anh vừa thấy thì đã biết bộ lễ phục kia ngực quá nhỏ, không phải số đo của cô.

Ngày nào đó, anh biết, mỗi một bộ quần áo cô đều là làm vì mình.

Cô hy vọng có thể mặc chúng nó, nhưng cô không dám.

Bởi vì cô cảm thấy mình không đủ xinh đẹp.

Anh thật sự muốn lấy đầu của kẻ thương tổn cô, nhưng anh không thể, cho nên tối hôm đó, anh nướng một cái bánh ngọt dầu tây cho cô ăn.

Cô nhìn cái bánh ngọt thì hai tay dè nặng ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trở nên lờ lờ tỏa sáng.

“Tôi sẽ chết vì béo phì, thật sự sẽ chết vì béo phì, trời ạ, ăn thật ngon, anh thật là một tên ác ma... Tôi rất cuộc đã đắc tội anh khi nào... Anh lại đối với tôi như vậy...”

Cô một bên oán giận, một bên lại nhin không được rưng rưng đem bánh ngọt làm từ sữa tươi cùng dầu tây nhét vào trong chiếc miệng nhỏ gợi cảm non mềm, sau đó phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Anh thích nhìn bộ dáng cô ăn, cô còn chưa ăn xong, anh đã muốn nhin không được cúi đầu đem cô ăn.

Đây mới thật là rất tệ.

Nhưng mà ở chung với cô, lại thú vị đến như vậy, vẻ mặt của cô thiên biến vạn hóa , phản ứng đáng yêu lại đầy vẻ tinh nghịch.

Anh thích cô, thực thích.

Anh nói ôm cô rất thoải mái, không phải nói giỡn, người phụ nữ này từ đầu tới đuôi đều cùng anh tác hợp vừa vặn, cô như là trời sinh để nằm trong lòng anh. Hoan ái qua đi, cô luôn thẹn thùng ít dám nhìn anh, đã làm nhiều lần như vậy, cô vẫn thường thường xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Anh thích ở cùng cô, thích làm tình với cô, thích cô cùng anh rửa chén bát, cùng đi mua thức ăn, tản bộ, cùng nhau ru rú tại trên sofa. Anh cũng thích xem cô kiên trì đem quần áo lộn trái đem phơi nắng, hoặc là đem áo thun của anh ủi thẳng rồi xếp ngay ngắn chỉnh tề đặt vào tủ quần áo của cô.

Cô thật sự không cần ủi chúng nó, anh cho tới bây giờ không từng ủi qua chúng nó, liền ngay cả Tiểu Phi cũng không hề giúp anh làm, nhưng anh lại thích nhìn cô đem áo của anh cùng của cô đặt ở cùng nhau.

Có một ngày vào buổi sáng khi muốn ra ngoài thì anh phát hiện cô còn sửa đồ cho anh.

Anh ngồi ở cửa, nhìn cái tất bị thủng do mấy ngày vận động, cũng không lo lắng quan tâm, vừa mới cầm lên thì anh cũng không hề phát hiện, chờ mang vào, mới nhớ tới chiếc tất này của hắn rách một cái lỗ nhỏ bằng ngón cái, nhưng giờ không thấy nữa.

Nó không còn, bởi nó đã được người nào đó cẩn thận vá lại gần như nhìn không thấy dấu vết, đây không phải là kỹ thuật vá bình thường, cô đã vá thủ công, thậm chí dùng sợi bông giống như tất, anh có thể thấy cô cẩn thận may không chệch vào đâu được, đem cái lỗ nhỏ kia vá lại hoàn mỹ, thậm chí khi anh sờ lên không hề có cảm giác cộm tay.

Chỉ là một cái tất, anh có thể mua mới, nhưng cô lại không nói một tiếng đã sửa lại giúp anh.

Chút tâm ý nho nhỏ đó, ấm tâm, cũng ấm chân.

Cô vẫn còn ngủ, anh không làm âm ỹ cô.

Ngày đó, anh chạy vô cùng thoải mái, cảm giác như là cô đưa vào một đôi cánh ở trên chân anh, mà không phải chỉ vá một cái lỗ hổng mà thôi.

Những ngày ở chung với cô, qua thật nhanh.

Anh đã quên chính mình đã bao lâu không nhìn đồng hồ, không nhìn chăm chăm vào di động, anh thậm chí đã quên nạp điện, thẳng đến khi muốn giặt quần Jean thì mới phát hiện nó ở trong túi tiền, màn hình tối đen, sớm đã không còn chút pin, cũng không biết như vậy qua bao lâu.

Anh ngây ngốc nhìn nó, sau một lúc lâu, mới trở lại cách vách, lấy dây nguồn gắn vào máy, nạp điện cho nó.

Trong di động, trừ bỏ mấy tin nhắn của Tiểu Phi truyền đến cùng mấy cuộc gọi nhỡ, không có người khác, nhưng tin nhắn cuối là của anh A Chấn gửi đến, bên trong chỉ có một hàng chữ.

Quay về - Bà xã anh nhắn.

Đó là một uy hiếp rõ ràng, buổi sáng hôm đó, anh nhanh chóng gửi một tin báo bình an, miễn cho Tiểu Phi kéo anh A Chấn cùng nhau tàn sát đến nơi này, buộc anh trở về.

Anh không muốn đối mặt với hai vợ chồng họ, Tiểu Phi là người tốt, nhưng cô giấu không được biểu tình trên mặt.

Tiểu Phi lo lắng cho anh, anh biết, nhưng bởi vì biết, nên mới càng không thể đối mặt.

Anh đem di động tắt chuông, tiếp tục sạc pin, sau đó đi nấu cơm.

Lại là đêm.

Tắm rửa xong, Tú Tú lấy đồ cắt móng tay ra, ngồi ở trên sofa, ở trên đùi cô lót giấy vệ sinh, cắt cho mình xong rồi, cô mới đỏ mặt, nhìn tay anh hỏi.

“Anh có muốn cắt ngắn một chút không?” Cô xem xét anh hỏi.

Thì ra là sau khi gửi tin nhắn đi, anh ngây ra một lúc, quay đầu nhìn cô, mới phát hiện cô giống như rất bình tĩnh, nhưng lỗ tai trắng noãn đã hồng lên.

Móng tay của anh quả thật quá dài, anh chưa từng để móng tay dài như vậy, anh không có cơ hội, thẳng đến lúc này đây.

Nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang khấn trương, anh buông di động xuống, đưa tay cho cô.

Cô di chuyển qua, ngồi xếp bằng quay mặt về phía anh, cúi đầu, thật cẩn thận giúp anh cắt móng tay, mái tóc dài đen mượt hơi ẩm xoa ôm hai bên má, cô vừa mới tắm xong, mái tóc dài hoàn toàn chưa được sấy khô, có thể ngửi được hương thơm.

Tay cô nho nhỏ, mềm mềm, mỗi một móng tay đều là màu hồng ngọc trai xinh đẹp, trừ bỏ ngón trỏ tay trái thường bị cô vô ý cắn khi có phiền não, mặc dù tu bổ qua, vẫn có thể thấy được dấu vết nó bị cắn.

Trừ ngón đó ra, mỗi một ngón tay cô đều vừa nhỏ vừa xinh đẹp, vô cùng đáng yêu, tay cô cơ hồ chỉ bằng một nửa tay anh, rất khó tưởng tượng, cô có thể sử dụng đôi tay nhỏ bé mềm mại đó, làm ra nhiều trang phục xinh đẹp như vậy.

Nhưng cô thật sự có một đôi tay nhỏ bé linh hoạt, cô ôn nhu nâng tay anh, dùng đồ cắt móng tay lưu loát đem móng tay cứng rắn của anh nhất nhất sửa thành hình vòng cung xinh đẹp.

“Anh không cần nhìn chăm chăm, tôi sẽ khấn trương.” Cô cúi đầu, nhỏ giọng kháng nghị.

Anh cười thỏa hiệp, đem tầm mắt đang nhìn tay cô dời đi, hướng lên trên chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang phỉm hồng.

“Mạc Lỗi?”

“Ừ?”

“Anh vẫn nhìn mặt tôi, tôi cũng sẽ khấn trương.”

Anh bật cười, “Tôi không nhìn em thì nhìn chỗ nào?”

“Di động đó.” Cô nhỏ giọng đáp, “Không phải anh đang dùng điện thoại của mình sao?”

“Tôi làm xong rồi.” Anh xem xét gương mặt đang đỏ bừng của cô nói.

“Nha.” Cô lên tiếng, sau đó ngậm miệng lại.

Nhìn cô chỉnh sửa tay phải của anh xong, anh chủ động đem tay trái cũng đưa lên, cô cầm tay anh, tiếp tục cắt móng tay của anh.

“Tú Tú?”

“Hử?”

“Người quen biết tôi đều gọi tôi là A Lỗi.”

Tú Tú ngây ra một lúc, ngược mắt lên, thì đã thấy không biết khi nào thì cả người anh cũng vòng quay về phía cô, chân trái anh gấp lại, chân phải phân nửa để trên đầu gối của cô, tay trái bị cô nắm trong tay, tay phải đặt ở trên ghế sofa, chống cằm cười ôn nhu nhìn cô.

Khuôn mặt dựa vào thật gần thật gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên cánh môi.

“Em có thể gọi tôi là A Lỗi.”

“Nha.” Mặt cô lại hồng, cả người nóng lên, chỉ có thể ngây ngốc đáp ứng, sau đó xấu hổ cúi đầu, cắn môi, tiếp tục trấn định giúp anh cắt móng tay.

Anh không nên bức cô, cô đã biết rồi, cô sẽ kêu, anh biết.

Nhưng mà, cảm xúc kỳ quái, thật muốn trêu chọc cô.

Nhìn cô cúi đầu, đỏ mặt chuyên tâm giúp anh sửa móng tay, anh nhin không được mở miệng.

“Tú Tú.”

“Hửm?”

“Gọi tôi A Lỗi.”

Bàn tay nhỏ bé của cô đang nắm tay anh run lên một cái, anh có thể rõ ràng cảm giác được, lỗ tai cô tại thời điểm này đỏ hồng, giống như có thể thiêu cháy bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, cô không có hé răng, chỉ dùng hàm răng cắn môi.

Ngực tự dưng buộc chặt, anh muốn nghe cô kêu to tên anh, hiện tại rất muốn, rất muốn.

Bất giác, anh cúi người về phía cô, tới gần, nâng tay phải lên, lấy lòng ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến nóng lên của cô, vỗ về đôi môi bị cô cắn.

Cô hít một hơi, buong lỏng đôi môi cánh hoa: “Anh... Anh sẽ làm tôi cắt trứng thịt anh...”

Người phụ nữ này cả bộ dáng lấp bắp thẹn thùng cũng thật đáng yêu, anh càng đến gần, rũ mắt nhìn cô, nói giọng khàn khàn: “Tú Tú...”

Tiếng gọi khàn khàn gợi cảm, làm cho ngón chân cô cuộn lại, cả người như nhũn ra, người đàn ông này sao mỗi lần đều đem cô tên kêu như cách thức tiêu chuẩn gọi món điểm tâm ngọt?

Anh đem người của cô nhẹ nâng lên, bắt buộc cô nhìn mình.

Tú Tú bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt anh thì trong lòng run lên.

Người đàn ông ở trước mắt, đôi mắt màu lam thật sâu, anh như con thú trong đêm tối, nhìn chằm chằm vào cô, khe khẽ thì thầm: “Em có biết... Tôi muốn nghe không phải lời này...”

Cô biết, nhưng mà cô cần chuẩn bị tâm lý, chờ cô luyện tập xong, kêu sẽ không khản trương, có thể kêu dễ một chút, sẽ kêu sau.

Nhưng anh không cho cô thời gian, anh không có tính nhẫn nại, anh muốn ngay lập tức.

Cô nhin không được muốn lui về sau, xoay người muốn đào tẩu, nhưng cô còn chưa cắt xong móng tay của anh, trên đùi cũng còn đệm lót giấy vệ sinh đầy móng tay.

Anh biết cô không chỗ có thể trốn, ngón tay anh lại xoa lên môi của cô.

Nháy mắt đó, cô biết cô không nói, anh là sẽ không bỏ qua của cô, cho nên cô đè nén xấu hổ, chịu đựng gương mặt đỏ ửng, cầm lấy bàn tay không an phận của anh, nhìn gương mặt tuần mỹ, đôi mắt lam sâu thẳm của anh, mở miệng ra, lắp bắp nói.

“A... A Lỗi...”

Cơ hồ tại thời điểm này, một chút ý cười hiện lên ở khóe miệng anh, trong mắt anh, nhưng nụ cười này, không giống khe khẽ nhếch như bình thường, nụ cười này ở trên mặt anh khuếch tán mở ra, chiếu sáng khuôn mặt anh.

Anh thoát nhìn thật vui vẻ, thật vui vẻ.

Anh cười như một cậu trai nhỏ, mà nụ cười đó, đã siết chặt trái tim cô.

Người đàn ông có nụ cười như trẻ nhỏ ngồi trở về, đem tay phải mê người kia trở về, cũng chống lên gương mặt mình, cười cười nhìn cô, “Em tiếp tục đi.”

“Tiếp tục cái gì?” Bởi vì bị anh náo loạn, cô hoàn toàn đã quên vừa rồi mình đang làm gì, ngây ngốc hỏi, mới tỉnh ngộ ra anh là muốn cô tiếp tục cắt móng tay, mặt đỏ bừng nhắc tay mở miệng ngăn lại câu trả lời của anh: “Đừng nói! Không được nói! Tôi nhớ ra rồi! Thực sự đã nhớ ra!”

Anh ngậm miệng lại, còn dùng tay phải ở bên miệng làm tư thế kéo khóa, nhưng khóe miệng anh vẫn là cười, trong mắt vẫn có nụ cười.

Như vậy, chỉ làm cho cô càng quẫn.

Đáng chết, người đàn ông này thật đáng giận, nhưng cũng thật đáng yêu.

Tú Tú xấu hổ cúi đầu, tiếp tục giúp anh cắt móng tay, trái tim lại bối rối vì hành vi của anh, đập cuồng loạn, nhưng lại vô cùng ngọt ngào.

Anh lại đang nhìn cô, cô biết, mỗi khi ngẩng đầu, cô sẽ thấy mắt của anh.

Sau khi cô giúp anh cắt móng tay xong thì tay phải anh tự do lại từ ghế sofa chuồn mất, trượt xuống, cuộn lấy mái tóc dài của cô, anh giống như một con mèo, một chút lại một chút trêu đùa tóc cô, bắt rồi lại buông ra, buông lỏng ra lại bò lên, bò lên lại buông ra, khuấy đảo tâm thần cô không yên .

“Anh là mèo sao?” Cô vừa thẹn thùng vừa buồn cười liếc mắt nhìn anh.

Anh vẫn cười, lại không buông tay, chỉ lấy tay kia không quy củ, như chiếc lược, làm cho mái tóc đen như mây của cô mềm nhẹ ở ngón tay anh quay cuốn chằng chịt.

Người đàn ông này cứ như thế mà biến tóc cô rối tung, đã vậy còn không biết thế nào là ôn nhu, Tú Tú đỏ mặt, đưa tay đem tóc đen từ trong tay anh rút về.”Đừng đùa nữa.”

Mất đi vật thưởng thức, anh rút tay về, giúp cô thu dọn đầu móng tay đã cắt.

Tuy rằng anh mới là người da trắng, nhưng tay của cô so với tay anh còn trắng hơn nhiều, ngón tay so với anh vừa thô lại to, ngón tay cô thật sự rất đẹp, châu tròn ngọc sáng, trắng lại phần nộn.

Tuy rằng cô dựa vào bàn tay để công tác, nhưng cô thực chú trọng bảo dưỡng hai tay, dù làm việc mệt, cũng không quên bảo dưỡng chúng.

Cô cắt một mảnh móng tay cuối cùng, còn cẩn thận giúp anh dũa móng cho đều, sau đó mới buông đồ cắt móng tay xuống, đem giấy vệ sinh trên đùi cẩn thận gói kỹ, vứt bỏ vào thùng rác, lại mang theo kem dưỡng trở về, lấy một chút cho anh.

Cô nghĩ rằng anh sẽ kháng nghị không muốn thoa thứ đó, nhưng anh không hề phản kháng, chỉ đem kem dưỡng ở trên tay mở ra, sau đó nhìn cô hỏi.

“Tốt lắm sao?”

“Tốt lắm.” Cô gật gật đầu.

16. Chương 16

Giây tiếp theo, anh rời khỏi sofa, đứng lên, đứng trước người của cô, cúi đầu nhìn cô, sau đó vươn tay về hướng cô.

Cô nhìn thấy ngọn lửa cháy bỏng trong mắt anh, cả người nóng lên, trong nháy mắt đó, bỗng nhiên biết anh luôn luôn chờ, từ phía kia luôn luôn chờ.

Chờ hiện tại.

Không nói một lời, cô giao tay cho anh.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy, nở nụ cười.

Sau đó đem cô đưa vào trong lòng, cúi đầu hôn môi cô.

Nguyệt sự của cô đến.

Hai giờ sáng, Tú Tú đau đến mức từ trên giường đứng lên tìm thuốc giảm đau, nhưng đoạn đường ngắn đi chân trần trên mặt sàn lạnh như băng từ giường đến nhà vệ sinh, làm cho cô càng thêm thống khổ, thật vất vả cô đi đến toilet đệm lót bằng vệ sinh, ở trong tủ thuốc lấy ra thuốc giảm đau, một trận đau nhức lại đánh úp mạnh tới, làm cho cô ngay cả tí khí lực đều không có, nhịn không được một tay cầm lấy thuốc cùng ngăn kéo, một tay ôm bụng, ngồi xồm trên sàn.

“Làm sao vậy?”

Nghe thấy thanh âm của anh, cô cố sức đáp một câu, “Không sao...”

Giọng của cô không giống không có việc gì, thoát nhìn cũng không giống không có việc gì, Mạc Lỗi đi đến bên người cô, chỉ thấy trong tay cô cầm một loạt thuốc giảm đau, lại xem sắc mặt cô không có chút máu ôm bụng, anh rất nhanh liền đoán được cô bị làm sao, anh lớn lên hoàn cảnh có không ít phụ nữ, trong đó có mấy người đều giống cô.

“Em đau bụng kinh sao?” Anh hỏi cô.

“Tôi không sao, uống thuốc là được—”

Anh cẩn thận bế cô dậy, cô bởi vì đột nhiên di động, đau đến hít sâu một hơi, nói đến một nửa thì dừng lại, đau đến ngay cả sức để cảm thấy mắt mặt đều không có, thuốc trong tay bởi vì thoát lực, rơi xuống đất.

Phản ứng của cô làm cho ngực anh căng thẳng.

“Thật xin lỗi.” Anh sai vài bước đã nhanh chóng đem cô ôm về trên giường, giúp cô đem thuốc giảm đau mang trở về, rót nước sôi, cho cô một viên thuốc.

“Một viên không đủ...” Cô co người lại ở trên giường, nắm chặt viên thuốc, sắc mặt tái nhợt nhìn anh nói.

Người phụ nữ này đau đến ngay cả môi đều trắng bệch rồi.

Anh rất muốn cho cô hai viên, nhưng thuốc giảm đau uống nhiều đối với cô không tốt.

“Một viên là đủ rồi.” Anh vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, nói: “Em uống trước, tôi sẽ giúp cho em.”

Giúp cô? Giúp như thế nào? Giúp cô không đau?!

Tú Tú há hốc mồm, rất muốn đối anh gầm rú rít gào, nhưng nháy mắt khí lực duy nhất cô có thể làm chính là té xỉu.

Sau đó anh đem thuốc dẹp đi, rời khỏi cô.

Nhìn bóng lưng anh dần biến mất, Tú Tú không nói gì mà chống đỡ, chỉ có thể uống trước một viên, dùng nước sôi bắt nó nuốt vào, lại chậm rãi nằm xuống cuộn mình ở trên giường, sau đó hi vọng mình chết đi cho rồi.

Cô nhắm mắt lại, thở ra hít vào, đau đến mức nước mắt đều sắp rơi ra.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy bước chân của anh, cảm nhận được anh xuất hiện bên giường một lần nữa, cô mở mắt ra, thấy anh bưng một chậu khăn nóng, trên vai còn treo một cái khăn tắm.

Anh đem chậu cùng khăn mặt đặt xuống, giúp cô cởi áo.

Cô không còn sức để phản kháng, thậm chí không còn sức hỏi anh muốn làm gì, cô chỉ có thể mặc anh bài bố, anh bảo cô tựa vào trên giường, đem khăn tắm đắp trên bờ lưng trần của cô.

Giây tiếp theo, có thứ gì đó nóng nóng trên vai, trên lưng, sau đó là sau thắt lưng cô, trong nháy mắt cơn đau như giảm bớt nhiều.

Đột nhiên, cô linh ngộ được, là khăn nóng.

Anh ngồi xuống cuối giường, trước đem dầu xoa trong tay ấm áp, mới bắt đầu nhẹ nhàng ấn lên đầu ngón chân lạnh như băng của cô, lên bàn chân cùng lòng bàn chân, anh ấn có chút đau, nhưng so với bụng thì không tính là gì.

Tay anh rất nóng, một lần rồi một lần từ đầu ngón tay cùng cơ bắp cứng ngắt lạnh như băng của cô, chậm rãi, cô có cảm giác đầu ngón chân không còn lạnh như băng, các cơ bắp cũng không co cứng lại nữa, càng thần kỳ là, đau đớn trong bụng thể nhưng bắt đầu lui đi.

Anh dùng khăn nóng đem chân trái của cô bọc lại, lại dùng khăn mặt tiếp tục bao thêm một lớp, sau đó dùng phương thức y thể xử lý chân phải của cô. Sau đó, anh đem khăn nóng trên lưng cô lấy xuống, gỡ khăn tẩm xuống, giúp cô mát xa bụng, làm ấm lưng, bàn tay to anh ôn nhu lướt qua, dùng đốt ngón tay cùng ngón cái, lòng bàn tay, giúp cô ấn lên mỗi một chỗ căng cứng trên vai.

Mỗi một chỗ co rút, rồi tới vai cô, hai bên sống lưng cô, chậm rãi xoa bóp, thẳng đến sau thắt lưng của cô, đến chỗ đốt xương sống cùng mông của cô, cuối cùng lại một lần nữa theo hai bên xương sống hướng lên trên nhẹ nhàng lướt lên vai cô, lại theo hai bên tay thuận đẩy ra cho đến đầu ngón tay ra ngoài.

Cảm giác kia thật thoải mái, cô nhịn không được thở dài, bất giác đã trầm tĩnh lại.

Anh lại lặp lại nhiều lần, mỗi một lần đều làm cho cô cảm thấy, đau đớn giống như được anh đẩy ra một chút, thân thể như là nhẹ đi một ít.

Tuy rằng cái bụng nhỏ của cô vẫn còn đau, nhưng cô thật sự cảm thấy tốt hơn nhiều.

Anh thay khăn mặt trên chân cô, cẩn thận lau khô, giúp cô đắp chăn bông.

Cô buồn ngủ, cảm giác anh đi sau đó lại trở về, lần này anh ôn nhu đem cô đỡ ngồi lên, cho cô một ly nước ấm.

“Uống một ít, em sẽ tốt hơn một chút.” Anh nói.

Cô cầm cái ly, ngoan ngoãn uống.

“Còn đau không?” Anh lên giường, ngồi dựa vào ở đầu giường, làm cho cô ngồi ở trong lòng anh.

“Tốt hơn nhiều.” Tú Tú gật gật đầu, từng ngậm từng ngậm uống ly nước ấm.

Chờ cô uống xong, anh lấy chăn bao bọc lấy cô, lấy một ít bánh trên đầu giường dứt cô ăn.

Cô cắn một cái, là bánh mì nướng nhân chocolate.

“Ở đâu có chocolate?” Cô ăn một cách tham lam.

“Trong ngăn tủ có sẵn bột.” Anh nói cho cô hay.

Đó là không đường, nhưng anh đã bỏ thêm đường vào, còn có sữa, sau đó đem bánh mì cắt thành những miếng nhỏ, thêm ít chocolate sau đó đem nướng nóng, món đó ăn ngon đời mạng, an ủi tâm linh cô.

Đột nhiên, hốc mắt hơi nóng lên, đỏ ửng.

Bàn tay to của anh, dừng ở trên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sự ấm áp, cẩn thận chăm sóc cùng trấn an, đều làm cho trong lòng cô càng xúc động, đã lâu không ai chăm sóc cô như vậy, làm nước mắt ngân ngấn nơi vành mắt, cô nhịn không được đem mặt vùi vào trong lòng anh, cổ họng có chút nghẹn ngào hít hít mũi.

“Thật có lỗi... Tôi không biết mình sao lại thế này...”

“Thân thể em chỉ là không thoải mái.” Môi anh nhẹ lướt trên trán cô, bàn tay to vỗ về lưng của cô nói: “Cảm xúc không tốt là bình thường. Huống hồ, ba tôi từng nói qua, chỉ cần là phụ nữ, khi nào muốn khóc là có thể khóc, đây là đặc quyền của phái nữ, nhưng đàn ông con trai chúng tôi thì không dễ rơi lệ.”

Lời này, làm cho cô nín khóc mỉm cười.

Cô cảm thấy anh hình như cũng cười một chút.

“Anh mấy tuổi thì ông nói như thế với anh?”

“Bảy tuổi.”

“Ba anh thật đáng yêu.” Cô nói.

Câu bình luận này làm cho anh thật sự bật cười, cô có thể cảm giác được lồng ngực anh chấn động trong tiếng cười khê khàn khàn.

Mặc dù cười, anh vẫn không quên lại cầm bánh mỳ dứt cô gái nhỏ trong lòng ăn.

Cô ngoan ngoãn há mồm cho anh dứt, nửa điểm cũng không phản kháng.

“Ăn ngon thật.” Ngồi ở trong lòng anh, Tú Tú khê khê nói cho anh biết.

Khóe miệng anh giương cao, lại tiếp tục dứt.

Cô nhu thuận tiếp tục ăn mấy miếng, tuy rằng anh đã rửa tay, nhưng cô vẫn ngửi thấy được mùi huân y thảo cùng hoa hồng ở trên tay anh.

Đó là tinh dầu cô đặt ở trong phòng tắm, hiển nhiên anh tìm được chúng nó.

“A Lỗi?”

“Hửm?”

“Anh làm sao biết mấy thứ đó?”

“Thứ gì?”

“Tinh dầu, mát xa...” Người đàn ông này không chỉ là biết mà thôi, anh không lấy nhiều tinh dầu khi mát xa, hương vị phối hợp rất dễ chịu, phi thường vừa vặn, không giống như là tay mới, hơn nữa kỹ thuật mát xa phi thường thuần thực.

Anh lại trầm mặc vài giây, cô nghĩ rằng anh sẽ không nói, nhưng anh vẫn mở miệng.

“Mẹ tôi là thầy thuốc Trung y.” Anh vỗ về lưng của cô, nói: “Tôi từ nhỏ đã ở bên cạnh xem, bà dạy tôi một ít cơ bản.”

“Thật tốt.” Cô hâm mộ nói.

“Sao lại nói thế?”

“Ba mẹ tôi đều là người cuồng công việc, không hề có thời gian cho tôi.”

“Em là con gái một?”

“Ừ.” Cô nhếch môi, hơi nhắm mắt, tựa vào trên vai anh nói: “Bọn họ không có thời gian để sinh đứa thứ hai, nuôi trẻ con quá mệt mỏi và quá lãng phí thời gian.”

Cô nhẹ nhàng băng quơ, nhưng anh nghe ra sự tịch mịch trong đó.

Nhịn không được, lại dứt cô ăn thêm một mẩu bánh mỳ, cô ngoan ngoãn hé miệng, không giống bình thường luôn luôn do dự thật lâu, anh biết cô nhất định rất không thoải mái, mới có thể nhu thuận như vậy.

Anh lau vết chocolate trên môi cô, an ủi cô: “Kỳ thật anh chị em nhiều cũng thực phiền toái.”

“Sao vậy?”

“Ăn cơm cũng phải tranh nhau.”

Cô lặng đi một chút “Thiệt hay giả?”

Anh hồi tưởng lại tình huống trong nhà, trí nhớ thật rõ ràng, như mới hôm qua, lập tức liền hiện lên trong óc, thoát ra khỏi miệng.

“Đương nhiên, trên thực tế, hầu như cái gì cũng đi tranh, động tác quá chậm cũng chỉ có thể ở bên cạnh xem, chúng tôi tranh nhau từ cái remote TV, đến quyền sử dụng máy tính, thậm chí trò chơi điện tử mới nhất ra, bóng rổ, bóng đá—”

Tú Tú phốc một tiếng bật cười, nói: “Bóng rổ cùng bóng đá vốn là quy định chỉ có thể có một trái bóng mà.”

“Em nói đúng, tôi nghĩ đó là nguyên nhân chúng tôi thích chúng.” Anh cười khẽ một tiếng nói: “Điều khiển từ xa tranh thua, thì luôn sẽ có người xấu tính, thường thường không cẩn thận va phải, nhưng người lớn trong nhà nghiêm cấm chúng tôi đánh nhau, bị bắt được sẽ phạt chạy hoặc cấm túc, rất thảm. Cho nên chúng tôi sẽ giải quyết bằng trận đấu.”

“Trận đấu? Các người đánh cược à?” Cô phì cười.

“Ừ, người thắng, có thể không rửa bát một lần, ăn thêm một phần bún thịt, một cái đùi gà, hoặc có được một ngày hoặc mấy giờ cầm giữ remote, lúc ấy muốn xem cái gì cũng được.”

“Anh rốt cuộc có mấy anh chị em?”

Anh vừa cười, nói: “Rất nhiều, kỳ thật chúng tôi không có quan hệ huyết thống gì, nhưng cha mẹ chúng tôi giao tình tốt lắm, cho nên sống cách vách, từ nhỏ bọn họ liền cùng nhau chăm sóc chúng tôi, bởi vậy mấy đứa chúng tôi cũng giống như người một nhà.”

“Cảm giác thật náo nhiệt.” Cô gồng đầu lên vai anh, nói một cách hâm mộ: “Tôi từ nhỏ chỉ có một mình, chỉ có thể cùng chơi với búp bê, sau đó lớn hơn một chút, khoa học kỹ thuật tiến bộ một ít, búp bê có thể nói, nhưng kỳ thật cũng chỉ là tự mình nói. Tôi sẽ thu âm sẵn một đoạn, sau đó làm cho nó trả lời tôi. Đó là người bạn duy nhất của tôi, tôi làm cho nó thiệt nhiều quần áo.”

“Em vì vậy mới bắt đầu làm nhà thiết kế?” Anh vỗ về hông cô.

“Vâng, đó là lần đầu tiên tôi được họ chú ý cùng khen ngợi, tôi thật cao hứng, đó là lần đầu tiên bọn họ khen ngợi cùng chú ý tới tôi.”

Thanh âm của cô có chút khàn khàn, mang theo sự tự giễu.

Cô chưa nói rõ ràng bọn họ là ai, nhưng anh có cảm giác, bọn họ mà cô ám chỉ, là hai vị cha mẹ cuồng công việc của cô.

Bất giác, trong lồng ngực nhói đau.

Cô là một đứa trẻ cô độc.

Đã từng, anh không hiểu cô độc là cái gì, đời này chưa từng biết qua, còn tưởng rằng anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Nhưng anh hiện tại đã hiểu, đã hiểu từ rất sớm, mười năm nay, anh vẫn thực cô độc.

Thực cô độc.

“Anh nhất định thực thích người nhà anh.”

Thanh âm của cô mềm nhẹ, lạnh lẽo phiêu tán ở trong không khí.

Anh im lặng, rũ mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy cô đang ôn nhu nhìn anh, đầu ngón tay lạnh như băng xoa lên mặt anh, dừng lại ngay khóe miệng anh.

Tú Tú nhìn anh, tâm chợt đau, hiểu ra một điều.

“Anh nhớ bọn họ.”

Câu hỏi này, làm cho anh cứng người, cô dựa vào anh, cho nên có thể cảm giác được, đôi mắt màu lam xinh đẹp co rút lại, không chớp mắt, trầm mặc không nói, nhưng cô biết cô đúng.

“A Lỗi, anh đang nghỉ phép, vì sao không trở về nhà?”

Đó lại là một câu hỏi sai lầm.

Hỏi ra miệng xong, cô liền biết, nhưng cô hoàn toàn không kịp ngăn cản chính mình, nó đã ra khỏi miệng. Một cái chớp mắt, hai người... giống như đông lại ở trong không khí, trở nên lạnh như băng và nặng nề.

Trong mắt anh, có sợ hãi, có đau xót, như là cô không phải một câu hỏi, mà là cầm thanh trường kiếm hung hăng đâm ở trên người anh.

Anh thậm chí ngừng thở, không hề hô hấp.

Tú Tú nghĩ rằng anh sẽ không trả lời vấn đề này, nhưng anh lại không hề dời tầm mắt, bộ dạng trầm mặc đáng sợ, anh vẫn nhìn cô, rớt cuộc mở miệng.

“Bởi vì tôi không thể.”

Cô không hỏi nữa, cô không dám.

Bởi câu hỏi đó, đã cướp đi nụ cười của anh.

Khi anh đem cô ôm thật chặt, cô chỉ có thể vươn hai tay, ôm anh.

Bởi vì tôi không thể.

Anh không phải nói anh không muốn, nhưng anh nói anh không thể.

Cô không biết là vì sao, nhưng cô có thể rõ ràng cảm giác được, anh đau vì có nhà mà không thể về, đó là sự thật, rõ ràng như vậy, làm cho cô cũng đau.

“Tôi xin lỗi.” Cô nói.

Cô không hiểu được tại sao mình lại nói như vậy, nhưng cô cũng chỉ có thể nói như vậy, anh nghe xong chỉ chậm rãi lắc đầu.

Đêm hôm đó, anh ôm cô, thật lâu không thể ngủ say, cô cũng không có cách đi vào giấc ngủ, không biết vì sao, không muốn cho anh một mình đối mặt với đêm dài.

17. Chương 17

Cô không hề hỏi anh vì sao, chỉ cùng anh nằm yên lặng trên giường, ôn nhu vuốt ve ngực anh, vỗ về lòng anh, lặng lẽ an ủi anh.

Sau đó, anh rơi vào giấc ngủ.

Cô nhẹ nhàng thở ra, cũng ngủ cùng anh.

Ngoài cửa sổ, lại bắt đầu mưa, tí tách róc rách, không ngừng

Anh không thích ngày mưa.

Tú Tú phát hiện, người đàn ông này chỉ cần thấy một chút mưa, sẽ có chút tối tăm.

Mưa, luôn bắt đầu từ trên trời rơi xuống, rơi càng lúc càng nhiều.

Mưa dầm đều luôn là như vậy, nước mưa rơi lại rơi, rơi xuống lần nữa, rất giống như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Hai ngày nay dường như anh lại bắt đầu ngủ không ngon, ban đêm thường bất ngờ bừng tỉnh. Mỗi khi cô hỏi anh là làm sao vậy, anh chỉ lắc đầu, đem cô ôm vào lòng.

Cẩn cánh môi, Tú Tú từ trong gương nhìn trộm người kia đang ngồi trên sofa đọc sách, người đàn ông đang bất giác thất thần ngồi nắm mưa phùn miên man rơi ngoài cửa sổ, trong lòng không hiểu sao thấy khó thở.

Trên mặt anh lại xuất hiện cái loại biểu cảm này, cái bộ dạng như sắp chết đuối đến nơi.

Tú Tú lo lắng nhìn anh, người đàn ông này thực sự cần dời đi lực chú ý, cô suy nghĩ, ngừng tay, tay không phát ra tiếng, mở ngăn kéo giữa của bàn lấy ra một tập tài liệu cùng các dụng cụ.

Cô cầm búa gỗ gõ cái thứ nhất, anh không có phản ứng, vẫn nhìn ngoài cửa sổ không nhúc nhích, như là hoàn toàn không hề nghe thấy.

Tú Tú lại gõ lần nữa, lần này càng thêm dùng sức, anh rất nhanh khôi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn cô.

Cô làm bộ không chú ý tới anh, chỉ cầm búa gỗ đông gõ gõ tây gõ gõ, không được hai cái, anh quả nhiên tò mò thông thả tiến lại.

“Em đang làm cái gì đó?”

Cô cầm búa gỗ ngừng đầu, nhìn anh mỉm cười: “Điều khắc trên da, em phải làm mấy chiếc áo bảo hộ bằng da, vốn nghĩ tìm cái thích hợp là được rồi, nhưng em cần là loại có hoa văn Trung Quốc.”

Nói xong, cô lấy búa gỗ chỉ vào một bên bản phác họa phía trước, sau đó dùng lực lại gõ một chút công cụ đang cầm trong tay vào miếng da, vừa nói: “Bản vẽ này, ở trên chợ không có, ngắm lại thấy tự mình hình như nhanh hơn, còn có thể làm lớn nhỏ tùy ý thích của em. Em trước đem tấm gỗ này gõ cho mềm một chút, sau đó thì điều khắc theo bản vẽ kia là xong.”

Mạc Lỗi nhìn về phía bản thảo của cô, đó là một bức hình khá phức tạp, trong tay cô là một khối da thuộc rất lớn, cô đã gõ một vài cái, nhưng trên bản nháp trước sau có hai khối da, trước sau hai bên đều nhẹ đánh lên lỗ thủng ngay ngắn, xem ra là một công trình thực to lớn.

“Anh nhớ muốn điều khắc lên da, hẳn là phải có chuyên môn về khoản này.” Anh nói: “Em có học qua chưa?”

“Không.” Tú Tú lắc đầu, cười khê, “Em bình thường không có chuyên làm mấy việc này, hướng hồ khách hàng lần này là đạo diễn kịch, trong đó có một đoạn diễn về truyền thuyết thượng cổ, đột nhiên xuất hiện chữ viết, hoặc thứ hiện đại hóa gì đó ngược lại kỳ quái, phải chế tác bằng thủ công để tạo ra cảm giác mới.”

Cho nên, cô lúc này mới làm trang phục diễn sao?

Thấy anh đang nhìn, cô cố ý ngừng động tác tay, làm bộ mỏi tay, buông chiếc búa, lắc lắc tay mới lại tiếp tục nắm chiếc búa.

“Để anh làm thử xem sao?” Anh nói.

Tú Tú âm áp trong lòng, ngừng đầu, nhìn anh cố ý hỏi: “Anh xác định?”

“Chỉ là đùa thành lỗ thôi mà, phải không?” Anh hướng cô vươn tay.

“Cũng đúng, phải phiền anh rồi.” Tú Tú bật cười, đem búa gỗ giao cho anh, sau đó chạy tới lấy chiếc ghế dựa lại đây, “Đây, cái này cho anh ngồi.”

Mạc Lỗi tiếp nhận búa gỗ, ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Tú Tú để cho anh gõ vào mặt miếng da trâu, chính mình cầm một miếng da khác cùng búa gỗ, chuẩn bị thao tác, bắt đầu dùng bút nhẹ nhàng vẽ các đường cong, gõ lên các đường cong để tạo hoa văn

“Em làm sao có thể nghĩ đến việc dùng da trâu làm áo bảo hộ?” Anh một bên vẫn gõ búa, một bên hỏi.

“Không phải em nghĩ ra đâu, trong tài liệu có nói, da trâu vốn là một nguyên liệu dùng để làm áo giáp.” Tú Tú cười nói, vừa gõ gõ, vừa cùng anh nói chuyện phiếm: “Thời cổ xưa không có súng lục với đạn ống, đều là đao kiếm, da trâu đủ dày là được sử dụng, đại đao chặt đến, cũng có thể ngăn được mấy đao. Em dùng da trâu cứ tưởng là nhân hạ, có thể sử dụng da trâu hay da bò tốt, vậy càng nhận càng chịu được lực, bất quá hiện tại không thể dùng da bò tốt, bò tốt đã sắp tuyệt chủng.”

Cô nói xong, thè lưỡi, vừa cười lại vừa nói: “Tóm lại, có thể sử dụng da làm áo giáp bên người, trước kia đều dành cho người có địa vị cao, cái này chính là cái tướng quân mặc, cho nên mới có trang sức thao thiết.”

Anh thấy bản nháp không chỉ có một tấm, tò mò hỏi lại: “Em tính làm thêm mấy cái à?”

“Ở đây có hoa văn thao thiết, hoa văn hình rồng, tổng cộng có tới hai bộ.”

“Hoa văn thao thiết.”

“Vâng, chính là Xi Vưu.” Tú Tú chỉ vào bản nháp nói cho anh: “Trong truyền thuyết, sau khi Xi Vưu bị hoàng đế đánh bại, chặt bỏ đầu rơi xuống đất liền biến thành Thao Thiết, cho nên anh xem, đồ này chính là bộ dáng của một cái đầu, đây là ánh mắt, cái mũi, miệng.”

Cô không nói, anh còn chưa có chú ý, như vậy nói qua, đó thoát nhìn đúng là một cái đầu.

“Hoa văn hình rồng kia chính là hoàng đế mặc?”

“Đúng vậy, cho nên mới nói người được chọn làm vua là truyền nhân của rồng, bởi vì về sau hoàng đế thắng, lịch sử là do người thắng viết, nếu lúc ấy người thắng là Xi Vưu, vậy người Trung Quốc sẽ biến thành truyền nhân của Thao Thiết. A, không đúng, Thao Thiết tuy có giúp hoàng đế Xi Vưu an thượng, nhưng lại mang tiếng xấu, nói nó tham ăn hảo thực. Xi Vưu vốn dĩ lấy trâu làm biểu tượng, cho nên nếu Xi Vưu thắng, hiện tại dân tộc Hoa Hạ sẽ biến thành truyền nhân của trâu, giống như vậy.”

Nói xong, cô không quên dùng tay mình họa, làm thành hai cái sừng trên đầu như sừng trâu cho anh xem, rồi đáng yêu kêu hai tiếng: “Q ọ...”

Anh thấy thế nở nụ cười.

“Anh không tin sao?” Tú Tú cười nhìn anh nói: “Em cũng không phải là nói hươu nói vượn đâu, nghe nói đến bây giờ, còn có vài nơi vẫn sùng bái Xi Vưu, ở Tiết Khánh đặc biệt còn đeo mặt nạ sừng trâu, khiêu vũ ca hát diễn xi diễn đó.”

“Cho nên người Trung Quốc hẳn là phải cảm tạ vì người đánh thắng trận là hoàng đế à?” Anh nhướn mày cười hỏi.

“Cũng không thể nói như vậy.” Tú Tú cầm lại chiếc búa gỗ, tiếp tục gõ, rồi nói: “Kỳ thực hoàng đế này nghĩ mình là rồng cũng là một vấn đề lớn, rồng là động vật không có thật, anh có biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì nó là đại biểu hình tượng của hoàng đế, ngay từ đầu, em đoán biểu tượng của hoàng đế chẳng dài như vậy, nhưng anh bởi vì thu phục rất nhiều bộ tộc, mỗi lần thu phục một bộ tộc, vì muốn cho đối phương vui lòng phục tùng, đồng thời cũng có ý tứ thị uy, liền đem một phần biểu tượng của đối phương bỏ thêm vào một phần. Cho nên mới có sự xuất hiện của lộc giác (*), thân xà(*), ngư vẩy(*), diều vuốt(*), miệng cá sấu. Biểu tượng rồng Trung Quốc này, vốn chính là một sự dung hợp của nhiều con đó. Bởi vì anh đem đặc thù của các bộ tộc ghép vào biểu tượng quyền lực của mình, nên mỗi bộ tộc bị thu phục đều tán thành, mới không tạo phản.”

(sừng hươu, thân rắn, vẩy cá, móng chim)

Tú Tú nhún vai, nhăn cái mũi, buồn cười nói: “Cho nên mới nói, nếu là đổi lại Xi Vưu thắng, lên làm đế vương, nói không chừng cũng sẽ dùng lại một chiêu đó.”

Anh cười hỏi lại: “Em làm sao có thể biết mấy chuyện này?”

“Khi em vẽ những biểu tượng này, không nhận được tò mò.” Cô ngước mắt cười nhìn anh: “Tò mò phải đi tra xem thử, nhìn thấy nên chính mình cũng tự nhớ tới, anh cũng vậy mà?”

“Anh?” Mạc Lỗi sửng sốt, suy nghĩ một chút, mới nói: “Cũng như vậy, nhưng chỉ đối với những thứ chính mình có hứng thú anh mới làm vậy.”

“Như là cái gì?” Cô truy vấn.

“Trình tự máy tính, võ thuật, vận động gì đó.” Anh cười nói.

“Võ thuật?” Nhớ tới thân thủ mạnh mẽ của anh, Tú Tú không khỏi lại hỏi: “Anh luyện là võ gì? Thuộc môn phái nào thế?”

Nghe cách cô nói, lại làm cho anh cười lớn hơn.

“Không có môn phái nào, em cho là đang diễn tiểu thuyết võ hiệp sao? Anh là cùng các trưởng bối trong nhà học.” Mạc Lỗi một bên đục da trâu, một bên cười nói: “Anh luyện qua một ít không thủ đạo, Taekwondo, còn một ít quyền thuật, nhưng nếu nói cho đúng, kỳ thực có vẻ như là vật lộn tự do đi.”

“Cho nên học ở nhà là giỏi nhất đúng không? Anh bắt luyện võ là khi nào?”

“Rất nhỏ.” Anh vừa cười cười, nói: “Quả thật không nhớ rõ thời gian, khi có ấn tượng thì thân thể đã luyện võ, cùng các trưởng bối trong nhà đánh quyền.”

Đột nhiên, nhớ lại chuyện gì đó bỗng cười sang sảng.

A Lỗi, xem chiêu! Chiêu này kêu, hầu tử trộm đào!

Tới đi! Ta sẽ dùng Long trảo a! Xe ta đoạt mệnh kéo chân!

Hình ảnh lúc nhỏ cùng các anh em xoay đánh bỗng thoáng hiện trong đầu, anh cứng đờ, thiếu chút là gõ búa vào chính tay mình.

“A Lỗi?”

Nghe thấy thanh âm của cô, anh mạnh mẽ hoàn hồn, chỉ thấy cô hỏi anh, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Anh lắc đầu, một lần nữa lại gõ búa đều đều, tiếp tục đục lỗ trên da trâu, nhưng trong lúc hoảng hốt, anh dường như còn có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ kia vang vọng lại, thấy vẻ mặt mẹ vừa bực mình vừa buồn cười. “Chỉ là, nhớ tới một ít chuyện trước kia.”

“Chuyện gì?” Cô hỏi lại.

Nhìn cô, anh thở sâu, đem chuyện cũ đẩy ra khỏi đầu, chỉ hỏi: “Hôm nay bụng em còn đau không?”

Vấn đề này, làm cho khuôn mặt cô trở nên ửng đỏ, cô biết rõ anh chỉ là muốn đánh trống lảng, Tú Tú nhìn người đàn ông bên cạnh, cuối cùng vẫn là thuận theo ý của anh, không tiếp tục truy vấn, lắc lắc đầu, nói: “Không đau.”

“Đi uống trà chiều đi? Anh nướng bánh ngọt.” Anh nói.

Cô biết, cô vừa mới ngửi được hương vị thơm ngọt kia.

“Vâng ạ.” Cô nói xong, buông công cụ trong tay xuống.

Cơ hồ là đồng thời, lò nướng ding vang lên âm thanh vang vang.

Anh bỏ búa gỗ xuống, đi về hướng phòng bếp, cô không nhịn được đi theo sau anh, nhìn anh đem bánh socola từ trong lò nướng đem ra, lấy ra khỏi khuôn, đem bánh ngọt để lên mâm, để lên bàn, kéo cái ghế dựa muốn cô ngồi xuống.

“Đây là gì? Bánh Brownie Socola sao?” Tú Tú tò mò hỏi.

“Ừ.” Anh cười nhìn cô, nói: “Em ngồi xuống trước đi.”

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống.

Sau đó, anh lấy cho cô cái thìa.

“Khoan hãy động.” Anh nói.

“Vì sao không thể động?” Cô nhìn chăm chú lô bánh nóng hằm hạp kia, hương thơm làm cho người ta chảy nước miếng ròng ròng, bánh ngọt socola, cố gắng nắm đĩa ăn bất động, không nhịn được bật cười: “Em cảm thấy em giống như là con chó bị huấn luyện, chỉ có thể nhìn không thể ăn.”

“Bởi vì vẫn chưa hoàn hảo.” Anh cười nói, mở tủ lạnh ra, lấy một hộp kem nhỏ, xắn một viên nhỏ, đặt trên chiếc bánh socola.

Cô lắp bắp kinh hãi, cũng không biết có loại kết hợp này.

Mạc Lỗi nhìn cô, anh sớm đoán được cô nhất định chưa từng ăn qua món điểm tâm ngọt này, không khỏi cười nói: “Ok, hiện tại, em có thể ăn thử, ăn cả bánh và kem cùng nhau.”

Tú Tú nghe lời xăn từ kem xuống bánh, chiếc bánh socola vẫn còn hơi nóng nóng.

Không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra, trong bánh socola, thế nhưng chảy ra tương socola nóng hằm hập như nham thạch.

“Nha, trời ơi...”

Đột nhiên, cô biết đó là cái gì, đó là socola kem nóng trong truyền thuyết, điểm tâm ngọt dễ dàng làm béo phì, cô nghe nói qua, nhưng cho tới bây giờ chưa ăn qua, cũng không dám đi ăn, nhiệt lượng thật sự rất cao.

“Mau, mau ăn lúc còn nóng.” Anh chờ mong nhìn cô.

Tú Tú biết, cô nhanh chóng đem dung dịch nóng đó ăn cùng bánh điểm tâm ngọt, để vào trong miệng.

Trong phút chốc, kem vani ngọt cùng sốt socola nóng hòa tan trong miệng, hai mùi vị giao nhau, hóa thành tư vị ngọt ngào cực hạn, âu yếm vị giác.

Cô không khỏi nhắm mắt lại, rên rỉ thành tiếng.

Mạc Lỗi thấy thế, khoe miệng nhếch lên, anh biết là cô sẽ thích.

“Trời ạ... này rất...” Tú Tú thở hổn hển, không thể tin được mở mắt ra, nhìn anh: “Món điểm tâm ngọt này... rất tà ác, anh học được ở đâu vậy?”

Vừa nói, cô một bên không nhịn được lại cắn lấy một ngụm, đưa vào trong miệng.

Nha, nha, cô không tự chủ được ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vui vẻ cả người đều sắp hòa tan.

“Anh có người dì mở một quán ăn.” Anh ngồi xuống cạnh cô, mê muội nhìn cô một ngụm lại một ngụm, “Đây là điểm tâm ngọt trong quán của dì, ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Cô dùng sức gật đầu, sau đó mới chú ý anh không có lấy phần cho chính mình, từ lò nướng lấy ra hình như cũng chỉ có một phần này, đột nhiên cô biết, đây là anh đặc biệt vì cô mà làm.

Nếu bụng cô còn đau, anh đại khái liền không để kem lạnh lên?

Người đàn ông này thật hiểu lòng người, rất dễ lấy lòng người khác.

Nhìn nhìn anh, mặt cô ửng đỏ, không nhịn được xăn một miếng bánh, đưa đến bên miệng anh.

“Này, anh cũng ăn một miếng.”

Anh nín chặt cô, Tú Tú có thể thấy con ngươi xinh đẹp, trong nháy mắt bỗng nhiên khuếch tán phóng đại, làm cho tim cô không biết sao lại đập nhanh lên, sau đó anh mở miệng, ăn luôn thìa bánh ngọt kia.

Cô lộ ra nụ cười e lệ, lại tự dứt cho mình một muỗng, sau đó lại cho anh một muỗng.

Anh không phản kháng, cứ để cô như vậy, anh một ngụm, em một ngụm, thẳng đến chỉ còn một ngụm cuối cùng.

“Em ăn đi.” Anh cười nói.

“Anh xác định?” Cô mừng thầm hỏi.

“Ừm.” Anh gật đầu.

18. Chương 18

Nếu anh đã hào phóng như vậy, cô sẽ không khách sáo.

Tú Tú vui vẻ đem ngụm cuối cùng đưa vào trong miệng, ai biết, giây tiếp theo, người đàn ông bên cạnh cô đột nhiên mở miệng.

“Tú Tú?”

“Dạ?”

Cô nghe tiếng quay đầu, anh đã đến gần trước mặt, hôn cô.

Cô hít sâu một hơi, cảm thấy anh dùng lưỡi dò xét đi vào, trong miệng anh có mùi vị socola bánh ngọt cùng vani, giống như cô, sau đó kem tan mất, bánh ngọt cũng đã biến mất, chỉ còn lại có anh, còn có dục hỏa không ngừng bị anh khơi gợi hừng hực.

Tú Tú không biết khi nào anh đã bế cô lên, nhưng trời ạ, anh dễ dàng đem cô bế dậy như vậy, giống như cô nhẹ tựa lông chim, cô thật rất thích sự cường tráng của anh, làm cho cô có cảm giác mình bé bỏng đáng yêu, lúc anh ôm cô rời đi, hai chân cô vòng chặt eo anh, bỏ đi áo mặc, cúi đầu nâng khuôn mặt tuấn mỹ, hôn lên đôi môi mỏng gợi cảm ngọt ngào của anh.

Trong nháy mắt tiếp theo, cô đã bị phóng tới trên giường, cô cởi áo của anh, anh thoát nội y của cô, sau đó vội vàng mang bao cao su, bởi vì quá gấp, anh không đủ linh hoạt, cô không nhận được đưa tay giúp anh.

Anh kêu rên một tiếng, kéo tay cô ra, cô kinh ngạc nhìn anh.

Anh cúi đầu hôn môi cô, tự mình mang bao cao su, lại cùng cô quần quýt, mang cô đặt lên đỉnh cao trào.

Sau đó, Tú Tú cùng anh nằm một chỗ trên giường thoải mái, không nhận được cười khê thành tiếng.

“Cười cái gì?” Anh tò mò hỏi.

“Trên mũi anh có socola.” Cô cười chỉ cho anh, sau đó đưa lưỡi liếm nó.

“Ăn ngon không?” Anh cười hỏi.

“Rất ngon.” Cô cười nói.

Anh nở nụ cười, đem cô kéo vào lòng, hôn môi, lại lần nữa ăn vụng ngọt ngào trong miệng cô.

Cô nằm trên giường cùng anh, nằm trong lòng anh tán gẫu đông tây, nghe cô ôn nhu nói cùng cười khê, ủ rũ trong lòng cũng dần tan biến.

Cô gái này, làm cho anh an tâm.

Trong lúc nhất thời, anh nhắm lại mắt.

Tú Tú nhẹ vỗ về mặt anh, vuốt đuôi lông mày nơi khóe mắt anh, thẳng đến khi khuôn mặt anh toàn toàn trầm tĩnh lại.

Anh đang ngủ, anh biết. Tiếng cười của cô như chuông bạc, giọng nói ôn nhu, cản trở tất cả mưa gió, đưa anh tiến vào trong mơ, thật lâu...

Đêm đen vắng vẻ, anh từ trong ác mộng bừng tỉnh.

Mới chớp mắt được một lát, Mạc Lỗi cảm giác không thể thở, cho rằng chính mình vẫn còn trên biển, nhưng giây tiếp theo, anh thấy cô, cô gái kia đang ngồi dưới ánh đèn may quần áo.

Trong giây lát, trong lòng anh chợt co rút lại thật chặt, anh hít một hơi thật sâu, làm cho cơ bắp buộc chặt, lạnh như băng từ từ trầm tĩnh lại.

Cô rời khỏi giường.

Mà anh, lại lần nữa vì vậy mà bừng tỉnh.

Tại một giây đó, anh gần như muốn nằm lưỡi trên giường, đem cô dụ dỗ trở lên giường, nhưng đã cùng anh điên đảo rất nhiều đêm rồi, anh mất ngủ cũng làm cho công việc của cô đình trệ không ít.

Anh không nên lại quấy rầy cô, cho nên anh cố nén xúc động, nằm nghiêng trên giường, nhìn cô.

Chỉ nhìn cô, không làm gì khác.

Bởi vì, mặc dù chỉ là nhìn cô, cũng làm anh cảm thấy ảm áp, cơn ác mộng lạnh như băng kia cũng đã rời khỏi anh, không thêm nghĩ nữa, chỉ nhìn cô, để tư thái cùng khuôn mặt anh, chiếu vào trong mắt, trong óc anh.

Chỉ là nhìn cô, có thể làm cho anh thấy bình tĩnh lại, anh thích nhìn bộ dáng nghiêm túc làm việc của cô, thích cô cần môi, cần móng tay suy ngẫm.

Anh hít vào một hơi thật sâu, ngửi được hương vị còn lưu lại trên giường của cô, làm anh nhịn không được lại hít vào một hơi, để cho hương vị của cô, xâm nhập vào huyết mạch tim phổi anh, rót vào từng tế bào của anh, xua tan đi cái lạnh băng trong anh, làm anh ảm áp hơn.

Có đôi khi, anh cơ hồ cảm thấy, anh có thể cứ luôn luôn nhìn cô như vậy.

Cô hoàn thành xong một mảnh thêu, rồi để dưới ánh đèn thưởng thức.

Vui sướng của cô, tràn ngập toàn bộ không gian, lây sang anh, làm anh cũng bất giác cong cong khóe miệng.

Trong hoảng hốt, dưới ánh đèn mờ nhạt, anh lại lần nữa mệt mỏi nhắm mắt lại, một suy nghĩ bỗng hiện lên.

Cô làm cho anh vui vẻ...

Chỉ nhìn cô, cũng khiến anh cảm thấy vui vẻ...

Ác mộng, mãnh liệt, ào ào ập đến.

Mưa to mưa tầm tã, gió trong đêm như kêu khóc.

Bóng đen vô chừng, trong mưa gió vang rền dữ dội, có một thiếu niên đơn độc.

Trừ bỏ nước biển ảm ướt mặn chát, lạnh như băng, nước mưa như những chiếc kim điên cuồng châm vào mặt, gió như nữ yêu cứ gào thét không ngừng, anh cái gì cũng đều không cảm giác được.

Anh đang chìm nổi trong vùng biển đen bao la, bầu trời đen kịt không trăng, không sao, cũng không có hy vọng.

Trên mặt biển cũng không có nhiều thuyền đánh cá, xa xa cũng không có đèn đuốc, anh hoàn toàn không thể nhìn thấy người nhà anh ở đâu.

Trời quá tối, không hề có ánh sáng, anh không biết đã trải qua bao lâu, không thể dùng trăng hay chòm sao nào để xác định phương hướng cùng thời gian.

Đột nhiên, một đợt sóng lớn đánh tới, mang theo khối sức mạnh vô hình, nhấn chìm anh, đưa anh vào lòng biển sâu, làm anh không thể thở được, phân không rõ đông tây nam bắc, cao thấp trái phải.

Anh mệt mỏi quá, vừa khát, vừa đói, lại vừa mệt, ngón tay anh ngâm trong nước nên da thịt bắt đầu bong ra, giống như đeo một đôi bao tay lớn, bờ môi anh ảm ướt, mặn chát, cơ bắp tứ chi đã mệt đến không biết đau đớn, anh cảm thấy chính mình như bị ngập trong thùng nước mặn đắng, mệt đến mức không muốn phản kháng, cứ như vậy vài giây, anh bị sóng nhận chìm vào trong biển, quay cuồng, đùa bỡn, quăng lên rồi chìm xuống.

Nhưng mà, ý chí muốn sống không chịu từ bỏ hy vọng, như lửa thiêu đốt trong lòng, các trưởng bối có dạy những kỹ năng sinh tồn, làm anh chợt nhận ra phương hướng, cố gắng trồi lên mặt nước.

Ít nhất có thể chống đỡ được một đêm, ít nhất nếu cố gắng anh có thể nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa, chỉ cần trời sáng, anh có thể phân biệt được phương hướng, anh cứ thế nói với chính mình, cố sống chết mà nổi lên mặt nước.

Trên biển, gió vẫn thổi mạnh, mưa vẫn không ngừng, anh vừa thở hổn hển vừa cố mở to miệng hít khí, lại một đợt sóng cao như núi ngập trời đổ xuống trực diện, đem anh lần nữa chìm xuống nước, từng cơn, từng cơn sóng cứ thay nhau đổ xuống.

Anh giãy dụa, vung cánh tay, đá động hai chân, lại không chống được cỡ sức mạnh lớn lao đó, lại một lần nữa bị kéo xuống đáy biển đen kịt, sâu thẳm.

Anh không thở, không muốn đầu hàng, những cơn sóng càng lúc càng cao, càng muốn đem anh nhấn chìm vào trong biển, anh càng ngoan cố không chịu thở, mà khi mỗi một cơn sóng nhấn anh xuống biển, anh lại cảm giác có người níu lấy đầu anh, túm anh kéo xuống, anh cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong biển sâu, có một thiếu niên khác, khuôn mặt trắng bệch, liều mạng ôm lấy chân anh, trong biển không tiếng động mở miệng.

Đều là tại mi.

Anh kinh ngạc nhìn thiếu niên đang dùng tay ôm chặt chân anh.

Anh, thiếu niên chính là anh, khuôn mặt hoàn toàn giống anh.

Khuôn mặt vốn ngăm đen, bị ngăm trong nước đang từ từ bong ra, đôi môi bị nở to, sưng vù cũng đang bong ra từng mảng, anh có thể thấy chính bản thân anh đang cầm chặt chân anh, móng tay cũng vì ngăm lâu trong nước mà bong ra.

... Là mi làm hại.

Thiếu niên tức giận nói, tay dùng sức nắm chặt chân anh, kéo anh xuống, cố chết sống mà kéo xuống.

Đều là mi làm hại! Là anh, đều tại anh làm hại.

Anh biết, anh biết.

Anh hé miệng, uống vào từng ngụm to nước biển mặn chát.

Thiếu niên kia bắt được anh, trèo lên trên người anh, cùng anh mắt đối mắt, mũi đối mũi, miệng đối miệng.

Sau đó, anh thấy hần mở miệng ra, hỏi.

A Lỗi, nếu tao chết, vì sao mi vẫn có thể sống?

Vì sao?

Đúng vậy vì sao?

Dựa vào cái gì mi có thể hạnh phúc vui vẻ mà sống? Tao lại không được?

Đúng vậy, vì sao?

Sau đó, hần không tức giận nữa, chỉ là nhìn anh một cách thống khổ.

A Lỗi, tao rất cô đơn...

Lời nói đau thương kia, tựa như một bàn tay khổng lồ, bắt được anh, làm cho anh không thể phản kháng lại.

Rất cô đơn...

Thống khổ tràn ngập trong đôi mắt màu lam của thiếu niên, làm cho trái tim anh co rút mạnh, làm nước mắt anh chảy.

Thực xin lỗi... A Quang... thực xin lỗi...

Anh thống khổ ghen ngào, không tự chủ được vươn hai tay, ôm người anh em cùng trong bụng mẹ, cùng anh chìm sâu vào đáy biển đen.

Biển sâu không thấy đáy, không có mặt biển mới những cơn gió thét gào giận dữ, chỉ có nước lạnh như băng cùng người anh em đang ôm anh, nơi này thật an tĩnh, thật an tĩnh, trong quá trình chìm xuống, anh chợt nhớ tới cuộc đối thoại vài năm trước với A Quang.

Chúng ta đang ở rất sâu dưới đáy biển, cách bờ cũng tới năm Heine, xuống tới một ngàn mét áp lực nước sẽ càng cao.

Một ngàn mét? Nói đúng là, chúng ta đang đứng tại vị trí, cách đáy biển có một ngàn km từ trái phải đúng không?

Không, chúng ta đã sớm vượt qua năm hải lý, nơi này cách đáy biển, đại khái cũng cỡ hai ngàn mét, chính là hai km chiều sâu.

Hai km, sâu quá đi...

Sâu quá...

Tứ chi của anh lạnh như băng, ở trong biển chậm rãi chìm xuống, những giây tiếp theo, trong lòng người anh em anh lại không lạnh như vậy, nguồn hơi nóng nho nhỏ đó đang tiến vào, tản ra ấm áp.

A Lỗi...

Giọng quen thuộc gọi to, mềm nhẹ vang lên bên tai.

Thanh âm kia, mềm mại ngọt ngào, làm anh nhớ tới kẹo dâu tây.

A Lỗi?

Anh nhận ra giọng nói ngọt ngào này.

Anh cảm giác được một đôi tay nhỏ bé, ấm áp đang xoa mặt anh.

Cầu xin anh, em không muốn ầm ỹ phá giấc ngủ của anh, nhưng anh làm em sợ.

Cô yêu cầu.

Hít vào, nhanh lên.

Anh không thể thở, anh đang ở dưới biển.

Anh phải thở.

Cô nhỏ giọng yêu cầu,

Bằng không anh mở mắt ra một chút, được không?

Thanh âm mềm mại của cô khó có thể che giấu được vẻ kinh hoàng, như trong nháy mắt, sẽ khóc thành tiếng.

Anh không thích như vậy, anh không muốn cô đau lòng khổ sở, không cần vì anh, không cần vì anh.

Anh không đáng, không đáng...

Bỗng dưng, anh mở mắt, đáy biển sâu vạn trượng trong nháy mắt biến mất, sau đó anh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt kia, cô gái lệ rơi đầy mặt.

Tú Tú.

Anh thở hổn hển từng ngụm lớn, không khí vừa ngọt ngào vừa khô chất vọt vào tim phổi, anh bởi vì thở nhanh quá, mạnh mẽ xoay người ho cực lực.

Anh khom lưng quỳ gối trên giường, một tay bịt lấy miệng, ho thật lợi hại, như muốn ho cả tim cả phổi, Tú Tú tái mặt chạy tới vỗ lưng anh, muốn làm anh thoải mái hơn một chút.

Anh ho một hồi mới có thể thở lại bình thường.

Nhưng vẫn không có biện pháp làm cho cô yên tâm, toàn thân anh vẫn ra mồ hôi lạnh, cả người ảm ướt, ảm ướt như mới vừa ngâm trong nước đi ra.

Anh lại thấy ác mộng, anh ở trong mơ giãy dụa, cô bởi vậy mới bị đánh thức.

Anh mấy ngày nay ngẫu nhiên sẽ như vậy, nhưng mỗi lần cô đều trong lúc anh còn ngủ vuốt ve anh, anh sẽ an tĩnh lại. Anh chưa từng nghiêm trọng như hôm nay, mới vừa rồi khi cô tỉnh lại, thấy anh toàn thân cơ bắp buộc chặt, gân xanh giãn giãn, anh còn đang giãy dụa, sau đó đột nhiên như là hết hy vọng, anh không giãy dụa nữa, cứ như vậy nằm yên trên giường, hơn nữa còn hoàn toàn không thở, sắc mặt anh tái xanh, môi trắng bệch, cơ mề muốn tím đen.

Đó không phải là đang ngủ, cô biết.

Nếu tim anh không đập, cô thực sự sẽ cho rằng anh đã chết.

Cô sợ tới mức chỉ lo kêu anh, tay không ngừng lay anh, cũng may anh có phản ứng, bằng không cô thực sự chỉ có thể gọi xe cứu thương.

“A Lỗi, anh có khỏe không?” Tú Tú lo lắng nhìn người đàn ông vẫn còn đang quỳ sấp trên giường thờ, một bên vỗ về lưng anh.

Anh quay đầu, nhìn cô, hai mắt tràn đầy tơ máu, môi vẫn còn trắng bệch.

“Sao lại thế này?” Cô lo lắng lau đi mồ hôi lạnh trên trán anh.

Anh nhìn cô gái khêu gợi đáng yêu kia, thấy sự lo lắng trong mắt cô, cũng thấy người đàn ông sau lưng cô sắc mặt tái nhợt.

Đó là anh.

Anh đã là một người đàn ông, không còn là một thiếu niên, anh có thân thể cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn, anh so với mười năm trước cao hơn rất nhiều, cũng mập hơn rất nhiều.

Không không không, không cần chú ý tới tên đáng chết như anh, phải chú ý cô.

Là Tú Tú, Đường Tú Tú.

Tú Tú của anh.

Cô không phải của anh.

Anh đưa ra sự nhắc nhở chán ghét kia, anh không nên suy nghĩ, không có biện pháp nghĩ nhiều, anh không muốn nghĩ đến giấc mộng kia, không muốn nhớ lại sự kiện kia, không muốn suy nghĩ chuyện khác, chỉ nghĩ tới cô.

Anh chỉ cần cô, chỉ cần nghĩ tới cô, nghĩ cô thích anh, cô gái vui vẻ của anh.

Anh cần cô, cần cảm giác có cô, cảm giác sự ấm áp vĩnh viễn mà nhiệt tình của cô.

Anh đem cô kéo vào trong lòng, ôm hôn.

“A Lỗi...” Cô phát hoảng.

Anh không cho cô cơ hội kháng nghị, anh biết anh nên làm như thế nào có thể làm cho cô càng thích anh, biết như thế nào có thể làm cho cô mất đi khổng chế, anh rõ ràng biết mỗi một chỗ mẫn cảm trên cơ thể cô, rõ ràng như thế nào mới có thể làm cho cô khát vọng anh.

“A Lỗi...” Cô kêu to tên của anh, nhưng thanh âm này thật lạ, mặc dù có kinh hoàng, nhưng có nhiều hơn thẹn thùng. “Chờ một chút...đợi chút... anh... a...”

Anh cởi áo ngủ của cô, kéo quần lót của cô, anh đem cô áp đến trên giường, cảm giác da thịt mềm mại như tơ lụa kề sát anh, khiến anh ấm áp.

Cô cảm giác sự rung động sâu sắc, nụ hoa mềm mại dưới sự trêu đùa của lưỡi anh khẽ run rẩy, tay nhỏ bé đáng yêu mơn trớn trước ngực anh.

Sau đó một giây tiếp theo, anh tiến nhập vào cô, đem cô chống đỡ, để cô bao vây.

Môi cô khẽ nhếch, cổ gồng hít thở, tay nhỏ bé ôm chặt anh, móng tay đâm sâu vào đầu vai anh.

So với người lạnh như băng như hắn hoàn toàn không giống nhau, cô ảm ướt mà ấm áp, gần như là nóng lên.

19. Chương 19

Anh rất thô lỗ, anh làm đau cô, anh biết, nhưng anh không dừng lại được, anh cần cô bao bọc anh, cần cô cần anh.

Anh một lần lại một lần trở lại trong thân thể cô, dùng sức va chạm mạnh vào cô, để cho ấm áp nhiệt tình của cô xua tan cái lạnh như băng cùng khủng bố, che giấu sự áy náy cùng ác mộng.

Anh cái gì cũng không nghĩ, chỉ nghĩ đến cô, chỉ nhìn thấy người phụ nữ trước mặt của anh, nhìn cô khó có thể tự khống chế, vì anh đỏ bừng mặt, bởi vì anh mà run run, bởi vì anh mà toàn thân phấp phồng như đóa hoa nở rộ, sau đó phát ra tiếng nước nở vui sướng.

“A Lỗi...”

Cô thật ngọt, thật đáng yêu, cứ như vậy chọc người yêu mến.

“A Lỗi...”

Anh rất thích cô kêu tên anh như vậy, rất thích hương vị trên người cô, rất thích cảm giác cô cần anh, rất thích cảm giác cô dần dần lên cao trào, mất đi khống chế.

Trong lúc cuồng nhiệt mãnh liệt nhất, cô hướng anh vươn tay, ôm anh, hai gò má đỏ bừng, con ngươi đen láy, thất thần ở bên môi anh thở dốc khê lẩm bầm.

“A Lỗi...Em yêu anh...”

Câu nói kia, giống như điện xẹt, xuyên qua thân thể.

“Em yêu anh...”

Ngay lúc đó, anh cùng cô cùng đạt tới cao trào, anh đem chính mình chôn thật sâu trong cơ thể cô, được cô gắt gao bao vây trong thân thể, cùng môi lưỡi cô giao triền, đem chính mình hoàn toàn cho cô.

Kích tình qua đi, chỉ còn thở dốc.

Cô cắn môi, không dám nói lời nào.

Anh có thể cảm giác được tim cô đang đập, vẫn như đang khiêu vũ. Anh dường như có thể nghe được, lời tỏ tình của cô còn vang vọng trong không khí. Anh hẳn là phải nên nói chút gì đó, nhưng lại không thể nói nên lời. Một loại hạnh phúc khủng bố lan khắp toàn thân anh, nhưng sâu trong lòng sự áy náy cùng tội ác chán ghét cũng không thể khống chế được tràn lan theo.

Anh là một tên khốn kiếp, anh biết.

Anh lợi dụng cô.

Không có gì có thể thay đổi được điều này.

Em yêu anh.

Trời ạ, đây nhất định không phải thực.

Nhưng cô đem mắt chôn trong lòng anh, cô hoàn toàn không dám nhìn anh.

Anh biết là cô nghiêm túc, nhưng sự nghiêm túc này.

Anh hẳn là phải thả cô đi, hẳn là muốn nói với cô, anh không thể yêu cô, không thể yêu cô, nhưng anh không thể nào khống chế được ôm chặt cô trong tay.

Anh không mở miệng, cô cũng không nói gì, anh chỉ ôm cô, sau đó cô mệt mỏi, cô ngủ.

Cô đang ngủ.

Anh có cảm giác tội ác sâu không thấy đáy kia, không tìm chế được khủng hoảng siết chặt.

Trong bóng đêm, trong gương người đàn ông đang ôm cô gái nhỏ trong lòng, như thế thật đáng buồn, như vậy thật đáng chết.

Anh không biết anh đang nghĩ cái gì, không biết anh đang làm gì, chỉ mới có mấy ngày, anh đã quên đi thời gian, quên đi tội nghiệt của anh, đã quên đi những thứ cần nhớ, anh trốn tránh, dùng cô làm nơi cản gió, anh không nghĩ tới cô sẽ yêu thương anh.

Yêu?

Còn cái gì?

Đây là sai, anh không đáng có được tình yêu, không đáng.

Anh làm sao có thể quên? Thế nào có thể quên? Làm sao có thể?

Anh phải rời khỏi cô.

Anh đứng trước sự tình càng lúc càng tệ này, trước khi cô bị lún sâu hơn, phải rời khỏi cô.

Cho nên, anh bắt buộc chính mình buông tay, buông cô ra.

Thật khó khăn, thật sự rất khó khăn.

Mất đi chỗ dựa vào, cô nghiêng người cuộn mình trên giường, níu chặt khăn trải giường màu trắng, đôi má phần nộn, còn lưu lại dấu vết động tình, đôi môi đỏ mọng hé mở, tóc đen hỗn độn xòa tung sau lưng cô, càng tôn thêm da thịt trắng ngọc.

Cô nhìn như vậy thật đáng yêu gọi cảm, giống như chờ anh tới hôn lên môi cô, chờ anh lại cùng cô làm tình.

Anh không nhịn được giơ tay vuốt ve mặt cô, không nhịn được muốn đem cô ôm lại vào lòng, anh nghĩ muốn ở lại, ở cùng với cô.

Nhưng như vậy chỉ làm sự tình càng trở nên tệ hại hơn.

Anh không thể ở cùng cô, không thể.

Anh thu tay, xuống giường, mặc vào quần áo của chính mình, sau đó thu thập đồ đạc của mình, anh không biết anh thế nhưng để lại nhiều đồ trong nhà cô như vậy.

Bàn chải đánh răng của anh, dao cạo râu, di động, sạc điện thoại, quần thể dục của anh, quần Jean, áo thun ba lỗ cô mua cho anh.

Trên ban công, quần lót của cô cùng của anh phơi cùng nhau, thoát nhìn thân mật đến như vậy.

Ngực co rút lại thật chặt, không hiểu sau lại đau đớn như vậy.

Anh làm sao có thể làm cho sự tình biến thành như vậy?

Cẩn môi, anh lấy quần lót của chính mình, sau đó xoay người rời đi, lúc anh bước ra khỏi cửa phòng cô, không khí lạnh như băng thổi trực diện vào mặt anh.

Không khí trong phòng ấm áp như thế, hấp dẫn anh trở vào trong, anh không nhịn được quay đầu, thấy gió thổi lên tấm lụa mỏng, cô vẫn nằm ở trên giường, tản ra ấm áp mê người, kêu gọi anh quay lại.

Anh cơ hồ có thể ngửi được hương thơm trên người cô, cảm xúc da thịt ngọt ngào ấm áp của cô.

Sau đó, anh thấy người đàn ông phản ánh trong gương kia, thấy khuôn mặt kia.

Nơi này không thuộc về anh, cô cũng không phải của anh.

Anh đóng cửa lại, đem ấm áp của cô, bỏ lại bên trong.

Mưa dầm triền miên, không ngừng.

Sắc trời vì mưa mà u ám, cô cũng không biết ánh nắng chiếu vào người làm mình tỉnh là nắng sớm hay nắng chiều, rốt cuộc hiện tại là buổi sáng hay là buổi chiều.

Cô gần đây đã thật lâu không có ngủ tới giữa trưa, cô luôn bị mùi thơm thức ăn anh nấu đánh thức.

Đồng hồ sinh lý của người đàn ông kia vô cùng chuẩn xác, đến giờ dậy liền dậy, đến giờ ăn cơm liền ăn cơm, rất ít tới bữa mà chưa ăn cơm.

Nhưng hôm nay, anh không có nấu.

Trong không khí không có mùi đồ ăn, phòng bếp cũng một mảnh yên lặng.

Cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng, Tú Tú tỉnh ngủ hẳn vùng đứng lên, tùy tiện khoát chiếc áo lông đi đến phòng bếp.

Mỗi sáng, sau khi cô cùng anh tập thể dục trở về, anh sẽ giúp cô chuẩn bị bữa sáng, làm cho cô rất nhiều món ăn ngon.

Nhưng trên bàn cơm không có đồ ăn gì, trên bếp lò cũng không có dấu hiệu nấu nướng.

Anh đã quên sao? Hay là thức ăn dùng hết rồi nên anh chạy đi mua?

Không khí lạnh như băng từ ban công thổi vào, rơi xuống cửa sổ sát đất, không quan trọng.

Lạnh quá.

Cô ma sát hai tay, đem cửa sổ đóng lại, bên ngoài trời đang mưa, khó trách lại lạnh như vậy, gần đây thời tiết rất lạ, lúc nóng lúc lạnh, cô không biết rốt cuộc đang là mùa gì, nói mùa đông thì cũng không lạnh lắm, mà nói mùa xuân thì cũng không phải mùa xuân.

Cô xoay người, sau đó dừng lại, lại quay lại.

Quần lót của anh không thấy.

Tâm, bỗng nhiên co rút nhanh.

Có gì đó không ổn, anh ngẫu nhiên tự thu thập quần lót, anh cũng không phải không còn quần lót để thay.

Cô tự nói với chính mình, nhưng trên sào phơi đồ không có quần áo của anh.

Anh thật là có giáo dục tốt, tuy rằng lúc trước ở cách vách anh quăng đồ lung tung, nhưng khi đến ở với cô, anh luôn luôn dọn dẹp rất tốt, anh chưa từng để giá phơi đồ trống không như vậy, anh lấy quần áo xong sẽ đem cất giá phơi đồ.

Có khi nào bị gió thổi đi không? Nên anh đi xuống dưới nhặt quần lót?

Cô lại tự nói với chính mình. Nhưng trên bàn ăn không có đồ ăn, bếp lò cũng rất lạnh.

Cô quay đầu, nhìn về phía chỗ anh hay để đồ sạc điện thoại, cũng không có.

Cô có chút mơ hồ, thông thả bước tới phòng tắm, muối tắm trên bồn của anh cũng không thấy đâu.

Cô nhanh chạy tới bên giường, ngăn kéo để quần áo cô đặc biệt làm riêng cho anh đã rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Trong lòng, không hiểu sao thấy lạnh.

Anh đi rồi.

Cô biết, nhưng không muốn tin tưởng.

Vì sao?

Cô không hiểu, tuy dạo gần đây cảm xúc của anh trở nên bất ổn, anh luôn bị ác mộng làm tỉnh giấc, nhưng anh chưa từng đem chuyện này trút giận lên cô, anh chỉ là ở cùng cô, ngủ cùng nhau, để cô an ủi anh, để cô dỗ anh ngủ, anh chưa bao giờ ám chỉ muốn chia tay, không có gì như muốn chạy trốn, cho tới bây giờ.

Vì sao anh phải đi? Ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói?

Cách vách đột nhiên truyền đến thanh âm, cô bừng tỉnh lại, không chút suy nghĩ, chân trần chạy ra cửa, mạnh tay kéo cửa xông ra ngoài.

Cửa phòng anh cũng mở, cô nhẹ nhàng thở ra, bật cười.

Anh trở về cách vách, vậy mà cô cứ suy nghĩ miên man.

“A...”

Người đàn ông bên trong không phải anh, là chủ nhà của anh.

Cô thất thần, nhảy bật dậy kêu to một tiếng.

“Đường tiểu thư? Đã lâu không gặp.” Thấy cô, vị chủ nhà kia lộ ra tươi cười, “Gần đây khỏe không?”

“Ách, khỏe...” Tú Tú trừng mắt, thấy anh cầm trong tay túi rác đen, nghe thấy chính mình hỏi: “Anh đi quảng rác sao?”

“Đúng vậy, khách trọ cũ trả phòng, tôi tới nhìn xem một chút, vốn tưởng sẽ có nhiều rác, kết quả đã được thu dọn sạch sẽ.”

“Trả... Trả phòng?” Cảnh vật trước mắt bỗng nhiên trắng toát, cô tự trấn an chính mình, suy yếu hỏi: “Chuyện khi nào?”

“Mới sáng nay thôi.” Chủ nhà thở dài, nói: “Thật đột nhiên, anh ta vốn ký với tôi hợp đồng một năm, ai biết tự dưng nói trả phòng là trả phòng, cũng may tôi đã thu trước tiền phòng hai tháng, anh ta cũng không cùng tôi tranh cãi này nọ, cho nên tôi nghĩ chắc anh ta đã đem phòng làm hỏng rồi, chạy nhanh tới xem, may mắn không có xảy ra chuyện gì...”

Người đàn ông kia còn nói cái gì đó, cô đều không nghe thấy, chỉ nghe thấy mình cùng anh ta nói vài câu khách sáo, cô không biết cô rời đi như thế nào, cũng không hiểu được chính mình là như thế nào trở lại phòng ở, đóng cửa phòng, cô chỉ cảm thấy sức lực cả người như bị rút hết.

Cô rất đói, cô cần đồ ăn.

Cô đi vào phòng bếp, mở cửa tủ lạnh.

Bên trong đồ ăn được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, không có chút bụi bẩn. Cô lấy sữa ra, bắt đầu trộn vào chén ăn với yến mạch, sau đó lấy cái muỗng, rồi tiến tới bàn, kéo ghế ngồi xuống, đem đồ ăn lạnh như băng kia từng muỗng từng muỗng bỏ vào miệng.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Từ vị trí này cô nhìn ra, thấy rất rõ ràng phòng của cô không sót cái gì.

Sau phòng khách, là phòng làm việc cùng phòng ngủ của cô, vô luận là nơi nào cũng đều trống rỗng, nơi nào cũng không nhìn thấy bóng dáng của anh.

Anh đi rồi.

Cô lại múc một muỗng yến mạch lạnh băng đưa vào miệng, thật khó ăn, trước kia cô chưa bao giờ thấy yến mạch với sữa lại khó ăn đến vậy.

Đều là người đàn ông kia làm hại.

Cô khẽ cười giễu cợt.

Kỳ thực cũng không có gì, đi thì cứ đi.

Cô đã sớm biết, một ngày nào đó anh sẽ ra đi, anh rất đẹp trai, rất dễ nhìn, người đàn ông đẹp trai như vậy, bọn họ đều rất hư hỏng, phụ nữ trên đời này đều bị họ làm hư hỏng.

Cô đã sớm biết.

Chỉ là... Cô còn nghĩ anh không giống vậy... Không giống như những động vật xinh đẹp khác...

Cô cười nghĩ, không biết chính mình làm sao lại có thể ngốc như vậy.

Hiển nhiên là lời tỏ tình đêm qua của cô, dọa anh sợ.

Em yêu anh, đáng sợ vậy sao.

Sau khi anh nghe được, nhất định sợ hãi, anh không muốn ở cùng cô, không muốn để cho cô níu kéo, cho nên đợi lúc cô ngủ, anh liền bỏ chạy.

Chạy vội, chạy chối trét.

Thật quá buồn cười, cô chưa từng nghĩ tới cô chỉ nói một câu đã có thể làm cho người đàn ông kia sợ tới mức suốt đêm chuyển nhà.

Cô cười khanh khách ăn chén yến mạch kia, một ngụm lại một ngụm, sau đó một giọt nước mắt rơi xuống, cũng lạnh như chén yến mạch cô đang ăn.

Cô biết anh không có dự tính cùng cô cả đời cả kiếp, cô đã sớm biết, cô cũng không phải ngu ngốc.

Khi cô mời anh vào cửa, khi anh cùng cô làm tình, cô đã dự đoán được sẽ một ngày như vậy.

Không sai, cô là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng thịt thiên nga đã tới miệng, đã tự động đưa lên cửa, cần một chút thì sao chứ? Cô sớm biết rằng thiên nga sau khi đã lau mắt sạch sẽ, sớm hay muộn cũng sẽ dùng một cước đá ngã con cóc, giương cánh bay cao.

Cô đã sớm liệu được, nhưng tâm vẫn là đau quá đau.

Anh không phải là người đàn ông cô có thể có, anh với cô là hai người không cùng một thế giới, đơn giản mà nói, khoảng cách rất xa, ngay cả không khí hô hấp, cũng không cùng một tầng.

Cho tới bây giờ cô không dự tính sẽ yêu thương anh, chưa từng có.

Đáng giận!

Cô chớp chớp đôi mắt đầy lệ, nắm chặt muống, tức giận nghĩ.

Trước đây, cô hoàn toàn không biết mình sẽ yêu thương anh!

Nếu cô biết, nếu cô sớm biết, cô sẽ không nói ra, mới sẽ không tự rước lấy nhục!

Nước mắt nóng bỏng cứ chảy ra bình thường từ hốc mắt, tràn ra đầu ngón tay, chảy đầy khuôn mặt, nhiều hết vào chén yến mạch, càng làm cho nó trở nên khó ăn hơn.

Nhưng cô không hề dừng lại, cô khóc một phen nước mũi, nước mắt tèm lem, vẫn là dỗi tiếp tục đem chén yến mạch với sữa kia đưa vào trong miệng.

Cô một ngụm tiếp một ngụm, một ngụm lại một ngụm, thẳng đến khi chén yến mạch khó ăn đến đòi mạng kia, toàn bộ nuốt vào bụng.

Cô gái này thích anh!

Tuy rằng mỗi lần cô mở miệng đều là thuyết giáo anh, giống như nữ quản gia thích lải nhải.

Nhưng sự kinh diễm cùng ái mộ trong mắt cô, ngay cả người mù rõ ràng cũng đều nhìn thấy được.

Bởi vì một ly sữa nóng, vận mệnh lặng lẽ khiến họ ở cùng nhau...

Cô mềm mại cùng ôn nhu như thế, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt tiến vào đáy lòng anh.

Mỗi khi anh bừng tỉnh từ cơn ác mộng, cô đều sẽ ở bên cạnh anh, cho anh sự ấm áp.

Biết rõ không nên trêu chọc cô, nhưng anh lại không thể kháng cự khát vọng muốn tiếp cận cô.

Ở cùng cô thập phần thú vị, biểu cảm của cô thiên biến vạn hóa làm người khác không thể rời mắt.

Chỉ cần nhìn cô, có thể làm cho anh cảm thấy ấm áp, vui vẻ...

Cùng cô ở chung, ngày tháng tốt đẹp làm cho anh quên đi thời gian, quên đi tội nghiệt của anh.

Đã quên đi chặt chẽ sai lầm mà cả đời anh không thể quên.

Anh trốn tránh ác mộng, ở bên cạnh cô nghỉ ngơi, nhờ cô chắn gió bão.

Lại vạn vạn thật không ngờ, cô gái nhỏ này lại yêu thương anh!

Đây là sai, anh không đáng có được tình yêu, càng không đáng được cô yêu.

Là anh lợi dụng cô, bởi vì anh không thể yêu thương cô, cũng không thể để cô yêu.

Anh đứng trước sự tình càng ngày càng trở nên tệ hơn, trước khi cô bị lún sâu phải rời khỏi cô.
Chỉ là trong nháy mắt anh buông tay, anh mới hiểu được, anh không thể mất đi cô gái này.

20. Chương 20

“Em cần công việc.”

Sáng tinh mơ, ông chủ của công ty điều tra Hồng Nhân Ý Ngoại, mới vừa từ nhà đến công ty, vừa đem đôi chân dài của mình gác trên mặt bàn, sau đó cầm tờ báo, đang định bưng ly cà phê cực ngon mà cô bé giúp việc pha cho anh lên uống, cửa văn phòng của anh đã bị mở lớn.

Chàng trai đã bị anh cưỡng chế bắt nghỉ ngơi đang vác cả bao hành lý trên vai đi đến, bỏ lại những lời này, sau đó nói: “Cho em một vụ án nào đó, vụ án nào đều được.”

Hàn Võ Kỳ nhướn mày nhìn anh một cái, sau đó mở tiếp tờ báo, thản nhiên nói: “Anh kêu em đi nghỉ ngơi.”

“Em nghỉ rồi.”

“Anh nói là, cậu cứ gom hết các ngày nghỉ phép cộng lại nghỉ hết một lần.” Anh đem ly cà phê nâng lên miệng hớp một ngụm.

“Em đã nghỉ bốn mươi ngày.” Anh nắm chặt lấy túi hành lý.

Người đàn ông không ngẩng đầu nhìn cũng xác định tên kia chắc chắn đang rất thối mặt, chỉ xem tiêu đề của báo chí, nói: “Cộng lại các kỳ nghỉ trong ba năm, cậu có sáu mươi ngày. Bốn mươi ngày với sáu mươi ngày là rất khác nhau, tựa như bốn mươi vạn cùng sáu mươi vạn là hai việc rất khác nhau vậy.”

“Anh Võ ...”

Hàn Võ Kỳ vươn ngón trỏ, ngăn cản oán giận của anh, nói: “Có chuyện gì muốn nói thì đi tìm chị Lam nói đi, tối hôm nay anh còn muốn lên giường ngủ. Nếu cậu không có nơi nào để đi, cũng có thể ở lại công ty, trên lầu còn phòng trống, Tiểu Phì luôn giữ gian phòng kia cho cậu.”

“Nhưng còn công việc?” Anh nâng mặt lên, lộ ra nụ cười siêu cấp thân thiết hòa ái, nói: “Thật có lỗi, không có.”

Tên nhóc tiểu tử kia dùng cặp mắt màu xanh trừng anh, một khuôn mặt tuần tú, quả nhiên đang vô cùng thối.

Muốn cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ? Không thành vấn đề.

Hàn Võ Kỳ buông tờ báo cùng ly cà phê, cực kì nhàn nhã đem hai tay khoanh trước ngực, nhìn anh nhe răng ra cười.

Ba mươi lăm giây sau, tên kia cốt cực hết hi vọng, khó chịu đứng lên, hướng cửa đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng chàng trai cứng ngắc, Hàn Võ Kỳ không nhịn được hảo tâm mở miệng.

“A Lỗi, nếu cậu muốn làm việc, cũng không phải không thể.”

Anh dừng bước chân, quay đầu.

Hàn Võ Kỳ cười meo meo nhìn anh nói: “Cậu về quê ở hai ngày, anh sẽ giảm ngày nghỉ cho cậu hai mươi ngày.”

Khóe mắt anh khẽ híp, tròn mắt màu lam co lại, có một giây, Hàn Võ Kỳ cho rằng anh sẽ đồng ý, nhưng giây tiếp theo, tên tiểu tử kia vẫn là mím môi, quay đầu đi, đẩy cửa đi lên lầu.

“Chậc.”

Anh nháy mắt một cái, bóp cổ tay một chút, quả nhiên không được như tính toán, anh còn muốn nói chỉ cần tên tiểu tử kia nguyện ý về nhà, anh có thể có thêm mười tám ngày, với Tiểu Lam anh cũng dễ ăn nói hơn, đáng tiếc, người này ngoan cố y như tảng đá.

Mạc Sâm lúc trước thật là đặt sai tên mà, không có việc gì lại đặt là Lỗi a? Ba cái tảng đá ở cùng nhau, tính cách chẳng sai biệt là bao? Hết thấy đều là phiền toái, ngoan cố tăng gấp ba!

Nói đến đây, anh vốn cho rằng tên xú tiểu tử chống đỡ không đến một tuần sẽ chạy trở về tìm anh, nhưng lần này anh cũng thật lợi hại, duy trì tận bốn mươi ngày.

Bốn mươi ngày, cũng không phải bốn ngày, xú tiểu tử này rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Tuyệt đối không phải đi nghỉ phép.

Tên kia nếu biết thế nào là nghỉ phép, mặt trời sẽ mọc lên từ hướng Tây.

Anh biết A Lỗi không thích ở tại công ty, đám người ở Hồng Nhân quan tâm anh quá mức, khiến anh thở không nổi, bởi vì thế, anh mới có thể đồng ý ra bên ngoài nghỉ, mà không phải ở tại công ty, lúc trước khi anh đáp ứng để A Lỗi chuyển ra riêng, Tiểu Lam còn cùng anh chiến tranh lạnh vài đêm, Tiểu Phì lại luôn lải nhải niệm kinh bên lỗ tai anh muốn chai.

Nhưng anh so với ai đều biết rất rõ, có một số việc, chỉ có thể chính mình đi đối mặt, có một vài vực sâu không đáy, chỉ có thể tự mình gắng sức bò lên, anh nếu không muốn, cố cứng rắn giữ người cũng là vô dụng.

Lần này trở về, thâm quầng vạn năm trên mắt tiểu tử kia hình như đã giảm đi vài phần?

Mắt thâm quầng sẽ không thể tự mình biến mất, có người làm cho anh ngủ?

Hàn Võ Kỳ chống đầu, nhướng mày trái, xem xét cánh cửa kia.

Anh vừa cảm hành lý, đó là toàn bộ gia sản của anh, anh rõ ràng tên tiểu tử kia không có nhiều đồ lặt vặt, toàn bộ đều nhét vào như thế rồi đi, khi anh đi thuê phòng ở, cũng chỉ mang cái túi kia.

Anh trở lại cũng chỉ mang túi hành lý kia, anh cạo râu, áo thun trên người cũng là áo ấm, ngay cả quần cũng đều sạch sẽ như vừa mới mua, nhưng đương nhiên là không phải, anh rõ ràng biết bộ quần áo đó là đồ cũ, đều do Tiểu Phì năm trước nhân dịp tròn năm chúc mừng đã mua, nhưng thoát nhìn thực sự là rất sạch sẽ, rất mới.

Hơn nữa, nếu anh không nhìn lầm, tên nhóc đó còn cắt móng tay.

Không thể nghĩ đến, lấy đồ cắt móng mà cắt.

Nếu không phải anh rất hiểu tên tiểu tử này, anh thực sự cho rằng anh vừa đi du lịch nghỉ phép về.

Mười ngón tay của anh đều sạch sẽ, toàn thân cao thấp đều sạch sẽ.

Thực sự rất sạch sẽ.

Anh còn ngửi được mùi huân y thảo cùng hoa hồng, anh ngửi được mùi vì còn lưu lại trong không khí.

Không sai, là mùi huân y thảo cùng hoa hồng.

Hàn Võ Kỳ lấy ngón tay gõ lên mặt bàn, nở nụ cười.

Giây tiếp theo, anh vươn ngón tay ấn gọi phím nội bộ, mỉm cười mở miệng gọi cô bé giúp việc ngoài cửa kia.

"Tiểu Phì, đừng giả bộ nữa, anh biết em này giờ vẫn dán tai trên cửa nghe lén, vào đi."

2:07:20 AM (sáng).

Anh không ngủ được.

Một tuần, thời gian lại bắt đầu giống như cụ già thông thả lê bước.

Không muốn lại trầm mắt nhìn thời gian trên di động, anh tắt nguồn điện, đưa điện thoại bỏ qua một bên, nhắm mắt lại, xoay người trên giường, đem mặt gối lên khuỷu tay.

Tiểu Phi đem phòng anh giữ thật sạch sẽ, còn đặc biệt giúp anh trừ ẩm ướt, cửa sổ phòng là cách âm, rèm cửa sổ cũng đã được vén lên, anh không nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, cũng không nhìn thấy mưa dầm triền miên ngoài kia.

Chăn bông của anh đã được phơi nắng, phi thường khô mát, có hương vị của ánh mặt trời, hẳn sẽ giúp anh ngủ tốt lắm, nhưng mà không thể.

Anh hít sâu, tự nói với bản thân phải thật thoải mái, nhưng lại khiến càng thêm buộc chặt, giống như có người trong đầu anh, dùng bàn tay sắt, gắt gao cầm lấy, dùng sức mà kéo.

Anh cần phải nghĩ đến chút chuyện gì đó, có thể làm anh thả lỏng, những chuyện âm áp lại thoải mái.

Em thích vải dệt thuần cotton, sờ lên thực rất thoải mái, cảm giác cũng rất tuyệt...

Giọng cười của cô, tự dưng xuất hiện.

Tuy rằng tơ tằm thượng hạng, có vẻ rất thông khí, nhưng lại rất lạnh, mùa đông mặc trên người, sẽ làm cho ta có cảm giác rất lạnh lẽo... vẫn là vải có vẻ tốt hơn...

Ngực, không hiểu sao bỗng siết chặt.

Anh có thể thấy cô, cùng anh nằm trên giường, đem bra trái giường cotton màu trắng kéo đến trên đầu, nhìn anh mỉm cười, nói nhỏ.

Hồi nhỏ em thường như vậy, núp ở phía dưới vải bông, làm bộ như em đang trong một hang tuyết, cùng chim cánh cụt ở Bắc cực sống với nhau...

Chim cánh cụt không sống ở Bắc cực, là sống ở Nam cực.

Anh nghe thấy chính mình cười nói với cô.

Em biết, nhưng khi đó em mới bảy tuổi thôi...

Cô cười khẽ, nằm trên gối đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có một nửa chôn trong gối đầu mềm mại, cô cùng anh nằm chung dưới vải dệt trắng, nhỏ giọng nói.

A Lỗi, anh có biết mùa hè ở Bắc cực trời sẽ không tối không?

Kiên nhẫn.

Cô vươn tay, đẩy ra tóc vàng đang che vầng trán anh, vỗ về mặt anh.

Hồi nhỏ, em nghĩ rằng nơi đó là thiên đường cho nên trời sẽ không tối, thiên sứ đều là tóc vàng mắt xanh và có làn da trắng, giống như anh vậy.

Cô hồn nhiên mà nói, làm cho ngực anh co rút nhanh, anh nhìn cô nói.

Đó là bởi vì, trong các bức tranh thiên sứ đều là vẽ người da trắng. Huống hồ, mặc dù ở Bắc cực mùa hè không có đêm đen, nhưng vừa vào đông, vô luận là ngày hay đêm, trời vĩnh viễn đều là màu đen.

Nghe vậy, cô không nghĩ nhiều, chỉ đem phần môi khinh dương, vừa cười.

Lúc ấy em mới bảy tuổi nha, em thực thích mơ mộng hảo huyền, em là một tiểu nữ sinh thích mơ mộng mà.

Anh có thể tưởng tượng, bộ dáng đáng yêu khi cô bảy tuổi núp trong bra trái giường mơ mộng hảo huyền, làm khóe môi anh bất giác nhếch lên.

Cô vỗ về khóe miệng đang cười của anh, ôn nhu nói.

A Lỗi, về sau nếu anh không ngủ được, cứ giả bộ như đang ở trong động tuyết ở Bắc cực đi. Cùng với người anh thích nhất ở trong động, đương nhiên em không phải đang nói em nha.

Cô đỏ bừng mặt, nhưng vẫn cố nén xấu hổ, gối đầu lên gối mềm mại, dùng đôi mắt đen láy nhìn anh nói.

Như vậy, cho dù không ngủ được cũng không sao, bởi vì anh cùng người anh thích nhất ở Bắc cực, anh không cần quan tâm bên ngoài là hừng đông hay đêm đen, có đúng hay không?

Nhìn thấy cô gái nhỏ đáng yêu, đơn thuần kia ở trước mắt, trong lòng không hiểu sao lại ảm lên.

Không tự kìm hãm được, anh nâng tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nộn của cô, ẩn dưới bra trái giường vải bông, hôn môi cô.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, bàn tay nhỏ bé đặt lên cổ anh, rồi dời xuống tấm lưng cường tráng của anh.

Anh thích cảm giác cô vuốt ve anh, e lệ như vậy, lại lưu luyến như thế. Anh thích cô tuy rằng then thừng, lại sẽ hé miệng, mặc anh công thành chiếm đoạt, cùng miệng lưỡi anh giao triền. Anh thích cô không tự giác mà thể hiện, khó kìm lòng nổi dùng đôi chân trắng nõn kia ôm lấy anh, đưa anh kéo càng gần. Như là cô đang nhấm nháp món ăn nóng bỏng mà cô yêu thích nhất, như anh chính là món ăn gì đó ngon nhất trên đời mà cô thích nhất.

Anh muốn đem cô đặt ở dưới thân, muốn ở cùng cô, muốn một lần nữa trở lại với sự ngọt ngào ướt át của cô, thân thể càng lúc càng nóng hơn, cảm giác cô đem anh bao vây.

Nhưng mà lúc anh trở mình, cái gì cũng không có.

Anh mở mắt ra, cô gái trong lòng đã không thấy đâu, anh chợt nhận ra đang ở trong phòng của chính mình.

Liếm đôi môi khô ráp, anh chỉ cảm thấy cả người nóng lên, thiết bồng của anh cứng rắn như đá.

Đó là ký ức nhớ lại, chuyện của nửa tháng trước, mấy ngày nay, mỗi khi anh từ ác mộng tỉnh dậy, cô đều ở cùng anh, cùng anh ngày đêm điên đảo, dỗ anh ngủ, đúng là rất hữu hiệu.

Luôn luôn rất hữu hiệu.

Nhưng cô không ở nơi đây, cô ở xa phía nửa thành phố bên kia.

Anh ngồi dậy, kiểm tra di động.

4:15:18 AM (sáng)

Hai giờ, anh cho rằng mới mười phút.

Ở cùng với cô, thời gian luôn trôi qua thật mau, thật nhanh.

Thở sâu, anh nhắm mắt, vuốt khuôn mặt mệt mỏi, lại cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô đang trèo lên vai anh, lưng anh.

Không sao đâu...

Cô ôn nhu nói, sau đó đem anh ôm vào trong lòng.

Trước kia em cũng thường mất ngủ.

Vì sao? Anh rất muốn hỏi, cũng không dám, sợ cô cũng hỏi anh vấn đề này.

Nhưng cô chưa bao giờ hỏi anh, cô chỉ là an ủi anh, dung túng anh, đem anh ôm chặt.

Anh cơ hồ có thể ngửi thấy mùi vị quen thuộc của cô, ngay tại chóp mũi, chui vào trong tâm, an ủi anh.

Không tự kìm hãm được, anh hít một hơi thật sâu, nhưng hương vị này lại biến mất.

Anh mở mắt ra, nhìn căn phòng u ám yên tĩnh.

Chết tiệt, anh nhớ cô.

Nhìn chăm chăm vào chiếc di động màu đen, đột nhiên, anh hy vọng mình từng chụp hình của cô, nhưng anh không có.

Ngoài hồi ức, anh không có bất cứ gì.

Anh nhớ cô, muốn gặp cô.

Rất nhớ.

Có trong khoảnh khắc, anh gần như muốn bật dậy đi xuống lầu, xuyên qua hơn phân nửa thành thị, đi tìm cô.

Anh có thể tùy tiện lấy một lý do, hoặc là anh căn bản không cần lý do, cô sẽ mở cửa, anh biết, mặc dù anh là một tên khốn kiếp, cô vẫn sẽ vì anh mà mở cửa, hướng anh vươn hai tay, ôm anh.

A Lỗi, em yêu anh...

Anh có thể nghe thấy giọng cô khàn khàn ngay tại bên tai, ấm áp, khắc ở trong lòng anh, làm cho anh run rẩy.

Em yêu anh...

Run run, anh hít một hơi thật sâu.

Cô sẽ mở cửa, anh biết.

Có lẽ cô sẽ tức giận, sẽ nói anh sao đi mà không từ biệt, nhưng cô vẫn sẽ vì anh mà mở ra cánh cửa kia, hoan nghênh anh, an ủi anh, giúp anh làm nóng sữa, cho anh ấm áp anh cần.

Khát vọng muốn gặp cô càng lúc càng sâu, không ngừng thôi thúc anh, dụ hoặc anh, mỗi một phút, mỗi một giây, khát vọng muốn gặp cô lại càng thêm sâu sắc.

Những trở về tìm cô, cũng không thể thay đổi cái gì, anh biết sẽ càng làm tổn thương cô thêm sâu hơn.

Cô không cần phải bị anh đối đãi như vậy, anh thậm chí không nên cứ như vậy rời đi, nhưng anh quá mức kinh hoàng, anh phải rời khỏi nơi đó, phải rời đi...

Cô là cô gái tốt, đáng giá gặp một người đàn ông tốt.

Vạn phần chua xót, anh nằm về trên giường, một lần nữa nhắm mắt lại.

Bóng tối vắng vẻ, thật tốt, thật tĩnh.

Sau một lúc lâu, anh chậm rãi giơ tay đem bra giường thuần cotton, kéo qua đầu, bao trụ chính mình, việc này làm anh tốt lên một chút, cảm thấy... anh cơ hồ có thể cảm nhận được... cô ở ngay bên cạnh...

Ở bên cạnh anh, cùng anh nằm trong chiếc chăn ấm áp này.

Chỉ cần anh không cử động, không mở mắt, cô sẽ luôn luôn ở tại nơi đó, cùng anh nằm chung, nằm trên cùng một chiếc gối, dùng đôi mắt đen láy nhìn anh ôn nhu.

A Lỗi... em yêu anh...

Cô mỉm cười, ngóng nhìn anh, nhỏ giọng nói.

Áo tưởng giả dối này, siết chặt tim anh, nhưng cũng an ủi anh.

Em yêu anh...

Tám kilomet.

Anh ở trên máy chạy bộ trong phòng tập thể thao của công ty, vừa chạy qua 8km, một người mặc đồ thể thao, người phụ nữ tóc buộc đuôi ngựa đi đến.

Là chị Lam.

Thấy cô, anh thả chậm tốc độ, từ chạy nhanh biến thành đi nhanh.

Cô đi đến bên cạnh anh, tựa vào một máy chạy bộ khác, nhìn anh.

21. Chương 21

“Anh Võ nói cậu muốn làm việc?”

“Vâng” Anh cẩn thận nhìn nữ nhân kia.

“Cậu có ngủ được không?” Cô hỏi lại.

Hầm dưới cửa anh buộc chặt, nói: “Anh Nam nói cơ thể em khỏe mạnh, kiểm tra cũng nói tất cả đều bình thường.”

Phong Thanh Lam nhếch mày lên, rõ ràng tiểu tử này đang trốn tránh vấn đề, nói ngắn gọn, anh vẫn không ngủ được.

Bất quá anh nói cũng không sai, cô vừa xem qua kết quả kiểm tra A Nam đưa, so với một tháng trước, thân thể anh khôi phục ít nhiều, hơn nữa anh nói cũng không sai, quãng thâm vạn năm trên mắt tiểu tử này cũng không thấy rõ.

Cô rất rõ ràng, mấy năm nay, A Lỗi luôn luôn lấy công việc để phân tán sự chú ý, nhưng hai năm gần đây, anh thật sự đem chính mình ép đến quá mức, thậm chí có vài lần có hành vi vượt qua ranh giới nguy hiểm, điều đó làm cô thực sự lo lắng.

Có đôi khi cô sẽ cảm thấy, anh cố tình lựa chọn những vụ án nguy hiểm, sẵn sàng chết bất cứ lúc nào.

Lúc trước mấy vị trưởng bối đồng ý cho anh làm việc ở đây, là vì biết anh không thể ở không suốt ngày, nếu không làm việc anh sẽ hỏng mất, cô cùng mọi người đều nghĩ rằng chỉ cần cho anh tới đây vài tháng, anh sẽ tốt lại, như thế nào cũng không dự đoán được, tiểu tử này luôn luôn không chịu đi, anh chỉ muốn ở trong đây học nghề, học xong rồi đi làm, sau đó thì cứ vui đầu vào công việc, không chịu về nhà.

Anh dùng công tác để trốn tránh đối mặt với sự kiện kia, anh thậm chí không đề cập tới người kia, chỉ cần có người nhắc tới, anh sẽ xoay người rời đi.

Cứ như vậy là không ổn, một ngày nào đó anh sẽ tự hại chết mình.

Cô vốn không thích nhúng tay xen vào, nhưng thực hi vọng lần này ông xã nói đúng.

Nói trở lại, tên kia đúng là cái gì cũng biết.

Đây đúng là khuyết điểm khiến người khác ghét nhất mà.

Nghĩ đến gã lưu manh kia, cô vụng trộm trong lòng trợn trừng mắt, sau đó mới thở sâu, hai tay ôm ngực nhìn em trai cùng lớn lên với cô tuyên bố.

“Từ hôm nay cậu được đi làm trở lại.”

Anh ngậy ra một lúc, ấn nút ngừng chạy bộ, đứng trên đường băng, mặt không có chút biểu cảm nhìn cô, “Em cho rằng còn tới năm ngày nữa mới đủ sáu mươi ngày.”

“Anh Võ của cậu cùng A Nam thuyết phục chị.” Cô nhìn anh không chớp mắt, nói: “Hơn nữa chúng ta quả thật rất cần người, bất quá nếu cậu muốn nghỉ cho đủ sáu mươi ngày, chị sẽ đi tìm người khác.”

Phong Thanh Lam nhướn mày, hỏi: “Cậu cần nghỉ tiếp sao?”

“Không cần.” Anh đáp không chút suy nghĩ.

“Chị cũng nghĩ vậy.” Phong Thanh Lam cong khóe miệng, rút khăn lông quàng cho anh nói, “Đi tắm rửa, sau đó xuống lầu tìm anh Võ của cậu, anh ấy sẽ mang cậu đi gặp khách hàng.”

Nói xong, cô liền xoay người đi ra cửa.

Anh nắm lấy khăn lông, đã thấy chị Lam dừng lại ở cửa, quay đầu nhìn anh, ý vị thâm trường nói rõ.

“A Lỗi, đừng làm hỏng.”

Hai mắt anh trầm xuống, nhận lời.

“Em sẽ không.”

“Thấy người phụ nữ mặc lễ phục màu vàng kia không? Bà ta là Chu Lệ Hinh, là khách hàng lần này của chúng ta, cũng là giám đốc của công ty thời trang Triều Đại.”

Ngồi trong chiếc xe hơi lớn màu đen, Hàn Vô Kỳ chỉ vào người phụ nữ trong màn hình sáng tối, nói: “Triều Đại là công ty do bà ta sáng lập ở ba mươi năm trước, bà ta thiết kế quần áo, tùy tiện một bộ cũng phải mười mấy vạn, là thương hiệu mà các tay thượng lưu, hoặc ngôi sao điện ảnh, đều muốn mua. Mười năm gần đây, người Hoa phát triển khá mạnh, chồng của bà ta cũng rất có thủ đoạn làm ăn, bà ta rất nhanh đem việc làm ăn phát triển rộng rãi ra ngoài. Chu Lệ Hinh cùng chồng của bà là hai người tiên phong trong việc đem trình diễn thời trang lên truyền hình, bà ta lợi hại đến mức làm cho các công ty truyền hình tranh nhau mua độc quyền phát sóng trực tiếp các show diễn thời trang của bà, báo ngày hôm qua có đưa tin, giá cả độc quyền phát sóng buổi diễn thời trang của Triều Đại có giá trên trời. Hiện tại bà là người nổi tiếng nhất trong giới thời trang, cũng là nhà thiết kế người Hoa kiếm được nhiều tiền nhất.”

Anh biết người phụ nữ này, anh ở trong nhà Tú Tú có thấy những tin tức trên tạp chí thời trang, những bài có liên quan tới bà.

Nghĩ đến Tú Tú, trong lòng anh hơi thả lỏng, có chút hoảng thần.

Xe bỗng nhiên dừng lại, một cô gái mặc võ phục không thủ đạo mở cửa bước vào, đứng đến bên cạnh anh.

“Hi, A Lỗi.” Cô cười cùng anh chào hỏi, phịch một tiếng đóng cửa xe lại.

Cô vừa lên xe, xe lập tức lái đi tiếp về phía trước.

Anh hướng cô gật đầu, coi như chào hỏi.

Thấy bộ dạng kia của cô, mặt Hàn Vô Kỳ tái lại, vội hỏi: “Đồ Hoan, nửa giờ trước anh đã kêu em thay quần áo, em làm cái quỷ gì? Sao còn mặc võ phục không thủ đạo? Lễ phục may cho em đâu?”

“Yên tâm, em có mang theo, đều ở trong này.” Cô đem hành lý quăng lên đùi Hàn Vô Kỳ, một bên đá văng giày thể thao ra, tay liền kéo ra đai lưng đen, động tác nhanh chóng thay áo, rồi nói: “Em không phải cố ý, lúc em muốn đi, vừa khéo có người đến phá vỡ quán, em liền ở lại một chút.”

Mất thấy cô cởi xong áo sẽ cởi luôn nội y, hai nam nhân lập tức đồng thời xoay đầu sang một bên, không chớp mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Hành vi kia của cô thật lớn mật, vẫn làm cho lão đại Hàn Vô Kỳ cười khổ nói: “Đồ Hoan, em phải biết rằng, nói thế nào thì, anh cùng A Lỗi đều là đàn ông, em chú ý một chút được không?”

“Có quan hệ gì? Các anh cũng không phải chưa thấy qua.” Cô vừa nói vừa đem quần cởi ra, kéo túi hành lý, nhanh chóng lấy khăn lông lau mồ hôi trên người. “Em cùng A Lỗi còn được anh tắm rửa cho vài lần nữa là.”

“Làm ơn đừng nói những chuyện khiến người nghe hiểu lầm như vậy.” Nghe vậy, mặt Mạc Lỗi đen thui, không nhịn được nói: “Đó đều là chuyện lúc chúng ta học tiểu học.”

Cô bật cười, từ trong hành lý rút ra một bộ lễ phục tơ tằm màu đỏ mặc vào, sau đó ở trong váy thay quần áo lót sạch sẽ, “Các anh có biết để trở thành siêu mẫu điều tối quan trọng cần phải vứt bỏ là gì không?”

“Là cái gì?” Hàn Vô Kỳ tò mò mở miệng.

“Sự tự ái!” Đồ Hoan vui vẻ cười nói, sau khi mặc xong chiếc váy tơ tằm dài, từ trong hành lý lôi ra một bao giấy vệ sinh, mở ra lấy một cái vòng cổ, nhét vào trong tay nam nhân, xoay người nói: “A Lỗi, giúp em đeo vòng cổ một chút.”

Anh quay đầu lại, giúp cô đeo chiếc vòng kim cương lên cổ.

Hàn Vô Kỳ thấy thế, miệng đều méo lại: “Đại tiểu thư của tôi ơi, cái vòng cổ này giá gần hai trăm vạn đó, em lại lấy giấy vệ sinh tùy tiện đựng nó? Cái hộp đâu?”

Cô cầm bông trang điểm và nước hoa hồng, cấp tốc vệ sinh khuôn mặt, một mặt vô tội nói: “Cái hộp quá chiếm vị trí, em xài bao giấy vệ sinh có cái gì không tốt? Nó còn có thể chống chấn động nữa mà.”

Cô trả lời rất khì thế, làm cho hai nam nhân đều không còn gì để nói.

Hàn Võ Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô, chỉ có thể lắc lắc đầu, thở dài, lại tiến vào chủ đề chính, mở miệng nói: “Tóm lại, Triều Đại dự tính sẽ dời buổi trình diễn thời cuối tháng này vào một ngày gần đây, nhưng diễn thử vài lần đều xuất hiện vài chuyện ngoài ý muốn.”

“Như là cái gì?” Mạc Lỗi hỏi.

Nghe vậy, cô gái bên cạnh đang lau móng tay, mở miệng: “Như là đèn chiếu sáng vô duyên vô cớ bị rơi xuống, hoặc đỉnh ốc của khán đài không xiết chặt, nửa đêm liên sập. Tuần trước bọn họ thí nghiệm hiệu ứng khói lửa, thế nhưng làm đến cháy nổ mạnh, thiêu hủy cả rạp hát bọn họ tập diễn.”

Anh biết chuyện này, tin tức có nói đến.

“Gần đây nhất, thì có vài người mẫu trên đường về nhà bị kẻ bịt mắt bắt cóc, đánh gãy chân.” Đồ Hoan đem gương nhét vào trong tay anh Võ đang ngồi đối diện, nhìn gương vỡ vỡ mặt, sau đó lại cho tay vào túi hành lý cái gì cũng có tìm kiếm một chút, mới lấy ra hộp bóng mắt cùng son bóng.

Hàn Võ Kỳ nhận mệnh gơ cái gương mặt, ngoan ngoãn làm cái gương cho cô, để cô trang điểm, một bên cùng Mạc Lỗi giải thích: “Tóm lại, Chu Li Hình hoài nghi có người ác ý muốn phá hư show thời trang của bà, cho nên ủy thác chúng ta điều tra mấy việc ngoài ý muốn. Đồ Hoan vốn dĩ đã làm Model, Chu Lị Hình an bài cho cô thay thế người mẫu bị gãy chân, để tránh cho người ngoài gia nhập, sẽ làm người khác nghi ngờ, cho nên cậu đi cùng Đồ Hoan, phụ trách show model này là ở tòa nhà cao tầng Khẩu Phong.”

“Hôm nay giám đốc sẽ tổ chức tiệc rượu tại nhà của bà ta, các người mẫu tham gia show diễn thời trang đều tham dự, cùng với các nhân viên của Triều Đại.” Đồ Hoan nhanh chóng trang điểm xong, đem tất cả các vật linh kính bỏ vào trong hành lý, cởi vòng buộc tóc, tùy tiện chải chải tóc, sau đó quay đầu, nhìn hai nam nhân kia, cười xinh đẹp.

“Xinh không?”

“Xinh.”

Hai nam nhân đã được huấn luyện, trước trăm miệng một lời gạt đầu trả lời, sau đó mới thực sự nhìn cô vào mắt, đều lần lượt lộ ra nụ cười thưởng thức.

“Oa đúng là, Tiểu Hoan Hoan, em thực sự đẹp đến ngây người.” Hàn Võ Kỳ ôm ngực, cười nói: “Má ơi, em làm cho trái tim nhỏ bé của anh đập thật lợi hại, anh ước gì mình vẫn chưa kết hôn, nhất định sẽ đem em cưới về nhà.”

Đồ Hoan nở nụ cười, biết rõ anh là nói đùa, vẫn là thật cao hứng, mặt mày hớn hớn nói: “Thực sao? Em tí nữa trở về sẽ giúp anh nói chuyện với chị Lam, kêu chị ấy đem anh tặng cho em.”

“Khó mà làm được.” Hàn Võ Kỳ hếch mày, “Chị Lam của em không có anh sẽ chết.”

“Làm ơn, là anh không có chị ấy sẽ chết thì có?” Đồ Hoan phì cười, cười chế nhạo anh.

Lúc này xe cũng dừng lại, Đồ Hoan đẩy cửa ra, tranh nhảy xuống trước, Mạc Lỗi đi theo phía sau cô, sau đó chợt nghe Hàn Võ Kỳ ở trong xe vừa bực mình vừa buồn cười gọi.

“Cô nhóc, giày của em.”

Đồ Hoan cúi đầu nhìn thấy, mới phát hiện chính mình căn bản quên cởi vớ, lúc chui vào xe chỉ lo cởi giày thể thao, liền mang đôi giày xăng đan anh Võ đưa tới.

“Xem dấu đỏ của tất chân em kia, dây thun áp ra dấu cả đây, lần sau nhớ cởi tất.” Hàn Võ Kỳ thở dài, thật không hiểu nên làm sao với nha đầu kia bây giờ.

“Được rồi, được rồi, biết rồi, anh rầy rà muốn chết à!” Đồ Hoan cười nói: “Không có ai chú ý đến mắt cá chân của em đâu.”

Nói xong, cô xoay người xuống xe.

Lần này, Mạc Lỗi đứng ở cửa xe, hướng cô vẫy tay.

Không sai lắm khi tới đây, Đồ Hoan mới chú ý anh đang mặc một thân tây trang Armani, đẹp trai không thua ngôi sao điện ảnh.

Cô hếch mày lên, đưa tay vòng qua tay thanh mai trúc mã cùng cô lớn lên, nhìn anh lộ ra nụ cười xán lạn, sau đó tao nhã vươn chân dài, xuống xe, đứng ở bên người anh.

“Anh lấy ở đâu bộ tây trang này thế?”

“Anh Võ thuê đó.” Anh nhất xả khoe miệng.

“Thuê? Khó trách bộ ngực nhỏ quá, anh Võ thật sự rất keo kiệt nha, như vậy thực xấu a.” Cô giơ tay không chút khách khí cởi bỏ ba chiếc nút đầu, vỗ ngực anh hai cái: “Ok, như vậy tốt hơn nhiều, cam đoan anh trở ra sẽ trở thành siêu mẫu làm mọi người chết mê chết mệt.”

Nói xong, cô thế này mới cười kéo tay anh, cùng anh đi vào tòa nhà sang trọng kia.

Trong phòng, sớm có không ít người đã đến, Đồ Hoan kéo Mạc Lỗi cùng người khác nói chuyện phiếm, một bên bớt chút thời gian cùng anh nhất nhất giải thích tình huống hiện trường.

“Cô người mẫu mặc váy trắng lộ đùi tên là Alyssa, là người mẫu chính trong show này. Cô cũng là người mẫu chính bí mật năm nay của Victoria. Người đàn ông bên cạnh cô kia chắc anh cũng có biết, anh ta chính là cầu thủ đá bóng nổi tiếng. Anh có biết không, Chu Lệ Hinh nghe nói đã năm mươi sáu tuổi, nhưng nhìn không ra nhỉ? Người đàn ông mà bà ta khoát tay chính là tiểu chò săn của bà ta...” Cô dừng một chút, cười cười sửa lời nói: “Thật có lỗi, là model mới được bà ấy rất sủng ái. Nhìn bên kia kìa, người đàn ông đang sờ mông Lí Nguyệt, là chồng của Chu Lệ Hinh, trên tạp chí nói ông ta cùng Lí Nguyệt rất thân nhau, nhưng theo em thấy họ chắc cũng không duy trì bao lâu, gần đây có một đạo diễn ở Hollywood coi trọng Lí Nguyệt, cô ta đại khái rất nhanh sẽ ôm đàn sang thuyền khác.”

Đồ Hoan nhấp môi ly champagne phấn hồng trong tay, cười chào hỏi với một model khác, ôm ôm chút, sau đó chờ cô ta đi rồi mới tiếp tục nói.

“Nỵ Nỵ là lesbian, bạn gái của cô ta cũng là model.” Cô nói xong, mở miệng cảnh cáo anh: “Nha, đừng trước chúng ta là một nhà thiết kế rất háo sắc, anh tốt nhất nên cẩn thận bảo vệ cái mông của mình.”

Anh tuy không bị đụng đến mông, nhưng tên này thật rất giống con bạch tuộc tám chân, anh phải bày ra biểu cảm hung ác lãnh khốc nhất, mới có biện pháp ngăn cản đối phương giở trò với anh.

“Bình thường em làm việc, đều gặp những người như vậy sao?” Sau khi làm nhà thiết kế kia rời đi, anh không nhịn được hưởng Đồ Hoan cau mày thật chặt.

“Cũng không nhiều, kỳ thực đại bộ phận mọi người là người tốt, chỉ là cá tính có chút kỳ quái.” Cô không thèm để ý nhún nhún vai, ngọt ngào ôm eo anh, như chim nhỏ nép vào người anh, tay nhỏ bé đặt trên ngực anh, cười khê.

“Người nào cũng vậy, cũng có chút tật xấu phiền toái này nọ mà? Những người này đều là những nhà thiết kế hàng đầu trong lãnh vực thời trang đấy.”

Tú Tú cũng là thiết kế quần áo, anh thấy cô thiết kế quần áo, quần áo mà cô làm so với mấy bộ mọi người mặc ở đây đẹp mắt, tinh xảo hơn nhiều.

“Ok, trọng điểm đến rồi, góc chín giờ, người đàn ông đứng cạnh quán bar lấy rượu. Thoạt nhìn khá nhã nhặn.”

“Ừ.”

“Anh là nghi phạm số một của ta.”

“Nguyên nhân?” Anh hếch lên mày, không dấu vết nghiêng người, hướng bên kia nhìn qua.

22. Chương 22

Người nam nhân kia lấy từ bartender hai ly rượu, một ly màu hổ phách, một ly màu hồng, trên mặt thả hoa anh đào.

Đồ Hoan mang theo nụ cười ngọt ngào, tiếp tục nói: “Anh là nhà thiết kế của Triều Đại, gọi là Vương Triều Dương, có tin đồn lão Đường muốn cho anh kế nghiệp, nhưng bà Chu không chịu.”

“Vì sao?”

“Thứ nhất là bà Chu còn chưa muốn về hưu, thứ hai là vì Vương Triều Dương không đủ tư cách, người đứng quy cách để tiếp nhận Triều Đại chân chính chỉ có một, chính là con gái của bà Chu.”

Tầm mắt của anh theo bóng Vương Triều Dương đang cầm hai ly rượu tiến về phía trước, tìm kiếm chỗ anh sẽ tới, lại ở đó nhìn thấy một bóng dáng, trong lòng chấn động, nháy mắt kéo về tầm mắt, nhìn chăm chăm.

Nữ nhân kia có mái tóc dài được bới lên, mặc lễ phục đơn giản màu đen, khoác một cái áo choàng màu hồng phấn, đứng ở phía cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía mọi người, nhìn bên ngoài.

Cô không có khả năng là người kia, cô chưa bao giờ mặc quần áo khô gợt như vậy, nhưng anh nhận ra hình dáng của cô, nhận ra được đường cong tao nhã của gáy cô, nhận ra được mái tóc bưng bình, hơi xoắn của cô.

Sau đó anh thấy hai bả vai cô rũ xuống, hơi hơi nghiêng mặt, đem cái trán tựa vào trên kính, khe khẽ thở dài, bộ dáng mệt mỏi.

Đó là cô.

Tú Tú.

Bởi vì thấy cô, trái tim trong lồng ngực đột nhiên nhảy lên thật to.

Anh đã bao nhiêu lâu không gặp cô? Một tuần? Mười ngày? Cảm giác như đã qua cả đời.

Anh không thể tin được vào hai mắt mình, nhưng cô quả thật đứng ở nơi đó, một bộ dáng mệt đến cực điểm, bộ dáng như muốn từ cửa sổ kia chạy ra ngoài.

Trong chớp mắt, anh cơ hồ muốn bước qua, đem cô ôm vào trong lòng, đem cô mang ra khỏi đây, nhưng giây tiếp theo, một nam nhân tới gần cô, cùng cô nói chuyện, cô phát hoảng, lập tức thân thể đứng thẳng, rụt người lại, miễn cưỡng tươi cười, ý đồ cự tuyệt ly rượu đối phương đưa cho cô.

“Nha, cô gái đó, chính là cô gái nhỏ đáng yêu mà Vương Triều Dương kia mời rượu.”

Thanh âm Đồ Hoan đột nhiên vang lên, anh bỗng chốc phản ứng không kịp.

“Ai?” Anh không cẩn thận hỏi lại.

“Là con gái của Chu Lệ Hình với Đường Hạ, là tiểu công chúa của Triều Đại, mấy năm gần đây, mấy mẫu thiết kế được hoan nghênh của Chu Lệ Hình đều do cô ấy làm, chuyện này cũng không phải là bí mật.”

Đồ Hoan ôm lấy tay anh, bất quá, nói: “Vương Triều Dương nếu muốn tiếp quản, thì phải thu phục được cô ấy, cô ấy mới là con gà đẻ trứng vàng trong Triều Đại. Đường Tú Tú thiết kế quần áo, thực sự đẹp không chịu nổi, chỉ cần là nữ nhân thì đều muốn có một bộ, em nghe các phóng viên quen biết nói, nếu có thể có được một bộ quần áo do cô ấy làm, kêu họ bán đứng linh hồn họ đều nguyện ý.”

Anh không thể suy nghĩ, chỉ có thể nhìn nữ nhân ở phía trong phòng kia.

“Đến đây đi.” Đồ Hoan ôm lấy tên nam nhân gốc bên người, lôi kéo anh đi về phía trước, “Chúng ta tới chào hỏi một tiếng.”

Anh không có phản ứng lại, anh muốn tới gần cô, muốn đụng chạm cô, muốn đem cô ôm vào trong lòng anh. Anh bị Đồ Hoan kéo tới trước vài bước, đi gần tới bên cô anh mới nhớ tới chính mình đã làm cái chuyện tốt gì đối với cô.

Anh tỉnh lại, muốn lùi lại, nhưng không còn kịp, cô đã thấy anh.

Cứ như vậy một giây, ánh mắt cô trùng thật lớn, nguyên bản khuôn mặt hơi tái nhợt, tại một chớp mắt trở nên càng trắng.

Trái tim của cô buộc chặt, đau đớn.

“Hi, anh Triều Dương.” Đồ Hoan ôm lấy tay anh, tùy tiện cùng Vương Triều Dương bắt tay, liền xoay người, hướng cô vươn tay, mỉm cười, tự nhiên hào phóng tự giới thiệu: “Tú Tú, xin chào. Tôi là Đồ Hoan, thật vui khi gặp cô, tôi đã nhận lời của Irene, tham gia show diễn lần này.”

“Ách, xin chào...” Cô đáp lại suy yếu, đôi mắt vẫn là trùng mắt anh, cả người cứng ngắc như tượng rồi gổ.

“Tôi rất thích các thiết kế của cô nha.” Đồ Hoan dùng thanh âm giả bộ nũng nịu, quay đầu vuốt ngực A Lỗi, hỏi: “Đúng hay không, anh yêu? Em đã nói với anh rồi, đúng không? Tú Tú thiết kế quần áo rất đẹp, người ta thật sự là rất muốn có một bộ.”

Anh không có phản ứng, chỉ có thể cứng người, nhìn nữ nhân trước mặt đang mở to mắt trùng anh.

Đồ Hoan quay đầu lại, nhìn Đường Tú Tú, cười duyên nói: “A nha, xem tôi sao lại không lễ phép như vậy, tôi quên không giới thiệu. A Lỗi, vì này là Tú Tú, là con gái của chị Chu. Tú Tú, đây là Mạc Lỗi.”

“Đồ Hoan, vị Mạc tiên sinh này, không phải là vị hôn phu trong truyền thuyết cùng cô đính hôn nửa năm trước đấy chứ?”

Vương Triều Dương cũng lên tiếng.

Một giây kia, đôi mắt cô như trùng lớn hơn nữa, một khuôn mặt nhỏ nhắn từ trắng chuyển thành trắng bệch.

“Ai nha, anh Triều Dương thật là đáng ghét.” Đồ Hoan then thùng vỗ vào cánh tay Vương Triều Dương, “Người ta còn chưa có đính hôn gì đâu, anh như vậy sẽ làm A Lỗi cho là em đang muốn ép hôn, đến lúc đó anh ấy không cưới em, xem anh bồi thường em thế nào.”

Cứ như vậy trong nháy mắt, anh cho rằng cô muốn té xỉu, cô hoàn toàn không có hô hấp, nhưng ngay tiếp theo, cô như đột nhiên tỉnh lại, tay giờ ra lấy ly rượu trong tay Vương Triều Dương mà lúc này cô cự tuyệt, uống một ngụm thật lớn.

“Oa Tú Tú, nguyên lai cô là một cô gái tửu lượng tốt như vậy, thật là lợi hại.” Đồ Hoan trùng lớn mắt, cười khen ngợi sự hào sảng của cô.

Những lời này, làm cho tầm mắt của cô rốt cục dời từ trên mặt anh, chuyển tới trên người của Đồ Hoan.

Bởi vì một ngụm rượu kia, mặt cô nháy mắt đỏ lên, cô lại uống thêm ngụm to, lần này cô uống hết. Nhưng không chỉ có vậy, cô đưa cái ly không cho Vương Triều Dương, đưa tay lấy cái ly khác trong tay anh, một ngụm uống hết.

“Oa.” Cô thở hổn hển, bật cười, “Rượu này thật là quá mức.”

Khi cô quay đầu, nhìn Đồ Hoan, lễ phép mỉm cười nói: “Thật vui được biết cô, bất quá tôi muốn đi trang điểm một chút, xin thứ lỗi.”

Dứt lời, cô nhìn cũng không nhìn anh một cái, quay đầu bước đi.

Đồ Hoan nhìn nam nhân bên cạnh sắc mặt xanh mét, mang theo ly rượu champagne hồng phấn, ôm lấy tay anh, đi tới bên kia, thêm mắm thêm muối ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng bổ sung: “Bà Chu vốn là muốn để con gái tiếp quản công ty, nhưng Đường Tú Tú thật sự không thích xã giao, nói thật là cũng không ham thích kinh doanh, nhưng nếu Vương Triều Dương có thể lấy Đường Tú Tú, kia hết thấy sẽ không còn là vấn đề gì lớn, nhưng tiểu công chúa cổ tình lại không có hứng thú với anh, anh vốn đang mua chuộc mọi người khắp nơi, nhưng nghe nói tiểu công chúa kia chỉ coi anh là bằng hữu, nghĩ sẽ không có ai theo đuổi cô, đáng tiếc từ bên Mỹ lại xuất hiện ra một Trình Giảo Kim, một vị kim chủ muốn hợp tác với Triều Đại, làm cho Chu Lệ Hinh khó có thể cự tuyệt lời mời hấp dẫn.”

Đồ Hoan lại uống một ngụm champagne, ngọt ngào cười nói: “Chuyện ngoài ý muốn, không sai biệt lắm chính là tại lúc kia, mới bắt đầu phát sinh. Nếu Triều Đại chịu hợp tác, Vương Triều Dương liền mất chỗ

đứng. Show diễn lần này nếu thất bại, đối phương có lẽ sẽ rút lui có trật tự, cho nên em thấy anh chính là người đáng tình nghi nhất.”

Cô muốn ới ra.

Vị hôn phu? Vị hôn phu? Vị hôn phu?

Cô không thể tin được, cô không thể tin được vào hai mắt mình, không thể tin được chính lỗ tai mình, không thể tin được chính mình sao lại ngu xuẩn như vậy.

Đính hôn nửa năm?

Anh đương nhiên đã đính hôn, trừ việc này còn có khả năng nào khác nữa?

Cho nên anh mới bỏ chạy, mới trong đêm trốn đi! Anh thế nhưng lại là vị hôn phu của Đồ Hoan! Anh muốn kết hôn nhưng là với vị người mẫu siêu cấp xinh đẹp mới nổi hai năm gần đây!

Anh làm sao có thể không chạy trốn?

Nếu như bị cô bám lấy, anh làm sao có thể cưới cái người cao 1m78 kia, có gương mặt của thiên sứ, cùng dáng người ma quỷ, vừa được tạp chí thời thượng bình chọn là siêu mẫu nữ gợi cảm nhất Châu Á?

Cô là người ngu ngốc mới có thể yêu thương tên khốn kiếp bắt cá hai tay kia!

Trời ạ, cô thực sự muốn ới ra.

Phòng trang điểm có cảm giác như ở rất xa, cách vài trăm mét, cô chuyển hướng ra ban công, bước nhanh đi ra ngoài, đem rượu vừa uống, ới ra toàn bộ trong hoa viên.

Kết quả là vừa ới, nước mắt nước mũi của cô cũng đều tuôn ra.

Đáng chết!

Tú Tú lấy mu bàn tay lau đi ẩm ướt trên mặt, toàn thân rét run, chân cùng tâm như muốn nhũn ra.

Cô không thể ở tại chỗ này, cô không cần ở chỗ này nhìn anh, này rất khủng bố, cô phải rời khỏi nơi này.

“Tú Tú, con đang làm cái quỷ gì ở đó? Nha, trời ạ, con lại uống say sao?”

Cô mới vừa đứng thẳng dậy, thanh âm nghiêm khắc của mẹ lại vang lên phía sau, hại cô bụng rỗng lại một lần xoay đảo, vốn chính là hoa mắt chóng mặt, đầu ong lên.

“Mẹ nói với con nhiều lần rồi, hôm nay là sinh nhật của mẹ, toàn bộ mọi người đều đến, party lần này rất quan trọng, con vì sao không chú ý mặt mũi của mẹ? Áo choàng của con bị sao thế? Con không phải là ới ra chứ? Trời ạ, mùi vị này...”

Không chịu nổi lời trách cứ chói tai kia, cô xoay người bước đi.

“Tú Tú, con muốn đi đâu?” Chu Lị Hình cầm tức trách cứ.

“Về nhà.” Cô rưng rưng tức giận nói.

“Không cho con khoác cái áo tắm này trở lại trong phòng, thật là mất mặt xấu hổ.” Chu Lị Hình hỏa tốc che trước mặt nữ nhi, đem áo choàng cởi bỏ ra.

Cô không phải nói là về nhà này, cô muốn về chính là nhà của cô.

Tú Tú buồn bực muốn hét lớn, nhưng cô còn chưa có mở miệng, nữ nhân trước mắt đã mở miệng, lạnh mặt bắt đầu quả trách cô không phải.

“Trời ạ, con có phải lại mập lên không? Xem thịt của con đều bị lộ ra rồi đấy, sớm biết con mập lên, mẹ sẽ đưa một bộ lễ phục khác đổi cho con. Mẹ biết con thích ăn, nhưng con không thể biết tiết chế một chút sao?” Chu Lị Hình xem thường, không chịu nổi thở dài, tay gơ ra, tháo búi tóc của cô, đem tóc dài của cô vén lên, che lấp hai cánh tay mượt mà quá độ của cô, đôi mi thanh tú nói: “Mẹ cũng đã nói với con, con mập như vậy, không cần bôi tóc lên, nó chỉ làm cho khuôn mặt của con tròn hơn thôi, thân thể thoát nhìn

cũng lớn hơn nữa. Làm ơn, con đã không được đẹp, nếu vẫn không chịu trang điểm, làm sao có nam nhân nào thích con?”

Cô không có mặt lên, trên thực tế, từ khi bắt đầu vận động, tuy rằng ăn thật nhiều, nhưng cô vẫn là gầy đi vài kg, nhưng hiển nhiên cho dù cô có gầy lại thế nào, cũng không đạt được tiêu chuẩn trong mắt của mẹ.

Đột nhiên trong lúc đó, cô chịu đủ, không nhịn được thốt lên: “Mẹ biết không? Cân nặng của con là đạt tiêu chuẩn, tiêu chuẩn vệ sinh, tiêu chuẩn khỏe mạnh, tất cả đều đạt tiêu chuẩn! Gầy giống mẹ mới là không bình thường! Mẹ là loại người mỏng như tờ giấy, chỉ lưu hành vào thế kỷ trước, giờ đã lỗi mốt rồi!”

Sau khi nói xong, làm cho sắc mặt Chu Lệ Hồng trắng xanh, bà che ngực, bộ dáng như chịu đả kích, không thể hiểu nổi nhìn cô.

Thấy mẹ như vậy, làm cho Tú Tú cảm thấy áy náy, không nhịn được lập tức nói lên:

“Con xin lỗi, con không phải có ý này...”

Cô chưa nói xong, chỉ nghe mẹ nói liên thanh: “Trời ạ, con đang nói linh tinh gì thế, lưu hành là do con người sáng tạo! Con đầu óc rất cuộc là bị sao vậy? Tiêu chuẩn vệ sinh? Tiêu chuẩn thể trọng? Con điên rồi sao? Con ở bên ngoài rất cuộc nhìn thấy mấy cái thứ nhảm gì vậy?”

Chu Lệ Hồng không chịu nổi vỗ về ngực, lắc lắc đầu nói: “Ồ trong này đợi mẹ, mẹ đi lấy áo choàng khác, để cho con che cánh tay.”

Đúng vậy, đầu óc cô rất cuộc là bị làm sao rồi?

Tú Tú rung rung cười khổ, vô lực nghĩ.

Đã nhiều năm như vậy, cô thế nào còn nghĩ rằng những lời nói đó có thể tổn thương chính mình như vậy?

Chu Lệ Hồng tâm là làm bằng sắt, bà có sự tự tin hơn người, không ai địch nổi, không bắt luận kẻ nào, huống chi là lời nói, có thể đả kích đến bà.

Cô trợn trừng mắt, thừa dịp mẹ cố chấp đi lấy áo choàng, xoay người xuống cầu thang, muốn đi trực tiếp từ cầu thang trong hoa viên vòng lên phía trước rồi đi, nhưng khi cô xoay người, thế nhưng thấy nam nhân kia không biết là từ khi nào, đã như bóng ma đứng trong góc hoa viên.

Ông trời, anh khi nào thì đứng ở đó? Anh nghe được bao nhiêu?

Thấy tên đáng giận kia, cả người cô lại một trận choáng váng hoa mắt, nghĩ đến anh khả năng cái gì cũng đều thấy, bao gồm cả việc cô vô dụng nôn mửa, nghe thấy cô yếu đuối nói chuyện cùng mẹ, phần nộ cùng xấu hổ lại đồng loạt dâng lên.

Không muốn lại thấy anh, cô lập tức xoay người, muốn quay lại nơi có ánh đèn thủy tinh, nhưng cô mới động, anh đã giữ cô lại.

Không cần...

Theo phản xạ cô nâng tay liền tát anh một cái.

Anh cũng không nói lỏng tay, nhưng thật ra người đánh là cô, lại cảm thấy tay đau muốn chết, tâm cũng đau muốn chết.

“Anh nghĩ là anh đang làm cái gì?” Tú Tú đau lòng khó nhịn trừng mắt với anh, giận dữ mắng: “Buông tay ra!”

Anh không biết anh đang làm cái gì, anh đang đi làm nhiệm vụ, hơn nữa là còn là vị hôn phu chết tiệt của Đồ Hoan, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng muốn té xỉu của cô, anh đã không nghĩ nhiều liền đi theo cô.

Sau đó, trời biết anh vì sao muốn giữ chặt cô, anh hoàn toàn không thể suy nghĩ, khi cô xoay người rồi đi, anh chính là theo bản năng giữ tay nắm lấy cô.

“Buông tay!” Cô hất tay, giận trừng mắt anh, nước mắt chảy ra.

Nước mắt của cô, làm cho anh buông lỏng tay ra.

Anh nhẹ buông tay, cô cả người lung lay một chút, thiếu chút té ngã, anh giơ tay muốn đỡ cô, lại bị cô hất ra.

“Đừng đụng vào tôi.” Cô lui về sau một bước, tránh anh như tránh rắn rết, lấy hai tay vây quanh chính mình, rưng rưng nhìn tên nam nhân đáng giận trước mắt, run giọng nói: “Không cho anh gặp mặt tôi.”

23. Chương 23

Đôi mắt xanh của anh co rút lại, cả người cứng đờ bất động.

Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy cô giống như vừa chém một đao vào lòng anh.

“Anh đã đính hôn, lại còn cùng tôi lên giường? Anh làm sao có thể? Anh là đồ khốn kiếp!”

Tú Tú trắng mặt nghiêm nghị, hơi thở đầy giận dữ trừng mắt nhìn tên đáng giận kia, nói một cách cực kì xấu hổ và giận dữ: “Ngay từ đầu có lẽ là tôi không đúng, là tự tôi đa tình, nhưng anh có thể nói với tôi sớm một chút, tôi sẽ tự mình hiểu lấy, tôi biết rất rõ tôi không bằng Đồ Hoan, nhưng anh không nói, anh một câu cũng từng chưa nói qua...”

Cô nói từng câu từng chữ đều như chiếc roi sắc nhọn, quất mạnh về hướng anh.

Thống khổ, sắc bén và rõ ràng như thế, từ ánh mắt đen láy to tròn của cô tràn ra.

Anh muốn giải thích, muốn nói gì, lại một chữ cũng đều không nói ra được, cô nói không sai, anh hẳn là nên sớm nói rõ ràng một chút, nói anh không thể yêu cô, không thể ở cùng cô, anh cố ý chiếm tiện nghi của cô, anh so với ai khác đều hiểu rất rõ chuyện này.

Cô phần nộ lau đi nước mắt, âm thanh lạnh lùng nói: “Không sao, lúc trước là do tôi ngu ngốc, là tôi không làm rõ ràng tình huống, nhưng hiện tại tôi sẽ cùng anh nói rõ ràng, tôi không phải cái loại tay chơi này nọ, anh muốn chơi trò bất cá hai tay, thì đi tìm người khác, Đường Tú Tú tôi không chơi nổi!”

Bỏ lại những lời này, cô lại xoay người quay đầu đi, trở lại gian phòng xa hoa kia.

Lúc này đây, anh không hề giữ cô lại, anh chỉ nắm chặt nắm đấm.

“Tú Tú, con định đi đâu vậy? Không phải nói chờ mẹ ở ban công sao?”

“Con mệt mỏi.” Thật vất vả đi đến cửa, Tú Tú lại bị mẹ chặn lại, cô đỏ mắt, nhìn mẹ nói: “Con muốn về nhà.”

“Về nhà? Không cho!” Âm thanh Chu Lệ Hinh lạnh lùng nói: “Mẹ còn chưa thoải nển, chưa ăn bánh sinh nhật, con là con gái duy nhất của mẹ, sinh nhật mẹ con không ở lại, bảo người làm mẹ như mẹ còn có thể diện gì? Con không thể chiều mẹ một chút sao?”

Vậy ai có thể chiều cô một chút? Ai?

Cô rất muốn tùy hứng ương ngạnh thét lại chói tai với mẫu thân, nhưng nếu cô thực sự làm vậy, cam đoan nhất định sẽ lên tiêu đề các bài báo ngày mai, mặc kệ là danh tiếng của cô, tiền bạc bao la của mẹ hay các mối quan hệ tốt trên thương trường của cha, cũng không thể đem chuyện này hóa thành hư ảo, mà hiện nay tốc độ lan truyền internet trên thế giới rất nhanh, tin tức này sẽ mãi mãi lưu truyền, dù cô chết, tin tức này vẫn bị người khác khơi gợi mãi.

Đó là chuyện cô sợ hãi nhất.

Cho nên, cô nhận xuống.

Nhưng, đêm hôm nay thật sự là đêm khủng bố nhất trong cuộc đời cô.

Mẹ của cô mang tới cho cô chiếc áo khoác lông vũ mới, cha cô thì đang ôm tình nhân sắp trở thành bạn gái cũ, đi tới đi lui ăn đậu hủ của các người phụ nữ khác, mà cái gã đàn ông cô yêu kia, từ đầu tới cuối đều dính vào mỹ nhân rắn rết có đôi chân dài kia.

Cô hết sức né tránh anh, không nhìn tới cặp đôi đứng chung một chỗ tựa như kim đồng ngọc nữ, vị hôn phu hôn thê kia, nhưng cứ mỗi khi quay đầu lại, liền thấy anh cùng người phụ nữ kia đứng ở nơi đó, cùng người khác nói cười chuyện phiếm, để vành tai và tóc mai chạm vào nhau, khe khẽ thì thầm.

Mỗi một lần thấy anh cùng Đồ Hoan, đều làm cho cô đau lòng không thể thở được.

Cô gái kia đẹp một cách lạ thường, tức nhất là, cô ta chẳng những cao, dáng người còn rất hấp dẫn, da thịt bóng loáng như sữa, tóc dài đen như đêm tối mỹ lệ.

Mặc dù là ở trong đám đông, nơi nơi đều là những người mẫu, cô ta vẫn phi thường nổi bật như cũ, cô ta hấp dẫn ánh mắt mọi người. Những cô gái khác thì nhìn cô ta đầy đố kỵ, những gã đàn ông thì nhìn cô ta đầy ái mộ.

Sức hấp dẫn của cô gái kia bắn ra bốn phía, tản ra hào quang vô hình, mặc kệ cô ta đi đến nơi nào đều có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của cô ta. Cô né tránh như thế nào, đều vẫn sẽ thấy cặp đôi giống như tuần nam mỹ nữ trên phim ảnh kia.

Ngẫu nhiên, cô sẽ thấy anh đang nhìn cô, cách xa xôi khoảng cách, tối tăm nhìn cô chằm chằm, dường như anh muốn tiến đến, muốn đứng ở bên cạnh cô, mà không phải đứng ở nơi đó.

Ngay cả khi đối với anh thống hận không thôi, cô vẫn là không thể khống chế được sự run rẩy bởi ánh nhìn của anh, những ước ao bỗng hiện hữu một cách cháy bỏng và vô dụng.

Một giây tiếp theo, Đồ Hoan sẽ vỗ vỗ vai anh, vuốt ve ngực anh, hoặc là tiến đến bên tai anh khe khẽ thì thầm, hấp dẫn sự chú ý của anh.

Mỗi lần như vậy, cô đều muốn xông tới trước, hất tay người phụ nữ kia ra, cảnh cáo cô ta đừng đụng vào người đàn ông của cô.

Nhưng anh không phải của cô.

Trời ạ, anh cho tới bây giờ sẽ không là của cô.

Anh là của người phụ nữ kia, không phải của cô!

Vì thế, cô muốn lấy cây gậy đánh anh thật đau, sau đó cũng đem chính mình đánh đau một chút.

Cô rõ ràng biết anh có bao nhiêu đáng giận, lại vẫn không tự chủ được bị anh hấp dẫn. Cô rất muốn khóc, nhưng cô khóc không được.

Cô rất muốn ới, nhưng cô không muốn lại ở trước mặt anh ới lần nữa.

Như thế này thật sự là khủng bố.

Tú Tú mặt không có chút máu ép chính mình đứng ở góc tường, cẩn thận duy trì hô hấp, cố gắng nhẫn nại, sống một ngày bằng một năm, chờ đợi thời gian nhanh chút qua đi.

Cô vốn nghĩ rằng sự tình sẽ không thể tệ hại hơn, không nghĩ tới, đêm nay, thế nhưng còn có thể càng tệ hơn.

Anh là tên khốn kiếp.

Anh biết rất rõ, sự thống khổ của cô không ngừng phóng tới, xuyên qua toàn bộ căn phòng, bao phủ anh.

Cô không hề nhìn anh, đa số thời gian, cô đều cố ý trốn tránh anh, như là muốn đem chính mình nhét vào không khí không một kẻ hở.

Anh không biết tại sao cô vẫn ở lại nơi này, sau đó anh thấy người mẹ cao ngạo đầy tự tin kia của cô, nhớ tới bà vừa mới ở trên ban công nói chuyện với Tú Tú.

Trong nháy mắt đó, anh biết rất rõ Tú Tú ở lại là do bà ta ép.

So với lúc đầu, sắc mặt của cô càng ngày càng trở nên tái nhợt, cho dù cô ở phía sau bàn dài trải đầy thức ăn, nhưng cả buổi tối, cô lại không hề ăn bất cứ thứ gì.

Đúng lúc này, Vương Triều Dương lại cầm một ly rượu đưa cho cô, cô giơ tay tiếp nhận, nhưng không hề uống, chỉ đối với Vương Triều Dương lộ ra nụ cười miễn cưỡng.

Người đàn ông kia làm bạn với cô, ngẫu nhiên sẽ giơ tay đỡ lấy eo cô, đụng chạm vào cánh tay cô, anh nhìn ra được cô cảm thấy không thoải mái, nhưng cô nhẫn nại.

Anh cũng nhẫn nại, luôn luôn nhẫn nại.

Anh hẳn phải nên làm việc, hẳn là phải nên nghe ngóng tin tức từ mọi người, nhưng anh không có cách nào dời đi sự chú ý khỏi cô, không thể không chú ý người đàn ông đang đứng cạnh cô. Đêm cũng dần dần tối hơn, tên kia dựa vào cô càng ngày càng gần.

Anh thấy tên kia cúi đầu nói chuyện với cô, thấy tầm mắt mê đắm của người đàn ông kia dừng lại trên bầu ngực sữa trắng như tuyết đầy đặn của cô, thấy anh ta để tay trên lưng cô, vuốt ve qua lại.

Đừng đụng vào tôi.

Cô nói.

Không cho anh gặp mặt tôi.

Cô rưng rưng phần nộ trường mắt nói với anh.

Cô không cho anh đụng vào cô, nhưng cô lại cho tên kia vuốt ve eo cô, âu yếm cánh tay để trần của cô, để người đàn ông kia giở trò với cô.

Một giây đó, khó có thể khống chế lòng đố kị hùng hực thiêu đốt, nảy lên trong lòng, biết rõ rằng mình không có tư cách, anh vẫn cực kì muốn chạy qua đó, vung nắm đấm đánh gãy mũi tên kia, sau đó bẻ gãy cái tay đang chạy loạn trên người cô.

Bỗng dưng, tầm mắt của cô nhìn thẳng về hướng anh, cứ như vậy một giây, cô ngừng thở, con người đen thoảng hiện ánh nước, thoát nhìn tựa như rất muốn bật khóc.

Nhưng cô không có, cô chỉ là mím môi, quay đầu đi, nở nụ cười với gã khốn kiếp mang bộ mặt lịch sự kia.

Cô không cần thần làm đổ ly rượu, người đàn ông kia liền đi lấy một ly khác đến.

Chết tiệt, tên kia không có ý tốt!

Anh không vui cau mày lại thật chặt, đợi đến khi hoàn hồn, anh đã kéo Đồ Hoan mà đi về hướng cô.

“A Lỗi, anh đang làm gì vậy?” Đồ Hoan không có chuẩn bị, bị anh kéo đi, lảo đảo một chút, lảo bầm không ngừng.

“Anh và em vẫn chưa hoàn thành công việc đâu đấy.”

“Anh đói bụng.” Anh mắt cũng không chớp nói: “Hơn nữa em hẳn là vẫn chưa hỏi được gì đối với nghi phạm quan trọng nhất, đêm nay em cùng anh nói không đến hai câu.”

“Cũng đúng.” Đôi mắt đen láy của Đồ Hoan linh động xoay chuyển, chân dài duỗi ra, môi phấn cong lên, lại ôm lấy tay anh, phối hợp cùng anh đi tới chiếc bàn dài phía trước.

“Anh Triều Dương, em vừa nghe Annie nói tuần sau cô ấy sẽ làm party, anh có đi không?”

Anh nói tay, để Đồ Hoan cùng tên kia nói chuyện, vừa đi đến bên người Tú Tú, cầm lấy một miếng sandwich cắt làm bốn miếng nhỏ ăn.

Ít người đụng đến sandwich bởi vì để trên bàn đã lâu mà vẫn còn rất nhiều.

Anh có thể cảm giác được cô bởi vì anh tới gần, ngừng lại hô hấp, toàn thân cứng ngắc lên.

Anh có thể ngửi được hương vị trên người cô, anh không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Vương Triều Dương bị Đồ Hoan dời đi lực chú ý, nhưng bàn tay chững mắt của anh ta vẫn còn đặt trên lưng Tú Tú.

“Đồ Hoan, có muốn ăn một chút không?” Anh đứng tại chỗ, cầm lấy một cây tăm ghim vào sandwich, cố ý cách Tú Tú cùng Vương Triều Dương hỏi.

Đồ Hoan hếch mày lên, nhưng vẫn cười khê rồi gật đầu, phối hợp nói: “Được ạ. Anh không hỏi em cũng quên mất, cả đêm em còn chưa ăn gì, anh Triều Dương, phiền anh lấy dùm em một tí.”

Anh đem sandwich đưa cho Vương Triều Dương, người đàn ông kia một tay cầm rượu, chỉ có thể lễ phép dời bàn tay khốn kiếp kia ra, tiếp nhận khay thức ăn nhỏ, quay đầu đưa cho mỹ nhân.

Hiện tại, lưng cô nhìn tốt hơn nhiều.

Xử lý xong bàn tay chững mắt kia, anh chọn đồ ăn, thấy tháp dâu tây kia, mở miệng hỏi người đứng bên cạnh anh, nhưng lưng lại hoàn toàn đưa về phía người phụ nữ bên bàn dài.

“Đường tiểu thư, có muốn ăn một chút không?”

“Cám ơn, tôi không đói.” Tú Tú cầm chặt ly rượu, không hề quay đầu, cứng ngắc nhưng lễ phép nói.

Anh ăn luôn trái dâu kia, hương vị không thể nói, nhưng dâu tây rất chua.

Đồ Hoan vẫn đứng nói chuyện với Vương Triều Dương, làm cho người đàn ông kia quay lưng về hướng cô, quên đi người bạn gái bên cạnh.

“Em muốn uống sao?” Anh khách khí hỏi.

“Cái gì?” Cô sững sốt một chút.

“Bloody Mary.” Anh chỉ vào ly rượu trong tay cô, “Trong đó bỏ thêm Vodka.”

Tú Tú cứng đờ, giống như đụng phải rắn, để ly rượu lên bàn.

Cô vừa buông, anh liền đem ly rượu kia, uống hết.

Tú Tú trừng lớn mắt, có chút không hiểu, lại không có biện pháp ngăn anh. Càng làm cô không thể tin được là, anh uống xong còn đem cái ly không thả lại trên tay cô.

Gần như đồng thời, Vương Triều Dương phát hiện ly rượu trong tay cô đã cạn, xoay người tới bàn dài, đi về hướng quán bar.

Tên kia vừa đi, không khí nhất thời ngọt ngào hẳn lên.

Có một giây, anh cho rằng cô sẽ nhân cơ hội sẽ trốn đi, nhưng Đồ Hoan thông minh đứng bên cạnh cô.

Vương Triều Dương đã trở lại, trên tay cầm một ly quất sắc trở lại, thoát nhìn rất giống nước trái cây, nhưng anh biết là không phải, anh dám chắc trong đó có bỏ thêm Vodka Screwdriver.

Tú Tú mỉm cười, đem ly rượu kia cầm lấy, đưa đến bên môi.

Khi ánh mắt Vương Triều Dương vừa chuyển qua mặt Đồ Hoan, anh nhanh tay, cầm lấy tay cô kéo đến bên miệng, đem ly rượu của cô uống sạch.

Bởi vì không dự đoán được, Tú Tú hoàn toàn không kịp phản ứng, cô hít một hơi dài, mặt đỏ lên trừng mắt nhìn anh, thấp giọng: “Anh đang làm cái gì? Đó là rượu của tôi.”

“Thật có lỗi, anh tưởng Đồ Hoan đứng bên cạnh.” Anh không nhìn cô, chỉ cầm lấy một trái nho trên bàn cho vào miệng.

“Anh nghĩ là tôi ngu ngốc sao? Tôi cùng Đồ Hoan kém ít nhất một cái đầu.” Cô tức giận xoay người, thấp giọng: “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Không có gì, anh chỉ là đói bụng.” Anh cầm lấy một chiếc bánh trà, bỏ vào miệng, thứ này tốt hơn nhiều.

Anh lại lấy một miếng khác cầm trên tay.

Cô hít sâu, lại hít sâu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành nắm đấm, thấp giọng nói: “Làm ơn, anh không thể cách tôi xa một chút sao?”

Anh không thể, anh cũng hy vọng anh có thể, nhưng anh không làm được.

Anh muốn ở bên cạnh cô, mặc dù chỉ là như vậy cũng tốt rồi, cho dù cô càng thêm thống khổ, hận anh cũng không sao, dù sao cô cũng đã rất chán ghét anh.

Cho nên, anh mở miệng lấy vấn đề hỏi lại: “Nếu em đã không thích nơi này như vậy, vì sao còn muốn ở lại?”

“Hôm nay là sinh nhật mẹ tôi.” Cô nói nghiêm túc: “Tôi không thể không ở lại.”

“Bà ta ở đây không hề chú ý đến em.” Anh từ trong Ấu phục lấy ra cây dao nhỏ, đem quả táo cắt bỏ vỏ, gọt đi mấy chỗ bị thâm do để ngoài gió.

“Có chú ý hay không không phải do anh định đoạt.” Hành vi của anh làm cho cô ngẩn người, không khỏi trừng mắt nhìn hai tay linh hoạt của anh.

Anh đem quả táo kia gắn lên một miếng phô mai nhỏ, dùng chân giò hun khói phủ lên, sau đó lấy cây tăm ghim vào, để lên chiếc mâm thức ăn nhỏ của anh, vừa nói: “Loại người như bà ta, cho dù em làm được một trăm điểm, bà ta vẫn cho rằng em hẳn phải làm được hai trăm điểm, em vĩnh viễn không đạt được yêu cầu của bà.”

Thực đáng giận, cô cũng vừa có ý nghĩ y như anh.

Anh lại làm thêm một phần điểm tâm, chỉ là bên trong dùng mùi vị của táo để át đi mùi vị của cá, cùng với Hamiqua.

“Em đã trình diện, nói với bà là em muốn ới, nói em muốn té xỉu, bà ta sẽ không muốn để cho con gái té xỉu trong buổi tiệc sinh nhật, đối với bà ta mà nói, rất mất mặt.”

Anh nói đúng, nhưng cô không muốn đồng ý, cho nên cô chỉ mím môi không nói.

Vương Triều Dương phát hiện chén rượu của cô lại cạn, lại ân cần cầm ly rượu đến, đưa cho cô.

Đó là ly Russia trắng, có nồng độ như Vodka.

Mặc Lỗi híp mắt lại, hàm dưới xiết chặt.

Anh là tên khốn kiếp, nhưng tên họ Vương này càng khốn kiếp hơn anh, anh thấy rõ tên kia muốn chuốc say cô.

Nhận thấy sự tức giận của anh, Tú Tú nắm ly rượu kia, dù không biết nguyên nhân gì, nhưng lại không có cách nào đem ly rượu kia uống lên miệng.

Chờ cô phát hiện ra, cô đã để ly rượu lên bàn.

24. Chương 24

Áp lực vô hình kia chợt được thả lỏng, sau đó cô nhìn thấy anh giơ tay cầm ly rượu đó lên, chiếc mâm nhỏ đầy điểm tâm của anh, không biết từ khi nào đã ở trong tay cô, ngay trên tay cô, cô chỉ cần nâng tay lên là có thể lấy được.

Anh thay cô uống hết ly rượu kia, cô mở mắt lớn nhìn trừng trừng mâm thức ăn đầy những món điểm tâm nhỏ thoạt nhìn ngon đến đời mạng, chỉ cảm thấy muốn khóc.

Người đàn ông này sao có thể đáng giận như vậy chứ?

Một giọt lệ, không hề báo động rơi xuống, giọt lệ rớt vào ly rượu rỗng.

Nước mắt cô, chảy vào lòng anh, đau không thể hiểu.

Cô không có động tay vào điểm tâm anh làm cho cô, cô chỉ nắm chặt nắm đấm.

“Đừng tiếp tục uống rượu của tôi.” Cô ghen ngào ngào khàn khàn nói.

Một câu này, làm cho lòng đổ kị trỗi lên trong anh, biết rõ là không nên, anh vẫn là không nhịn được lạnh giọng mở miệng.

“Yên tâm, tuy rằng em đã uống ba ly rồi, không đúng, lúc này đã uống trước hai ly rồi, tổng cộng là năm ly rượu, nhưng chút nữa, Vương Triều Dương sẽ giúp em lấy tới một ly nữa, anh ta là một người lịch thiệp, không giống tên khốn kiếp như anh.”

Tú Tú tuy ngốc, nhưng cũng nghe ra sự giễu cợt của anh.

“Cho dù anh muốn tôi uống say thì sao, chuyện đó cũng có liên quan gì đến anh?”

Chuyện đó không liên quan đến anh, chỉ trừ bỏ việc anh điên cuồng cho rằng cô là của anh, điên cuồng muốn đem cô khiêng lên trên vai rời khỏi nơi này, điên cuồng muốn đem cô nạp làm sở hữu.

Anh không nên ở trong này, anh hẳn là phải chuyên tâm làm việc, anh không nên tiếp tục quấy rầy cô, như vậy đối với cô thực không công bằng, anh đã tổn thương cô, sự tồn tại của anh đối với cô là một loại tổn thương, anh hẳn là nên rút xa một chút, rút thật xa, rời xa khỏi cuộc sống của cô.

Nhưng, anh lại không đi được.

Anh cúi mắt, nhìn tay cô ngay cạnh tay anh, gần như vậy, cũng chỉ có như vậy một ly rượu là khoảng cách, anh chỉ cần giơ tay là có thể nắm lấy cô, nhưng cô đem tay anh nắm chặt thành nắm đấm, cô dùng sức như thế, dùng sức đến mức các đốt ngón tay đều đã trở nên trắng bệch.

Một giọt lệ rơi xuống, rơi vào trong ly.

“Anh, gã khốn kiếp này.”

Cô cúi đầu ghen ngào mắng, sau đó xoay người sang chỗ khác.

Anh không thể nhúc nhích, chỉ nghe đến cô nói với Vương Triều Dương, cô mệt mỏi, muốn rời đi.

Vương Triều Dương ân cần mở miệng muốn đưa cô về, cô đáp ứng rồi.

Cô rõ ràng biết gã đàn ông kia muốn làm gì, nhưng cô vẫn đáp ứng để anh ta đưa cô về.

Trở về căn nhà đó.

Cứ như vậy một giây, anh không có cách nào hô hấp.

Anh vô thức xoay người, thấy cô cùng Vương Triều Dương đang cùng Đồ Hoan nói lời tạm biệt, sau đó cùng nhau đi xuyên qua phòng chính, người đàn ông kia khoát lên bờ vai cô, mang theo cô đi về hướng cửa, đi từng bước rời xa anh.

Một sự khủng hoảng vô danh bất ngờ đánh úp lại.

Chờ đến khi anh phát hiện, anh đã tiến lên, sải bước xuyên qua vô số những khuôn mặt xinh đẹp, đi theo cô ra đến cửa, Vương Triều Dương đi tới phòng thay đồ lấy đồ của anh, anh đã kịp thời bắt được cô.

Tú Tú phát hoảng, vốn tưởng là mẹ, quay đầu lại thấy Mạc Lỗi.

“Đừng để anh ta đưa em về.” Anh nhìn chằm chằm cô, mặt cứng đờ, khàn khàn yêu cầu.

Hô hấp, bỗng nhiên cứng lại.

Cô trừng mắt nhìn gã đàn ông đáng giận trước mặt, không thể tin anh thế nhưng nói những lời này.

Vì sao phải nói như vậy? Vì sao phải làm như vậy? Vì sao anh còn muốn ở đây dây dưa với cô.

Rõ ràng, rõ ràng ngày đó bỏ đi là anh, đã đưa ra lựa chọn cũng là anh!

Tâm, đau quá, đau quá, đau đến như đang bị hỏa thiêu, nhưng, nhưng, mặc dù không nên, lúc anh mở miệng như thế, lúc thấy trong mắt anh ẩn chứa niềm đau, cô vẫn không nhịn được ôm ấp hy vọng.

Cách anh nhìn cô, thậm chí làm cho cô cảm thấy anh đang quan tâm cô, chỉ là do nguyên nhân không thể nói ra miệng, cho nên mới không thể không làm như vậy, mới không thể không tổn thương cô.

“Cho tôi...” Cô rưng rưng nhìn anh yêu cầu. “Cho tôi một lý do...”

Anh vừa híp mắt, lại trầm mặc.

Cô nghĩ, cô rất muốn đánh anh, tên đáng giận này, ti bỉ, tên chết tiệt đáng bị chém ngàn đao! Cấn môi, cô đau lòng không thôi, nhắm mắt lại, một giọt lệ chảy xuống.

Trên mặt cô khó nén thống khổ cùng thất vọng, làm cho yết hầu anh khô cằn, càng hoảng, rốt cục lung tung mò đại một lý do, nghèn nghẹn phun ra một câu: “Anh ta chỉ là muốn đem em lên giường mà thôi.”

“Anh sai rồi.” Cô nở nụ cười, vừa khóc vừa cười, mở mắt ra, nói với anh: “Anh ta không chỉ là muốn đem tôi lên giường, anh ta là muốn cưới tôi.”

“Vì công ty của mẹ em thôi.” Đôi mắt màu xanh của anh co rụt lại, nghèn nghẹn chỉ ra.

“Thì đã sao?” Cô nhìn anh, thống khổ nói: “Ít ra anh ta cũng muốn tôi.”

Một câu, như lưỡi dao sắc nhọn, hung hăng chém vào tim anh.

“Em không cần anh muốn.”

Chỉ trích của cô ác liệt như vậy, lộ ra phần nộ cùng tự ti, nhưng càng nhiều, cũng là trạng thái đau lòng, giờ khắc này, mới biết được anh tổn thương cô nghiêm trọng như vậy, đau như vậy, sự lĩnh ngộ thấm thía này, làm cho mặt anh trắng xanh, chặt vật không chịu nổi.

Cô thống hận anh, nhưng càng giận bản thân mình hơn khi nhìn thấy anh đau lòng mà cô nhói cả tim cho nên cô tức giận rút tay về, đẩy anh ra, tiếp tục nói.

“Tránh ra, trở về tìm vị hôn thê của anh, đừng đến tìm tôi nữa, đừng quấy rầy tôi nữa!..”

Sau đó, cô bỏ đi.

Lại một lần nữa, bỏ anh mà đi, bước nhanh tới chỗ người đàn ông có thể cưới cô, cùng cô dắt tay nhau đầu đầu, người đàn ông đó đang cùng cô đối mặt nắm tay.

Anh sẽ mất đi cô, anh biết, lúc này đây là vĩnh viễn.

Cô sẽ không cho anh cơ hội nữa, anh đã đem tất cả những cơ hội mà cô cho anh hỏng mất.

Anh không phải là người có thể cho cô hạnh phúc, anh không có tư cách có được cô, sự ngọt ngào, tươi cười của cô sẽ không tiếp tục dành cho anh, ấm áp cùng ôm ấp của cô sẽ không còn thuộc về anh, cô sẽ không lại bụng dạ giúp anh, sẽ không lại nắm tay anh, sẽ không giúp anh làm sữa nóng, cũng sẽ không lại cùng anh nằm ở trên giường, yêu say đắm vỗ về mặt anh, cùng anh nói những câu chuyện ngáy ngô.

Trong giây phút đó, anh như nhớ lại đêm hôm đó, thân đang giữa biển lớn, gió mưa rền rĩ dữ dội.

Anh có một loại cảm giác hít thở không thông, sắp bị ảo giác bao phủ.

Thế giới, đột nhiên trở nên thật đen tối, chỉ còn lại bóng lưng cô rời đi là sáng ngời, nhưng cô đã cùng người đàn ông kia đi rồi, đẩy cửa ra, đi ra ngoài.

Cửa, chậm rãi từ từ đóng lại phía sau cô, đem ánh sáng bị chắn hết, chỉ còn lại bóng tối.

Bóng tối.

Cô không hề quay đầu lại, một lần cũng không có.

Anh cho rằng anh biết, đã sớm hiểu được, cô không phải là của anh.

Cho nên anh bỏ đi, anh những tưởng cô thương anh, vẫn còn thương anh, điều đó sẽ an ủi anh. Nhưng từ nay về sau, cô sẽ không tiếp tục thương anh nữa, cô sẽ đem anh quên lãng, bỏ anh lại đằng sau cuộc sống của cô.

Đột nhiên, nước biển mặn ướt át từ tứ phía chen chúc mà đến, bao phủ lấy anh, làm cho anh không thể thở được.

Anh hẳn là phải nhận mệnh, anh vốn không có tư cách, nhưng anh không thể dời tầm mắt, không có cách nào đem tầm mắt dời khỏi bóng dáng cô đang đi về hướng cửa.

Sàn dưới chân bỗng nhiên biến mất, anh bị chìm xuống, mọi thứ xung quanh đều bắt đầu vụn vẹo, bị cuốn xuống đáy biển cùng anh.

Ào ào một tiếng, anh rơi vào trong biển sâu, sâu như vậy, xanh như vậy, sâu đến xanh đen.

Mọi thứ đều cùng anh chậm rãi chìm xuống, ngăn tử, cửa sổ, đèn thủy tinh, cửa kính...

Sau đó, anh ở trong nước biển, nhìn thấy ảnh phản chiếu từ khung cửa kính bị chìm xuống với anh, người đó, người đàn ông đó, với gương mặt trắng toát giống như người chết.

Người đàn ông biến thành thiếu niên, thiếu niên cau mày thật chặt nhìn anh.

Anh không muốn chết.

Không muốn.

Bởi vì không muốn, cho nên anh cố gắng dựa thoát khỏi số mệnh, mặc dù áy náy không chịu nổi, mặc dù lòng luôn tràn đầy mặc cảm tội lỗi, anh vẫn cố gắng để sống sót.

Trước kia anh không biết vì sao, hiện tại anh đã biết.

Anh muốn được hạnh phúc, khát vọng gặp được một nửa linh hồn, bổ khuyết cho linh hồn anh.

Tại sâu thẳm trong nội tâm, anh biết còn có cô, nhất định tồn tại, cùng với người nhà của anh, chứng minh linh hồn của anh vẫn tồn tại. Anh biết nếu có thể tìm được cô, nếu anh có thể gặp cô, cô tất nhiên có thể cứu vớt anh.

Anh hé miệng, thở hỗn hển một hơi, nước biển không tràn vào miệng anh, anh hít được không khí.

Cậu nợ tôi.

Thiếu niên tức giận nói.

“Tôi biết...”

Thiếu niên kia dùng cặp mắt màu lam như màu nước biển, trừng anh, tức giận nói.

Cậu hẳn nên ở cùng tôi.

Anh ngẩng đầu, thở hỗn hển một hơi, nghẹn ngào mở miệng: “Thực xin lỗi... nhưng tôi không thể... tôi cần cô ấy...”

Nói ra khỏi miệng, tất cả đều trở nên rõ ràng như thế.

Đúng vậy, anh cần cô, thực sự cần cô, anh không muốn cô quên anh, anh cần cô thương anh.

Anh luôn luôn không biết, luôn luôn không dám thừa nhận, cho tới bây giờ.

Đột nhiên, nước biển lại nhanh chóng thối lui, mọi thứ lại vụn vẹo trở về vị trí như cũ.

Nhưng thiếu niên vẫn còn ở đó, với gương mặt cô đơn, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn còn đầy nước mắt.

“Tôi rất xin lỗi.” Anh nói với thiếu niên trong gương, “Nhưng tôi muốn sống.”

Lời nói chưa dứt, thiếu niên trong gương trở nên mơ hồ, rồi lại khôi phục thành bộ dáng người đàn ông, và trên mặt người đàn ông, còn vương đầy lệ.

Yết hầu anh co rút nhanh, xem trong kính là chính mình, bỗng nhiên hiểu được, thiếu niên kia không phải là A Quang, luôn luôn không phải, đó chỉ là mặc cảm tội ác của anh.

Chưa xót, anh xoay người, đẩy cánh cửa kia ra, đi ra ngoài.

Ngoài phòng, mưa lại rơi.

Gió thì lạnh, trời thì tối đen, hốc mắt cô lại đỏ, một trái tim đau đớn như muốn vỡ tan.

Đứng ở dưới một tòa nhà, Tú Tú nhìn người đàn ông muốn cưới cô lấy chìa khóa xe, miễn cưỡng chịu đựng, đi đến chỗ đậu xe.

Mưa rồi, nên anh ta muốn cô đợi ở đây, anh sẽ đem xe chạy lại đây.

Nhưng cô không muốn chờ, cô không thể ở chỗ này, không dám ở trong này, cô sợ hãi mình sẽ lại mềm lòng quay trở lại trong phòng, khát vọng muốn xoay người thật sâu đậm làm cho cô sợ hãi.

Cho nên, cô đi xuống cầu thang, bước nhanh tới chỗ anh, đi vào trong mưa.

Vương Triều Dương thực sẵn sàng, mặc dù là giả tạo nhưng không sao, ít nhất anh ta để ý đến cô, ít nhất anh ta muốn cô, không giống người đàn ông trong phòng kia...

Biết rõ như thế, nhưng khi nghĩ lại bộ dáng cứng ngắc kia, nhớ tới sự thống khổ trong mắt anh, cô vẫn như cũ cảm thấy không thể hô hấp.

Anh đáng giận như thế, anh lừa gạt cô, đùa bỡn cô, rõ ràng lựa chọn Đồ Hoan, lại đến quấy rầy cô, anh ác liệt, ti bỉ như thế, cô không phải nên quên hẳn, cô hẳn phải nên đi về phía trước, đem anh bỏ lại phía sau.

Cô rõ ràng biết, rõ ràng hiểu được người đàn ông kia ác độc đến bao nhiêu, lý trí của cô biết rất rõ ràng, nhưng trái tim lại vẫn vì phải rời xa anh mà cảm thấy đau đớn, biết rõ như thế có bao nhiêu ngu xuẩn, cô vẫn là điên cuồng muốn xoay người trở lại trong phòng, nhào vào vòng ôm ấp của anh, bắt buộc anh lựa chọn cô.

Có trong nháy mắt, cô thậm chí nghĩ rằng, chỉ cần có thể ở cùng anh, muốn cô làm vợ hai cũng không sao, suy nghĩ này càng làm cho tim cô đau đớn hơn.

Không, mấy năm nay cô đã được chứng kiến quá nhiều, cha mẹ cô rõ ràng là bằng chứng sống thực sự máu chảy đẫm đũa, ngoại tình vĩnh viễn không có kết quả tốt, sẽ chỉ làm cho mọi người cùng tổn thương, làm cho sự tình càng ngày càng tệ, trở nên càng thêm đáng sợ.

Cô không dám dừng lại bước chân, cô sợ hãi người đàn ông kia sẽ làm cô làm ra những chuyện ngu xuẩn, sợ hãi cô sẽ đem chính mình biến thành trò cười của thiên hạ.

Vương Triều Dương tốt lắm, nhìn thế nào cũng tốt hơn so với anh, ít nhất anh ta đối với cô còn có điều cầu, ít nhất cô có được thứ mà anh ta muốn.

Gió lạnh cứ thế thổi đến, làm cho mưa tạt vào mặt, hòa cùng nước mắt.

Cô chạy nhanh đến phía sau Vương Triều Dương, anh ta đã mang xe chạy tới, ngay lúc cô muốn giơ tay há miệng kêu anh ta, thì một bàn tay to từ phía sau xuất hiện, che kín miệng của cô, tay kia vòng ôm lấy eo cô, đem cả người cô kéo vào trong bóng đêm.

Tú Tú phát hoảng, kinh hoàng thét chói tai, nhưng tiếng thét của cô chỉ ở trong miệng, truyền không ra tiếng.

“Đừng la, là anh.”

Người đàn ông kia tóm lấy cô kéo vào trong một lùm cây, ở bên tai cô phun ra những lời này.

Cô cứng người lại, không thể tin những gì mình nghe được, nhưng thật là anh, cô có thể ngửi được hương vị trên người anh, có thể cảm nhận được thân thể cường tráng của anh kề sát phía sau cô.

Trong lúc cô cứng đờ một giây kia, Vương Triều Dương lên xe, đóng cửa lại. Người đàn ông phía sau cũng tại lúc đó buông lỏng cánh tay che miệng cô.

“Anh làm cái gì vậy? Anh điên rồi sao?” Cô không thể tin được, ở trong mưa giã tựa khe măng, nhưng cánh tay ôm lấy cô như một gọng kìm, vô luận cô giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Giây tiếp theo, cô thấy anh lấy ra một cây súng, bắn vào thiết bị giám sát được treo trên tường, đối diện hoa viên.

Cô trừng lớn mắt, hít một ngụm khí lạnh, cương cứng người, trong lúc nhất thời không thể phản ứng.

Đó không có khả năng là súng, súng hẳn là sẽ rất lớn, nhưng anh dùng tay phải nắm nó, cánh tay dài ngay tại bên tai cô, vật kia ở ngay trong tay anh, gần trước mắt cô, mặc kệ cô thấy thế nào, bộ dáng nó tựa như súng, hơn nữa thiết bị giám sát bị bắn rớt xuống, cô có thể thấy nó rung một chút, màn ảnh thủy tinh rơi nhỏ xuống.

Anh lại đối với thiết bị giám sát thứ hai bắn phát súng thứ hai, vật kia nhẹ nhàng phát ra tiếng một cái, tất cả các thiết bị giám sát đều bị bắn hư, mấy đốm lửa xẹt ra rồi lại biến mất.

Được rồi, đó là súng, một khẩu súng giảm thanh.

Cô khiếp sợ không thể nhúc nhích, thẳng đến khi anh đột nhiên đem cô khiêng trên đầu vai, nhanh chóng hướng ngược lại rời đi.

“Anh làm cái gì?” Cô phục hồi tinh thần, kinh hoảng ở trên đầu vai anh ra sức giãy dụa. “A Lỗi, bỏ tôi xuống!”

25. Chương 25

Anh không hề rời lỏng tay, cũng không hề bỏ cô xuống, anh chỉ vác cô chạy vội vào trong hoa viên, hơn nữa một đường nổ súng phá hư các thiết bị giám sát có thể ghi hình ảnh.

Anh đang làm hỏng công việc của mình, nếu anh Võ biết nhất định sẽ tức đến lên máu, chị Lam lần này đại khái sẽ đuổi anh về quê nhất ở nhà, nhưng anh không có cách nào, anh không thể để cho cô ấy cùng tên kia.

“A Lỗi! Bỏ tôi xuống! Anh có nghe hay không? Bỏ tôi xuống! Khắp phòng đều là phóng viên, ngoài phòng còn có mấy tên chó săn, chúng ta sẽ bị phát hiện! Tôi không muốn lên bìa tin tức, anh có nghe không? Chuyện này quá hoang đường rồi!” Cô vuốt tấm lưng cường tráng của anh, dè dặt thanh âm xuống: “Anh rốt cuộc bị điên cái gì? Mau bỏ tôi xuống...”

Anh khiêng cô vòng qua phòng chính, dùng súng phá cổng cửa sau, ngay cả dây điện nối đèn cũng vậy, sau đó một cước đá văng đó, đem cô đi ra ngoài.

Tiếng cảnh báo chói tai đồng thời cũng vang lên.

Xem cái cửa bị anh đá hư kia, nằm rạp trên mặt đất, hơn nữa khoảng cách của cô cùng chiếc cửa lại càng lúc càng xa, Tú Tú cứng họng nhìn xem trợn mắt há mồm, hoàn toàn không thể tin được loại chuyện này sẽ phát sinh, nhưng anh cứ như vậy mang cô đem theo, trước sau đại khái không đến hai mươi giây.

Sau đó, anh chuyển qua góc đường, cô ngay cả góc phố cũng đều không nhìn thấy.

Gió vẫn còn đang thổi, trời thì mưa không ngừng, trên đường phố yên tĩnh dị thường, hiện tại đã nửa đêm mười hai giờ, không sai lắm, Đường Tú Tú mới lĩnh ngộ đến một việc...

Cô bị gã đàn ông này bắt cóc.

Tú Tú ở trên vai anh thở phì phò, trong óc một mảnh hỗn loạn, không thể tin được việc anh đã làm.

Anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Thế nhưng bắt cóc cô? Anh rốt cuộc là loại người nào? Anh vì sao có súng? Còn có tài bắn súng chuẩn như thần?

Anh khiêng cô, trong mưa gió rẽ trái rồi rẽ phải, sau đó bước chân chậm lại, từ chạy mau biến thành đi mau.

Cô không tiếp tục giãy dụa, cũng không lại tiếp tục quở trách anh, cô hẳn là nên kêu to cứu mạng, nhưng cô lại không hề làm bất cứ thứ gì.

Cô cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, không biết anh đang làm cái gì, đương nhiên anh bắt cóc cô, cô biết, nhưng là vì cái gì? Tiền sao? Hay là...

Bỗng dưng, anh chuyển vào một ngõ nhỏ, dừng bước chân, cô ngừng lại rồi cố thở, cô có thể nhận ra anh đang thở dốc, cảm giác được trên người anh bốc hơi nóng.

Chậm rãi, anh đem cô từ trên vai chuyển qua phía trước, chậm rãi đem cô thả xuống.

Cô thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh đứng trong mưa thở phì phò, cúi mắt, dùng cặp mắt màu xanh mê người kia nhìn cô.

Trong nháy mắt, không thể nhúc nhích.

Đôi mắt xinh đẹp kia của anh làm cho tâm cô cảm thấy có gì đó kinh hoàng, bộ dáng kia của anh nhìn như thể... thâm tình...

Trời ạ, đó mới không phải là thâm tình, anh là người điên, anh đùa bỡn cô, lại bắt cóc cô, nhưng đầu cô cũng bị rớt hư rồi, đầu óc cô mỗi lần gặp anh đều sẽ bị phá hư.

Nhưng mà, lúc anh nhìn cô như vậy, giống như anh thực khát vọng cô, giống như anh thực cần cô, cô thực sự không có cách nào để suy xét rõ ràng.

Đột nhiên, từ xa có thanh âm nào đó vọng đến, tiến vào trong óc.

Đó là còi xe cảnh sát.

Anh nhìn cô, đôi mắt màu xanh thật sâu.

Anh không tiếp tục cầm tay cô, không hề đưa tay che miệng cô.

Anh chỉ cúi đầu nắm chặt khẩu súng trong tay, đứng ở phía trước cô, chờ.

Không bao lâu, đèn xe cảnh sát màu hồng xanh gào thét đi qua, một chiếc lại một chiếc, hai chiếc đi qua.

Cô hẳn là nên lớn tiếng gọi, lao ra khỏi ngõ tối, hướng cảnh sát cầu cứu, nhưng cô không có cách nào động.

Bởi vì anh có súng, cô tự nói với chính mình nhưng cô biết không phải vì như vậy.

Anh cũng biết.

Chiếc xe cảnh sát thứ ba gào thét đi qua.

Sau đó, âm thanh còi xe cảnh sát dần dần đi xa.

Trong đôi mắt xanh của anh ẩn hiện cảm xúc sung sướng, cô ngửa đầu nhìn anh, đột nhiên rất tức giận, người đàn ông này biết cô sẽ không kêu, biết cô sẽ không cầu cứu, trong lòng anh biết rõ ràng.

Nước mắt, bỗng nhiên dâng lên.

Không chút suy nghĩ, cô giơ tay cho anh một cái tát.

Anh không hề tránh.

Cô giận dữ lại giơ tay đánh anh một tát nữa.

Anh không hề trốn.

Điều đó làm cho cô đã tức giận lại càng thêm tức giận, càng giận càng tức, cô gồng người, nắm tay đánh anh, nhấc chân công kích anh, đánh loạn xạ vào người anh.

Này vô sỉ ác ma, ti bỉ ma quỷ, tên khốn kiếp đáng giận!

Anh không hề né tránh quyền cước của cô, thậm chí không hề giơ lên khẩu súng kia, một lần cũng không có, anh ngoan ngoãn cho cô đánh.

Kết quả đến cuối cùng, ngược lại người đánh là cô tức giận đến bật khóc, dùng hết khí lực toàn thân, cô phần nộ đẩy anh ra, quay đầu bước đi.

Nhưng anh không cho, cô quay người lại, anh liền giơ tay đem cô kéo lại, cúi đầu hôn cô.

Chuyện này đúng là quá đáng, cô muốn đẩy anh ra, đá chết anh, nhưng cô rất nhớ anh, rất nhớ rất nhớ, mặc dù anh đối với cô làm nhiều chuyện ác liệt như vậy, mặc dù là anh thật đáng giận như vậy, nhưng lúc anh hôn môi cô, toàn thân cao thấp của cô, các tế bào đều như bị thiêu đốt.

Biết rõ làm vậy là không đúng, cô vẫn là không tự chủ được hé miệng, vươn tay, ôm hôn tên ma quỷ anh tuần trước mặt này.

Cô đúng là một người ngu ngốc, rất ngu ngốc! Đều là anh làm hại, đều là anh!

Anh nhận thấy nước mắt của cô, cảm giác được cô run run nghẹn ngào.

“Thực xin lỗi...!” Anh ôm chặt cô, hôn lên những giọt nước mắt nóng bỏng của cô, nói giọng khàn khàn, “Thực xin lỗi...”

Xin lỗi của anh, làm tim cô càng đau, khóc thảm hại hơn.

Cô gái trong lòng gắt gao nín chặt vạt áo của anh, khóc không thành tiếng, nhưng cô vẫn hôn anh, vòng đôi tay nhỏ bé vây quanh anh.

Anh là một tên khốn kiếp, nhưng cô vẫn ở lại trong lòng anh.

Mưa gió bỗng lớn hơn, đem hai người đều ướt đẫm, nhưng anh tuyệt không để ý, anh chỉ biết ôm chặt cô, sau khi cô khóc một trận thật lợi hại thì không khóc nữa, anh nắm tay cô, rời khỏi ngõ tối kia.

Cô chưa từng phản kháng thêm lần nào nữa, cô để cho anh nắm tay, thậm chí cũng không hỏi anh muốn dẫn cô đi đâu.

Đêm hôm đó, trời mưa thật sự rất lớn.

Anh ở trên đường gọi một chiếc taxi, mang theo cô trở lại khu nhà trọ cũ kỹ, lên lầu, đẩy cửa phòng trong đó đi vào.

Anh giúp cô tắm rửa, gội đầu, giúp cô lau khô thân thể, sấy khô tóc, lấy cho cô chiếc áo sơ mi của anh, sau đó để cô ngồi trên giường. Sau khi khóc một trận ở trên đường, cô luôn luôn an tĩnh, anh chỉ tùy tiện thay chiếc quần thể thao khác, sau đó rót cho cô ly nước ấm, cô không hề cự tuyệt, cô rất nhanh liền uống hết.

Cô gái ngồi trên giường anh, hai mắt vừa đỏ vừa sưng, cô mặc quần áo của anh, mái tóc dài rối tung, thoát nhìn tựa như một đứa trẻ.

Anh thay cô rót thêm một ly nước ấm, cô không hề nhìn anh, chỉ giơ tay nhận lấy, sau đó nhìn chằm chằm ly nước trắng đang bốc khói trắng trong tay.

Nhìn bộ dáng hai vai suy sụp của cô, anh không nhìn được, lại cùng cô nói xin lỗi.

“Thực xin lỗi.”

Cô cắn môi, thở sâu, sau đó nói.

“Tôi không thể... tôi không có biện pháp cùng ở với anh... Tôi không muốn...”

Tú Tú nhìn chằm chằm cốc nước, hạ giọng mở miệng: “Tôi không muốn chia sẻ cùng một người phụ nữ khác... Tôi xứng đáng được điều tốt hơn...”

Một giọt lệ, lại rơi vào trong chén nước, phù phù một tiếng, gợi lên vài vọng gợn sóng.

Anh thật sự là một tên khốn kiếp, anh biết. Cô quả thật xứng đáng với điều tốt hơn, anh cũng hiểu được.

Chỉ là anh thực sự không thể để cô đi, anh cần cô.

Cho nên, ngay cả như vậy, anh vẫn là nghiền nghẹn mở miệng.

“Đồ Hoan không phải vị hôn thê của anh.”

Thanh âm trầm thấp của anh, quanh quẩn trong phòng, sau vài giây, cô mới có phản ứng lại.

Tú Tú không thể tin ngẩng đầu, nhìn người đàn ông ở trước mặt cô.

Anh ngóng nhìn cô, mang vẻ mặt thật có lỗi, khàn khàn mở miệng: “Cô ấy cũng giống như anh, là nhân viên của công ty điều tra Hồng Nhân Ý Ngoại.”

Cô giống như búp bê pha lê, không nhúc nhích tròng mắt nhìn anh, ngay cả hô hấp cũng đã quên.

Anh lo lắng, ngồi quỳ xuống trước mặt cô, nâng tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

Bỗng dưng, cả người cô chấn động, sau đó co rúm lại.

“Không cần...”

Cự tuyệt của cô, làm cho anh cứng đờ, trái tim co rút xiết chặt lại.

Giây tiếp theo, một giọt nước mắt nóng hổi từ hốc mắt cô chảy xuống, môi cô phát run, thống khổ dõi theo anh, nhỏ giọng cầu xin: “Đừng gạt tôi... Cầu xin anh đừng gạt tôi nữa...”

Cô cứng rắn nuốt lời nói, vẻ mặt hoảng loạn, trong mắt thống khổ, giống như dùng kim châm vào tim anh từng mũi.

“Anh không gạt em.” Yết hầu anh co rút nhanh, mắt tiếng nói: “Đây là phòng của anh ở Hồng Nhân, phòng của Đồ Hoan ở vách bên cạnh, nhưng cô ấy hẳn là còn chưa có trở về. Nhưng phòng làm việc của bọn anh ngay ở dưới lầu, trên lầu này là ký túc xá bọn anh ở, anh không biết hôm nay còn ai ở công ty không, nếu em muốn, anh có thể gọi mọi người trong công ty đây, em có thể tự mình hỏi.”

Cô lấy mu bàn tay che môi, hai mắt đầm lệ lơ mờ nhìn anh.

Cô thật hy vọng anh nói là sự thật, thật hy vọng tất cả đều như lời anh nói, cô hẳn là nên đi ra ngoài hỏi rõ, xem những lời anh nói có phải thực không, nhưng mà...

Cô rất sợ, sợ anh lại lừa cô.

Nước mắt lại rơi xuống một chuỗi, làm ẩm ước ngực cô.

Anh có thể nhìn ra sự thống khổ cùng giãy dụa của cô, kìm lòng không đậu, anh nâng tay muốn an ủi cô, muốn đem cô ôm vào trong lòng, lại sợ nhận lấy sự cự tuyệt, cuối cùng chỉ có thể đưa tay nắm chặt thành quyền, đặt ở bên sườn chân cô, nhìn cô chằm chằm nhỏ giọng giải thích.

“Cho tới bây giờ anh không cùng bất luận kẻ nào đính hôn qua, Đồ Hoan quả thật là thanh mai trúc mã của anh, nhưng cô ấy với anh tình như anh em, cho tới bây giờ cô ấy cũng không coi anh là đàn ông, anh cũng rất khó xem cô ấy là phụ nữ, cô ấy nói anh là vị hôn phu của cô ấy, vì bọn anh đang làm việc, buổi diễn thời trang của mẹ em bị người ta phá hư, cho nên anh mới cùng Đồ Hoan đi tham gia tiệc rượu tối nay.”

Cô quả thật có nghe đến chuyện này, nhưng...

“Em cho rằng đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Tú Tú hoài nghi nhìn anh, bật thốt lên.

“Không phải vậy, cho nên mẹ em mới lén mời bọn anh điều tra.” Mạc Lỗi thở sâu, nhìn thẳng vào mắt cô, khô khốc nói: “Đến sáng hôm nay, anh vẫn bị cưỡng chế nghỉ ngơi, thẳng đến buổi chiều vì thiếu người mới gọi anh đi hỗ trợ, anh không biết Chu Lệ Hình là mẹ của em, anh không biết em sẽ ở nơi đó, bằng không anh sẽ không đáp ứng sắm vai nhân vật này.”

Cô thở hổn hển, rưng rưng lắc lắc đầu.

“Tin tưởng anh, anh biết anh rất khốn kiếp, mà anh chưa bao giờ nghĩ...” Anh đem nắm đấm cầm thật chặt, cổ họng co rút nhanh nhìn cô nói: “Anh sẽ không bao giờ cố ý làm tổn thương em như vậy...”

Trong mắt anh, xuất hiện khát vọng mạnh mẽ sự mềm mại ấm áp của cô.

Cô cắn môi, không thể thừa nhận, nhắm lại hai mắt đầm lệ, làm cho nước mắt chảy xuống thành dòng.

“Thực xin lỗi...” Anh không nhìn được nữa, nâng tay vỗ về mặt cô, lau đi nước mắt của cô: “Anh thật xin lỗi...”

Tay anh là nóng như vậy, ôn nhu như vậy, làm cô khó có thể ngăn cản.

“Vậy... vì sao?” Tú Tú ngược đôi mắt dầm lệ lên, nhìn kẻ quỳ gối phía trước, người đàn ông gần ngay trước mắt, khàn giọng hỏi: “Ngày đó... vì sao anh phải đi?”

Anh hơi cứng đờ, sự đau đớn khó diễn tả bằng lời bỗng nhiên hiện lên trong mắt anh.

Trong chớp mắt đó, cô cho rằng anh sẽ lại tiếp tục bảo trì trầm mặc, nhưng giây tiếp theo, anh hít một hơi, hé miệng.

“Bởi vì em.”

Cô ngẩng người, ngây dại, lại cảm giác anh ôn nhu vỗ về mặt cô, lau đi lệ của cô, chân thành tha thiết nói: “Em làm cho anh vui vẻ.”

Em làm cho anh vui vẻ.

Cô làm cho anh vui vẻ, cho nên anh mới đi? Đây là cái đạo lý gì?

Tú Tú không thể lý giải, há hốc mồm nhìn anh, cơ hồ cho rằng là anh đang nói đùa.

Nhưng người đàn ông trước mắt rất nghiêm túc, nghiêm túc và đau khổ đến như thế.

“Có ý gì?” Cô nghe thấy chính mình hỏi.

Anh ngóng nhìn cô, liếm đôi môi khô ráp, hầu kết không ngừng trượt lên xuống.

Cô biết chuyện này rất quan trọng, cô chưa từng nhìn thấy anh khẩn trương như vậy, anh bắt giác căng thẳng thân thể, cô nhìn thấy anh hé miệng, thử một lần, sau đó lại một lần, mới có biện pháp phát ra thanh âm.

“Anh... Có một người em trai...”

Âm thanh của anh thực khàn khàn, giọng rất nhỏ, như là bị cưỡng ép thốt ra, giống như anh phải dùng hết sức lực mới có thể thốt ra những lời đó.

Cô không tự chủ được, nín thở, nhìn anh.

Anh nhìn cô, hít một hơi thật sâu, mới vô cùng gian nan mở miệng tiếp tục nói: “Anh... gọi là Mạc Quang...”

Nhiều năm như vậy, anh rốt cục đã nói ra, cái tên đó.

“A Quang...” Khóe miệng anh có chút vặn vẹo, gần như cười khổ nhìn từng chữ lẫn lộn qua đầu lưỡi, “A Quang... anh là A Lỗi... anh là A Quang...”

Trong lồng ngực bỗng nhiên xót xa quay cuồng, làm cho nước mắt dâng lên.

Anh chưa xót giật giật khóe miệng, nhìn cô, nói với cô.

“A Quang cùng với anh, bọn anh là song sinh...”

Song sinh?

Tú Tú lặng người, thật khó tưởng tượng, người đàn ông anh tuần ma quỷ trước mắt này, lại có hai người.

Anh liếm môi, khó khăn lại nói: “Từ nhỏ bọn anh lúc nào cũng ở cạnh nhau. Bọn anh nhìn giống nhau như đúc, cho tới bây giờ cũng không cần dùng gương... Anh là gương của anh, anh là gương của anh... bọn anh thường nhắc nhở đối phương quần áo có mặc xong hay không, đầu tóc có rối không, trên mặt có dính bánh vụn không, sẽ lau giúp nhau. Bọn anh cùng nhau đùa dai, cùng nhau khóc, cùng nhau cười, cùng nhau đánh lộn, cùng nhau bị xử phạt...”

26. Chương 26

Như là nhớ tới những năm tháng anh em cùng nhau chơi đùa năm xưa, vẻ mặt anh trở nên phức tạp, có chút như muốn khóc, lại có chút như là đang cười.

“Bọn anh là hai ông trời con, không sợ trời không sợ đất chuyên gia quậy phá trong nhà, trong trường là hai tiểu bá vương... Bọn anh rất giống nhau, nhưng cũng có chút không giống, so với đi chơi, anh thích nằm ở nhà đọc sách hơn, còn cậu ấy thì ngược lại, không thích ở nhà, cậu ấy thích ra ngoài đá cầu, đi bơi lội... Tuổi càng lớn, bọn anh càng có nhiều điểm khác nhau rất rõ ràng... nhưng đó vốn không phải là vấn đề... bọn anh không thể luôn luôn giống nhau, bọn anh biết... khi lên quốc trung, bọn anh tự biết mình muốn làm gì, anh muốn cùng Hải Dương, A Chấn thì học về lập trình máy tính, cậu ấy tính ra Châu Âu đá cầu... nhưng mà...”

Nói tới đây, anh như là không thể thừa nhận nhắm lại mắt.

Cô thấy anh lại hít vào một hơi, lại hít một hơi thật sâu, như là trong lồng ngực không thể đè nén nỗi đau. Cô có thể thấy anh thu hồi tay trên mặt cô, nắm chặt thành nắm, có thể cảm nhận được nỗi đau đang lan tỏa trên người anh.

Đau như vậy.

Anh nhíu môi, hàm dưới buột chặt, khuôn mặt anh tuần thống khổ vằn vẹo.

Anh thoát nhìn khó chịu như vậy, không thể tự mình, Tú Tú vươn tay, vỗ về khuôn mặt cứng ngắc của anh.

Trong chớp mắt, anh ngừng lại hô hấp, có như vậy một giây, anh gần như như muốn lùi lại, cô có thể cảm nhận được sự giãy dụa đó, nhưng anh không có, anh chỉ tiếp tục hít một hơi dài, mới ngược đôi mắt gần đầy mặc cảm tội lỗi lên, nhìn cô khàn giọng:

“Cậu ấy đã chết.”

Giọng khàn khàn nói từng câu chữ, xuất ra khỏi cánh môi anh.

“Anh hại chết cậu ấy.”

Cậu ấy đã chết.

Tú Tú cứng người lại, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt.

Anh hại chết cậu ấy.

Anh nói, trong đôi mắt màu lam xinh đẹp tràn đầy đau xót.

Đơn giản năm chữ, đinh tai nhức óc vang vọng trong không gian yên tĩnh.

Trời ạ...

Cô không có cách nào tưởng tượng, cô biết đã có chuyện rất tệ xảy ra, nhưng không biết là như vậy.

Người em của anh đã chết, người em song sinh kia, người sống cùng anh, cùng khóc, cùng cười, cùng nhau lớn lên...

Đã chết.

Khó trách cho tới bây giờ cô không từng nghe anh đề cập qua, khó trách cứ nhắc tới người nhà, là anh lại có biểu cảm kỳ quái, khó trách anh rõ ràng nhớ người nhà mình như vậy lại không muốn trở về nhà.

Đột nhiên, cảm thấy rất khổ sở, thật là khó chịu, cô không có cách nào không vì anh mất đi cảm giác đau lòng, không thể không vì anh trải qua cảm giác khổ sở...

Kìm lòng không đậu, cô buông ly nước trong tay xuống, hướng anh vươn hai tay, đem anh ôm vào trong lòng.

Mặc Lỗi quỳ, ngồi trên hai chân mình, cảm giác cô đã khóa ngồi trên đùi anh, chỉ vì ôm anh, an ủi anh.

Bởi vì vòng ôm ấm áp của cô, hốc mắt anh ẩm ướt, không tự chủ được run run.

Phản ứng của anh làm cho trái tim của Tú Tú đau đớn, cô càng siết chặt vòng ôm.

Rốt cục, anh cũng khó khăn nâng lên hai tay của chính mình, vây quanh cô, giống như dây leo, ôm gắt gao.

“Đã... Đã xảy ra chuyện gì?” Cô nghe thấy chính mình mở miệng, cảm giác rất suy yếu.

Anh đem mặt chôn trong tóc mây của cô, khàn khàn nói: “Vào mùa hè năm bọn anh tốt nghiệp quốc trung, cậu ấy muốn anh đi du lịch cùng cậu ấy, chúc mừng tốt nghiệp. Anh cho rằng cậu ấy là muốn tới tháng tám mới đi, nên anh nói được. Nhưng về sau anh mới biết được, cậu ấy dự tính là ngày tốt nghiệp thì xuất phát luôn, anh không muốn, luận văn trong tay anh vẫn chưa viết xong, anh cần một tuần nữa. Chiều hôm đó, bọn anh tranh cãi ầm ĩ một trận, cậu ấy tức giận chạy ra ngoài...”

Cô có thể cảm nhận được, nước mắt nóng bỏng của anh, ầm ứót sau vai gáy cô, anh đem cô ôm thật chặt, mắt tiếng nói: “Anh biết cậu ấy sẽ đi ra bãi biển hờn dỗi, mỗi lần cậu ấy đều như vậy, anh cho rằng sau khi cậu ấy hết giận sẽ trở về, cho nên anh không đi tìm anh... Nhưng cậu ấy đã mãi mãi không trở về...”

Mẹ anh cảm thấy lo lắng, bởi vì sắp có bão, bà luôn luôn gọi điện tìm cậu ấy, muốn kêu cậu ấy trở về chuẩn bị tránh bão, nhưng cậu ấy không nhận điện thoại. Anh còn nghĩ là do cậu ấy còn cáu kỉnh, cậu ấy không tiếp điện thoại làm cho anh càng tức giận. Cho tới khi hoàng hôn, anh mới bắt đầu cảm thấy không đúng, ngày đó sóng rất lớn, đánh vào trên đê rất cao, anh cảm thấy bất an, lấy xe đạp chạy ra bến cảng...”

Cổ họng Mạc Lỗi nghẹn lại, dừng một chút, rồi nói: “Anh thấy xe đạp của cậu ấy để ở đó, nhưng đội viên tuần tra biển đã ở đó, còn có xe cứu thương, còn có mấy người toàn thân ướt đẫm ngồi ở đuôi xe, run run. Anh vừa hỏi mới biết được, A Quang cứu người câu cá rớt xuống biển, còn chính mình thì bị sóng cuốn đi mất, mất tích...”

Cho dù việc này đã xảy ra nhiều năm, anh vẫn nhớ rất rõ ràng cảm giác khi chính mình nghe được tin tức này, cái lại cảm giác máu trong người trong nháy mắt bị người khác rút cạn, cả người vô lực, mất cảm giác. Anh nhớ chính mình đã xông lên bờ đê, bị mọi người nửa đường giữ chặt, anh nhớ mình đã đánh ngã vài người lớn, nhớ anh bị người ta áp đảo trên mặt đất, nhớ ba chạy đến, chú Cảnh và cùng chú Hải Dương đều đến, nhớ khi mẹ xuống xe nghe được tin tức, trên mặt không có chút máu.

“Cậu ấy bơi giỏi lắm, so với anh còn giỏi hơn nhiều. Cậu ấy không thể cứ như vậy mà chết đuối, cậu ấy ở trên biển, anh biết. Anh muốn đi tìm cậu ấy, bọn anh có thuyền, nhưng nhân viên bến cảng không cho bọn anh rời bến... Bão sắp tới... Sóng rất to, gió quá lớn...”

Ba anh cùng các chú, bọn họ không để ý cảnh cáo, kiên trì muốn rời bến tìm cậu ấy, bọn họ thậm chí dùng hết các quan hệ, đưa tới một chiếc trực thăng cứu nạn, nhưng do trời tối, phạm vi tìm lại quá lớn... Tối hôm đó, mưa gió càng lúc càng lớn, bão đến, mẹ không cho bọn họ ra biển tìm, kiên trì muốn bọn họ trở về... Đó là cơn bão mãnh liệt cấp mười bảy, bà khóc cầu xin họ quay trở về...”

Tú Tú khóc không ngừng, cô không biết phải an ủi anh thế nào, chỉ có thể ôm chặt anh, nghe anh nói.

“Bọn họ đã trở lại...” Anh nắm chặt nắm đấm, hít vào lần nữa, lại vẫn là không thể khống chế nước mắt tràn ra hốc mắt, “Nhưng anh biết cậu ấy ở trên biển, anh có thể cảm nhận được cậu ấy còn sống...Anh biết cậu ấy còn sống... Ngay ở trên biển kia... nhưng biển quá lớn, gió quá lớn, sóng rất to... đêm hôm đó thật dài... giống như vĩnh viễn sẽ không có ngày mai...”

Nhớ tới đêm tối vô chừng mực hôm đó, anh run rẩy lại hít một hơi, thống khổ nói.

“Sau đó, khi trời sáng, bão tan rồi, bọn họ lại phái đội cứu nạn đi tìm, thuyền đánh cá cùng tuần hải đều ra tay hỗ trợ tìm người, nhưng hết thấy đều không còn kịp, sóng gió quá mạnh, biển quá lớn...”

“Đó không phải là lỗi của anh.” Cô ôm người đàn ông vì quá mức thống khổ mà run run, nói với anh.

“Anh biết.” Anh nức nở nói: “Mọi người đều nói như vậy.”

Nhưng cô hiểu được, anh không có cách nào cho là như vậy.

“Anh bảo anh đi chết.” Anh hấp khí, lệ nóng doanh tròng nói với cô, “Câu cuối cùng cậu ấy nói với anh, là bảo anh đi chết, cậu ấy đã hồng mấy tính của anh, cậu ấy giận điên rồi, cậu ấy nhìn anh hét lên : Cậu đi chết đi...”

Trời ạ.

Cô đau lòng khó nhin, lại ngừng lại hô hấp, khó trách anh không có cách nào để chuyện này đi qua.

“Cậu đi chết đi.” Anh thống khổ thở hào hển, khàn khàn thì thầm: “Đó là câu cuối cùng cậu ấy nói với anh.”

“Đó là do các anh cãi nhau...” Cô vỗ về cái lưng căng cứng của anh, đưa anh ôm chặt trong ngực, cảm giác trong lòng đau đốn, đau vì anh, đau vì người thiếu niên năm đó, “Trong lúc cãi nhau luôn nói những lời khó nghe...”

“Luận văn có thể chờ, máy tính hư có thể mua lại cái mới...” Anh rưng rưng phần nộ nói xong, sự hối hận ẩn sâu trong lòng suốt mười năm nay chạy ra khỏi miệng anh: “Anh hẳn là nên đi cùng cậu ấy, anh đã từng hứa với cậu ấy, anh nói được. Nếu anh cùng cậu ấy đi du lịch, cậu ấy sẽ không ra ngoài khi trời bão. Nếu anh nói đùa hoang với cậu ấy, cậu ấy sẽ nguyện ý chờ anh, đó là lỗi của anh, vốn chính là lỗi của anh. Nếu anh nguyện ý thừa nhận, bọn anh sẽ không cãi nhau, cậu ấy sẽ không ra ngoài khi trời bão, sẽ không bị sóng cuốn đi...”

Anh cứng người lại, sau khi nói xong, khuôn mặt đầy lệ.

Tú Tú đau lòng không thôi, hoàn toàn đã quên đi nỗi đau của chính mình, chỉ vì anh mà cảm thấy đau lòng khổ sở, nhiều năm như vậy, anh luôn luôn không thể quên, anh cứ tự trách mình, vì anh mà em anh phải chết.

“Về sau, anh bắt đầu thấy ác mộng, anh mơ thấy cậu ấy ở trên biển, mơ thấy anh ở trên biển. Anh không có biện pháp ở lại nhà, cho nên anh Võ cho anh ở lại, để anh chuyển trường đến đây, nhưng anh không thể quên được, anh vẫn là thấy cậu ấy ở trên biển, vẫn cảm giác được cậu ấy đang trôi nổi trên biển lớn...”

Cho nên anh mới mất ngủ, mới không ngủ được.

Cô rốt cục có thể hiểu, vì sao anh luôn tối tăm, luôn như vậy rầu rĩ không vui như vậy.

“Anh không ngủ được, anh dựa vào việc làm dờ đi sự chú ý, anh đem chính mình làm một mối đến chết, sau đó mới có thể ngủ, nhưng anh Võ bắt anh phải nghỉ ngơi, anh lại bắt đầu cơn ác mộng trên biển, thẳng đến khi anh gặp em.”

Anh ôm cô, thanh âm khàn khàn, thì thầm ở bên tai cô.

“Em làm cho anh ngủ được, làm cho anh không thấy ác mộng... Em làm cho anh cảm thấy... Thật vui vẻ, thật hạnh phúc...”

Tú Tú kinh ngạc không thôi, nghe thấy anh tự trách.

“Nhưng đây là do anh nợ cậu ấy.” Mạc Lỗi đem người phụ nữ trong lòng ôm chặt, ngửi hương vị ấm áp trên người cô, cảm nhận nhịp tim cô đang đập, khàn khàn tự trách: “Anh hại chết A Quang, anh không thể cảm thấy vui vẻ, không thể cảm thấy hạnh phúc... anh làm sao có thể?”

Cô cảm giác được giọng anh thâm trầm chứa đầy mặc cảm áy náy tội lỗi.

“Em đã làm cho anh quên cậu ấy, ở cùng với em, anh có thể quên đi cậu ấy, anh cảm thấy thực áy náy, anh lại bắt đầu thấy ác mộng, em càng làm cho anh hạnh phúc, ác mộng lại càng thường xuyên. Anh biết đó là nhắc nhở anh, nhưng anh không muốn đi, anh làm bộ như không biết, anh muốn sống cùng với em...”

Thông báo của anh, làm cho trong lòng cô chấn động, còn nghĩ rằng bản thân mình nghe lầm, nhưng anh còn nói một lần nữa.

“Anh muốn sống cùng với em...”

Âm thanh kia tràn ngập khát vọng, khát vọng như vậy, giống như cô.

Anh hít vào một hơi thật sâu, dùng giọng mũi run run nói: “Sau đó, em nói em yêu anh.”

Cô cắn môi, cảm nhận tầm mắt lại lần nữa mơ hồ lên, cảm nhận được anh đem hai tay buộc chặt, cảm nhận tim anh đập thật nhanh, va chạm tim cô.

“Anh rất muốn em yêu anh, nhưng anh không đáng, em tốt như vậy, tốt như vậy, em đáng giá được hạnh phúc, mà anh là người điên, anh biết. Từ nhỏ, anh cùng A Quang luôn ở cùng nhau, anh có thể trưởng thành, nhưng cậu ấy thì không. Anh phải nhớ cậu ấy, việc anh có thể làm là nhớ cậu ấy, anh thực sợ hãi, sợ hãi em làm cho anh quên đi cậu ấy, cho nên anh mới bỏ em đi. Anh cho rằng như vậy là tốt nhất cho em, tình trạng tinh thần của anh không ổn định, bất cứ lúc nào anh đều có khả năng phát điên, anh yếu kém hơn bất kì ai, anh không đáng...”

Lời nói khàn khàn, chua xót, làm cho Tú Tú không nhịn được bật khóc.

Cô gái anh đang ôm trong lòng khóc còn dữ dội hơn cả anh, trái tim anh siết chặt, áy náy nói: “Anh không đáng, không đáng để em yêu anh, anh biết anh hẳn là nên cách xa em một chút, để em quên anh, để em sống cuộc sống của em, anh nghĩ là anh có thể, nên anh bỏ đi, rời khỏi em, nhưng mà...”

Anh nuốt nước miếng, liếm đôi môi khô ráp, thừa nhận.

“Anh không làm được.”

Cô có thể nghe thấy, có thể cảm giác, sự thống khổ của anh, giấy dựa của anh, đều ở trong đó.

“Mấy ngày nay, anh nghĩ anh sẽ tiếp tục gặp ác mộng, nhưng anh không có, sau khi rời khỏi em, anh không ngủ được, lại không là vì thấy ác mộng, mà là vì em, anh nhớ đến em.”

Anh run rẩy lại hít một hơi, dùng cái mũi ma sát đầu vai cô, đem ấm áp của cô hít vào trong máu trong tâm can, làm cho hương vị của cô tràn ngập mỗi tế bào của anh.

“Rất nhớ... rất nhớ...”

Thông báo của anh, ấm áp của cô, làm cho những lời thương yêu vốn nghẹn trong yết hầu bật thốt ra, từ trong đáy lòng mà nói, dâng lên.

“Em cũng nhớ, rất nhớ rất nhớ... nhưng anh gom tất cả những thứ của anh mang đi, em nghĩ anh không cần em...”

Tú Tú khóc thừa nhận: “Em không dám để cho bản thân mình suy nghĩ, em sợ mình khi nhớ sẽ bật khóc, em sợ em không nhịn được đi tìm anh, em sợ em sẽ giống như một đứa ngu ngốc cầu xin anh... cầu xin anh ở cùng với em...”

Cổ họng anh co rút nhanh, trong lòng ngực tràn đầy thâm tình đối với cô.

“Thực xin lỗi, anh sai rồi, anh thật xin lỗi...”

Anh cùng cô xin lỗi, lại một lần nữa xin lỗi.

“Anh không hề mơ thấy cậu ấy, anh chỉ mơ thấy em, anh nghĩ đến việc em làm anh quên cậu ấy, nhưng em chỉ làm cho anh nghĩ tới khoảng thời gian tốt đẹp trước đây khi ở với gia đình, trước lúc đêm bão đó, trước lúc anh cùng A Quang tranh cãi ầm ĩ, cùng nhau hưởng thụ cuộc sống, em cùng cậu ấy đều là những người nhiệt tình yêu thương bản thân, đối với cuộc sống tràn ngập hy vọng, thích ăn giống cậu ấy, thậm chí em thích bênh vực kẻ yếu giống cậu ấy, em làm cho anh nhớ tới những lời cậu ấy từng nói, ước mơ của cậu ấy đã từng có, những chuyện này trước đây anh chưa từng dám nghĩ lại...”

Anh biết anh làm sai rồi, mà anh còn làm tổn thương em, anh biết anh là tên khốn kiếp, cho nên anh bắt buộc chính mình phải ở trong đây, không cho chính mình đi tìm em, sau đó đột nhiên xảy ra chuyện, anh nhìn thấy em.”

Anh lùi lại, nhìn đôi mắt ẩm ướt của cô, vỗ về khuôn mặt trắng noãn của cô, giọng nói khàn khàn đầy khát vọng: “Anh nhìn thấy em, anh còn nghĩ là ảo giác, nhưng em đứng ở chỗ này, xinh đẹp như thế, ngọt ngào như thế, anh không thể thờ, không có cách nào suy nghĩ, sau đó Đồ Hoan kéo anh đi về phía em, anh rất muốn tới gần em, anh đã quên đã làm gì với em, anh đã quên anh là tên tồi tệ nên...”

27. Chương 27

Cô nhìn thấy thâm tình trong mắt anh, nghe lời anh nói, không tự kìm hãm được run rẩy.

“Anh thật sự xin lỗi, là thật.” Anh yêu thương lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, “Anh hẳn là nên cách xa em một chút, anh không nên xuất hiện trong cuộc sống của em, nhưng khi em xoay người bỏ đi, anh mới biết được anh không thể mất em, anh nghĩ rằng anh có thể sống sót, nhưng không được, anh không sống được.”

“Mười năm nay, anh luôn luôn mơ thấy A Quang, anh nhìn thấy cậu ấy, anh cho rằng đó là cậu ấy, nhưng đó không phải là cậu ấy.” Anh ngóng nhìn cô, khàn khàn mở miệng: “Chính là anh, mười năm trước kia cũng chỉ là anh.”

Tú Tú che miệng, nhìn người đàn ông trước mặt cô, mặc cảm tội ác của anh quá sâu, giống như ẩn sâu trong lớp băng lạnh, nhiều năm rồi đem anh bó chặt, gần như sẽ đưa anh kéo xuống biển sâu.

“Đó thật sự không phải là lỗi của anh.” Lại một lần nữa, cô nói cho anh biết, cô biết anh có lẽ sẽ không nghe vào, nhưng cô vẫn nói, cho dù nói hơn một ngàn vạn lần, mới có thể làm cho anh tốt hơn một chút, cô nói rách mồm cũng nguyện ý.

“Nhiều năm trước anh luôn nghĩ, anh không cho anh quên.” Anh nhìn cô, cảm lạnh nói: “Anh không cho bản thân mình quên, anh không thể quên.”

“Anh sẽ không quên.” Cô rưng rưng nhìn anh, nâng mặt anh lên, đau lòng không thôi nói: “Anh ấy là anh em của anh, anh không có khả năng quên anh ấy. Anh không cần quên anh ấy, anh hiểu không? Không cần. A Lỗi, anh cùng A Quang giống nhau như vậy, các anh cùng nhau lớn lên, cái gì cũng làm cùng nhau, anh hiểu anh ấy, tựa như hiểu chính mình, đúng không?” Ngực anh co rút nhanh, gật đầu.

Tú Tú hít hít mũi, ôn nhu hỏi lại: “Anh nghĩ thử xem, nếu ngày đó, người chạy đi là anh, bị sóng cuốn đi là anh, anh có muốn anh ấy giống anh cứ tự trách chính mình không? Anh có muốn anh ấy sống cả đời không vui vẻ, khoái hoạt, không thể hạnh phúc không?”

Anh trầm mặc, đôi mắt lam hiện lên ánh nước.

“Anh sẽ không.” Cô ôn nhu thay anh đem lời nói ra miệng, sau đó nói: “Nếu anh không muốn, anh cảm thấy anh ấy có muốn anh sống như vậy không?”

Anh thất thần, anh chưa bao giờ từng nghĩ tới chuyện này.

Tú Tú nâng gương mặt cúi gằm của anh lên, vỗ về nước mắt ẩm ướt của anh, cười tự giấu, nói với anh: “Cha mẹ em anh nhìn thấy rồi, bọn họ luôn luôn đều là như vậy, không phải hiện tại mới biến thành như vậy, lúc em mười tuổi, được giao cho ông bà nội nuôi, khi ông qua đời, em rất khổ sở, nhưng bà nội nói với em, ông tuy rằng đã chết, nhưng chúng ta vẫn sẽ nhớ đến ông. Chỉ cần chúng ta nhớ, ông sẽ còn sống.”

Cô đưa tay đặt ở trước ngực anh, rưng rưng mỉm cười, nói với anh: “Ồ trong này.”

Ngay từ đầu anh không hiểu, nhưng nhìn biểu cảm ôn nhu của cô, làm cho anh đã lĩnh ngộ, cả người chấn động.

“Anh ấy sẽ vĩnh viễn sống ở trong lòng anh, cùng ở với anh.”

Vỗ về khuôn mặt ẩm ướt nước mắt của anh, vuốt ngực đang đập như điên của anh, Tú Tú nhỏ giọng nói: “Hồi nhỏ em không tin, nhưng đây là thật. Em luôn luôn nhớ ông nội, nhớ bà nội, hai người bọn họ dạy cho em cái gì là dũng khí, dạy cho em phân rõ phải trái như thế nào, em biết chỉ cần em sống một ngày, bọn họ sẽ ở cùng em một ngày. Anh cùng A Quang lớn lên cùng nhau, anh không có khả năng quên em của anh, anh chỉ cần tiếp tục sống sót, để cho anh ấy ở cùng anh, ở trong này cùng anh, cùng nhau sống sót.”

Những lời nói của cô, thật sâu làm anh động lòng.

Không tự chủ được, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nắm chặt.

“Cho dù có một ngày nào đó anh quên, cũng không sao, tuy rằng em không biết anh ấy, nhưng em biết anh, nếu anh ấy thực sự giống hệt như anh, anh ấy nhất định sẽ không để ý.”

Cô rưng rưng mỉm cười, nói: “Mặc dù anh không ngủ đủ giấc, anh vẫn cứu em khi em say rượu, khi em quên ăn cơm, là anh ở lại chiếu cố em, khi em giảm béo ăn uống không điều độ, cũng là anh vận động cùng em. Ngay cả anh muốn cùng em sống chung, anh vẫn là vì em mà bỏ đi...”

“Anh không thực sự làm được, anh không làm được.” Nhìn người phụ nữ đáng yêu lại ôn nhu trước mắt, anh thành thật thừa nhận: “Anh cho là anh có thể, nhưng anh không làm được, anh không có biện pháp nhìn em ở cùng tên kia, anh ghen tị anh có thể đứng ở cạnh em, có thể có được em, có ở cùng với em.”

Thì ra là anh ghen tị.

Thì ra là vậy... Vì để ý đến cô.

Cô thật khó tưởng tượng, thật khó hy vọng xa vời như vậy.

Nhưng chàng trai anh tuần này, vì cô mà ghen, vì cô mà điên cuồng, làm ra việc ngốc như vậy.

“Anh bắt cóc em.” Tú Tú nhẹ vỗ về đuôi mắt của anh, tuy rằng không nên, nhưng phần môi cô vẫn là không nhìn được khe khẽ, chỉ ra trọng điểm.

Con người của anh phóng đại, hàm dưới buộc chặt.

“Anh không thể để cho em đi cùng anh ta...” Anh ngóng nhìn cô, chậm rãi mở miệng: “Anh biết anh có vấn đề, anh cũng hiểu được anh có bao nhiêu tội tệ, anh đã làm sai rất nhiều việc, nhưng anh... Anh cần em ở bên cạnh anh.”

Tay trái của cô còn để trên ngực anh, có thể cảm nhận được tim của anh, đập có bao nhiêu nhanh.

“Anh cần em yêu anh...”

Một trái tim, một con người vì lời nói của anh mà rung động.

Thanh âm của anh trầm lắng như thế, lòng bàn tay anh đổ mồ hôi, cô biết anh có bao nhiêu khẩn trương, anh dè dặt cẩn trọng như thế, sầu lo như thế, như là sợ nói sai chữ nào, cô sẽ cự tuyệt anh.

Anh không hề nói ra miệng, nhưng cô biết lo lắng của anh, cô có thể rõ ràng thấy được trên mặt anh, trong mắt anh, từ tiếng tim đập kinh hoàng của anh, thấy được sự khẩn trương của anh, cùng sự khủng hoảng của anh.

Anh không cần lo lắng, mặc dù cho rằng anh đối với cô làm sai, đùa bỡn cô, cô vẫn không thể quyết tâm coi anh như không khí, người đàn ông này sớm vào lúc cô không kịp phòng bị đã ngụ lại trong lòng cô.

Nhẹ nhàng, thở dài.

“A Lỗi...” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, tới gần anh, gần anh thêm chút nữa, cô có thể cảm giác anh lại ngừng thở rồi, có thể đụng đến trái tim đang đập của anh, cô cơ hồ dán lên môi anh, đau lòng nhỏ giọng nói: “Anh nói anh không đáng, nhưng anh rất xứng đáng.”

Cô thấy anh thở dốc, thấy chính mình trong mắt anh.

“Em yêu anh.” Cô nâng mặt anh, hôn lên đôi môi khẽ run của anh, nghiêm túc nói với anh: “Mặc dù em không muốn, nhưng em không thể ngừng yêu anh.”

Anh không thể tin được nhìn cô, khó mà tin được cô thực sự nói như vậy, trong nháy mắt cảm giác ù tai, anh rất sợ chính mình nghe lầm, nhưng cô lại mở miệng.

“Em thật vui vì anh bắt cóc em.” Cô rưng rưng mỉm cười, bộc trực: “Em thật vui vì làm chuyện ngu xuẩn không chỉ có mình em.”

Anh hít vào, lại hít vào, lúc này lại không là vì đau đớn, mà là bởi vì kích động không ngừng cuộn cuộn trong lồng ngực, kích động không thể nén được, anh không thể hiểu nổi nhìn người phụ nữ trước mắt, nâng tay chạm nhẹ vào khuôn mặt cô.

Động tác của anh mềm nhẹ như vậy, như là sợ chỉ cần đụng vào là làm hỏng cô, như là sợ cô sẽ biến mất, một chút, một chút, lại một chút, sau đó anh mới dám đặt toàn bộ tay dán lên mặt cô.

Người con gái này, xinh đẹp như vậy, nhưng lại bí ẩn đến lạ thường.

Nhịn không được nữa, anh cúi đầu hôn lên môi cô, hôn lên nước mắt của cô, hôn lên nụ cười của cô.

Anh không thể khống chế đem cô ôm chặt trong ngực, cô cũng nhiệt tình hôn trả anh, ngọt ngào ảm nóng của cô cách chiếc quần thể thao cọ sát anh, giống như cô cũng khát vọng giống anh, cũng cần anh.

Anh rất nhớ cô, rất muốn cô, đã lâu như vậy, cảm giác giống như đã trải qua gần một thế kỷ, anh cần ở cùng cô, một lần nữa cảm giác cô. Anh không biết sự tình là thế nào phát sinh, đến khi nhận ra, quần của anh đã không thấy, anh cũng đã ở trong thân thể cô, cô gắt gao bao trụ anh, cảm giác kia tốt như vậy.

Cô đỏ bừng mặt, nắm chặt đầu vai anh, cái miệng nhỏ nhắn ướt át dán vào anh thở dốc.

“A Lỗi...”

Cô gọi khê tên anh, vẻ mặt như vậy kiểu mỹ diệu lệ.

“Anh yêu em.” Anh ôm cô gái nhỏ trong lòng, rốt cuộc không thể đè nén trong lồng ngực kia, anh dán lên môi cô, khó có thể tự mình nói giọng khàn khàn: “Tú Tú, anh yêu em.”

Cô hít một hơi dài, con người đen lầy long lanh ánh nước, hơi hơi trợn to, sau đó lộ ra những tia sáng lấp lánh

Cô thở hổn hển, chỉ là trong nháy mắt, cô nắm chặt lấy đầu vai anh, đạt tới cao trào, đưa anh siết càng chặt, từng trận sóng triều kia, làm cho anh cũng khó nhẫn nại, cảm giác đó thật sự rất tốt, anh không thể nhẫn, chỉ là lại hôn môi cô, cùng môi lưỡi cô giao triền, đem cô kéo càng gần, đem chính mình càng vùi sâu vào cô hợp nhất làm một, cảm giác cô vui sướng, cô ngọt ngào đòi lấy.

Tú Tú xấu hổ không tự chủ, chỉ có thể dựa vào đầu vai anh, nhưng anh vẫn thấy không đủ, nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ. Anh cần cảm nhận được cô nhiều hơn nữa, cần được phản ứng của cô nhiều hơn.

Cho nên, anh giơ tay cởi bỏ quần áo rộng rãi trên người cô, sau đó ôm cô lên giường, yêu cô.

Ngoài phòng, mưa vẫn còn rơi.

Trời cũng sẽ sáng, đêm càng lúc càng sâu.

Trước kia anh không thích đêm đen, không thích trời mưa, nhưng anh biết, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ sợ hãi đêm tối, sẽ không lại chán ghét hơi thở ảm ướt kia.

Bởi vì trong màn đêm đen đó có cô, bởi vì ngày mưa có cô ở cùng anh.

Cô gối lên gối đầu của anh, cùng anh cuộn mình vào nhau, đắp trong ổ chăn, đang ngủ.

Mạc Lỗi vỗ về mặt cô, môi của cô, vẫn là khó mà tin được.

Trước kia anh không dám nhắm mắt vì sợ sẽ thấy ác mộng, hiện tại anh không dám mở mắt vì sợ đây sẽ là mộng.

Cô là thật, không phải mộng.

Anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô, ngửi được hương vị thơm tho ngọt ngào của cô, anh không nên ả ỷ phá giấc ngủ của cô, cho nên anh nắm tay cô, gối lên trên gối đầu, nhìn cô.

Cô nhìn có vẻ gầy hơn một chút, mắt còn có chút thâm quầng, anh đoán cô đã nhiều ngày chưa ăn uống tốt, cũng không ngủ ngon.

Ngực hơi nhói đau, càng thêm áy náy.

Cô cần ăn một chút gì đó, chờ cô tỉnh, anh có thể xuống dưới lầu làm vài thứ cho cô ăn, anh thích nhìn cô ăn. Có lẽ nên nướng một cái bánh táo, anh nhớ hôm qua mới giúp Tiểu Phì chuyển một giỏ táo vào phòng bếp. Cô thích bánh táo, anh nhớ bộ dạng cô khi ăn nó.

Có lẽ anh hẳn là nên đi tìm Tiểu Phì mượn một bộ quần áo cho cô mặc, anh không thể để cô mặc quần áo của anh đi xuống lầu để ăn cái gì đó, nhưng anh thích cô mặc quần áo của anh, như vậy mọi người sẽ biết cô là của anh.

Tú Tú của anh.

Thật nhiều, thật nhiều suy nghĩ ở trong đầu xẹt qua, đều là về cô...

Trước kia anh không nghĩ tới anh có thể cùng ai có tương lai, anh không dám nghĩ, mà lúc này anh dám, cô làm cho anh có thể nghĩ, có thể thấy.

Trời dần dần sáng, Tú Tú vì chói nắng mà tỉnh lại, mở mắt liền thấy anh trước mặt, yên lặng ngóng nhìn cô, hai trái tim cô bỗng chốc đập thật nhanh.

Trong hoảng hốt, cô còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, nhưng anh nắm tay cô, nhẹ nhàng nắm, sau đó xiết chặt. Tim của cô, đập nhanh hơn.

“Hi.”

Anh nói, thanh âm gợi cảm lại khàn khàn, giống dải lụa mỏng phát qua lỗ tai cô.

“Hi...” Nhìn vào người đàn ông anh tuổi kia, cô thẹn thùng mở miệng, chỉ cảm thấy mặt nóng quá, liền ngay cả lỗ tai đều nóng lên.

Chậm rãi, anh giơ tay ra, từ trên cao nhìn xuống cô, khoe miệng anh nhếch lên, đem tay nhỏ bé của cô kéo đến bên môi, hôn môi, sau đó nói:

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng...” Tú Tú mặt đỏ tim đập, xấu hổ đến muốn rút tay về, lại luyến tiếc, cô thích anh nắm tay cô như vậy.

Nhìn người đàn ông kì lạ đang nằm giữa những ánh sáng chói chang, cô lộ ra nụ cười e lệ.

Nụ cười đó, ngọt như thế, làm anh cũng bị nhiễm, cười theo cô.

Nụ cười của anh, làm cô không nhận được lấy đầu ngón tay chạm nhẹ vào cánh môi mỏng của anh, vỗ về, vuốt ve, nụ cười của anh.

Cô rất thích nụ cười của anh, rất thích nhìn anh cười.

Nhưng anh tươi cười, dưới sự âu yếm của cô, đôi mắt lam của anh càng sâu hơn, sau đó anh hé miệng, đưa lưỡi khẽ liếm đầu ngón tay cô.

Cô hít sâu, miệng lưỡi của anh nóng quá, làm cho toàn thân của cô nóng lên.

Một giây tiếp theo, anh xoay người đem cô đặt ở dưới thân, làm tim cô đập cấp tốc như chạy điện.

Được rồi, anh không phải là mộng.

Tuyệt đối không phải.

Nửa giờ sau, cô toàn thân mềm nhũn cùng anh ngâm mình trong bồn tắm lớn của anh. Cô hoàn toàn không muốn rời khỏi anh, tay cô căn bản không thể chuyển khỏi thân thể anh, cô rất thích liếm hôn mồ hôi trên người anh, rất thích dán trên người anh, cảm giác tim anh đập, rất thích dùng loại ánh mắt nóng rực nhìn cô, rất thích anh ở trong thân thể cô, cùng cô làm tình. Làm tình.

Cô từng nghe người khác hình dung về hai từ này, trước kia khi nghe từ đó, chỉ cảm thấy xấu hổ, không phải thực sự hiểu biết ý nghĩa của nó, cho tới bây giờ.

Làm tình.

Từ này chuẩn xác như thế, cô không nghĩ ra có chữ nào khác có thể thay thế.

Cô thật thích cùng anh làm tình.

Anh không xài bao cao su, cô không để ý, cô thích như vậy, cô thương anh, cô hy vọng có thể cảm giác được tất cả anh, cảm giác cùng anh chặt chẽ chạm vào nhau như thế, cảm giác anh cần cô.

Cô muốn có được đứa nhỏ của anh.

Cô biết anh cũng muốn, anh không có khả năng lại quên nhiều lần như vậy.

Sau đó, anh cùng cô tắm rửa sạch sẽ, anh lại giúp cô sấy khô tóc lần nữa, cảm giác đó thật thoải mái, làm cho cô buồn ngủ.

Sau đó anh lấy cho cô một cái áo thun khác, cùng một cái quần đùi, lại lấy một sợi dây nịt cho cô.

Cô không hề nghĩ nhiều, lễ phục hôm qua của cô đã ướt đẫm, hiện tại đã giống như cái mai rau khô, bị ném trong giỏ quần áo trong phòng tắm của anh.

Anh mang theo cô cùng nhau rời khỏi phòng, đi xuống lầu tìm đồ ăn.

Khi ở cầu thang cô nghe thấy tiếng người nói chuyện, có chút khản trương, nhưng anh nắm chặt tay cô, nhìn cô mỉm cười.

Cho tới bây giờ cô vẫn không thể kháng cự trước nụ cười của anh, cho nên cô đi theo anh.

28. Chương 28

Mười giờ, phòng khách sinh hoạt chung không có ai, nhưng trong bếp có hai cô gái, anh nắm tay cô đi vào trong bếp, các cô đang xem xét tủ lạnh.

“Thịt gà không có, sườn còn 3kg, thịt bò cũng không có, pho mát còn một nửa...”

Cô gái mặc áo thun với váy dài, tóc dài được buộc gọn chui đầu vào trong tủ lạnh, nhất nhất đếm số lượng.

Một cô gái khác dùng cây chải tóc lên, tư thái tao nhã ngồi ở giữa bàn ăn, ghi lại những thứ cần phải bổ sung, một bên hỏi.

“Còn sữa?”

“Mấy bình cuối cùng để bọn nhỏ mang đi học rồi. A đúng, chị, bột ca cao cũng hết, Rain tới tháng, cô ấy lấy sữa socola uống chống đỡ.”

“Khó trách buổi sáng không thấy Rain xuống ăn sáng.” Cô gái kia cười cười, dùng tốc độ viết cực nhanh những gì cần bổ sung, sau đó cô thấy Mặc Lỗi, lộ ra mỉm cười, “A Lỗi, chào buổi sáng.”

“Chị Tiểu Hoa, chào buổi sáng.”

“A Lỗi?” Cô gái có mái tóc dài ngẩng ra một lúc, rút cục đem mặt cô từ trong tủ lạnh ra nhìn dò xét, kinh ngạc nhìn anh nói: “Sao anh lại ở đây? Anh không phải đi...”

Cô gái kia nói đến một nửa liền vì nhìn thấy cô mà thất thần, há hốc miệng mở mắt nhìn cô, nhưng cô gái này phản ứng cực nhanh, giây tiếp theo liền ngậm miệng lại, thu hồi biểu cảm kinh ngạc, nhanh chóng đóng cửa tủ lạnh, lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhanh chóng chạy đến, khấn thiết nắm tay cô nói: “Thật có lỗi, thật có lỗi, em không biết có khách. A Lỗi, anh cũng thật là, có khách sao không nói sớm, xin chào, xin chào, em là Đinh Khả Phi, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tú Tú bị nhiệt tình của cô làm phát hoảng. “Xin chào.”

“Chị ăn sáng chưa?” Khả Phi lôi kéo cô ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh bàn dài, dùng đôi mắt to sáng, lấp lánh, vạ phần khấn thiết nhìn cô hỏi: “Chị muốn ăn cái gì không? Hay uống cái gì? Sữa được không?”

“Khả Phi, sữa hết rồi.” Tĩnh Hà buồn cười nhắc nhở cô, “Em không phải mới nói sao?”

“VẬY ẺN ÍT CHÁO? SÁNG NAY EM NẤU CHÁO ẺN VỚI RAU DƯA, VẺN CÒN MỘT ÍT.”

“Ách...” Tú Tú có chút thụ sủng nhược kinh, bỗng chốc không biết phải phản ứng thế nào.

Tĩnh Hà cười nói: “Cái kia cũng không còn đâu, A Nam vừa nãy trước khi đi, đã bỏ hộp đem theo hết rồi, sáng nay Điềm Điềm rất vội, chưa kịp ẻN sáng, anh ấy giúp bà ẻN của anh ấy đem bữa sáng tình yêu đi rồi.”

“Sao?” Khả Phỉ ngậy ra một lúc, lập tức nhảy dựng lên nói: “Em đây làm một chút sandwich cho chị, chị chờ một chút nha, em đi làm ngay.”

“Tiểu Phỉ, em không phải cần ra ngoài mua đồ ăn bổ sung sao? Bữa sáng của Tú Tú anh sẽ làm.” Không biết từ khi nào đã đến kệ bếp ngăn cô lại, Mạc Lỗi hảo tâm nhắc nhở cô. “Hôm nay siêu thị không phải giảm giá đặc biệt sao? Sắp mười giờ rồi, em còn chần chừ sẽ muộn đó, anh A Chấn đang đợi em không phải sao?”

Anh nhắc tới chuyện này, làm cô bé Khả Phỉ kêu lên sợ hãi.

Quả nhiên giây tiếp theo, điện thoại nội bộ liên vang lên, cô vội vã vọt tới điện thoại tiếp điện thoại: “A Chấn, thực xin lỗi, em đến đây, lập tức xuống liền.”

Sau đó cô hướng Tú Tú đang ngồi trên bàn cơm, cười cười áy náy, sau đó xoay người, vụng trộm cùng người trong điện thoại nói thăm hai câu, rồi nghe gì đó liên kinh ngạc bật thốt lên: “Anh biết rồi? Vì sao anh không nói cho em biết?”

Tĩnh Hà nhin không được phì cười, che miệng cười khẽ.

“Được rồi được rồi, em lập tức đi xuống.” Cô gác điện thoại, vội vàng chạy trở về. Không đợi cô nói, Tĩnh Hà liền tự động đem những hàng hóa cần mua đã viết cho cô.

“Học tử, cảm ơn.” Khả Phỉ cười cùng cô nói lời cảm ơn, sau đó đặt mông ngồi xuống bên cạnh Đường Tú Tú, nắm tay cô, nói: “Tú Tú, sau khi em đi mua đồ về, A Lỗi sẽ làm bữa sáng cho chị ăn, anh ấy nấu ăn giỏi lắm, thực đó, chị nhất định phải tin tưởng em. Chị nhớ ăn chậm thôi biết không? Ăn chậm sẽ có lợi cho tiêu hóa, chị cứ ăn từ từ, em sẽ trở về ngay, sẽ rất nhanh, chị nhớ ăn từ từ nha.”

Nói một hồi, cô mới lưu luyến không nỡ bỏ đi, thật là lưu luyến không nỡ đứng dậy, sau đó chạy vội xuống lầu.

Cô vừa rời khỏi, trong phòng cũng an tĩnh hơn hẳn.

Tĩnh Hà thế này mới hướng cô gái kia vươn tay, tự giới thiệu: “Xin chào, chị là Giang Tĩnh Hà, là chị dâu của A Lỗi, em có thể giống A Lỗi, gọi chị là chị Tiểu Hoa.”

“Chị Tiểu Hoa.” Không biết vì sao, có chút thẹn thùng, Tú Tú nắm giữ tay cô ấy, nói: “Xin chào, em là Tú Tú, Đường Tú Tú. Chị cứ gọi em là Tú Tú.”

Nhìn cô gái đáng yêu kia, Tĩnh Hà thu tay, ôn nhu cười, nói: “Chị phải xuống lầu đi làm, em cứ ăn từ từ.”

“Cảm ơn.” Tú Tú mặt ửng đỏ, nhu thuận nói lời cảm ơn.

Tĩnh Hà vừa cười, xoay người rời khỏi phòng bếp, cũng đi xuống lầu.

Cô vừa đi, Tú Tú không nhin được liền nhìn A Lỗi hỏi: “Chị dâu của anh? Các anh là gia tộc xí nghiệp sao?”

“Không phải xí nghiệp, chỉ là công ty gia đình nhỏ thôi.” Anh làm một ly mật ong cho cô uống, thuận tay đưa chiếc bánh mì mới nướng nóng hổi. “Chủ của Hồng Nhân là anh Võ, anh ấy cưới chị lớn của anh, kêu gọi mấy anh em của anh cùng vào công ty này làm, nhưng trong công ty còn có những người khác nữa.”

“Nha.” Cô nâng ly mật ong, ăn bánh mì, thấy anh không ngồi xuống, còn đứng bên kệ bếp bận rộn, không nhin được nhìn thoáng qua anh.

“Anh đang làm cái gì? Thơm quá.”

Anh không biết khi nào đã gọt vài quả táo, hơn nữa còn cắt chúng thành hạt lựu bỏ vào nồi nấu, trong lúc cô nói, anh vừa khéo đang tắt lửa, vắt nước chanh bỏ vào, thêm chút phần nhục quế, thêm ít đường, cùng một chút này nọ.

“Bánh táo sao?” Hai mắt cô sáng rực hỏi.

“Ừ.” Miệng cô nhìn thật tham ăn, làm cho khóe miệng anh nhếch lên, “Giúp anh lấy ít bột trong tủ lạnh đi, Tiểu Phỉ hẳn là có để một ít dự phòng, ngăn dưới cùng, cái bọc màu trắng.”

Tú Tú nghe vậy lập tức tới mở tủ lạnh, rất nhanh tìm được túi bột kia, đưa cho anh.

“Tiểu Phì, là cô bé Khả Phỉ sao? Em thấy cô bé không phì a, anh sao lại gọi cô bé như vậy?”

Anh nở nụ cười, ở trên bàn rải chút bột mì, đem bột kia nhào nặn, nói: “Cô ấy hồi nhỏ tròn vo, cho nên anh Võ mới lấy đó làm ngoại hiệu gọi cô ấy, mọi người cũng kêu như vậy, tuy rằng cô ấy giờ có gầy một chút, nhưng bọn anh kêu quen rồi, cô ấy cũng không kháng nghị, nên cứ thế mà gọi.”

“Còn A Chấn là ai?” Cô giúp đỡ anh đem mật ong phết lên bánh.

“Đồ Chấn, anh ấy là anh thứ ba của anh.” Anh một bên đem mứt táo bỏ vào vỏ bánh, một bên nói với cô: “Anh ấy cưới Tiểu Phì. Chị Tiểu Hoa, chính là chị Tinh Hà, chị ấy gả cho anh cả của anh, Đồ Cần. Anh còn một anh hai nữa, gọi là Đồ Ứng, anh ấy cùng với vợ là chị Thủy Tinh hiện đang ở nước ngoài làm nhiệm vụ. Anh A Nam là bác sĩ của công ty, anh ấy cưới Điềm Điềm.”

“Chờ một chút, chờ một chút, anh nói chậm một chút, em sắp loạn rồi.” Cô kích động nói, rất sợ mình nhớ lầm người, “Anh A Nam là anh thứ mấy của anh?”

“Anh ấy không phải...” Anh mở miệng rồi dừng một chút, nở nụ cười, “Nhưng cũng có thể coi như là anh anh.”

Cô há hốc mồm nhìn anh, không nhận được hỏi: “Anh rốt cuộc có bao nhiêu anh chị em?”

“Có quan hệ huyết thống thì chỉ có mình A Quang.” Anh vừa nói vừa đem một cái vỏ bánh đã được nhồi mứt để lên khay trong lò nướng, đem nhiệt độ điều chỉnh, bình thản ung dung nói cho cô nghe: “Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, theo anh vừa nói là ba anh em nhà Đồ gia, bọn họ còn có hai em gái nữa, là Đồ Hoan cùng Đồ Ái. Ở Cảnh gia thì chị Lam lớn nhất, tới Sơ Tinh, sau đó là Niệm Đường, còn một em gái nhỏ nữa. Đúng rồi, thiếu chút đã quên, Đồ gia còn có một người nữa gọi là Kane, anh ấy cũng tính là anh tư đi. Trên cơ bản là như vậy, mấy người khác đều là trong công ty của anh cả.”

Tú Tú há hốc, trợn mắt há mồm nhìn anh đem toàn bộ bánh táo phết một tầng nước, bỏ vào trong lò đã được đốt nóng, sau đó đóng cửa lại.

Cô nghe anh nói qua mấy người trong nhà, không nghĩ tới lại nhiều như vậy, hơn nữa nghe ý anh nói, những người đó đều đại khái đã lập gia đình, khá trách anh lúc trước nói thích ở nhà ăn cơm.

Anh nhìn bộ dạng khiếp sợ của cô, không khỏi bật cười: “Không sao đâu, về sau nhìn thấy bọn họ, lâu dần em cũng tự nhiên sẽ biết ai là ai.”

Anh nói sau này.

“Nha.” Nghe lời anh nói, mặt Tú Tú lại hồng, cô cắn môi, lên tiếng, trong lòng lại tự dưng loạn phao, có chút vui vẻ.

Thấy anh bận vừa làm xong bánh táo, lại bắt đầu rửa dụng cụ phòng bếp, luyến tiếc anh từ buổi sáng dậy đến giờ còn chưa ăn gì, cô không nghĩ nhiều, không nhận được đem miếng bánh mì vừa ăn một ngụm đến đưa vào miệng anh.

Bình thường anh luôn dứt cô ăn, khó được cô có cơ hội.

Không giống cô, anh một chút cũng không hề kháng cự, há miệng liền ăn.

Cô lại dứt anh ăn một miếng nữa, lần này có phết mật ong, anh vẫn một ngụm ăn luôn.

“Ăn ngon không?” Cô tò mò hỏi.

“Ngon.” Anh nhìn cô, nói: “Em dứt thì cái gì cũng ngon.”

Những lời này, làm cho lỗ tai cô đều đỏ lên, lại vẫn làm cho cô không nhận được trong lòng nở đầy hoa, lại dứt anh tiếp, sau đó nói: “Anh có muốn uống nước không? Em lấy nước mật ong cho anh nhé?”

“Được.” Anh mỉm cười gật đầu.

Cô lòng tràn đầy ngọt ngào trở lại bàn cơm lấy ly nước mật ong cho anh, ai biết khi xoay người, liền thấy cửa mở lớn, trên bàn không biết khi nào đã có hai người đàn ông ngồi, hai người bọn họ tay chống mặt, bộ

dạng như đang nhìn xem, cười meo meo nhìn cô, bởi vì căn bản không có nghe thấy bước chân, Tú Tú bị hai người làm hoảng sợ, kêu lên một tiếng.

Nhưng hai người bọn họ không sợ hãi hay hoảng hốt, trong đó có một người còn đưa tay chào hỏi cô.

“Hi, Đường tiểu thư. Đừng sợ, anh là anh vợ của A Lỗi, Hàn Vô Kỳ.” Người đàn ông bên tay trái kia giơ tay cùng cô chào hỏi, chủ động mở miệng giới thiệu, sau đó anh chỉ vào người đàn ông bên cạnh mặt đầy râu nói: “Còn đây là Phương Lực Cương, nhân viên công ty anh.”

“Hi, cô là Tú Tú?” Tên lưu manh kia giơ tay lên, cùng cô chào hỏi.

“Ách, đúng.” Nghĩ đến hai người bọn họ không biết ở chỗ này từ lúc nào, có phải đã thấy những gì không, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Tú nháy mắt cháy đỏ ửng hồng, quả là muốn tìm cái động nào đó chui vào.

May mắn lúc này A Lỗi đã rửa xong, đi tới, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

“Anh Vô, anh Phương.” Mạc Lỗi thoát nhìn đã đoán ra hai người đàn ông này đã cả đêm không ngủ, liền chủ động rót cho họ hai ly nước.

Hàn Vô Kỳ đưa tay tiếp nhận, cười meo meo nói: “Tên nhóc này, tối hôm qua rất sung sướng đúng không?”

Anh hơi cứng đờ, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, Tú Tú lại càng xấu hổ, đỏ hồng từ đầu đến chân, không nhìn được vụng trộm lui về phía sau anh.

Hàn Vô Kỳ tiếp tục cười, hòa ái dễ gần nói: “Anh bảo cậu là đi thăm dò tin tức, kết quả cậu thật lợi hại, đem mọi người bận rộn cả lên, cậu có biết cậu làm cho anh có thêm bao nhiêu phiền toái không? Không biết? Không sao, Lực Cương, nói cho cậu ấy nghe.”

Phương Lực Cương vụn phần phối hợp lấy trong túi ra một tờ giấy bị vò thành viên, mở ra xem, giả vờ giả vịt lầm bầm thì thầm: “ Tám cái camera giám sát, một cái cửa sắt lớn, một cột điện, cửa sau toàn bộ đều là đồ mới, ba cái máy quay hình nhỏ ngoài tường, năm tên phóng viên hay chuyện, sáu vị cảnh sát đại nhân. Anh bắt đắc dĩ còn đánh bất tỉnh hai gã bảo an, bắt quá bởi vì bọn họ nghĩ là do người bên ngoài xâm nhập phá hư, cho nên chúng ta không cần bỏ ra tiền thuốc men. Nhưng Đồ Hoan nói cậu phải chịu tiền giặt bộ tây trang, bởi vì có một số tên tràn đầy quan tâm cùng chán ghét cứ bám theo bên ngoài, cô ấy đành phải nâng cốc làm đổ rượu lên người. Nha, đúng rồi...”

Phương Lực Cương nói tới đây, nhìn về phía tiểu đáng yêu đang cơ hồ lui hoàn toàn về phía sau lưng A Lỗi nói: “Còn có một nhà thiết kế vẫn kiên trì nói bạn gái anh mất tích.”

Tú Tú ngây ra một lúc, đột nhiên bừng tỉnh lại, mắng một tiếng: “Nha, thăm rồi! Em quên mất Vương Triều Dương! Thực xin lỗi, có thể cho em mượn điện thoại một chút được không?”

“Đương nhiên có thể.” Hàn Vô Kỳ mắt cũng không chớp, cười, từ bên cạnh trong gói to lấy ra cái túi dự tiệc của cô, đổ trước mặt cô nói: “Bất quá em tốt nhất nên dùng di động của mình mà gọi, nếu em gọi điện thoại từ nơi này, anh sợ đối phương sẽ cho rằng bọn anh là tội phạm bắt cóc.”

Anh nói xong, còn không quên cười cười nhìn vẻ mặt xấu hổ của cô đem cái túi lấy đi, rồi liếc nhìn tên nhóc đáng ghét nói: “Tuy rằng cũng không hề sai chút nào.”

Mạc Lỗi có chút quần bách, biết anh Vô đang cười nhạo anh.

Anh mang cô chạy, hoàn toàn quên đi cái túi của cô.

Anh đem cái túi đưa cho Tú Tú, nhắc nhở nói: “Nói em uống say, cho nên đến toilet ới, về sau gặp bạn liền thuận đường nhờ chở em về nhà.”

Tú Tú xấu hổ tiếp nhận di động, tới phòng khách gọi điện.

Cô còn chưa đi xa, Phương Lực Cương liền không nhìn được cười chế nhạo anh, “A Lỗi, cậu thực là, váy của cô ấy đâu? Bị cậu ăn rồi à?”

“Đêm qua trời mưa.” Anh mặt ửng đỏ, trấn định nói.

Phượng Lực Cường nghe xong, chỉ lộ ra hàm răng trắng, cười cạc cạc cạc, “Cậu nhóc nhà này trưởng thành rồi.”

Bộ dạng kia của anh làm cho Mạc Lỗi càng xấu hổ, lại chỉ có thể sờ sờ cái mũi nhận thức, anh biết đêm qua, bọn họ cả đêm đều vội vàng giúp anh thu dọn đồ đạc do anh bày ra.

“Được rồi, Lực Cường, đừng chọc cậu ấy nữa.” Hàn Võ Kỳ khó được lương tâm phát hiện, mở miệng ngăn lại Phượng Lực Cường, chỉ nhìn A Lỗi nói: “Cậu cũng đã đem người mang về đây, kia cũng không có gì hay để nói, việc vợ vẫn ngày hôm qua anh cũng không so đo với cậu, cậu đối với cô ấy có tính toán gì không?”

29. Chương 29

Người đàn ông này biết anh có ý định gì với cô, anh chưa từng mang cô gái nào trở về, anh đã đem cô về đến đây, nhưng anh ta muốn anh nói ra.

“Em muốn ở cùng với cô ấy.” Mạc Lỗi nhìn người đàn ông cùng anh lớn lên.

“Cha mẹ cô ấy rất khó trị.” Hàn Võ Kỳ cười cười, cảnh cáo anh.

“Em biết.”

Hàn Võ Kỳ thần sắc tự nhiên nói: “Cậu đã nói với Mạc Sâm cùng Như Nguyệt chưa?”

Anh thấy cổ họng căng thẳng, lại nói: “Em sẽ.”

Hàn Võ Kỳ nhìn mắt anh, vừa cười, lần này, anh ta cũng không tiếp tục bức bách anh nữa, chỉ vừa lòng gật đầu: “Tốt lắm.”

Phượng Lực Cường nghe xong, cũng hé miệng nở nụ cười, sau đó hỏi: “A Lỗi, về vụ của Triều Đại, cậu còn muốn tham gia không?”

Mạc Lỗi vẻ mặt lạnh lẽo, chắc như đinh đóng cột nói: “Đương nhiên.”

“Ok, anh cũng không nhiều lời nữa.” Hàn Võ Kỳ nhìn anh đi thẳng vào vấn đề, nói: “Vụ này ngay từ đầu là do anh chủ động đề nghị tiếp nhận.”

Anh Võ chủ động?

Anh ngẩn người, rồi đột nhiên chợt hiểu, khuôn mặt tuần tú lại ửng đỏ, xấu hổ hỏi lại: “Cho nên, đây không phải là ngoài ý muốn?”

“Không.” Hàn Võ Kỳ tựa lưng vào ghế ngồi, bắt chéo chân, hay tay ở bụng xoa xoa, nói: “Hai lần ngoài ý muốn trước là thật sự ngoài ý muốn, nhưng vụ đập gãy chân model là do chúng ta làm vì muốn cho Đồ Hoan thay vào vị trí đó, người mẫu kia thực sự không bị gãy chân, cô ta chỉ là đã nhận tiền của chúng ta, đem vị trí đó nhường ra. Nhưng trừ những chuyện đó ra, những thứ còn lại đều là ngoài ý muốn.”

Anh lại ngẩn người, có chút kinh ngạc, chỉ nghe anh Võ nói.

“Ngay từ đầu anh quả thật là vì cậu, mới đi điều tra công ty kia, nhưng nói thật, những chuyện trước đó, ngoài ý muốn là tự nhiên nhiều hơn, giống như là môn quy của công ty Triều Đại, luôn ít nhiều có vài vấn đề, chỉ là lớn hoặc nhỏ thôi. Ông ta muốn truyền tin này ra ngoài, quả thật là vì sao, nói thực ra anh vốn cho rằng đêm qua, người nọ sẽ nhận cơ hội gỡ gạc trò quỷ, phá hư buổi tiệc sinh nhật của Chu Lệ Linh, nhưng trừ việc cậu mang Đường Tú Tú ra ngoài, thì không có chuyện gì phát sinh.”

“Cho nên các anh còn chưa biết là ai đã tạo ra những chuyện ngoài ý muốn đó?” Tú Tú nói xong điện thoại, trở về liền nghe thấy anh Võ nói chuyện, không nhịn được mở miệng hỏi.

“Không biết.” Phượng Lực Cường quay đầu nhìn cô gái kia, cười nói: “Cho nên bọn anh mới cần A Lỗi tiếp tục làm vị hôn phu của Hoan Hoan.”

Lời này vừa nói ra, làm cho Tú Tú ngẩn người.

“Trước trận đối tượng, sẽ rất dễ khiến cho người khác chú ý.” Hàn Võ Kỳ nhìn cô cười nói: “Nhưng nếu em không muốn, anh cũng có thể có an bài khác, em thấy thế nào?”

Hả? Hỏi cô.

“Ách, em...” Mặt Tú Tú lại hồng, xấu hổ không biết nói như thế nào cho phải.

“Bọn anh biết em không thích A Lỗi cùng Hoan Hoan cùng nhau, là anh cũng cảm thấy nhìn chướng mắt.” Phượng Lực Cường dựa cả người vào lưng ghế, khóa gối trên ghế, đem đầu đặt ở trên lưng ghế nói với cô, cười gian: “Bạn trai cả ngày cùng xà mỹ nhân dính vào nhau, sao chịu nổi, đúng không?”

Bạn, bạn trai.

Tú Tú mặt đỏ tim đập, nhanh chóng liếc nhìn A Lỗi một cái, chỉ thấy anh ôn nhu nhìn cô, nói: “Anh không có cùng cô ấy dính với nhau cả ngày.”

“Không sai, hơn nữa em cũng không phải là xà mỹ nhân.”

Thanh âm này gần ở sau người, làm cho cô phát hoảng, vừa quay đầu lại liền thấy mỹ nhân kia dáng người cao ráo mặc một chiếc áo đáng yêu cùng cái quần đùi siêu ngắn thoáng đi qua bên người cô.

“Hi, Tú Tú.” Đồ Hoan cùng cô cười chào hỏi, thấy quần áo trên người Đường Tú Tú, cô héch mảy lên, chế nhạo: “Quần áo đẹp quá đi, hiệu tặng đá sao? Mua ở chỗ nào thế?”

“Tôi không biết là cái nào... nha, a, nha...” Cô một chút cũng không phản ứng được, khi nói xong mới lĩnh ngộ được ý của Đồ Hoan là gì, oanh một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nháy mắt càng đỏ, chỉ kém một chút sẽ bốc hơi nước.

“Trời ạ, mặt chị siêu hồng nha, khó trách A Lỗi lại thích chị đến thế.” Đồ Hoan giật mình nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, không nhịn được nở nụ cười.

“Tôi, tôi cái kia... Quần, quần... quần áo bị ướt...” Tú Tú đưa tay che mặt, quần bách cổ gắng giải thích.

“Cho nên mới... Mới mượn đồ của A Lỗi...”

Bộ dáng xấu hổ kia của cô, làm cho Mạc Lỗi không nhịn được tiến lên, kéo ra một cái ghế, để Tú Tú ngồi xuống, sau đó ngồi bên cạnh cô, trùng mắt với Đồ Hoan, nhắc lại: “Ngày hôm qua trời mưa.”

Đồ Hoan vỗ vỗ ngực, rút lui một bước: “Ai da, cậu như vậy thật hung dữ làm sao, quần áo Tú Tú bị ướt, cậu có thể mượn đồ của tớ, hoặc của Tiểu Phì, chị Tiểu Hoa, Diễm Diễm hay Rain mà.”

Nói xong, cô còn không quên khom người cùng tiểu nữ nhân đang giấu mặt sau lưng A Lỗi nói: “Tú Tú, em nói cho chị nghe, tặng đá thối này cho chị mặc quần áo của anh ta, hoàn toàn không có ý tốt gì đâu, tám phần là do chị quá đáng yêu, anh sợ chị bị những người khác thấy, sẽ bị cướp đi, cho nên mới cho chị mặc đồ xấu xí như vậy.”

Gì? Là như thế này sao?

Tú Tú nháy mắt mấy cái, còn có chút hoài nghi, giương mắt đã thấy người đàn ông kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, ngăn giữa cô với Đồ Hoan, tai phải nháy mắt đã phấp phồng, hơn nữa anh cũng không có há miệng kháng nghị hoặc giải thích, chỉ vươn tay, ở dưới bàn nắm tay cô.

Trong phút chốc, vừa thẹn vừa mừng, không tự kìm hãm được cũng nắm lấy tay anh.

Đồ Hoan tỉnh mắt nhìn thấy, cười đến càng ngọt ngào, “Ai da, thì ra chị cũng rất muốn bị cho ăn mặc xấu sao, nói sớm phải tốt không.”

Nghe vậy, Hàn Võ Kỳ cùng Phượng Lực Cường đều nở nụ cười.

Tú Tú thật là cảm thấy mặt muốn bốc hơi nước, toàn thân từ đầu đến chân đều nóng như thiêu đốt, cô thậm chí có thể thấy tay chính mình bị anh nắm giữ cũng đều là hồng, bất quá vẫn là luyến tiếc rút tay lại.

“Được rồi, được rồi, Tiểu Hoan, em cũng đừng chọc A Lỗi với Tú Tú nữa, trước nói chuyện chính sự đi.” Hàn Võ Kỳ cười nhắc nhở cô ấy.

“Ok, nói chuyện chính.” Đồ Hoan tự rót một ly nước, kéo ghế dựa ra, cũng ngồi xuống, “Em thấy sau khi trải qua đêm qua, A Lỗi tám phần là phá hư chuyện, còn không bằng để cho A Lỗi bỏ rơi em, cùng ở với Tú Tú, như vậy càng có thể xâm nhập sâu hơn.”

“Không được.” Mạc Lỗi vặn xoắn mi kháng nghị, “Tú Tú không liên quan đến chuyện này.”

“Sao lại không liên quan? Cô ấy là tiểu công chúa của Triều Đại đó.” Đồ Hoan nhướn mày nói: “Năm đó Chu Lệ Hình mở công ty, dùng tiền của Đường gia, sau khi Đường gia qua đời để lại toàn bộ tài sản cho Tú Tú, cô ấy mới là cổ đông lớn nhất ở Triều Đại, cho nên Vương Triều Dương mới muốn cưới cô ấy.”

Anh ngẩn người, quay đầu nhìn cô.

Tú Tú thấy biểu cảm kinh ngạc kia của anh, bỗng nhiên biết anh thực sự không biết chuyện này, anh hoàn toàn không biết thân thế gia cảnh của cô đáng giá bao nhiêu, anh quay đầu tìm cô không phải vì tiền, không phải vì tài.

Anh yêu cô.

Trong phút đó, đối với tình cảm tràn ngập của người đàn ông này, cô không nhận được nhìn anh mỉm cười.

“Em không phải.” Cô đỏ mặt, nhìn người đàn ông bên cạnh nói: “Em không phải là cổ đông lớn nhất ở Triều Đại, từ lúc em hai mươi tuổi, liền đem đại bộ phận cổ phiếu tặng ra ngoài, chỉ chừa một chút giữ lại mà thôi.”

“Em cho ra ngoài?” Phương Lực Cương tò mò hỏi: “Vì sao? Đó là một số tiền rất lớn không phải sao?”

Vì sao? Đáp án vấn đề này, làm cho cô có chút thẹn thùng, cô ngượng ngùng trả lời, nhưng người đàn ông bên cạnh nắm chặt tay cô cổ vũ.

Tú Tú nhìn ánh mắt ôn nhu của anh, trong lòng càng ấm.

Tú Tú, anh yêu em...

Khi anh nói những lời này, cô còn khó tin được, cho rằng anh chỉ là bởi vì nhất thời kích tình mà bật thốt lên, nhưng người đàn ông này thực sự yêu cô, không phải vì tiền của cô, không phải vì muốn dựa vào tài hoa của cô, chỉ là vì cô chính là cô.

Không thể đè nén ngọt ảm trong lòng, Tú Tú hít vào một hơi, mới nhìn hướng anh cùng người nhà và các bạn của anh, có chút xấu hổ trả lời: “Em không cần nhiều tiền như vậy, em cứ luôn cảm thấy trên đời này còn có nhiều người cần đến chúng hơn so với em, nhiều tiền quá, cũng không có ai yêu em, sẽ chỉ làm mọi người tính toán xem em đáng giá bao nhiêu, cho nên em đem tiền quyên góp ra ngoài.”

“Đó là cổ phiếu, không phải tiền mặt, chị đem cổ phiếu bán cho ai?” Đồ Hoan hỏi.

“Luật sư của mẹ chị, Tô Ngọc Linh.” Tú Tú ngoan ngoãn trả lời.

“Tô Ngọc Linh?” Phương Lực Cương ngẩn người, đi theo hỏi: “Chờ một chút, vị luật sư này anh có ấn tượng cô ấy, không phải là mẹ của Vương Triều Dương chứ?”

“Đúng vậy.” Tú Tú gật gật đầu.

“Tú Tú, ban đầu em chiếm bao nhiêu cổ phần ở Triều Đại, em có nhớ không?” Hàn Võ Kỳ hỏi.

“Đại khái khoảng 30%.”

“Trong tay em giờ còn bao nhiêu?” Hàn Võ Kỳ hỏi lại.

“Khoảng 5%.” Tú Tú nói.

Lời vừa nói ra, Phương Lực Cương cùng Hàn Võ Kỳ liếc nhìn nhau, hếch mày, trong lòng có chủ ý.

Tú Tú bất an nhìn hai người đàn ông kia, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Phượng Lực Cương nói với cô: “Căn cứ theo điều tra của bọn anh, mẹ em hiện nay có 30% cổ phần, ba em có 10%, cộng lại là 40%, bọn anh còn tưởng rằng em chiếm giữ 30% còn lại, nhưng theo như em nói, em đã bán hết 25% cổ phần trong tay, mà mấy tháng trước một kim chủ bên Mỹ đã lục tục mua lại 15% cổ phần lẻ, nếu thêm 5% em sở hữu, thì sẽ là 45%, vượt qua số cổ phần ba mẹ em đang sở hữu.”

“Cho nên?” Cô không hiểu.

Mạc Lỗi nghe tới đây cũng đã hiểu, anh ở Hồng Nhân cũng đã lâu, thấy nhiều loại chuyện như thế này, anh giải thích với cô, “Vương Triều Dương muốn cưới em, là vì anh cần số cổ phần còn lại trong tay em, những chuyện ngoài ý muốn này chỉ sợ là do anh cùng với mẹ anh gây ra.”

“Vì sao?” Tú Tú sửng sốt một chút.

“Vì kéo dài thời gian, làm cho giá cổ phiếu rơi chậm lại.” Hàn Võ Kỳ nói.

“Nhưng nếu cứ như vậy, cũng không phải sẽ làm cho số cổ phiếu trong tay bọn họ bị giảm giá trị sao?” Tú Tú càng ngày càng hoang mang.

“Giảm giá trị mới tốt, điều này sẽ làm cho kim chủ ở Mỹ cho dù muốn đánh trống rút lui, cũng sẽ không lập tức rút tay, mà là sẽ có chút thất vọng một chút.” Đồ Hoan nhìn cô, nói: “Thừa dịp này, Vương Triều Dương nếu có thể lấy đi 5% cổ phần trong tay chị, bọn họ liền có được 30% cổ phần.”

Trong lòng cô nhảy dựng, vội vã lại hỏi: “Nhưng nó vẫn không vượt qua số cổ phần cha mẹ chị sở hữu mà, không phải sao?”

“Đúng, nhưng cứ như vậy, bọn họ có thể cầm 30% này, lấy giá cao bán lại cho kim chủ nước Mỹ.” Phượng Lực Cương nhìn cô, nói: “Lão kim chủ người Mỹ trong tay có 15%, cộng lại là 45%, vậy thực sự có thể thay đổi Triều Đại.”

Tú Tú thất thần, thế này mới chợt hiểu, không thể tin được nói: “Nhưng... Dì Tô cũng quen với mẹ em gần mười năm, hai người là bạn tốt với nhau từ thời trung học...”

“Đây chỉ là giả thiết mà bọn em suy đoán thôi.” Đồ Hoan nói với cô: “Hết thấy đều cần phải điều tra.”

Tú Tú nhìn cô, biết câu nói này chỉ là an ủi cô mà thôi.

Cô có chút mờ mịt, sau đó mới lĩnh ngộ, nếu hết thấy đều là sự thật, chẳng khác nào là cô đem công ty bán đi.

“Ông trời, mẹ em mà biết chắc sẽ phát bệnh...”

Trong lúc nhất thời, cô có chút kinh hoảng, không biết nên như thế nào liền nhìn A Lỗi, nói: “Triều Đại là sinh mệnh của mẹ, lúc trước em bởi vì dì Tô nói tuyệt đối sẽ không bán, mới có thể đem cổ phiếu giao cho bà.”

Cô rất đơn thuần, mới có thể tin tưởng người ngoài đơn giản như vậy.

“Đó không phải là lỗi của em.” Mạc Lỗi nâng tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, “Huống hồ 5% cổ phần vẫn còn trong tay em, không sao đâu.”

Cô hy vọng thật là như thế, bằng không cô sợ mẹ vì như vậy sẽ bệnh mất, đại khái cả đời cũng không tha thứ cho cô.

“Cả cuộc đời của mẹ em, không chịu đựng được nhất chính là nghe người khác nói, muốn cô giao công ty cho người ngoài, thậm chí đem quyền kinh doanh nhượng lại, sẽ làm bà phát điên.”

“Yên tâm, bọn anh hiện tại đã biết ai là người đang tác quái, vậy là xong rồi.” Hàn Võ Kỳ nháy mắt, nói: “Hoan Hoan, chờ A Chấn đưa Tiểu Phi đi mua đồ ăn về, em cùng anh ấy tới nhà họ Vương nghe lén. Lực Cương, cậu cùng A Nam xử lý lão người Mỹ.”

Cho rằng mình đã bị loại ra bên ngoài, Mạc Lỗi đang muốn mở miệng, người đàn ông kia liền chủ động mở miệng.

“Đừng nóng vội, cậu cùng Tú Tú đi với anh gặp người ủy quyền.” Hàn Võ Kỳ nói.

“Đi cùng nhau?” Tú Tú yên lặng.

“Chu Lệ Hình là mẹ của em?” Hàn Võ Kỳ cười cười nói: “Em đương nhiên cùng bọn anh đi gặp bà.”

Nghĩ đến việc tới gặp mẫu thân nói thẳng ra việc mình đã làm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Tú trở nên trắng bệch, nhưng người đàn ông bên cạnh lại nắm chặt tay cô.

Cô ngẩng đầu, thấy anh nhìn cô, trầm giọng nói: “Không có việc gì.”

Tú Tú cố nở một nụ cười, nhưng anh nhìn ra được, tuy trên mặt cô cười, nhưng lại có bao nhiêu miễn cưỡng. Nhiều tiền như vậy, cũng không có ai yêu em.

Cô nói, nói như vậy.

Cô có tiền, rất nhiều tiền, nhưng cô đem tiền quyên tặng ra ngoài.

Mà anh rõ ràng, người đàn bà sinh ra cô, đã đối đãi với cô như thế nào, mẹ của cô không hề đánh cô, nhưng bà nhiều năm áp bách cô, nhục nhã cô, khắc họa không biết bao nhiêu vết thương ở trong lòng cô. Làm cho cô trở nên tự ti, làm cho cô cảm thấy xấu hổ về thân thể chính mình, làm cho cô không dám mặc quần áo xinh đẹp mà mình thiết kế.

“Anh sẽ ở cùng với em.” Anh nhìn cô, nhận lời: “Em không cần sợ hãi.”

Cam đoan của anh, làm cho tâm Tú Tú căng thẳng, cô không nghĩ cô biểu hiện rõ ràng như vậy.

Nói thật, cô thực sự không muốn đi đối mặt với mẹ mình, cô quả thật cảm thấy sợ hãi, nếu có thể, cô tình nguyện giống hồi nhỏ, khi nghe thấy ba mẹ cãi nhau, liền tìm một chỗ nào đó trốn đi, thẳng đến khi sự tình trôi qua.

30. Chương 30

Nhưng nói thế nào cũng không đúng, sự tình là vì cô đem cổ phiếu bán ra mà tạo thành, tuy rằng số cổ phiếu đó là do ông bà nội để lại cho cô, nhưng Triều Đại là tâm huyết cả đời của mẹ, cô quả thật khó có thể giải thích rõ ràng với mẹ.

Duy trì của anh, cho cô dũng khí.

Nhìn người đàn ông cô yêu sâu đậm trước mắt, Tú Tú thở sâu, nói: “Được, em đi.”

Đang lúc hai người thâm tình im lặng nhìn đối phương, thì lò nướng dính kêu một tiếng vang.

“Oa, thơm quá, Tiểu Phì đang nướng cái gì thế?” Miệng lách chách, Đồ Hoan sáng sớm ngủ được mùi thơm kia, sớm chờ ở nơi đó, chỉ đợi nó vang lên liền mở cửa, lấy bao tay cách nhiệt đem bánh táo lấy ra.

“Bánh táo sao?” Hàn Võ Kỳ lắc lư đến bên cạnh Đồ Hoan, nhanh chóng cầm cái muỗng, múc một ngụm thổi phờ phờ, sau đó nhét vào miệng, vừa ăn vừa kêu: “Nóng nóng nóng...”

“Anh Võ, nếu nóng thì anh ăn ít đi một chút.” Đồ Hoan cười đem bánh táo để trên bàn, chạy nhanh cầm cái muỗng khác đến.

Phượng Lực Cường đã sớm cầm cái muỗng chen chúc bên người anh Võ, cùng nhau công kích hương vị ngọt ngào kia, cứ nhiên dùng muỗng múc bánh táo, còn không quên nói: “Ai da, Tiểu Phì sao lại ích kỷ như vậy chứ, nướng cái bánh nhỏ như vậy, cho mình anh ăn còn không đủ nhét kẽ răng đâu.”

“Được ăn còn ra vẻ.” Hàn Võ Kỳ cười cười lại ăn một ngụm.

“Oa đúng là, hương vị này thật sự quá tuyệt.” Phượng Lực Cường cười gian trá, sau đó ăn tiếp một ngụm.

“Không sai không sai, ngon thật, đúng là được mẹ em chân truyền nha.” Đồ Hoan ăn rất vui vẻ, nói xong không quên ăn một ngụm.

Đó không phải Tiểu Phì nướng, anh biết ba người này căn bản đã biết rõ ràng.

Thấy bọn họ ba người thay nhau công kích cái bánh táo kia, Mạc Lỗi chỉ có thể nhàn nhạt mở miệng.

“Anh Lực Cương, Tiểu Phì nói Rain hình như không được khỏe, anh không muốn đi xem một chút sao?”

“Sao cậu không nói sớm một chút a?” Phượng Lực Cương vừa nghe thân thể bà xã đại nhân không khỏe, lập tức thu hồi tươi cười, vỗ vỗ mông chạy lấy người, bắt quá trước khi đi không quên lấy một miếng bánh táo lớn trong khay.

“Uy, Lực Cương, cậu có tham quá hay không?” Hàn Võ Kỳ mở miệng kháng nghị.

“Đây là em muốn hiểu kính bà xã của em, thứ này bình thường không có mà ăn.” Phượng Lực Cương vô sỉ nói xong, cười đào tẩu.

Hàn Võ Kỳ quay đầu lại ăn bánh táo còn trên khay, A Lỗi nói: “Anh Võ, hôm nay anh không phải đi tham gia ngày thành lập trường với ai đó sao?”

“Đáng chết, anh quên mất.” Hàn Võ Kỳ vừa nghe, nhảy dựng lên, nhanh chóng lấy điện thoại di động gọi, rồi chạy nhanh ra ngoài: “Tiểu Lam, em đến chưa? Thực xin lỗi, anh sẽ đến ngay, thật mà thật mà!”

Sau đó, Mạc Lỗi nhìn về phía Đồ Hoan.

Đồ Hoan bưng cái khay bánh táo kia, dùng cặp mắt đen lầy xinh đẹp nhìn anh, sau đó khi anh há miệng định nói, phi thường tận lực, dùng hết sức, đánh một cái hắt xì... đối với cái bánh táo kia.

Mạc Lỗi khởi động mi, ngậm miệng lại.

“Cái này gọi là, đạo cao một thước, ma cao một trượng, A Lỗi, cảm ơn nha.” Đồ Hoan đắc ý dào dạt nhe răng cười, thông suốt phóng khoáng bưng khay bánh táo kia chạy lấy người.

Anh đối với cô gái kia không có biện pháp, chỉ có thể quay đầu lại nhìn Tú Tú, nói: “Thật xin lỗi, anh nướng cái bánh khác cho em.”

Tú Tú nhìn anh xem xét, bỗng nhiên lĩnh ngộ ra, ba người kia căn bản là cố ý, mà anh lại vì cô mà nướng bánh táo.

Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy ngực vừa ngọt vừa ấm.

“Cảm ơn.” Cô hôn lên má anh, e lệ cùng anh nói cảm ơn.

Điều đó làm cho anh lộ ra tươi cười.

Anh lại tự tay vì cô nướng một cái bánh táo khác, nhưng như là trên mũi có gắn rada tìm bánh táo vậy, mọi người ở Hồng Nhân lục tục xuất hiện.

“A Lỗi, nghe nói cậu nướng bánh táo? Bánh đâu?”

“A Lỗi cậu xuống bếp à? Phần của anh đâu?”

“Sao lại nhỏ như vậy? A Lỗi cậu cũng quá hẹp hòi...”

“Có bánh táo? Ở đâu? Anh cũng muốn...”

“Cái gì? Tú Tú? Tên tiểu tử này sao lại gấp sắc quên bạn? Ăn một mình, một miếng là được rồi.”

“Tú Tú, chia cho anh một miếng được không? Một chút là được rồi...”

Tú Tú cười đến nước mắt đều chảy ra, theo trong đối thoại của bọn họ, cô mới phát hiện, người đàn ông này tay nghề tuy rất tốt, nhưng bình thường ở Hồng Nhân lại không chịu xuống bếp, cho nên mọi người mới thấy hiếm lạ như thế.

Kết quả cuối cùng, anh không thể không nướng một cái bánh táo thật lớn, sau đó kiên trì canh giữ bên cạnh lò nướng, không cho ai tới gần, cô mới rốt cuộc có một miếng bánh để ăn.

Đó là một căn biệt thự lớn màu trắng xinh đẹp, trong sân có vườn hoa hồng cùng đài phun nước, phía sau có bể bơi cùng sân tennis, bên trong còn thiết kế đầy đủ phòng tập thể hình, cùng ba mươi phòng ở.

Để Tú Tú về nhà thay đổi quần áo, cùng A Lỗi và Hàn Vô Kì phía sau, trở lại phòng khách, ngồi trên sofa ghế da chờ mẹ cô tới, cô không nhận được nhủ giọng nói với anh.

“Em tuy lớn lên ở trong nhà này, nhưng em chưa bao giờ cảm thấy nó là nhà.”

Anh có thể hiểu được, anh nhìn qua cách cô bố trí phòng của cô, nơi đó mới là nhà cô, địa phương kia tràn ngập phong cách đặc sắc của cô, ấm áp ngọt ngào, tuy có hơi hỗn độn, anh có thể thấy vài may trên đất, trên kệ bếp cũng có vài sợi chỉ, hoặc ở ghế dựa bên cạnh phát hiện một nửa cuộn len của cô.

Nhưng hỗn loạn này lại tràn ngập hơi thở cuộc sống, có loại xinh đẹp tùy ý phóng khoáng, không giống nơi này tuy rằng không nhiễm một hạt bụi, lại lạnh như băng, không có chút hơi người.

Đúng lúc này, Chu Lệ Hình mặc bộ quần áo tơ tằm đỏ thắm xuất hiện, như nữ vương cao cao.

Nhìn thấy cô cùng hai người đàn ông kia, đôi mi thanh tú của Chu Lệ Hình khẽ vặn xoắn: “Con ở trong này làm cái gì? Con sao lại ở cùng những người này?”

Mẹ nhìn bọn anh bằng nửa ánh mắt, giống như đang nhìn những con gián, lộ ra sự khinh thường không giấu giếm.

Trong một giây kia, Tú Tú cảm thấy quá mất mặt.

Chu Lệ Hình đi lên phía trước, từ lò sưởi được trang trí trên vách tường lấy ra một hộp thuốc lá, châm một điếu, rồi nhìn đến chủ công ty điều tra việc ngoài ý muốn kia, nhướn mày: “Tôi mời cậu điều tra chuyện ngoài ý muốn, không phải kêu cậu điều tra con gái của tôi, hay là cậu muốn nói, người đứng đằng sau phá hư chính là nó?”

Nói xong, bà cười nhạo một tiếng, nói: “Nếu vậy, tôi cự tuyệt thanh toán, Tú Tú không có can đảm đó, nó sức lực thế nào, tôi còn không biết sao?”

Lời nói trào phúng này, làm trong lòng Tú Tú co rụt lại, nhưng anh lại cầm tay cô, nắm chặt.

“Chu đồng sự, Đường tiểu thư đương nhiên không phải người phá rối thật sự, bắt quá cô ấy lại cùng chuyện này quả thật có liên quan.” Hàn Vô Kì mỉm cười mở miệng: “Cho nên tôi mới mời cô ấy cùng tới đây, cô ấy có việc muốn nói với bà.”

“Chuyện gì?” Chu Lệ Hình hút điếu thuốc, đem đôi mắt đẹp chuyển sang con gái.

Nhìn mẹ phong tư yếu điệu đứng trước lò sưởi, phun ra làn khói trắng, Tú Tú cố lấy dũng khí, từ trên sofa đứng lên, nói: “Con đem cổ phiếu bán rồi.”

Chu Lệ Hình thất thần, khiếp sợ nhìn cô, “Con nói cái gì? Con làm cái gì?”

“Năm con hai mươi tuổi, con đem cổ phiếu bán rồi, bán cho dì Tô.” Tú Tú nói với bà, “Hơn nữa, con cũng đem tiền đi quyên góp rồi.”

Sau đó, cô nhanh chóng đem sự tình giải thích một lần,

Chu Lệ Hình sắc mặt trắng xanh, không thể tin tưởng mắt cô, giây tiếp theo, bà ôm ngực đau đớn, sau đó lùi một bước.

Tú Tú phát hoảng, bước lên phía trước đỡ lấy mẹ.

“Mẹ, mẹ có khỏe không?”

“Mẹ còn khỏe được sao?” Chu Lệ Hình mặt trắng tức giận, hấp khí, ngấn đầu nhìn cô, không thể hiểu nổi run giọng nói: “Mẹ còn khỏe được sao? Con bán công ty của mẹ, mẹ làm sao có thể khỏe được? Làm sao còn có thể khỏe được? Mẹ biết con không thông minh, nhưng sao con lại có thể ngu ngốc như vậy?”

Bà càng nói càng giận, khuôn mặt xinh đẹp giờ trở nên hung dữ như ác quỷ, bà không hề báo động trước nâng lên tay đang còn cầm điếu thuốc, giơ lên hướng mặt con gái đang gần trong gang tấc kia mà đánh.

“Con nhỏ ngu xuẩn này...”

Không nghĩ tới mẹ thực sẽ động thủ, Tú Tú không kịp tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn đốm lửa nhỏ kia càng ngày càng tiến gần mắt cô, ngay lúc chỉ mảnh treo chuông kia, bỗng có một bàn tay to từ sau đuổi đến, bắt được tay bà.

Tàn thuốc kia trong tay người vẫn tỏa sáng.

Cô có thể cảm giác nhận rõ ràng hơi nóng của tàn thuốc kia, ngửi được hương vị của nó, nó ngay tại trước mắt cô lóe ra, tản ra khí nóng, chỉ kém một chút, nó sẽ nóng đến mắt cô, sẽ đâm vào mắt của cô.

Bởi vì hoảng sợ, trong lòng cô không tự chủ được kinh hoàng. Tú Tú không thể tin được nhìn mẹ, nhìn bàn tay to đang bảo vệ cô.

Cô nhận ra được đó là tay của A Lỗi.

Cô rất rõ ràng, nếu không phải anh, trên mặt cô chắc chắn sẽ có vết sẹo.

Sau đó, cô nghe được anh lãnh khốc chất vấn.

“Bà điên rồi sao?”

“Tôi điên sao?” Chu Lị Hình phần nộ nói: “Nó mới là người điên kia kìa! Đó là công ty của tôi đó!”

Mạc Lỗi khước mắt vì trùu, anh lạnh mặt đem điếu thuốc trên tay bà lấy ra, dúi trên mặt đất dập tắt.

“Cậu làm cái gì? Buông tôi ra!” Chu Lị Hình giận trừng mắt anh, gào thét: “Tôi dạy dỗ con gái tôi, liên quan cái rắm gì tới cậu, cậu là ai, còn không mau cút ngay cho tôi!”

Anh nheo mắt lại, thái dương nổi gân xanh, lần đầu tiên muốn đánh phụ nữ.

Chưa từng thấy anh tức giận như vậy, Tú Tú có chút kinh hãi, chạy nhanh xoay người trấn an anh.

“A Lỗi, không cần.” Cô nhẹ nhàng đặt tay lên ngực anh xoa, ngửa đầu nhìn anh, nói: “Em không sao, thực mà.”

Thấy bộ dáng con gái trấn an người đàn ông kia, Chu Lị Hình nháy mắt hít một ngụm khí lạnh, không thể tin đứng lên mắng.

“Shit! Tú Tú, Đừng nói với mẹ là con cùng tên quỷ nghèo kiết xác này ở cùng nhau? Mẹ con bị mù hay là do thiếu đàn ông vậy? Thế nhưng coi trọng loại hạ cấp không có lễ phép như nó! Con là coi trọng khuôn mặt hay thân thể của nó? Con muốn chọn đàn ông để chơi đùa, cũng phải tìm người nào coi được một chút, giống loại này y như tên trai bao...”

Nghe những lời nói châm chọc cay độc của mẹ, từng câu từng chữ tiến vào óc, làm hoảng sợ của cô, phần nộ cùng xấu hổ một lần nữa đẩy lên cực hạn, cô có thể chịu đựng bà phê bình đối với chính mình, nhưng cô thực sự không có biện pháp nghe mẹ nói anh như vậy.

Đây thực sự vượt quá sức chịu đựng!

“Trai bao thì như thế nào?” Cô quay đầu lại, giận dữ trừng mắt nhìn mẹ mình, nổi trận lôi đình thốt ra: “Anh ấy tay làm hàm nhai có chỗ nào không tốt? Như thế nào mới là được một chút? Giống như cái người trên lầu kia a đua nịnh hót, vừa lấy tiền của mẹ sau đó xoay qua đem tiền đi chơi gái trẻ hơn mẹ sao? Hay là vẫn giống như những người mẫu trong show diễn của mẹ, tình nguyện trèo lên giường của mẹ làm trâu làm ngựa? Hoặc là loại đàn ông nghĩ đến lúc mẹ không rảnh, có thể lấy con ra làm thay thế?”

“Mày nói bậy bạ gì đó? Tao...” Chu Lị Hình sắc mặt trắng xanh, mới há miệng nói không được hai câu, đã bị con gái giận dữ quát bảo ngưng lại.

“Mẹ im đi!”

Tú Tú tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, phần nộ nói: “Mẹ nghĩ rằng vì sao con lại muốn chuyển ra ở riêng? Mẹ có biết từ nhỏ đến lớn, có bao nhiêu lần khi con đang ngủ, có đàn ông sẽ mò lên giường của con? Mỗi lần mẹ mở party, nhất định sẽ có đàn ông tới tìm con, hại con cả ngày đều lo lắng đề phòng, đem mình khóa trái cửa nhốt trong phòng! Bọn họ tới tìm con, bởi vì bọn họ cảm thấy có mẹ như vậy thì con gái cũng như vậy, cũng cho là con nhất định cũng giống mẹ, khát thèm đàn ông như vậy, mặc dù con nói không muốn

cũng không ngăn cản được bọn họ, mà mỗi lần như vậy con chạy đi tìm mẹ, mẹ cũng xem như không, bởi vì nhất định sẽ có một người đàn ông khác ở trên giường của mẹ! Cho nên làm ơn đừng nói với con, con phải nên chọn người đàn ông như thế nào!”

Chu Lị Hinh trừng mắt nhìn con gái, thẹn quá hóa giận bật thốt lên nói: “Mày nói vậy bạ, bọn họ mới sẽ không đi tìm mày, loại người ăn uống không biết tự mình tiết chế như mày, béo thành cái dạng...”

“Làm ơn đi, mẹ chẳng lẽ không biết, có chút thịt ôm mới thích sao?” Tú Tú nắm chặt nắm đấm, trấn định lạnh giọng nói: “Nếu con là đàn ông, con tình nguyện ôm một người phụ nữ ảm áp, cũng không nguyện ôm bộ xương lạnh như băng!”

Chu Lị Hinh hít sâu một hơi, lại xoa xoa ở ngực.

Nhưng sau đó, cô vẫn không mềm lòng, Tú Tú lòng đầy căm phẫn nói: “Con nói cho mẹ biết, A Lỗi so với mấy người kia, ở trước mặt lấy lòng mẹ, sau lưng lại cười nhạo mẹ tốt hơn nhiều, anh ấy so với bọn họ hơn cả trăm ngàn lần. Nha, sự thật trước mắt, trong lòng mẹ rõ ràng hiểu rõ, bề ngoài của anh ấy so với mấy tên sùng vật của mẹ đẹp trai hơn gấp vạn lần, anh ấy đẹp trai đến chết đi được, mặc dù là anh ấy có chút cận bã, vẫn tốt hơn so với toàn thể bọn kia cộng lại! Nếu anh ấy muốn làm người mẫu, tất cả bọn người đó đều tránh qua hết một bên đi!”

Chưa từng thấy con gái dám cãi lại bà như vậy, Chu Lị Hinh cứng họng, khiếp sợ đã quên nên cãi lại như thế nào.

“Cổ phiếu là của con, ông bà nội để lại cho con, con muốn xử lý thế nào thì xử lý thế này, con thật sự xin lỗi vì hành vi mua bán của con mà quấy nhiễu đến mẹ, cho nên hôm nay con mới đem 5% cổ phần còn lại đến đây!”

Tú Tú từ ba lô bên sườn rút ra một văn kiện, tức giận đưa cho bà: “Tất cả đều ở trong này, mẹ muốn làm như thế nào thì tùy mẹ!”

Chu Lị Hinh vừa nghe, lập tức giơ tay bắt lấy văn kiện kia.

Tú Tú thu tay, xoay người nắm tay A Lỗi, nói: “Chúng ta đi!”

Mắt thấy con gái lôi kéo người đàn ông kia bước nhanh ra cửa lớn, Chu Lị Hinh còn có chút thất thần, đợi đến khi con gái đi khỏi, bà mới phát hiện còn chủ công ty điều tra chuyện ngoài ý muốn kia đang còn ngồi trên sofa.

“Cậu còn ở đây làm cái gì?” Bà tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông đang bắt chéo chân ngồi trước bàn thủy tinh xinh đẹp của bà, chất vấn.

“Đương nhiên là có chuyện, tôi còn có chuyện muốn báo cáo cùng Chu đồng sự mà.” Anh cười meo meo nhìn bà, quơ quơ di động trong tay, nói: “Nhân viên của tôi vừa mới có được chứng cứ mới, có thể chứng minh ai là kẻ đứng đằng sau phá rối, chẳng lẽ bà không muốn biết rốt cuộc ai là kẻ gây phiền toái cho bà sao?”

31. Chương 31

“Không phải cậu nói với Tú Tú, là Tô Ngọc Linh sao?” Bà trách móc.

“Đúng là tôi có nói như thế, nhưng bà cũng biết đó, có lẽ chúng ta nghi nhầm bà ấy, người đứng đằng sau thao tác mọi chuyện, cũng có thể là lão người Mỹ, hoặc là những người khác.” Anh nhắc nhở bà. “Bà cũng không muốn lãng phí khí lực đi đối phó sai người chứ?”

Bà ngăn người, bà quả thật không muốn.

“Thế nào? Bà muốn nghe không?” Anh nhướn mày hỏi.

Chu Lị Hinh trừng mắt: “Vô nghĩa.”

Hàn Vô Kì lộ ra tươi cười vô lại, mặt mày hớn hở hướng bà vươn cánh tay ra, vui vẻ nói: “Bà giao tiền trước, tôi sẽ nói ngay.”

Bởi vì rất tức giận, Tú Tú mãi cho đến khi ra cửa mới phát hiện mình đúng là lôi kéo anh đi.

Trong nháy mắt, có chút xấu hổ, cô buông lỏng tay ra, nhưng anh ngược lại nắm giữ tay cô.

Tú Tú ngược mắt lên, nhìn người đàn ông trước mắt, lúng túng nói: “Thực xin lỗi, mẹ em không phải người xấu, bà chỉ là rất tự cho là đúng, cảm thấy toàn thế giới đều phải xoay xung quanh bà. Em biết bà rất tệ, bà thật sự không có tư cách sỉ nhục anh như vậy...”

Nói đến một nửa, cổ họng cô nghẹn lại, hốc mắt phiem hồng, cảm thấy vạn phần khó khăn, có một người mẹ như thế, cô thực sự cảm thấy rất mất mặt.

“Không sao, anh không để ý.” Mạc Lỗi nhìn cô gái nhỏ dám dũng cảm bảo vệ anh, còn có chút choáng váng.

Anh không cần sự bảo vệ của cô, anh biết nên làm thế nào để đối phó với loại phụ nữ này, những lời chanh chua đùa cợt đối với anh mà nói, hoàn toàn không thể ảnh hưởng, nhưng cả khi như vậy, để cô vì anh đứng ra nói chuyện, vẫn làm trong lòng anh nóng lên. Anh thích cô, cảm thấy cô hẳn là phải bảo vệ anh, anh thích cô vì anh mà chửi ầm lên.

Nâng tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, khóe miệng Mạc Lỗi khẽ cong, nói: “Nếu bà ấy không nói như vậy, anh sẽ không biết em cảm thấy anh đẹp trai đến chết đi được.”

Hả?

Tú Tú ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ ửng, bỗng chốc lấp bắp, “Ách, em, em, em không phải có ý đó...”

“Em không phải có ý đó?” Anh nhướn mày.

“Không, không đúng, em đúng là có ý đó, anh rất đẹp trai, ngũ quan của anh lập thể rõ ràng...” Cô nhìn lên người đàn ông đang hếch chân mày lên kia, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, tim đập như chạy, cuối cùng rốt cục đỏ mặt, thành thật nói: “Anh... Anh biết anh rất đẹp trai mà...”

Anh quả thật biết, nhưng đã thật lâu không có người nhắc nhở anh chuyện này, hơn nữa anh chưa từng bởi vì như thế mà cảm thấy vui vẻ đến như vậy.

“Đẹp trai đến chết đi được?” Anh cúi đầu nhìn cô dò xét, cổ ý hỏi.

Tuy rằng xấu hổ, mặt đỏ bừng, Tú Tú vẫn gật gật đầu.

“Cho dù cận bã đến đâu vẫn tốt hơn rất nhiều những người đàn ông khác?”

Anh đem cô kéo gần, hỏi lại.

Mặt cô càng đỏ, nhưng cô vẫn nhìn anh, gật đầu “Vâng”.

“Tú Tú, em có rất nhiều cơ hội, có thể ở bên cạnh những người đàn ông đó...” Nhưng cô không có, ngoại trừ lúc trước ở cùng với anh, cô chưa từng sống cùng với bất luận kẻ nào khác.

Anh biết bộ dáng của mình rất đẹp mắt, nhưng cô đã từng gặp qua rất nhiều người đàn ông đẹp mắt.

Mạc Lỗi nhìn cô gái nhỏ đáng yêu trước mắt này, tò mò khàn khàn hỏi: “Vì sao là anh? Anh có cái gì tốt hơn bọn họ?”

Anh dựa vào quá gần, làm cho cô rất khấn trương, thật là khó khăn để có thể nói ra lời, nhưng cô vẫn là với anh:

“Đối với bọn họ mà nói, em chỉ là con vẹt đen xấu xí, cùng em lên giường chỉ là trò chơi do bọn họ thách nhau.” Cô khẽ nhếch khóe miệng, chua xót nói: “Bọn họ nghĩ là em không biết, nhưng em biết. Lúc học ở quốc trung, em không chỉ đeo mắt kính, còn rất mập mạp, lại hơi ngốc nghếch. Có rất nhiều người từ đầu đến cuối nghĩ em là nữ giúp việc, đối với bọn họ mà nói, nữ giúp việc căn bản không phải người, cho nên sau khi biết em họ Đường bọn họ liền cười nhạo rằng trong vòng một tuần ai có thể cưa đổ đứa con gái mập ú như em, sau khi em nghe được, lập tức trở về phòng khóa cửa lại.”

Nghe vậy, khóe mắt anh khẽ giật, cảm thấy trong lòng phát hỏa.

Con gái bị người khác đối đãi như vậy, ba mẹ cô hẳn là phải bảo vệ cô mới đúng.

“Không phải ai cũng đều tệ như vậy, cũng có mấy người đặc biệt, nhưng họ đều có chung mục đích, bọn họ không thích em, bọn họ nhìn em, cũng chỉ nhìn đến gia thế, bọn họ muốn em, chính là bởi em có tiền, bởi vì em là con gái của mẹ, không ai thật sự thích em.”

Tú Tú nhìn lên anh, ngượng ngùng nói: “Nhưng anh không giống vậy, anh không biết em là ai, anh biết chỉ là Đường Tú Tú, không phải con gái Chu Lệ Linh, không phải tiểu công chúa của Triều Đại, chỉ là Đường Tú Tú, nhưng anh vẫn bị em hấp dẫn, anh vẫn muốn em, khát vọng em... Anh thích em...”

“Em làm người ta khát vọng, anh không có biện pháp quên em.” Anh vỗ về mặt cô, ngóng nhìn cô nói: “Anh yêu em.”

Câu nói đó, âm thầm, làm cho cô cảm thấy ngọt ngào, nở nụ cười như hoa.

Dưới ánh mặt trời, cô nhìn xinh đẹp, hào quang lóng lánh như thế.

Kìm lòng không đậu, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Tú Tú bỗng chốc đã quên mình đang đứng ở phương nào, chỉ có thể vươn hai tay ôm lấy anh, thẳng đến khi anh Võ đi đến bên cạnh hai người, dùng sức khụ vài cái, cô mới xấu hổ tỉnh táo lại.

Hàn Võ Kỳ buồn cười ôm lấy hai tay, nhú mi nhìn hai người đứng trước cửa lớn nhà người ta hôn nhau đến khí thế nóng hừng hực, nói: “Thật ngại vì đã quấy rầy các người, bất quá anh nhớ hiện tại vẫn là thời gian làm việc, chúng ta có thể nói một chút về công việc trước không?”

Mạc Lỗi có chút xấu hổ, nhưng vẫn là nắm lấy tay Tú Tú, trấn tĩnh nhìn anh Võ.

“Đương nhiên.”

“Vậy lên xe trước đi, nơi này không tiện, chúng ta trở về rồi nói.”

Hàn Võ Kỳ cười đi qua hai người, thoải mái thông thả xuống cầu thang, đi nhanh về hướng bãi đỗ xe.

“Chúng ta đi thôi.” Mạc Lỗi nói xong, hướng cô giơ tay.

Tú Tú nhìn người đàn ông trước mặt, lại lộ ra nụ cười, cô nắm tay anh, cùng anh đi xuống cầu thang, không hề quay đầu lại rời khỏi biệt thự xa hoa xinh đẹp nhưng vô cùng trống rỗng lạnh lẽo.

Cô chưa từng nghèo qua như vậy, nhưng cô cũng chưa từng có cảm giác thoải mái như vậy.

Ngày nào đó, thời tiết tốt lắm, bầu trời xanh ngắt không gợn mây.

Cô biết rất rõ, mùa mưa dầm đã đi qua.

Ngày hè đang đến với cánh rừng.

“Diễn thời trang.”

“Đúng.”

Công ty điều tra Hồng Nhân, phòng khách lầu hai, cả trai lẫn gái đứng ngồi đều tụ tập một chỗ, theo lời triệu tập của ông chủ, Đồ Hoan nhắc tay đặt câu hỏi.

“Anh Võ, có quan trọng đến thế không? Không phải đã tìm ra được người đứng sau rồi sao?”

Hàn Võ Kỳ nhìn Đồ Hoan, nhe răng cười: “Bé Hoan Hoan yêu dấu, tuy rằng trong tay chúng ta đã có chứng cứ, nhưng cũng không thể trăm phần trăm định tội gì đó cho đối phương, anh đã thảo luận với Chu đồng không nên đả thảo kinh xà, những chuyện ngoài ý muốn cứ liên tiếp xảy ra, nếu không có đạt thành hiệu quả, đối phương nhất định sẽ phá hư buổi biểu diễn thời trang, bởi vì buổi biểu diễn chỉ cần một sơ suất nhỏ, sẽ tạo thành tổn thất rất lớn, làm cho giá trị cổ phiếu của Triều Đại rớt giá, cho nên chúng ta phải tham gia buổi biểu diễn thời trang đó.”

Mạc Lỗi chú ý tới Tú Tú bên cạnh, sắc mặt hơi hơi trở nên trắng, tuy rằng cô cùng mẹ quan hệ có chút không tốt, nhưng cô cùng người phụ nữ kia dù sao cũng là mẹ con.

Anh nắm giữ tay cô, trấn an cô.

Hàn Võ Kỳ nói: “Buổi biểu diễn thời trang của Triều Đại mỗi năm một lần của giới thượng lưu, là việc lớn, buổi diễn của Triều Đại lần này, so với các buổi biểu diễn khác trong dĩ vãng có điểm bất đồng rất lớn, nó là cả một câu chuyện. Anh tin là các cô gái ở đây hẳn đều đã biết.”

Mấy người phụ nữ đều tự gật đầu, buổi diễn thời trang của Triều Đại phi thường lôi cuốn hấp dẫn, chỉ cần là phụ nữ thì nhất định không ít thì nhiều có nghe qua, nhưng đàn ông thì không nhất định.

“Sao các em đều biết hết vậy?” A Nam tò mò hỏi bà xã bên cạnh.

Điềm Điềm buồn cười nhìn anh, nói: “Cũng giống như đàn ông các anh đều thích chạy đi xem triển lãm xe, những bộ quần áo trong show của Triều Đại rất có giá, không phải có tiền thì có thể mua được đâu. Em giải thích chắc không rõ lắm đâu, Tú Tú em nói đi.”

Bị điểm đích danh Tú Tú ngẩn người, “Em?”

Điềm Điềm gật gật đầu, nói: “Em là tiểu công chúa của Triều Đại, hẳn là hiểu rõ nhất so với mọi người ở đây. Hơn nữa chị nghe nói, năm đó điểm mấu chốt cũng chính là từ đề xuất của em?”

Tú Tú có chút thẹn thùng, nhìn nhìn A Lỗi, anh hướng cô mỉm cười cổ vũ, cô nhìn một vòng hết mọi người, mở miệng giải thích:

“Khi đó em còn nhỏ, chỉ cảm thấy, nhìn người khác mặc quần áo xinh đẹp, duỗi thân đi tới đi lui trên sân khấu, giống như có chút nhàm chán. Khi người mặc trang phục, nhất định là phải đi, phải đứng, phải ngồi, chứ đứng không thì không cách nào biểu hiện ra bộ dáng hoàn chỉnh của trang phục. Cho nên em mới nói em cảm thấy nếu có một câu chuyện để diễn tả tình tiết trong buổi diễn thời trang thì thú vị hơn, về sau mẹ của em liền áp dụng đề nghị của em, đem diễn thời trang kèm thêm nội dung.”

“Em biết, em có xem qua, giống như nhạc kịch vậy.” Khả Phỉ xen vào nói: “Chính là mấy người mẫu sau khi biểu diễn trên sân khấu sẽ đi xuống phía dưới, hòa vào trong đám người, đứng hay không?”

“Đúng.” Tú Tú gật gật đầu. “Như vậy mọi người mới có thể tới gần, thấy bộ dạng chân thật của chất liệu may mặc ở các loại dưới ánh đèn, mà không phải chỉ là ánh đèn gây hiệu quả trên khán đài.”

Tĩnh Hà mở miệng bổ sung: “Trang phục Triều Đại có thể bán được với giá trên trời, chính là bởi vì chúng nó có tự tin làm cho người ta tới gần chiêm ngưỡng, làm cho người mặc có nhiều hấp dẫn, có thể tiếp cận xinh đẹp, so với chỉ có thể ở xa xa nhìn càng làm động lòng người.”

“Bất quá nó có giá cũng rất không đẹp.” Đồ Hoan cười nói: “Người bình thường thật đúng là không mua nổi đâu.”

Nói xong, cô nhìn Tú Tú: “Thật có lỗi, không phải nhắm vào em.”

Tú Tú lắc đầu, trang phục Triều Đại quả thật rất đắt, đắt đến mức ngay cả cô đều cảm thấy có chút quá đáng, cô cười nói:

“Trang phục của Triều Đại vốn là dành cho các phu nhân cao quý, các khách hàng có cấp bậc, yêu cầu hết thấy đều phải tốt nhất, đơn giá tương đối liên nhất định phải được đề cao.”

Rain vẫn luôn trầm mặc ngồi ở một bên mỉm cười, chỉ ra: “Không thể phủ nhận, một bộ trang phục xinh đẹp, quả thật có thể làm tăng thêm phong thái của chủ nhân.”

Những lời này, những người phụ nữ có mặt ở đây đều tán thành.

Mạc Lỗi thả cốc nước trong tay xuống, nhìn anh Võ, hỏi: “Cho nên, chúng ta phải tham gia buổi biểu diễn thời trang này, hiện tại anh tính làm như thế nào?”

Hàn Võ Kỳ lộ ra hàm răng trắng nõn, nhìn các nhân viên, tuyên bố.

“Anh muốn bắt ba ba trong rọ.”

Kế hoạch của Hàn Võ Kỳ rất đơn giản, chính là để cho người của Hồng Nhân, toàn diện trà trộn vào bên trong nhân viên công tác của buổi diễn thời trang của Triều Đại. Anh phân phối công việc cho mỗi người, để cho Đồ Cần, A Lăng, Phượng Lực Cường đi làm kỹ sư kỹ thuật của vũ đài, Đồ Hoan làm người mẫu, Phong Thanh Lam làm người đại diện, A Lỗi vẫn là hôn phu của Đồ Hoan...

Tú Tú vừa nghe đến dự tính của Hàn Võ Kỳ, trong lòng bỗng nhiên cả kinh.

Hàn Võ Kỳ về sau còn nói gì đó, nhưng cô không hề nghe, chỉ tâm loạn như ma lời kéo người đàn ông bên cạnh, thấp giọng nói.

“A Lỗi, buổi diễn thời trang này, là tổ chức trên thuyền tới giờ sẽ khởi hành.”

“Anh biết, anh Võ có nói với anh rồi.”

Anh trấn định như vậy, ngược lại làm cho cô càng thêm sầu lo, cắn cắn môi, lại nhắc nhở anh: “Cái kia, anh có biết, chiếc thuyền kia sẽ lái ra biển...”

Mới vừa rồi thấy vẻ mặt cô không đúng, anh cho rằng cô còn để ý Đồ Hoan, ai biết cô chỉ là đang lo lắng cho anh.

Mạc Lỗi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mỉm cười: “Nếu anh không được, anh Võ sẽ không cho anh đi, không sao đâu.”

Tuy rằng anh nói như vậy, Tú Tú vẫn là không nhịn được lo lắng, bỗng dưng, thốt ra một đường: “Vậy, em cũng đi.”

Mạc Lỗi sửng sốt một chút: “Em xác định? Anh nghĩ rằng em rất không thích loại trường hợp này.”

Cô đúng là không thích, cô không có khiếu giao tiếp, không thích người khác đem cô bàn tán như động vật quý hiếm, nhưng cô lại càng không thích khi anh lên thuyền, mà cô lại không có ở đó.

Cô biết rất rõ ác mộng của anh là cái gì, anh đã từng nói với cô, cô cũng biết câu chuyện cũ kia quá nhiều anh đến mức nào.

Khẩn trương liếm liếm môi, Tú Tú cố nở một nụ cười, nhìn anh nói: “Em là con gái của mẹ, em cũng đi, đối với anh có vẻ thuận tiện hơn.”

Đây là lấy cớ, anh biết cô đang lo lắng cho anh.

Nhìn cô gái nhỏ đáng yêu này, anh vỗ về khoe miệng cô miễn cưỡng kéo ra nụ cười, trong lòng tràn ngập ấm áp.

“Em không cần miễn cưỡng bản thân.”

“Không miễn cưỡng.” Cô lắc lắc đầu, nói: “Tuy rằng anh trên danh nghĩa là bạn trai Đồ Hoan, nhưng vẫn không thể tự do ra vào hậu trường, nhưng em có thể, các anh không thể vào địa phương đó, chỉ cần có em ở đó, đều có thể mang người của Hồng Nhân cùng nhau đi vào, nếu có tình huống gì đó, em cũng có thể giúp đỡ. Huống hồ, sự việc này ngay từ đầu đều do em mà ra, nếu lúc trước em không bán cổ phần, liền sẽ không có mấy chuyện này, Triều Đại dù sao cũng là do cha mẹ em một tay gây dựng lên, em hy vọng chính mình có bao nhiêu sức thì giúp bấy nhiêu.”

Cô nói chưa dứt, hai người phía sau đột nhiên truyền đến một câu.

“Cậu biết đó, Tú Tú nói đúng.”

Tú Tú lấp bắp kinh hãi, quay đầu liền thấy Phượng Lực Cường không biết khi nào đã mang theo khuôn mặt tươi cười ngồi xổm sau sofa, đem đầu đặt trên lưng ghé dựa nghe lén... không đúng, là quang minh chính đại nghe anh cùng cô thầm thì.

Sau đó, cô thế này mới phát hiện trong phòng khách đã sớm không có tiếng nói chuyện, toàn bộ mọi người đều nhìn chằm chằm cô với A Lỗi, hơn nữa hiển nhiên đều nghe hai người bọn họ lặng lẽ nói.

Được rồi, lúc này cô cũng quên đề thấp âm lượng, cô thực sự lo lắng cho anh.

Trong lúc nhất thời, cực kì xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Tú lại đỏ bừng, lại nghe người ngồi bên cạnh cô Phong Thanh Lam đã mở miệng, giúp cô nói chuyện.

32. Chương 32

“A Lỗi, cậu hẳn phải rõ hơn chứ, nếu Tú Tú bằng lòng tới show diễn thời trang, thì đó là cách tốt nhất rồi, cô ấy có thể quang minh chính đại vào những nơi mà chúng ta không thể vào.”

Chị hai anh đã mở miệng, mọi người đều nháo nhào gật gù.

Mạc Lỗi biết chị Lam nói đúng, cũng rõ ràng biết Tú Tú phải giúp chuyện này, cho nên anh đành nhượng bộ gật đầu đồng ý.

“Được rồi, em cùng đi, nhưng anh có điều kiện.”

Thấy anh đồng ý, cô tươi cười rạng rỡ chủ động giơ tay lên nói: “Yên tâm, em sẽ không ăn dấm chua lung tung của anh với Đồ Hoan đâu.”

Sự cam đoan này, làm mọi người trong phòng bật cười, khiến khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Mạc Lỗi nắm tay cô, nói: “Chuyện đó không phải vấn đề, mà vấn đề ở chỗ chính là sự an toàn của em, anh không có cách nào ở bên em suốt, nhưng anh muốn em hứa với anh, nếu có chuyện gì xảy ra, em nhất định phải nghe lời bọn anh.”

“Được, em sẽ nghe lời.” Tú Tú gật đầu.

“Ok, quyết định vậy đi.” Hàn Vô Kỳ nháy mắt một cái, nói: “Tiểu Phì, mở máy chiếu.”

Khả Phỉ mở máy chiếu, giây tiếp theo, bức tường trắng phía sau lưng Hàn Vô Kỳ xuất hiện bản thiết kế một con tàu khách, khi Tú Tú phát hiện kia đúng là nơi trực tiếp diễn ra show thời trang của Triều Đại thì sợ hết hồn.

“Bản thiết kế con tàu này từ đâu có?”

Khóe miệng Mạc Lỗi khẽ nhếch lên, nói: “A Chấn mượn.”

“Mượn?” Cô ngốc lẳng nhìn anh, “Thứ này có thể nói mượn liền mượn được à?”

Mạc Lỗi huýt sáo cười, nói như lẽ đương nhiên: “Anh A Chấn có thể.”

Tú Tú lén nhìn cái người bên kia, từ đầu tới đuôi chỉ đứng cạnh Khả Phỉ, một soái ca lạnh lùng tóc vàng, nên không truy hỏi thêm nữa. Người đàn ông đó đẹp trai thật, nhưng thực sự hơi lạnh lùng, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng thấy anh cười lần nào, nhưng anh tốt với Khả Phỉ lắm, thường giúp đỡ Khả Phỉ làm việc, hình như chỉ khi đối mặt với bà xã, thì vẻ mặt anh mới ôn hòa một chút.

Tuy rằng tới nơi này không bao lâu, nhưng cô rất nhanh phát hiện được công ty này, mọi người chung sống với nhau tốt vô cùng, hết như người một nhà, có lẽ đó cũng chính là nguyên nhân bọn họ ở chung một chỗ.

Anh Vô bắt đầu nói rõ tình hình, cô yên lặng lắng nghe, sau đó cảm giác được người đàn ông bên cạnh, nắm lấy tay cô, quang minh chính đại cùng cô giao nhau một chỗ.

Cô len lén liếc nhìn anh.

Người đàn ông bên cạnh dường như rất chăm chú lắng nghe anh Vô nói, làm cô thoáng xấu hổ, nhưng lại cảm thấy yên tâm.

Cô thích người của Hồng Nhân, thích cảm giác cùng mọi người giải quyết sự việc.

Khi anh Vô nói về bản thiết kế con thuyền, thỉnh thoảng sẽ có người giơ tay đặt câu hỏi, còn cô thì chỉ khi nào cần, sẽ hỗ trợ trả lời một số tình huống có thể xảy ra trên thuyền.

Sau đó, sự việc bèn tiến hành như vậy.

“Vì sao?”

Ngày thứ hai, Tú Tú trở lại nhà mẹ, nói muốn tham gia show diễn thời trang, Chu Lệ Hình lạnh lùng nhìn cô hỏi.

Rất kỳ quái, trước đây mỗi lần mẹ dùng ánh mắt và thái độ này, sẽ làm cô khấn trương, sợ sệt không rõ, nhưng hôm nay, cô biết A Lỗi đang ở dưới lầu chờ cô, như tiếp thêm can đảm cho cô đối mặt, lúc này cô mới phát hiện hết thấy, thực ra là do mẹ cô không tự chủ xây dựng bức tường phòng bị vô hình.

Đột nhiên, cô cảm thấy người phụ nữ trước mắt, được truyền thông xưng tụng là nữ vương băng giá lại có chút đáng thương.

“Mẹ biết con chỉ muốn hỗ trợ, nhưng mẹ biết rõ con có thể giúp được.” Tú Tú hít vào một hơi, nói với bà: “Mặc kệ mẹ có tin hay không, con thực sự xin lỗi.”

Chu Lệ Hình nhìn con gái, chỉ lạnh lùng nói: “Tùy con.”

Đây là cực hạn của mẹ, cô biết chứ.

Tú Tú xoay người, mẹ lại mở miệng.

“Tú Tú, con có nói cho người đàn ông kia biết, cho dù mẹ chết, cũng không để lại tài sản cho con không?”

“Con không cần tiền của mẹ.” Tú Tú quay đầu, nhìn mẹ, người phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc váy ngủ được dệt bằng tơ tằm, đang ngồi trước bàn trang điểm, “A Lỗi cũng vậy.”

Chu Lệ Hình cười lạnh một tiếng, dời tầm mắt đến trước gương, một lần nữa dùng bút kẻ nét đậm lên mí mắt, trào phúng nói: “Ai mà không cần tiền.”

“Chúng con sẽ tự kiếm.” Tú Tú nói.

Chu Lệ Hình xem thường, cười lạnh, không nói gì thêm nữa.

Tú Tú rời nhà mẹ tới hội trường trình diễn thời trang trợ giúp, cô lần lượt nhìn thấy người của Hồng Nhân, cả nam lẫn nữ đang lẫn vào đó, có người là cộng tác viên, có người là nhân viên tác nghiệp trên thuyền, còn có người là trợ lý của người khác, thậm chí là nhân viên phục vụ trong tiệm ăn, hoặc kỹ thuật viên ánh sáng trên sân khấu, cô chẳng biết bọn họ sao làm được như vậy, nhưng vẫn làm bộ như không quen biết họ.

Buổi biểu diễn sẽ diễn ra chính thức ở phòng Victoria, đó là hội trường hình ảnh khá lớn, là trung tâm có trần với năm tầng lầu, trên trần nhà treo tám đèn chùm pha lê khổng lồ, bức tường hai bên lại trang trí phù điêu bằng tranh đắp, nó được mô phỏng như rạp hát, mỗi tầng đều có thang cuốn đi lên, phần nhô ra giữa trung tâm là khu vực sân khấu được thiết kế một nửa theo phong cách đồ họa, trước mặt và hai bên sân khấu, cùng với hành lang của mỗi tầng lầu đều để không, nhưng cô biết, sau khi sắp xếp xong xuôi, đến ngày trình diễn sẽ bày biện rất nhiều bàn ăn phục vụ quan khách vừa thưởng thức vừa xem biểu diễn.

Tú Tú hỗ trợ sửa sang lại trang phục, khi người Hồng Nhân cần, cũng tiến lên trợ giúp.

Vương Triều Dương xuất hiện lúc chín giờ, cô phải mất một lúc, mới có thể mỉm cười, chào hỏi với anh ta.

Mười giờ sáng, mẹ cô đến, nhóm người mẫu cũng sớm đã tới hiện trường, trong đó còn có hai vị siêu sao điện ảnh làm khách mời đặc biệt, bọn họ một lần rồi một lần nữa luyện tập lại dáng đi trên sân khấu và lời thoại.

Đồ Hoan đương nhiên cũng ở trong nhóm đó, cô ấy thực sự là rất cao, rất đẹp, làm mọi người không kìm lòng được bị hấp dẫn.

Cô đi chân trần, diễn tập lại điệu bộ, trên sân khấu, mỗi lần nhắc chân giơ tay đều hết sức tao nhã tự nhiên, mặc dù đối mặt với đẳng cấp siêu sao nhưng vẫn giống như ngày thường bình thản ung dung, trong chương trình cô ấy và người kia, thậm chí không nói sai câu thoại nào.

Màn trình diễn và ca múa không khác nhau mấy, nhưng vừa trình diễn vừa ca múa, thì người tham gia phải có nền tảng vững chắc.

Bọn họ còn chưa mặc trang phục diễn, mà khí thế đã hùng hực thế này, cô tin chắc buổi diễn hôm đó, nhất định rất lộng lẫy và hoành tráng. “Không! Sai rồi! Không phải như vậy! Lý Nguyệt cô phải nhanh chóng xoay tròn ở đây, mới có thể phô ra đường thêu trên làn váy! Anita, lúc ngồi xuống phải chậm một chút, tao nhã một chút! Giống vậy nè, uốn ngực, ngồi xuống, mở quạt che mặt! Thẹn thùng một chút! Tony, tôi biết anh rất đẹp trai, nhưng phiền anh đừng lúc nào cũng ngửa cao đầu, nhìn anh rất ngớ ngẩn đó! Ok, tập lại đoạn này lần nữa.”

Khi Tú Tú ôm một chồng khăn choàng trải ra ở khu vực khán đài xem xét, không nhìn được dừng lại nhìn lên sân khấu, cô nhìn những cô gái xinh đẹp và siêu sao ở trên đó bị mẹ mình hô tới quát lui đầy hâm mộ, chỉ một giây như vậy, dường như cô cho rằng bản thân vẫn là một cô bé mười ba.

“Mẹ em lợi hại thật.”

Nghe thấy giọng của A Lỗi, Tú Tú lấy lại tinh thần, nhìn anh, cô bất giác mỉm cười.

“Vâng, bà ấy rất lợi hại.” Cô gật đầu đồng ý, lại nhìn lên sân khấu, nói: “Hồi nhỏ em cảm thấy bà giống như nữ vương, mà bà đúng là vậy mà, có một thời gian, em rất hy vọng bản thân giống như bà, em học bộ dáng đi đứng của bà, bộ dáng bà nói chuyện, lại khiến mình chật vật đến thê thảm.”

“Em không phải người như vậy.” Anh nói.

“Em không phải người như vậy.” Cô cười khổ đồng ý, nói: “Lần đó thử nghiệm, khiến em hiểu rằng, em không phải cô công chúa nhỏ mà bà mong muốn, em vĩnh viễn không thể, em và bà không cùng một loại người, em không có cách nào như bà, nên tình nguyện buông tha tất cả, cũng như thành quả trong sự nghiệp của bà.”

Anh đón chồng khăn choàng cao như núi từ tay cô, nhẹ nhàng hỏi: “Đồng này để ở đâu?”

“Đến hậu trường.” Cô buồn cười nhìn trong tay mình chỉ còn hai tấm khăn choàng, cũng không kháng nghị gì, anh đúng là đã làm giảm bớt gánh nặng cho cô. Tú Tú dẫn đầu đi về phía trước, rời khỏi đám người đang chăm chú quan sát sân khấu, lại nói: “Bởi vì vậy, mà ba em bắt đầu ngoại tình, ba ngoại tình, làm bà càng coi trọng công ty hơn, hai người họ từ lúc em còn nhỏ đã bằng mặt không bằng lòng, mà nguyên nhân hai người chưa ly hôn là vì sự nghiệp của họ sớm đã không thể tách rời nhau, gắn kết chặt chẽ với nhau, bọn họ có cùng vận mệnh, cũng cùng mục tiêu.”

Cô dẫn anh đi qua biển người đông đúc ở hậu trường, chen chúc với một đám nhân viên công tác, đến phòng thay đồ của người mẫu, phân loại từng tấm khăn choàng treo lên giá áo, anh đứng một bên giúp cô cầm khăn, nhìn cô treo từng món lên giá, nói: “Em có biết, anh rất vui vì em không biến thành người như mẹ em không.”

Tú Tú ngây người một lúc, xoay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh dịu dàng nhìn cô nói. “Anh thích bộ dáng hiện tại của em.”

Gương mặt đỏ bừng như quả táo chín, cô nhìn anh, có chút ngượng ngùng, “Cám ơn.”

Mạc Lỗi nói với cô: “Huống chi, bà có lợi hại của bà, em có khả năng của em.”

Tú Tú mỉm cười, lấy khăn choàng trên tay anh, treo lên giá: “Em biết chứ, hồi nhỏ em rất hâm mộ dáng vẻ nữ vương kia của bà, nhưng sau khi lớn lên, em lại thấy rằng, bà thực sự rất đáng thương.”

“Sao lại nói thế?”

Cô chỉ nhún vai, cảm thán: “Từ người từng người một tiếp cận bà, không vì danh cũng vì lợi, ngay cả ba em cũng vậy. Bà có rất nhiều kẻ địch ở ngoài, vài người hâm mộ bà cũng ghen ghét bà, khắp nơi đều hãm hại bà, nói về sau Triều Đại kinh doanh lễ phục tốt lên đều nhờ em cả, nói bà ấy hết thời rồi.”

Anh có nghe chuyện này, không chỉ Đồ Hoan nói, mà mấy người mẫu cũng nói, mọi nơi đều bàn tán sau lưng người phụ nữ đó.

“Nhưng anh biết không? Bà thật sự rất giỏi giang.” Tú Tú hít sâu một hơi, mở áo choàng trong tay ra, nói: “Anh xem này, rất đẹp đúng không? Cách thêu ba chiều này vốn đã thất truyền, nhưng bà vì muốn nó được xuất hiện, đã đặc biệt hủy một bộ đồ cổ điển, bỏ thời gian vài tháng, tự mình nghiên cứu kiểm tra cách

thêu trong đó, sau đó tái hiện lại từ đầu, rồi dạy người ta thêu hoa văn lên, hơn nữa mẫu thiết kế của bà rất đa dạng, còn đẹp hơn mẫu ban đầu rất nhiều. Còn có mấy loại vải có chất liệu cotton, ngay cả Pháp cũng tuyên bố không thể làm được, nhưng bà ấy chỉ mất một chút sức lực đã làm ra, rồi cùng với các hãng dệt nghiên cứu thử nghiệm, phá vỡ cái gọi là không thể kia.”

Tấm khăn choàng thêu đó thực sự rất đẹp.

Hiện tại anh đã biết, tính cách cố chấp của cô từ đâu mà có.

Tú Tú vuốt ve đường thêu xinh đẹp, nhếch môi, treo nó lên giá, nói: “Mẹ em không phải người xấu, bà chẳng qua không thích hợp làm mẹ, nhưng bà thực sự là nhà thiết kế hàng đầu.”

Thu hồi phiền não, cô lấy tấm khăn choàng cuối cùng trên tay anh treo lên, rồi dẫn anh tới một chỗ treo lễ phục khá kín đáo, đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện không ai chú ý, cô mới nâng tay vuốt ve cánh tay anh, hỏi: “Anh khỏe chứ?”

Con tàu chở khách định kỳ còn đậu ở cảng, chưa rời bến, mới vừa rồi khi lên tàu, cô trông thấy anh ở đầu tàu, cô vốn định đi qua đó, nhưng anh Võ đã qua rồi, cho nên cô không tiến lên nữa.

Mạc Lỗi biết rõ cô đang hỏi gì, anh thành thật nói: “Khá tốt, con tàu này lớn thật, nên chẳng thấy khác biệt như trên đất liền.”

Anh còn tưởng khi anh lên tàu sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng hết thấy cũng chẳng khác biệt gì quá lớn, anh nhìn đại dương mênh mông, cảm nhận gió biển lướt nhẹ trên mặt, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Thực ra thì, anh nghĩ anh rất nhớ cảm giác đi biển này.” Anh nhếch môi, thừa nhận với cô.

“Phải không?”

“Ừ.” Mạc Lỗi gật đầu, nói: “Anh và A Quang trước đây thường cùng người lớn ra biển, bọn anh thường bơi lội với cá heo, còn gặp cả cá voi nữa.”

“Thật ư?” Cô lấp bắp kinh ngạc.

“Thật.” Anh nhìn cô, mỉm cười: “Ở ngoài khơi, nếu thời tiết tốt, vào buổi tối, còn có thể thấy ánh trăng rơi trên mặt biển, những ngôi sao kề cận nhau dường như thuận tay là có thể vớt lên được.”

“Cảm giác thật tốt.” Nghe anh nói thế, trong lòng cô thoáng buông lỏng, lộ ra dáng cười, ai ngờ giây tiếp theo, liền nghe anh bình thản nói.

“Huống chi, còn có em ở đây.”

Câu nói này, làm cô lại đỏ mặt.

Cô vừa lên thuyền, anh liền chú ý, sau đó những ý tưởng khác đều tiêu tan, chỉ còn mỗi mình cô.

Anh nhẫn nại không tới gần cô, cho đến khi chứng kiến cô ôm một chồng khăn choàng có thể đè chết người đứng trước sân khấu, nhìn đám người mẫu sáng chói được người ta đẩy đẩy hâm mộ.

“Em có biết, thực ra em còn đẹp hơn đám người mẫu kia không.” Anh nói với cô.

“Làm gì có.” Mặt cô đỏ tới mang tai cãi lại, nhưng không nhịn được nở nụ cười.

Thừa dịp không ai chú ý, anh ở tử treo lễ phục xinh đẹp đó, cúi đầu thơm trộm cô một cái.

Tú Tú lấp bắp cả kinh, trong lòng như có nai con chạy điên cuồng, làm đôi môi thêm đỏ mọng.

“Anh điên rồi à? Bị người khác thấy đó.” Cô vội vàng nói.

“Thấy thì sao nào, không phải em nói mọi người đều nịnh bợ em à?” Anh khẽ cười.

“Nhưng anh là chồng sắp cưới của Đồ Hoan mà.” Cô nhắc nhở anh.

“Cho nên em thấy anh đáng thương không, vì cô ấy, mà anh còn phải bán mình lấy lòng em nữa.” Anh nhe răng cười.

Tú Tú há hốc mồm, nhất thời á khẩu không nói nên lời.

Chỉ thấy ý cười bên môi, đôi mắt xanh lộ ra nét dịu dàng, hỏi: “Tối nay em muốn ăn gì hửm?”

Một chiều này, cũng đủ làm trái tim cô run rẩy, chỉ có thể đỏ mặt lấp bắp: “Gì... gì cũng được...”

Anh lại cười, vuốt ve đôi môi đỏ mọng ướt át của cô: “Anh phải đi rồi, em cách xa Vương Triều Dương và mấy người mẫu nam kia một chút, để người khác giúp họ thay đồ là được, biết chưa.”

Cô ngẩn người, theo phản xạ hỏi: “Vì sao?”

“Anh sẽ ghen đấy.”

Mặt anh không đỏ, không thở gấp, nói xong, bèn xoay người rời đi, để lại một mình cô trong đồng lễ phục xinh đẹp này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong lòng điên cuồng nhảy loạn.

Ông trời ơi, người đàn ông này có tính cách vốn như vậy ư?

33. Chương 33

Sau đó, giây tiếp theo, cô nghĩ tới thời điểm Khả Phỉ nói chuyện phiếm với cô, từng nói thai song sinh ranh mãnh lắm, hơn nữa lúc trước trong công viên anh cũng từng cố ý ôm cô.

Anh cố tình, chắc chắn cố tình.

Trong phút chốc, cô xác định đây mới là bộ mặt vốn có của anh.

Có điều nói thật, cô lại thích bộ dáng cười rộ của anh.

Thật là, hại cô vẫn cho rằng bệnh tim của mình tái phát cơ...

Vuốt vuốt ngực, cô cắn môi, cho dù phải trải qua cả đời, cô cũng không có cách nào chống lại nụ cười mê người của anh.

Mặt đỏ tim đập thành thịch làm cô phải thở gấp hai cái, vuốt vuốt ngực rời khỏi chỗ treo lễ phục, đột nhiên có người gọi cô.

“Tú Tú.”

Cô nhanh chóng xoay người, bèn trông thấy Vương Triều Dương chẳng biết từ lúc nào đã ở phía sau, làm cô sợ đến mức suýt nữa hồn lìa khỏi xác.

“Em khỏe không? Cái gã họ Mạc đó đang quấy rối em à?” Vương Triều Dương nhướn mày, nhìn cô hỏi: “Anh thấy anh ta đi theo sau em.”

“Không có, không có, anh đừng hiểu lầm.” Tú Tú áp lên ngực, vội vàng lắc đầu nói: “Anh ấy chỉ có lòng giúp tôi ôm đồ thôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Vương Triều Dương mỉm cười thân thiện: “Lần sau nếu em cần giúp đỡ, thì có thể nói một tiếng với anh, giữa chúng ta, không cần khách sáo như vậy, dù sao chúng ta cũng xem như thanh mai trúc mã mà.”

Gì? Thật ư?

Tuy rằng khi còn bé quả thực cô có gặp anh, nhưng anh sớm đã trở thành du học sinh ra nước ngoài du học rồi, từ nhỏ đến lớn, anh và cô chưa từng nói một câu, vậy cũng xem là thanh mai trúc mã à?

Cô ngẩn người nhìn anh, chỉ cười khách sáo, nói hai câu lấy lệ.

“Cảm ơn ý tốt của anh, tôi sẽ nhớ.”

Nói xong, bèn xoay người muốn đi, ai ngờ giây tiếp theo anh lại túm cánh tay cô.

“Tú Tú, khoan đã, anh biết em rất đơn thuần, nhưng trong chuyện đi này, rất nhiều người có lòng dạ bất chính, đằng sau việc làm của họ, đều có dụng ý khác, em phải cẩn thận đừng để bị lừa.”

Cô trừng mắt nhìn, cứ sợ mình nghe lầm, nhin không được lại hỏi: “Anh có ý gì?”

Anh mỉm cười, nói: “Em nên biết, người mẫu muốn đi lên, chuyện gì họ cũng có thể làm được.”

Tốt thật, vừa rồi A Lỗi cũng có nói, không ngờ lập tức có người đến nhắc nhở cô.

Tú Tú nhìn người đàn ông trước mắt, giả ngây giả ngô rút tay về, nói: “Xin lỗi, tôi không hiểu ý anh.”

Trong nháy mắt, ánh mắt anh thoáng hiện tia không kiên nhẫn, nhưng ý cười vẫn duy trì ở khóe môi, anh hít sâu một hơi, nhin nhin nói: “Tú Tú, gã họ Mạc đó là trai bao, anh ta lấy lòng em, chẳng qua chỉ muốn vợ chưa cưới của anh ta có nhiều cơ hội trình diễn thôi.”

Cô vờ như được sáng tỏ, nói: “Anh Vương, anh thực sự hiểu lầm rồi, Mạc tiên sinh chỉ đơn giản ôm đồ giúp em thôi, nhất thời có lòng tốt à, hướng chỉ em chỉ đến đây hỗ trợ, ở Triều Đại em lại không có quyền nữa.”

“Nhưng em là con gái của mẹ em, chỉ riêng điểm này cũng đủ rồi.” Anh nhíu mày nói.

Trên mặt anh bắt đầu lộ vẻ mặt xem cô như con ngốc rồi, cô còn nghi ngờ lời anh nữa.

Tú Tú lại mỉm cười: “Thật không? Anh yên tâm đi, lần sau em sẽ nói rõ với anh ấy.”

Nghe vậy, anh thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười, tiến về phía trước đến gần cô.

“Em biết đó, bình thường anh không phải loại người nói xấu sau lưng người khác, anh chỉ lo cho em thôi.”

Anh tiếp cận quá gần, làm cô bất giác khấn trương, nhin không được lui về sau một bước.

“Cảm ơn anh quan tâm em.” Tú Tú khách sáo nói, cố gắng muốn vòng qua anh, nhưng người đàn ông này lại bước ngang một bước, chặn đường cô.

“Tú Tú, tối nay có rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?”

Anh nở nụ cười vui vẻ, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy sợ hãi.

“Ngại quá, em có hẹn rồi.”

Cô nói với anh, lần nữa cố gắng vòng qua anh, nhưng người đàn ông kia lại chặn cô nữa, vươn tay, vây khốn cô ngay bên tường, còn cúi đầu.

“Tú Tú, em không cần xấu hổ đâu.”

Khoan đã, anh muốn làm gì?

Mắt thấy anh càng tiến càng gần, như muốn hôn cô, Tú Tú sợ đến mức vội vàng đẩy anh ra, vừa ngăn cản anh lại, không cho anh cúi đầu, hốt hoảng nói: “Anh Vương, thật xin lỗi, em thực sự có chuyện –”

“Em biết mà, thực ra anh để ý em lâu lắm rồi, anh thực sự rất thích –”

Lời còn chưa dứt, một công nhân ở phía sau vác thang nhôm đi qua, hô:

“Xin lỗi, tránh đường, tránh đường, xin nhường đường!”

Câu này hô vô cùng vang dội, lại chậm đi nửa nhịp, thang nhôm lập tức va vào đầu Vương Triều Dương.

“Ai ui, ngại quá, vị tiên sinh này ngài có sao không?” Người công nhân hô to gọi nhỏ nói.

“Mày làm cái gì đó?!” Vương Triều Dương vuốt vuốt sau ót, tức giận xoay người, lại trông thấy nửa người trên của người đàn ông lực lưỡng với cơ bắp cuộn cuộn, ước chừng cao hơn anh một cái đầu.

“Xin lỗi, tôi không thấy ngài.” Người đàn ông với cơ bắp cuộn cuộn cúi đầu nhoẻn miệng cười nhìn anh.

“Con mẹ nó, mày không có mắt à!” Vương Triều Dương tức giận mắng.

Người đàn ông với cơ bắp cuồn cuộn nghe vậy, nụ cười trên gương mặt chợt tắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm anh ta, hung ác tiến lại gần, nói: “Shit! Mày nói cái gì? Lặp lại lần nữa coi, con mẹ nó ông đây xin lỗi mày rồi còn muốn gì nữa?”

Vương Triều Dương bị vẻ mặt hung thần ác sát của gã du côn dọa đến xanh mặt, trắng bệch, nhịn không được lui về sau một bước, vuốt vuốt đầu, trong nháy mắt liền đổi giọng, “Tôi... tôi muốn gì đâu... ý tôi là, lần sau anh cẩn thận một chút.”

Thốt xong câu này, anh kéo kéo cổ áo âu phục, nhanh chóng vòng qua người công nhân thô lỗ vác cái thang kia, rồi sải bước chạy trốn chết.

Tú Tú thoáng sững sờ, chỉ có thể nhìn Phượng Lực Cương đứng trước mặt nhe răng cười.

“Này, cô ổn chứ?”

“Tạm ổn.” Cô còn chưa kịp hoàn hồn gập đầu, giọng điệu thở gấp nói: “Cảm ơn anh.”

Lúc đó, cô không nghĩ tới Vương Triều Dương sẽ cưỡng hôn cô, nhưng anh ta quả thực muốn như vậy, thực sự dọa cô sợ chết khiếp.

“Đừng khách sáo.” Phượng Lực Cương mỉm cười nói: “May là A Lỗi bị anh Võ gọi vào boong tàu, nếu không tôi sợ Vương Triều Dương sẽ bị cậu ấy ngũ mã phanh thây [1] mất.”

[1] nguyên văn là : đại tạ bát khối – vốn là một cực hình thời xưa, cùng với “ngũ mã phanh thây”. Nay chỉ việc đem một thứ đầy đủ nguyên vẹn chia thành những phần nhỏ.

Nghe vậy, Tú Tú cả kinh, vội nói: “Anh đừng cho anh ấy biết.”

Phượng Lực Cương nhướn mày.

“Tôi không muốn anh ấy lo lắng thêm.” Tú Tú đỏ mặt, hai tay nhỏ ở phía trước xoắn xít vào nhau: “Anh ấy muốn tôi cách xa Vương Triều Dương một chút.”

Phượng Lực Cương bật cười: “Ok, tôi không nói, nhưng lần sau cô phải chú ý gã họ Vương đó, tôi thấy anh ta rất nóng nảy, sợ rằng sẽ bá vương ngành thượng cung.”

Cô đỏ mặt, vội vàng gập đầu: “Tôi sẽ chú ý.”

Thấy dáng vẻ này của cô, Phượng Lực Cương không trêu chọc cô nữa, chỉ cười nói: “Hiện tại, cô có thể dẫn tôi đến phòng máy ở hậu trường được không? Tôi muốn vào đó xử lý chút chuyện.”

“Đương nhiên.” Tú Tú xấu hổ vội vã gập đầu, dẫn anh đến phòng vi tính: “Bên này.”

Ngày diễn ra show thời trang, khí trời rất đẹp.

Tuy mấy ngày trước, nhân viên đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, nhưng sáng hôm đó, mọi người vẫn bận rộn đến đầu tắt mắt tối.

Chín giờ sáng, quan khách đã lần lượt lên tàu.

Tú Tú hơi khẩn trương, buổi diễn tập tối qua, tất cả đều vô cùng suôn sẻ, sáng sớm bọn anh Võ đã ra khỏi cửa, có vài người thậm chí chưa trở về, cô biết bọn họ ở trên tàu.

9h30, Vương Triều Dương và Tô Ngọc Linh lên tàu.

“Tú Tú, đã lâu không gặp.” Tô Ngọc Linh thấy cô, mỉm cười đi tới, thậm chí dang hai tay ra.

Mặc dù không muốn, nhưng đối mặt với bạn thân của mẹ, cô đành phải dang tay ôm bà, khách sáo chào hỏi: “Dì Tô, chào dì, đã lâu không gặp. Anh Vương, chào anh.”

“Ai da, Tú Tú lễ phép thật, nắng lên rồi, con còn đứng đực ở đây làm gì? Không mau cùng Tú Tú dạo xung quanh đi.”

Tô Ngọc Linh đẩy con trai ra phía trước.

Tú Tú thấy thế, vội vàng cười nói: “Dì Tô, thật xin lỗi, mẹ hình như đang gọi con, ngại quá, dì với anh Vương cứ tự nhiên đi, con không nói nữa. Tạm biệt.”

Nói xong, không đợi người ta trả lời, cô nhanh chóng chuồn mất.

Nhưng Vương Triều Dương vẫn chưa từ bỏ ý định, cả buổi sáng đều cố gắng theo sau cô, cô buộc lòng phải theo sau lưng mẹ, có trời mới biết, chuyện này không đơn giản chút nào.

“Tú Tú, giúp mẹ rót trà –”

“Tú Tú, khăn lụa của mẹ đâu?”

“Tú Tú, sao con treo lễ phục ở đó, làn váy đều nhăn hết rồi.”

“Tú Tú, đừng cản đường mẹ!”

“Ôi, trời đất ơi, con là đồ ngốc à?”

Ok, cô chịu đủ rồi!

Cô xoay người rời khỏi, lúc nào cũng nhịn không được phải phê bình mẹ, may mà Vương Triều Dương cũng vì mẹ rất khó chơi, nên không tiếp tục dây dưa với cô nữa.

Mười hai giờ, phần lớn quan khách đều đến rồi, nhân vật nổi tiếng trên thương trường và chính trị, các ngôi sao điện ảnh, tất cả đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy đến tham dự sự kiện này, có người nổi tiếng, đương nhiên không thể thiếu ký giả và đội chó săn.

Ở bên cạnh, hai bên thăm dò, đều chật ních quần chúng và fans hâm mộ vây xem, thường thường sẽ vì một vị minh tinh hoặc ngôi sao ca nhạc mà xô xát. Không ít nhân vật chính trị và minh tinh điện ảnh, rất đúng lúc đứng trên cầu thang mỉm cười vẫy tay với đám người ở bên cạnh, cũng để phóng viên chụp ảnh.

Có thể thấy hết thấy đều là giả dối, nhưng cô biết kiểu tuyên truyền này thực sự rất cần thiết.

Vì thân phận của cô, mà cô phải theo ba đến bắt chuyện với mấy nhân vật chính trị và minh tinh điện ảnh, nhưng ngoại trừ gật đầu mỉm cười, mỉm cười gật đầu, cô thật không biết nên nói cái gì.

Khi nụ cười trên mặt trở nên cứng nhắc, suýt nữa bị chuột rút, thì A Lỗi và Đồ Hoan xuất hiện, dẫn đến một trận xô xát huyên náo, anh thân mật nắm tay Đồ Hoan, bày ra gương mặt điển trai mang theo ý cười nhàn nhạt, thích hợp sắm vai phụ làm nền cho nữ chính, đỡ Đồ Hoan mang giày cao gót ba phân, có trời mới biết cô ấy cao sẵn rồi, còn đi giày cao gót ba phân, gần như cao bằng A Lỗi.

Hai ngày nay cô có xem tin tức, biết anh Võ đúng là cho anh thân phận trai bao, truyền thông đều đem những rắc rối của anh phơi bày lên mặt báo, nhưng cho dù là vậy, với gương mặt điển trai và khí chất u ám, anh vẫn hấp dẫn phần lớn các fan nữ, thậm chí nghe nói có công ty muốn tìm anh ký hợp đồng.

Đương nhiên, anh đều từ chối cả.

Đồ Hoan đứng vững trên bậc thang, vịn bờ vai anh, hôn gió đám người ở phía dưới, cười vui vẻ.

Lúc này đây, vì trong lòng không còn khúc mắc, nên cô xem càng rõ ràng hơn, phát hiện Đồ Hoan đúng là sử dụng A Lỗi như phong nền đứng.

Không biết A Lỗi và Đồ Hoan nói gì, mà khi Đồ Hoan lên tàu, cố ý đập anh một cước, anh cau mày, nhăn nhó.

Tú Tú nhịn không được phì cười, nhưng anh và Đồ Hoan đã đứng trước mặt cô.

Ba người ở trước mặt ba cô làm bộ chào hỏi, Đồ Hoan cố ý buông tay A Lỗi, ôm lấy cô, nói: “Đường tiên sinh, thật ngại quá, cho tôi mượn Tú Tú một chút nhé, một vài chị em của tôi muốn nói chuyện với cô ấy, được chứ?”

“Đương nhiên đương nhiên.” Vừa nghe có người muốn dẫn cô con gái có phản ứng chậm chạp này đi, Đường Hạ lại thở phào nhẹ nhõm không thôi.

“Cảm ơn Đường tiên sinh.” Đồ Hoan cười nói xong, ôm lấy cô đến khoang tàu. “Tú Tú, đến đây, chúng ta đến phòng tôi nói, cô còn chưa tới phòng tôi nữa? Có rượu sâm banh đó, chị Chu thực sự là người chu đáo, đúng không?”

Tú Tú nghe xong, chỉ có thể mỉm cười.

Nói thật, chỉ cần có thể thoát khỏi nơi này, muốn cô làm gì đều được.

Dọc đường đi, cô cảm giác được A Lỗi theo sau lưng cô, cô cũng không dám quay đầu lại nhìn, thật vất vả các cô mới đến được phòng của Đồ Hoan, vừa bước vào Đồ Hoan bèn cởi giày cao gót, nhảy lên giường lớn.

“Má ơi, giày cao gót thật không dễ người mang mà, tại sao lại có phụ nữ thích vậy chứ?”

“Vì chúng tôi lùn.” Tú Tú bật cười, nói với cô, “Không phải người phụ nữ nào cũng đều có đôi chân dài giống cô đâu.”

“Cũng đúng.” Đồ Hoan ngồi dậy, gác chân lên nhìn cô, cười hỏi: “Tình huống thế nào? Mấy người đó đều tới rồi chứ?”

Mạc Lỗi bước vào, khóa cửa lại.

Tú Tú gật đầu, nói: “Vương Triều Dương và mẹ anh ta cũng tới, mấy đại gia bên Mỹ đó tôi không quen biết, nhưng tôi vừa gặp anh Võ, anh nói bọn họ đều tới rồi.”

“Em còn ổn chứ?” Anh đến trước mặt cô hỏi.

“Vâng, hoàn hảo.” Mặt cô đỏ ửng, nói: “Chỉ cười đến mặt có chút cứng nhắc thôi.”

Thừa dịp hai người họ anh anh em em, Đồ Hoan trèo lên giường lớn, gọi điện.

“Cho nên giờ chúng ta phải đợi thuyền tới sao?” Tú Tú hiếu kỳ hỏi anh.

“Ừ, tạm thời không có việc gì, chúng ta đoán đối phương sẽ đợi đến tối khi show diễn thời trang chính thức mở màn mới ra tay, em có thể nghỉ ngơi ở đây trước.” Anh biết cô quá hồi hộp, nên tối qua ngủ không ngon giấc, lúc này vành mắt đen nhàn nhạt đều lộ ra cả.

Nghe vậy, Tú Tú thở phào nhẹ nhõm, cô thực sự không muốn đối mặt với ba mẹ hoặc quan khách trên tàu.

“Em ăn trưa chưa?”

Cô lắc đầu, cười khổ: “Em không có khẩu vị.”

“Anh gọt một ít trái cây cho em nhé.” Nói xong, anh nắm tay cô tới bàn ăn bên cạnh.

34. Chương 34

Tú Tú vui vẻ theo sau anh, ngấm nhìn anh sử dụng dao thành thạo, Mạc Lỗi rất nhanh gọt xong một quả táo, cắt một miếng đưa cho cô.

“Vương Triều Dương còn quấy rối em nữa không?”

Tú Tú ngẩn người, mới hiểu được Phương Lực Cương chắc chắn nói với A Lỗi rồi.

“Không ạ.” Mặt cô ửng đỏ, lắc đầu, nói: “Em không cho anh cơ hội.”

“Hôm nào anh dạy em một ít kỹ năng phòng thân.” Anh nhàn nhạt nói, lại cắt một miếng táo đưa đến miệng cô.

“Anh tức giận à?” Tú Tú nhai nuốt miếng táo ngọt ngào, trộm nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, nhin không được hỏi.

“Chẳng qua anh cảm thấy anh nên nghĩ đến chuyện này trước.” Anh vươn tay vuốt ve cánh môi cô, rũ mắt nhìn cô nói: “Hay tối nay em ở trong phòng chờ đi, đừng ra ngoài.”

Cô lắc đầu, mỉm cười: “Em đến cũng đến rồi, tối nay không có chuyện lạ nào đâu. Yên tâm đi, sẽ chẳng có gì mà, Vương Triều Dương sẽ không tới gần mẹ em, bà nói chuyện với ai đều rất khó nghe, tối nay quần áo của anh ta cũng trình diễn trên sân khấu, anh ta không có cách nào chịu được khi mẹ em phê bình tác phẩm của anh ta.”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Dịch vụ phòng.”

Tú Tú vốn muốn mở cửa, nhưng Đồ Hoan lại mang kính râm đen, lấy chai sâm banh đã được cô khui, nhanh chóng nhảy xuống giường, “Đừng vội, tôi tới mở được rồi, là tôi gọi.”

Cô quẹt thẻ mở cửa, một nam một nữ phục vụ đẩy xe thức ăn vào, Đồ Hoan đợi đối phương bước vô mới đóng cửa lại.

Người tới không phải ai khác, chính là anh Võ và chị Lam.

“Hoan Hoan, em rảnh rồi ở trong phòng mang kính râm chi vậy?” Phong Thanh Lam buồn cười nhìn em gái, hỏi.

“Eo ơi, chị Lam, chị không biết sao, mấy chị em phụ nữ như chị suốt ngày đều dính lấy ông xã hoặc bạn trai, sáng sớm đã phóng điện liên tục, vốn là còn A Lỗi theo em, hiện giờ cả anh cũng bị Tú Tú quyến rũ rồi, em mà không chuẩn bị kính râm, thì đôi mắt đẹp dễ của em sớm nổi mụn lẹo mắt!”

“Hứ! Nói bậy gì đó!” Phong Thanh Lam vừa bực vừa buồn cười trừng mắt liếc cô.

“Em mới không nói bậy nha, chị nhìn A Lỗi đi, vừa vào cửa đã sẵn sóc đút cho Tú Tú ăn, bữa sáng em còn chưa ăn nè, anh ta không thèm hỏi em một câu.”

Tú Tú đỏ mặt, Mạc Lỗi lại nói: “Đừng để ý cô ấy, cô ấy chỉ biết nói vậy, thực ra năm giờ sáng cô ấy đã bò dậy ăn cơm rồi.”

“Đó là lót dạ, lót dạ nghe chưa?” Đồ Hoan kháng nghị, “Tôi đói đến tỉnh dậy chứ bộ.”

“Được rồi được rồi, đại tiểu thư à, món này không phải đưa tới cho em sao?” Hàn Võ Kỳ mở mâm dậy, lấy một miếng sandwich thật to đưa cho cô.

“Ai da! Vẫn là anh Võ tốt với em nhất!” Đồ Hoan sung sướng hô một tiếng, bóc chai sâm banh ra, rồi lấy núi sandwich thật to nhét vào mồm.

Ngoại trừ núi sandwich thật to, thì trên xe đẩy thức ăn toàn bộ đều là một vài thiết bị điện tử. Phong Thanh Lam vén khăn trải bàn trên xe đẩy, lấy laptop được giấu ở bên dưới đưa cho ông xã, Hàn Võ Kỳ nhanh chóng kết nối với đường dây mạng ở phòng khách nhỏ.

Chốc lát sau, lại có người gõ cửa, Đồ Hoan lần nữa đi mở cửa.

Lần này là Tổng Hành Lý, A Lãng và Đồ Cần ăn mặc như nhân viên phục vụ phòng, đẩy ba vali hành lý lớn bước vào, bên trên còn có hộp đựng mũ.

“Anh nói nè Đồ Hoan, em mang nhiều hành lý như vậy có quá khả nghi không?” A Lãng chịu trách nhiệm dọn hành lý đem tất cả hộp lớn hộp nhỏ và hành lý đặt trên mặt đất, buồn cười nói.

“Làm ơn đi mà, anh Lãng, em là siêu mẫu, hành lý không nhiều mới đáng ngờ đó.” Đồ Hoan cười nói: “Hộp tròn kia là đựng mũ, hộp vuông đựng giày, cẩn thận một chút, mấy móc bên trong bị va đập sẽ hỏng mất, cẩn thận anh Võ tính khoản nợ này lên đầu anh đấy.”

A Lãng cười khỏ, vẫn cẩn thận nhẹ nhàng đặt mấy cái hộp đó, Đồ Cần thì phụ anh Võ đầu dây.

Lại một lần nữa, có người gõ cửa.

Đồ Hoan mở cửa, dứt khoát đứng ở một bên không đi nữa.

Tịnh Hà và Hạ Vũ cùng bước vào, Tịnh Hà nói: “Hoan Hoan à, tình huống thế nào vậy?”

“Rất tốt, anh Võ đang kết nối máy tính, anh Chấn đã lắp xong máy theo dõi, người trong phòng chúng ta rất nhanh có thể lập thành một đội đá banh rồi.”

Lúc này cô mới chịu đóng cửa, cửa bèn bị một bàn tay chặn lại.

“Tối qua A Chấn sớm đã làm xong rồi.” Phượng Lực Cương có bộ dáng như công nhân vừa vặn lách vào cửa, thấy dáng dấp của cô, không khỏi bật cười: “Này, Hoan Hoan, em mang kính râm chi vậy?”

“Đề phòng anh với Rain phóng điện đó!” Nói xong, cô thò người ra nhìn, rồi rút người lại, “A Nam và Điềm Điềm đâu? Người đâu không thấy?”

“Anh ấy chơi đoán số thắng, nên dùng cơm ở nhà hàng với Điềm Điềm rồi, thuận tiện theo dõi gã người Mỹ.” Phượng Lực Cương nói xong, xách balo nặng nề, tới chỗ bà xã thân yêu, “Em yêu, anh nhớ em quá, em có nhớ anh không? Ôi, hôm nay em ăn mặc xinh quá ~”

“Đừng làm ồn, nói bậy gì đó.” Hạ Vũ buồn cười khẽ trách mắng anh, có điều vừa vào cửa liền đem bánh sandwich đang cầm trên tay chia cho anh, “Đây, anh còn không ăn đi! Ăn nhanh chút, một hồi nữa còn phải làm việc đấy.”

“Bà xã, anh chỉ biết em yêu anh nhất thôi.” Nói xong, anh duỗi tay ôm bảo bối ngoài lạnh trong nóng kia vào lòng, rồi hôn một cái thật kêu.

Hạ Vũ vuốt vuốt mặt, vừa thẹn vừa giận, nhưng hết cách với anh rồi.

Ờ.

Đồ Hoan chứng kiến mà phát run, đẩy kính râm đã rớt trở lại.

Má ơi, may là cô tính toán trước, đeo kính râm, không thôi thực sự chịu không nổi một màn đầy trái tim tung tóe này rồi.

Đúng lúc này, con tàu di chuyển.

“Tàu chạy rồi.” Phong Thanh Lam ngẩng đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, “Thuyền trưởng đúng giờ ghê.”

“Đúng giờ thì tốt.” Hàn Võ Kỳ mỉm cười, trong nháy mắt nói: “Lực Cương, đêm qua có động tĩnh gì không?”

“Đương nhiên có.” Phượng Lực Cương vừa ăn miếng sandwich tình yêu của bà xã, vừa nói: “Buổi tập kết thúc, người vừa đi hết, thì có người lên la lên lút trên tàu.”

“Tôi tóm được ba, A Lăng tóm được hai, còn Đồ Cần tìm được 13 lặn.” Nói xong, anh khom lưng lấy cái balo anh vừa vớt xuống đất, ném cho anh Võ, cười nói: “Nè, quà cho vợ anh nè.”

Hàn Võ Kỳ đón được, nhưng vì quá nặng, cái túi còn va vào ghế sofa.

Tú Tú ngẩn người, kinh ngạc hỏi: “Mười tám gì cơ? Người sao?”

“Không phải người.” Mạc Lỗi nói với cô: “Là bom.”

“Sao anh biết?”

Tú Tú xoay đầu nhìn anh, bèn thấy A Lỗi chỉ vào balo đang được chị Lam mở, cô lại xoay đầu, trông thấy Phong Thanh Lam lấy ra từng món từng món màu trắng như viên gạch nung từ đất sét, cô bị dọa đến xanh mặt.

“Cả túi đó đều là bom à? Bom có thể ném như vậy sao? Không phát nổ ư?”

“Yên tâm, toàn bộ đều là 2, bị bọn anh hủy ngòi nổ rồi.” Đồ Cần mở miệng nói cho cô hay.

Mạc Lỗi bổ sung thêm: “2 là bom plastic, độ ổn định rất cao, chỉ có thể dùng chất kích nổ và kíp nổ điện làm vật dẫn, không có hai thứ này, thì nó cũng khá giống một cục gạch, cho dù bị đạn bắn trúng cũng sẽ không nổ.”

Tú Tú nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới nghĩ tới, những người đó lại độc đến vậy, cô thực sự không thể tin nổi, nhưng người Hồng Nhân tìm được bom lại là sự thật.

Sự thật này, làm sống lưng cô lạnh cả người, cơn rùng mình thẳng đến sau ót.

Người đàn ông bên cạnh, ôm cô vào lòng.

“Không có chuyện gì, em đừng nghĩ nhiều quá.” Anh nói.

Tú Tú vui mặt vào lòng anh, nín áo anh, không nhận được có chút khổ sở.

“Chỉ vì tiền thôi, em không hiểu...”

Cô quá đơn thuần, mới không có cách nào hiểu rõ.

Mạc Lỗi ôm cô vào lòng, nói với cô: “Đối với bọn anh mà nói, tiền tuy không phải là tất cả, nhưng đối với rất nhiều người, thì nó đại diện cho hết thảy.”

Show thời trang diễn ra vào sáu giờ tối, đến lúc bắt đầu rồi.

Mặt trời chiều ngã về tây, để mặt trăng trèo lên bầu trời đầy sao.

Ngoài khơi từng đợt sóng lẫn tăn, dập dờn cùng ánh trăng, thế nhưng cảnh đẹp như vậy lại không có người nào thưởng thức, toàn bộ người trên con tàu xa hoa lộng lẫy, đang bước vào sảnh tròn Victoria, ngồi vào bàn ăn bên cạnh, thưởng thức show diễn thời trang mới nhất của Triều Đại.

Trong làn điệu Dòng sông xanh của dàn nhạc giao hưởng, tám đèn chùm pha lê khổng lồ trong phòng khách chậm rãi sáng lên, rèm sân khấu nửa vòng tròn cũng được kéo lên.

Trên sân khấu, mấy người mẫu xinh đẹp hoặc ngồi hoặc đứng, không nhúc nhích, tựa như con búp bê trong hộp âm nhạc, các cô đều mặc quần áo ở quý gần nhất của Triều Đại, mà phía trước các cô, không phải ai khác, chính là siêu sao danh tiếng được đặc biệt mời tới.

Vị siêu sao đó là người đàn ông trung niên, mặc âu phục, hướng về một người mẫu trong đó đang giơ tay lên, giống như búp bê bị phù phép, cô đứng dậy, cười rạng rỡ cùng ông vòng quanh mấy người mẫu kia, trong giai điệu của Dòng sông xanh, nhảy điệu Waltz.

Ông dắt từng búp bê khiêu vũ, hát, xoay tròn, biểu diễn.

Đây là người đẹp và quái vật phiên bản hiện đại, chẳng qua con gái của thương nhân nhiều hơn phiên bản cũ thôi.

Quái vật đương nhiên không phải người bình thường sắm vai, ngôi sao nam đó mới vừa giành được giải Oscar cho nam chính xuất sắc nhất.

Show diễn thời trang này đặc biệt lộng lẫy và sống động, nội dung vở kịch được đẩy lên cao trào, vô cùng lôi cuốn, diễn được phân nửa, ở khu khán giả bất ngờ có nhân vật xuất hiện, làm mọi người kinh hô liên tục.

Tú Tú bị xếp ngồi ở bàn chính gần khu vực sân khấu nhất, tuy cả nhà ba người họ, kể cả cô ở bên trong đều chẳng ngờ, nhưng vì thân phận của cô mà không có cách nào ngồi bàn khác.

Vương Triều Dương và Tô Ngọc Linh cũng ngồi ở bàn chính đối diện cô, kể đến là đại gia người Mỹ, sau đó mới là ba cô, cô cạnh ba, dĩ nhiên không phải vì hai cha con quá thân thiết, mà do cô cực kỳ không biết nói gì.

Thế nhưng, cũng chỉ trong trường hợp này, mà ba mẹ cô mới được xem như một cặp vợ chồng.

Bữa tối sớm được đưa lên, hình ảnh hai người họ ngồi chung rất đẹp, ba mươi năm trước họ là một đôi kim đồng ngọc nữ, hôm nay mặc dù họ đã có tuổi, nhưng vẫn có phong thái riêng của mình.

Đường Hạ và Chu Ly Hình là một đôi thiên nga, thật bất hạnh mới sinh ra chú vịt xấu xí như cô.

Mỗi lần cùng ba mẹ tham dự sự kiện kiểu này, cô đều có cảm nhận giống nhau.

Ngồi bên cạnh ba mẹ, có đôi khi cô nhận không được lại nghĩ, nếu cô đủ xinh đẹp, có thể như hai người họ mong đợi, thì tình cảm của hai người họ cũng sẽ không tệ như vậy.

Có điều, đó đương nhiên chỉ do cô suy đoán.

Bữa tối vừa kết thúc, mẹ cô nhanh chóng rời vị trí, đến hậu trường chỉ huy đại cuộc, để lại cô và ba đối mặt với đám sài lang hổ báo này.

Cô len lén thở dài.

Sau đó, cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, không khỏi ngẩng đầu, bèn nhìn thấy Mạc Lỗi ngồi ở bên kia sân khấu, anh bình thản ung dung ngồi, nhưu mà nhìn cô không yên lòng.

Em ổn chứ?

Gần như cô có thể nghe được câu hỏi của anh.

Anh quan tâm, làm cô mỉm cười, tâm trạng bất giác phần chấn hân.

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Giai điệu Dòng sông xanh lần nữa bay bổng trong không khí, con gái của thương nhân lại khiêu vũ, trang phục đầy màu sắc cuộn cuộn xoay tròn.

Thỉnh thoảng cô sẽ nhin không được mà uống nước, ngẩng đầu nhìn anh, thỉnh thoảng người bên cạnh không chú ý, anh cũng sẽ giương mắt nhìn cô lại.

Tuy rằng người của Hồng Nhân đều ở gần đây, chị Lam ngồi ở bàn bên cạnh, anh Vũ đang làm phục vụ ở bàn cô, nhưng sự hiện diện của A Lỗi, mới là nguyên nhân thực sự làm cô yên lòng, mặc dù cách vài bàn, nhưng khiến cô cảm thấy cô không cô đơn như trước nữa.

Show thời trang diễn ra một nửa, theo giai điệu cao trào, quái vật bị thương gầm thét, kết thúc bằng một màn pháo hoa nhỏ.

Phượng Lực Cương nói, những người đó vốn muốn bố trí bom và pháo hoa cùng nổ tung, nhưng đương nhiên tất cả đều chẳng hề xảy ra, chỉ có màn pháo hoa xinh đẹp làm người xem trầm trồ khen ngợi.

Cô để ý thấy sắc mặt dì Tô và Vương Triều Dương trở nên khó coi, gã người Mỹ lại hờ hững bàng quan, chỉ có ba cô với bộ dáng cái gì cũng không biết, và khán giả cùng nhau đứng lên vỗ tay.

Trong lúc nghỉ giữa giờ, anh Võ vui vẻ tươi cười đến gần dì Tô và Vương Triều Dương cùng bọn họ nói gì đó, rồi mời hai mẹ con họ ra ngoài.

Tú Tú để ý thấy người của Hồng Nhân chẳng biết từ lúc nào đã vây quanh bọn họ mà không để lại dấu vết gì, nhìn sắc mặt dì Tô tái nhợt, cô cảm thấy hơi khổ sở, người phụ nữ đó là một trong số ít những người luôn mỉm cười với cô khi cô vừa xấu vừa béo, nhưng không ngờ kết quả đều là vì tiền.

Không muốn chứng kiến thêm nữa, Tú Tú đứng dậy nói với chị Tịnh Hà rằng cô muốn đến phòng hóa trang một chút, Giang Tịnh Hà vốn muốn đi cùng cô, nhưng bị cô từ chối.

“Em chỉ muốn rửa mặt thôi, cho dễ thở một chút, tự em đi được rồi.” Cô mỉm cười, “Chị ở đây hỗ trợ đi.”

Tịnh Hà nghe vậy, không miễn cưỡng cô nữa.

Tú Tú xoay người rời sảnh Victoria, vừa vào phòng hóa trang, Lý Nguyệt vội vã gọi cô, về mặt kính hoàng nói, “Tú Tú, xin lỗi, cô có thể giúp tôi được không?”

“Sao vậy?” Tú Tú ngăn người, vội hỏi.

Mặt Lý Nguyệt trắng bệch, hết sức khẩn trương nói: “Tôi bất cẩn làm rách bộ váy của nửa màn sau, cô biết tính của chị Chu rồi, tôi không dám nói cho chị ấy biết, nhờ cô giúp tôi sửa một chút, nếu để chị Chu biết, lần sau chị ấy tuyệt đối không cho tôi diễn nữa.”

Tú Tú do dự một lúc, nhưng Lý Nguyệt cầm tay cô, hai mắt ngân ngấn nước cầu xin: “Tú Tú, tôi biết chỉ có cô mới có khả năng khâu không thấy chỉ, cô giúp tôi lần này đi, có được không? Coi như... nể mặt anh Đường?”

35. Chương 35

Thấy Lý Nguyệt rưng rưng nước mắt, Tú Tú nhin không được có chút mềm lòng, mà cô đúng là biết rõ, chuyện này nếu tới tai mẹ cô, bà chắc chắn tức giận cho coi, mà điều quan trọng nhất bây giờ, chính là show diễn thời trang kết thúc thuận lợi.

Nếu uy hiếp trước mắt đã giải trừ rồi, thì chuyện này cũng coi như xong, cô rời đi một chút cũng tốt.

“Trang phục đâu?” Cô mở miệng hỏi.

“Phòng hóa trang phía sau hậu đài.” Biết cô đồng ý rồi, Lý Nguyệt nín khóc mỉm cười. “Tú Tú, cảm ơn cô, đợi chuyện này kết thúc, tôi chắc chắn sẽ báo đáp cô.”

Tú Tú cười khỏ, chỉ theo cô ra hậu trường.

Ở hậu trường người qua kẻ lại, mờ mờ, đồ trang điểm và cả mùi nước hoa đầy rẫy trong đó, có vài người đang vội làm kiểu tóc cho người mẫu, vài người mẫu lại trong tình trạng đứng thay quần áo lộ nửa thân trần, cô nghe được tiếng quát nạt của mẹ, thấy mọi người bận rộn chạy ngược chạy xuôi.

Cô lặng lẽ cầm mấy dụng cụ thêu vào, sau đó đến phòng hóa trang của Lý Nguyệt.

Cô vừa vào cửa, Lý Nguyệt đã đưa trang phục cho cô, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Làn váy viền ren bị xé rách hơn 10cm, nửa màn sau còn 10p nữa Lý Nguyệt mới lên sân khấu, nên cô chỉ có chút thời gian khâu lại thôi, nhưng cô cần thêm ren hỗ trợ.

“Cái này tôi không có cách nào trực tiếp khâu được, tôi cần phải lấy một ít ren tới” – Tú Tú nói xong xoay người, lại thấy Lý Nguyệt cầm súng lục chìa vào cô, hại cô đang nói phải dừng lại, cả người cứng đờ tại chỗ.

“Không cần.” Vẻ hoảng hốt của Lý Nguyệt đã hoàn toàn biến mất, chỉ lạnh lùng nhìn cô, nói: “Chị Chu nói cô không thông minh, tôi còn không tin, thật không ngờ cô thực sự ngu xuẩn đến vậy.”

“Sao cô...” Tú Tú ngây ngốc nhìn cô gái kia, và cây súng trên tay cô ta, nhất thời có chút hoảng loạn: “Cô làm gì vậy?”

“Tôi đang làm gì?” Lý Nguyệt khẽ cười thành tiếng, sau đó bỗng dừng khua tay: “Đương nhiên là phá hỏng show diễn thời trang rồi! Tôi vốn cho rằng Vương Triều Dương có thể dùng được, ai ngờ anh cũng ngu xuẩn như vậy, chỉ cho người đặt bom thôi cũng thất bại, tôi đành tự mình ra tay thôi.”

Nói xong cô ta hất cằm lên, tiến lên phía trước dí súng vào người cô, lạnh lùng nói: “Hiện tại, cô phải ra ngoài chung với tôi, nếu cô dám cảnh báo cho bất kỳ kẻ nào biết, thì tôi sẽ đục một lỗ trên người cô, cô không muốn trên người cô có nhiều lỗ chứ?”

Cô không muốn nha.

“Mở cửa ra, đi về phía trước, sau khi rời khỏi đây rẽ trái lên lầu.”

Cô không thể không làm theo, chỉ có thể đi về phía trước, Lý Nguyệt dùng súng dí ngay lưng cô rồi theo sau.

Ngoài cửa chính là một mảng hỗn độn, cách nửa màn sau còn ba phút, tất cả mọi người đều bận túi bụi, chẳng ai chú ý đến tình hình bên này.

Cô trông thấy Đồ Hoan, nhưng Đồ Hoan đã thay đồ rồi, đứng ngay lối ra vào ở hậu đài sân khấu, cách nơi này thực sự quá xa, hơn nữa còn chuẩn bị ra sân.

Tú Tú hết cách, chỉ có thể trèo lên cầu thang sắt.

Cầu thang này thông với phía trên sân khấu, là chỗ để nhân viên ánh sáng và kỹ thuật đi lại.

“Cô rốt cuộc muốn làm gì?” Cô trèo đến chỗ cao nhất, cúi đầu là có thể thấy sân khấu bên dưới lóng lánh.

Nơi này cách sân khấu ít nhất bốn, năm tầng lầu, làm hại chân cô mềm nhũn.

Âm nhạc vang lên lần nữa, người mẫu và diễn viên bước lên trình diễn, từ nơi này nhìn, các cô càng giống búp bê xinh đẹp trong hộp âm nhạc.

Lý Nguyệt ép cô đi tới xà ngang chỗ nhân viên ánh sáng đi, rồi theo sau cô bước trên lối đi nhỏ hẹp, mãi cho tới trung tâm sân khấu.

“Giờ, cởi quần áo ra, mau lên!”

Tú Tú há hốc mồm, khấn trương bám vào tay vịn bên cạnh, xoay đầu nhìn cô ta: “Cởi đồ?”

“Đúng, cởi đồ cô ra.” Lý Nguyệt dí súng về phía cô, ra lệnh: “Cởi sạch. Sau đó đứng trên con tàu bằng thủy tinh kia.”

OK, hiện tại cô biết cô ta muốn gì rồi?

Vị trí lên xuống con tàu bằng thủy tinh là đưa người mẫu vào màn, người phụ nữ này muốn cô cởi sạch đứng trên đó, rồi đánh rớt con tàu thủy tinh này, cô ta muốn cô nhục nhã.

Trong nháy mắt, Tú Tú xanh mặt, cô nuốt nước bọt, cố gắng kéo dài thời gian, mở miệng hỏi: “Tại sao cô phải làm vậy? Làm nhục tôi cô được gì chứ? Tôi đâu có đắc tội cô?”

“Cô không đắc tội tôi, cô muốn hận thì hãy hận cô đầu thai nhầm chỗ. Về phần được gì?” Lý Nguyệt cười nhạt, nói: “Tôi được nhiều lắm, show thời trang bị hủy, danh tiếng Chu Lệ Hinh cũng hỏng luôn. Đường Hạ sớm nên kết hôn với tôi, nhưng ông ta thế nào cũng không chịu ly hôn với Chu Lệ Hinh khôn kiếp đó...”

Tú Tú nghe vậy nhin không được nói: “Cô để ý cái gì, tôi nghe nói có đạo diễn coi trọng cô, cô dự định sang Hollywood phát triển nữa...”

Không hề báo động trước, Lý Nguyệt tức giận tát cô một bạt tai, cắt lời cô.

“Tôi yêu ông ta!” Lý Nguyệt phẫn nộ nói: “Tôi vì ông ta lãng phí ba năm tuổi xuân!”

Tú Tú bị một bạt tai làm đầu óc choáng váng, suýt chút nữa té xuống, may là đúng lúc cô bắt được tay vịn, người phụ nữ đó đã ra tay nặng thật, một cái tát đã hại cô chảy máu mũi.

Đáng giận mà.

Cô bóp mũi cho máu ngừng chảy, xoay đầu lại, trông thấy gương mặt xinh đẹp của Lý Nguyệt đang vắn vẹo vì phẫn nộ.

“Ba năm! Cô biết ba năm quý giá thế nào với người mẫu không? Nhưng ông ta vẫn kiên trì ở cùng với con đàn bà đề tiện đó, tôi yêu ông ta như vậy, trong khi con đàn bà đề tiện đó lại xem ông ta hèn hạ như một con chó, vậy mà ông ta thà chia tay tôi, cũng không muốn rời xa bà ta!”

Nhìn người phụ nữ điên cuồng trước mặt, Tú Tú quệt máu mũi, không nhin được nói: “Bọn họ không thể ly hôn, cho dù cô làm nhục tôi, hủy show diễn thời trang thì cũng vậy thôi.”

Lý Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Tôi biết chứ, nhưng làm nhục cô đồng nghĩa với làm nhục Đường Hạ và con đàn bà đề tiện Chu Lệ Hinh, hơn nữa cổ phiếu Triều Đại ắt sẽ rất điên cuồng, sau đó sẽ có thể đem cổ phiếu Vương Triều Dương cho tôi bán cho Edward, kiếm được một khoản lớn!”

“Tại sao Vương Triều Dương phải cho cô cổ phiếu?” Câu này làm cô ngẩn người, sau đã hiểu rõ, cô khiếp sợ nhìn người phụ nữ trước mặt: “Trời ạ, Vương Triều Dương cũng có một chân với cô.”

Lý Nguyệt hất cằm, khinh thường nói: “Bằng không cô cho rằng anh thật sự hứng thú với con bé mập như cô à? Nếu không phải vì tôi, ngay cả tới gần cô anh cũng không muốn.”

Cô ta với Vương Triều Dương lên giường, mà còn có thể tuyên thệ lời thề son sắt với người đàn ông khác?

Tú Tú á khẩu không trả lời được trừng mắt người phụ nữ này, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lý đều có thể.

Lý Nguyệt hưng hăng tiến lên, cao ngạo nói: “Xong rồi! Bớt nói nhảm đi, mau chóng cởi đồ cô ra! Tuy rằng mất mặt, nhưng ít ra cô có thể giữ lại cái mạng nhỏ, hoặc là cô muốn mặc đồ rơi xuống đó, cũng được. Cô công chúa nhỏ của Triều Đại chết rồi, và cô công chúa nhỏ của Triều Đại không mặc đồ đều như nhau thôi. Tôi không ngại, chỉ cần show diễn thời trang bị hủy là được.”

Vì quá sợ hãi, nên mặt Tú Tú trắng bệch, buột miệng nói: “Cô không biết, sau khi tôi xảy ra chuyện vẫn có thể báo cảnh sát à.”

“Dựa vào đâu? Dựa vào lời nói một phía của cô à? Triều Dương sẽ chứng minh lúc này tôi ở chung một chỗ với anh. Còn cô? Không ai biết cô đang ở đâu? Vừa rồi ở hậu trường hỗn loạn, không ai chú ý đến cô, giữa hai chúng ta, cô như không khí thôi, chẳng ai thấy cô, hay nhớ cô cả.”

Tú Tú nghe vậy, phát hiện người phụ nữ này không biết chuyện vừa xảy ra ở đây, muốn định mở miệng, đột nhiên cảm thấy nếu cô nói ra, thì Lý Nguyệt chắc chắn trực tiếp nổ súng giết chết cô.

Giống như lời cô ta vừa nói, cô sống hay chết đối với người phụ nữ này đều như nhau, chỉ cần có scandal là được.

Nếu bà ấy phát hiện cô ta không có mặt, điều này chứng minh cô ta bị mang đi rồi, chắc chắn sẽ làm thịt cô ta.

Dù sao, người chết sẽ không nói, cũng không thể làm nhân chứng.

“Nhanh chút coi, đứng lên, cởi quần áo ra.” Lý Nguyệt lạnh lùng nhìn cô, kéo cò súng, “Đừng ép tôi nổ súng.”

Sắc mặt Tú Tú tái nhợt lui về phía sau một bước, sau đó đứng trên con tàu bằng thủy tinh, con tàu bằng thủy tinh vì trọng lượng của cô mà chao đảo, cô khẩn trương dang hai tay, duy trì thể cân bằng.

Hết cách rồi, cô không muốn chết.

Lý Nguyệt nói không sai, tuy rằng mất mặt, nhưng ít ra cô còn giữ được cái mạng nhỏ.

Cô vô phương không nghĩ được cách nào, đành bắt đầu cởi quần áo.

Mới vừa ra khỏi sảnh Victoria, Vương Triều Dương nhân cơ hội muốn chạy, một mình Mạc Lỗi quật con rùa đó ngã xuống đất, con rùa đó hưng hăng nói.

“Chuyện không liên quan đến tôi! Mấy quả bom đó không phải tôi đặt! Mấy người làm gì vậy? Buông ra!”

Vương Triều Dương bị đè trên mặt đất, liều mạng vùng vẫy, anh đem thằng cha đó giao cho anh Phụng.

Phụng Lực Cường tóm anh lại, cười nói: “Vương tiên sinh, người của chúng tôi đã tóm được số bom anh muốn đặt, anh biết đó số bom ngu ngốc được lắp đặt có bao nhiêu đâu? Đủ để làm nổ toàn bộ con tàu à, căn bản không ngờ rằng anh còn ở trên tàu.”

Vương Triều Dương vừa nghe xong, mặt trắng bệch: “Anh nói cái gì?”

Hàn Vô Kỳ tiến lên trước, ném túi bom đó lên người anh: “Ngay từ lúc bắt đầu bọn họ đã khai anh rồi, trong quá trình phạm tội chúng tôi đều ghi lại, tài khoản đối phương còn được anh chuyển tiền vào chứ, anh dùng phí nước miếng nữa, tiếp tay cho kẻ khác giết người, trở thành đồng phạm, anh đợi sai khi xuống tàu mà ăn cơm tù đi.”

Nghe vậy, sắc mặt Vương Triều Dương tái nhợt, buột miệng nói ra: “Đó, đó không phải tôi làm, là Lý Nguyệt dùng tài khoản của tôi chuyển tiền, là cô ta làm, không phải tôi...”

Mạc Lỗi vừa nghe, ngây người một lúc, trong lòng thoáng giật mình, anh không nghe tiếp nữa, bước nhanh quay lại đại sảnh, lại không thấy Tú Tú đâu, cảm giác sợ hãi vô hình xâm lấn cả trái tim.

“Tú Tú đâu?”

Anh trở lại sân khấu, tóm chị Tịnh Hà hỏi.

Giang Tịnh Hà ngây ra một lúc, nói: “Em ấy bảo em ấy muốn đến phòng hóa trang, có chuyện gì sao?”

“Lý Nguyệt và Vương Triều Dương thông đồng với nhau.” Anh nói cho cô biết: “Em đi tìm cô ấy.”

“Chị đi với em, đó là phòng hóa trang, không phải nhà hàng.” Tịnh Hà ngăn người, bước nhanh theo anh đến phòng hóa trang mà Tú Tú tới, vốn muốn anh ở lại bên ngoài, nhưng thằng nhóc này không hề dừng lại, còn nhanh hơn cô một bước đẩy cửa ra.

Trong phòng hóa trang có hai cô gái, thấy anh, hai cô rất ngạc nhiên.

Anh không để ý đến hai cô, chỉ nhanh chóng quét qua từng khuôn mặt, sau đó bỗng đứng nằm áp xuống đất, kiểm tra bên dưới cửa nhà vệ sinh bị đóng lại.

Hai cô gái ở ngoài cửa thấy vậy lại xôn xao.

“Hắc, anh làm gì vậy?”

“Không có đôi giày nào của cô ấy, cô ấy không ở đây.” Anh không để ý các cô, chỉ đứng dậy nhìn Giang Tịnh Hà.

“Xin lỗi, tôi là nhân viên an ninh trên tàu.” Tịnh Hà bước nhanh về phía trước, lấy thẻ chứng nhận, và hỏi thăm hai cô gái ở đây: “Xin hỏi có ai thấy cô Đường Tú Tú không?”

“Không có, không thấy.” Hai cô đồng thanh lắc đầu.

Trong lòng anh có loại dự cảm xấu nghiêm trọng hơn.

“Biết đâu em ấy trở về phòng nghỉ, chị vừa thấy sắc mặt em ấy không được tốt lắm.” Tịnh Hà nói.

“Cô ấy sẽ không.” Anh sai bước ra khỏi phòng hóa trang, quét toàn bộ lối đi. “Cô ấy sẽ chờ em.”

Tịnh Hà bước theo anh ra khỏi phòng hóa trang, mở di động, ấn phím tắt gọi ông xã, vừa nói với anh: “Em đừng vội, chị gọi Đồ Cần qua, anh ấy sẽ giúp em tìm.”

Anh không thể, không thể đợi Đồ Cần đến, quá chậm, trong lòng anh có cảm giác sợ hãi.

Chuyện này không đúng, anh biết chứ.

Lần trước, anh bỏ qua cảm giác này, A Quang chết.

Anh cảm thấy tim mình đập rất nhanh, anh nhìn hai bên, lối đi này chỉ thông ra hai nơi, một là sảnh Victoria, hai là hậu trường.

Nếu cô ấy trở lại sảnh Victoria, anh không thể không phát hiện ra cô.

“Em ra hậu trường xem xét.” Anh xoay người tới hậu trường, nói: “Anh Cần nếu có tung tích của cô ấy, điện thoại cho em ngay.”

Không đợi chị Tịnh Hà trả lời, anh đã bước nhanh hơn, chạy.

Lý Nguyệt là tình nhân của Đường Hạ, sao lại ở cùng Vương Triều Dương?

Chuyện này không đúng, anh biết mà.

Tú Tú không có khả năng rời khỏi anh, anh biết cô rất khó chịu, nhưng cô sẽ không ngu ngốc rời khỏi hiện trường, trừ phi Lý Nguyệt gọi cô ấy, cô ấy sẽ không để phòng Lý Nguyệt, cô ấy sẽ không ngờ phía sau bức màn còn độc thủ nữa, ngay cả bọn họ cũng không nhìn ra.

Chết tiệt!

“Hắc, đây là hậu trường, những ai không phận sự miễn vào.”

Bảo an chặn anh lại, anh không có thời gian giải thích, chỉ có thể dùng võ trang với đối phương, đánh ngã bảo an.

Nửa màn sau của show diễn thời trang bắt đầu rồi, khi tiếng nhạc vang lên, anh mở cửa, luồn lách chen chúc ở hậu trường.

Anh thấy Đồ Hoan đứng ở hậu đài, đang chuẩn bị lên sân khấu, anh chen lên cầu thang, không nhìn mấy người mẫu hờn giận mắng chửi, lớn tiếng kêu cô.

“Đồ Hoan!”

“A Lỗi! Chuyện gì xảy ra vậy?” Đồ Hoan thấy anh, ngay ra một lúc. “Anh ở đây làm gì?”

“Vương Triều Dương cầu kết với Lý Nguyệt, Tú Tú không thấy đâu, cô có thấy cô ấy hay Lý Nguyệt không?” Nói xong, anh đứng ở nơi khá cao, quét qua đám người hỗn loạn ở hậu trường, nhưng những khuôn mặt này, không có cô ấy.

“Shit, không có!”

36. Chương 36

Đồ Hoan mắng một tiếng, xoay đầu tìm kiếm, ai ngờ lại nghe Chu Ly Hình ở một bên thúc giục: “Đồ Hoan, cô làm gì vậy, phải ra sân rồi!”

Đồ Hoan không thể tin nổi xoay đầu trừng người đàn bà ngang ngược, nói: “Bà có làm không? Bà không nghe thấy sao? Con gái bà mất tích đó!”

Chu Ly Hình lạnh lùng nhìn cô: “Thì sao? Show diễn này phải hoàn thành! Cô phải lên sân khấu, nếu không thì lập tức cởi trang phục ra, rồi cút cho tôi!”

Nghe vậy, Mạc Lỗi nổi gân xanh, anh nhin không được đưa tay túm vạt áo người đàn bà kia, “Bà...”

Anh vốn định đánh bà ta, nhưng giây tiếp theo, khi anh nín vạt áo bà trên eo bàn tay đột nhiên xuất hiện một giọt máu, làm cả người anh ngừng lại, giọt máu kia bỗng dừng xuất hiện, từ phía trên.

Anh nhanh chóng ngẩng đầu, bên trông thấy hành lang trên không bên trên, có hai cô gái.

Là Tú Tú, và Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt cầm súng trên tay, chĩa về phía cô.

Trong nháy mắt, trái tim suýt chút nữa ngừng đập, cả người anh phát lạnh, buông Chu Ly Hình, trực tiếp nhảy xuống đài cao, phóng lên cầu thang bên cạnh.

Đồ Hoan rất nhanh phát hiện anh nhìn thấy gì, ngẩng đầu theo, trái tim cũng theo đó ngừng đập, lập tức vén làn váy, theo anh nhảy xuống đài cao, xông lên hướng ngược với cầu thang.

Chu Ly Hình trông thấy, tức giận giậm chân, mắng: “Đồ Hoan, cô trở lại cho tôi! Nếu không chuyến này tôi cho cô một đi không trở lại!”

Cô không xoay đầu, chỉ vừa chạy vừa đưa tay, giơ ngón giữa với người đàn bà đó.

Khi Mạc Lỗi vọt tới phân nửa, bên trông thấy Tú Tú đột nhiên đi tới con tàu bằng thủy tinh có thể lên xuống bắt đầu cởi quần áo, Lý Nguyệt cười lạnh nhìn cô, anh bỗng dừng hiểu ra cô ta muốn làm gì.

Chó chết, đồ dê tiện đó muốn làm nhục cô!

Anh cúi thấp người, thấy Đồ Hoan ở đầu bên kia, anh và cô ấy ra hiệu, vừa leo cầu thang vừa nhanh chóng liên lạc.

Tú Tú đỏ mặt cởi lễ phục mà mẹ đưa, Lý Nguyệt không hài lòng nhìn cô, phe phẩy cây súng nhưn mảy, đe dọa: “Còn đồ lót, và giày cao gót nữa, làm ơn đi, người mẫu bên dưới mặc còn ít hơn cô.

Da đầu cô tê dại, dưới sự uy hiếp của súng lục, chỉ có thể nhục nhã cởi áo ngực, cởi quần lót, sau đó cởi cả giày cao gót.

Tiếng nhạc sân khấu bên dưới truyền đến từng trận từng trận, đời này cô không bao giờ lỏa thể như vậy nữa.

“Ném quần áo và giày qua đây.” Lý Nguyệt nói: “Không cho phép cố tình ném xuống dưới, bằng không tôi nổ súng ngay.”

Tú Tú làm theo, ném quần áo và giày qua, nói: “Cô hài lòng chưa?”

“Hài lòng?” Lý Nguyệt bước lên rào chắn an toàn của con tàu bằng thủy tinh, đập quần áo và giày của cô, khề cười, nói: “Cô nghĩ tôi ngu lắm à? Cho là sau khi cô xuống dưới liền có thể báo cảnh sát? Ôi, Tú Tú yêu dấu, cô thực sự nghĩ tôi không có đầu óc sao? Cô thực sự cho rằng tôi sẽ để cô cơ hội báo cảnh sát ư?”

Nói xong, Lý Nguyệt nhắm khẩu súng ngay ngực cô.

Tú Tú xanh mặt, nhìn chăm chăm cô ta, nói: “Cô gạt tôi?”

“Cùng ơi, lẽ nào cô chưa nghe qua câu chỉ có người chết, mới không mở miệng nói được, chốc nữa tôi giải quyết cô xong, tôi xuống dưới lần nữa dùng bộ điều khiển từ xa, kiểm soát sự lên xuống của con tàu thủy tinh, lúc tôi lên sân khấu, cô cũng cùng lúc ra biểu diễn. Cô thấy, rõ ràng có bao nhiêu người chứng minh tôi đâu ở chỗ đây?”

Mặt Lý Nguyệt không đỏ, không thở mạnh khề cười nói: “Bất kể là ai, đều không cho rằng tôi là hung thủ, cô nói đúng không?”

Tú Tú nghe vậy rất buồn bực, nhưng cô không có cách nào, chỉ có thể buông lời tức giận: “Cô sẽ gặp quả báo.”

“Aizz, cô ngu ghê, vậy mà tin cái loại quả báo chỉ để lừa con nít ba tuổi à!” Lý Nguyệt khinh bỉ nhìn cô, cười lạnh: “Lần sau đầu thai, con mắt nhớ đánh bóng nha –”

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nói của Đồ Hoan.

“Hắc, Lý Nguyệt, mau lên sân khấu nào, sao cô vẫn cùng Tú Tú ở chỗ này chơi vậy?”

Lý Nguyệt sợ hết hồn, mạnh mẽ xoay đầu, nhưng cô ta không ngốc, họng súng vẫn hướng về phía Tú Tú.

“Đồ Hoan, cô ở đây làm gì?”

“Đứng yên, không được nhúc nhích.” Lý Nguyệt lạnh lùng quát. “Còn cử động nữa tôi sẽ nổ súng giết cô ta ngay.”

Đồ Hoan dừng bước, lúc này Tú Tú phát hiện A Lỗi ở bên kia hết như con mèo vậy, im hơi lặng tiếng nhanh chóng tối gần, cô trợn mắt, chỉ thấy anh giơ tay đặt lên khoe môi, ý bảo cô im lặng.

Cô nhanh chóng khép miệng, vừa vặn lúc này Lý Nguyệt kéo tầm mắt trở lại, lui về phía A Lỗi mấy bước, mở miệng ra lệnh.

“Đồ Hoan, cô qua đây với Tú Tú.”

“Tại sao?” Đồ Hoan chớp chớp đôi mắt tròn xoe, bày ra bộ mặt ngu ngốc vô tội.

“Kêu cô qua thì cô qua đi, ít nói nhảm cái!” Lý Nguyệt quát nạt.

“Qua thì qua, cô hung hăng cái gì!” Đồ Hoan chậm chậm tiến lên, Tú Tú khẩn trương nhìn A Lỗi càng lúc càng tối gần, họng súng vẫn còn chĩa về phía cô.

Sau đó một giây kế tiếp, sân khấu bên dưới đột nhiên bùng lên hiệu ứng đèn flash, chẳng ngờ, ánh đèn flash đó soi rọi hết toàn bộ, cũng rọi lên bóng dáng A Lỗi đang đến gần Lý Nguyệt, chiếu sáng bức tường ở phía sau hậu đài.

Lý Nguyệt chợt tỉnh ngộ, mạnh mẽ xoay người, lúc này khẩu súng xoay chuyển, Tú Tú sợ đến mặt mày tái nhợt, không chút suy nghĩ bèn xông tới phía trước, vươn tay cướp súng của Lý Nguyệt.

Mạc Lỗi nhân cơ hội tiến lên, bắt được người phụ nữ đó, lại thêm Đồ Hoan xông tới phía trước, vén váy, nâng chân tung một cước lên cằm Lý Nguyệt, Lý Nguyệt còn nổ được hai phát súng.

Hai phát súng không trúng người, nhưng phát đạn thứ nhất bắn trúng dây cáp, làm con tàu chấn động, Tú Tú lại sẩy chân, mất thăng bằng, bởi vì phản lực, cả người lẫn thuyền đều vọt ra ngoài, không nhin được kêu lên một tiếng, nắm chặt thành con tàu trong suốt để ổn định mình.

Chẳng ngờ, phát súng thứ hai, Lý Nguyệt đáng chết lại không chết kia bắn trúng hệ thống treo dây cáp của con tàu thủy tinh, Tú Tú ngã ngối lên con tàu, nắm chặt thành tàu, kinh hoàng nhìn viên đạn bắn trúng chỗ ấy vỡ vụn, sau đó con tàu đung đưa trở lại lối đi, nặng nề va vào, cô còn chưa kịp đứng lên, con tàu thủy tinh chết tiệt này trơn trượt cực kỳ, mà nó tại thời điểm đó, truyền tới tiếng nổ đáng sợ, cô trông thấy viên đạn cắm vào nơi ấy, rầm một tiếng vỡ ra, dây cáp co lại, trượt khỏi đuôi tàu.

Con tàu thủy tinh lại đung đưa, cô hoảng hốt xoay đầu lại, chỉ thấy Đồ Hoan đánh Lý Nguyệt một quyền đau đớn, mà A Lỗ trèo lên rào chắn, treo giữa không trung, đưa tay về phía cô.

“Nắm tay anh!” Anh hô.

Cô cũng muốn nắm, cô cũng đưa tay, nhưng con tàu thủy tinh chịu lực hút của trái đất, nghiêng xuống phía dưới, cô gần như đã chạm vào đầu ngón tay anh, nhưng giây tiếp theo, cô lại cảm thấy bản thân như ngổ trên cầu trượt, Tú Tú trơn mắt trượt xuống, nhất thời, cảm thấy tim mình ngừng đập.

Ý nghĩ đầu tiên của cô là – cô phải chết rồi!

Ý nghĩ thứ hai trong đầu cô là – đáng ghét, cô không mặc quần áo!

Ý nghĩ thứ ba chính là – khốn kiếp, cô vừa mới tìm được người cô yêu nhất, vậy mà sẽ chết trước mặt anh, thật không công bằng!

Sau đó, cô rơi xuống.

Nhưng bóng dáng anh không hề vì cô mà nhỏ đi, Tú Tú kinh hoàng nhìn anh nhảy xuống, đúng là cô không thể tin nổi, nhưng anh thực sự đã nhảy xuống, ở giữa không trung bắt được cô, gắt gao ôm cô vào lòng, anh và cô ở trên không trung trở người, tim Tú Tú đập dồn dập, chỉ có thể ôm chặt anh.

Trời ơi, tên ngốc này!

Cô tức giận, lại kinh hãi, rồi vô cùng cảm động.

Thế giới đang xoay chuyển, trần nhà, đèn pha lê, ánh đèn sân khấu, khán giả, người mẫu, tất cả đều xoay tròn.

Sau đó, ở thế giới xoay chuyển kia, chẳng biết từ lúc nào cô trông thấy tấm màn, ngửa đầu lên nhìn mẹ cô.

Đôi môi mẹ đỏ một nửa, sắc mặt tái nhợt nhìn cô, trong mắt có chấn động, có kinh hoàng, có sợ hãi, và hàm chứa cả... ước ao?

Cô còn chưa kịp suy nghĩ, A Lỗ đã nâng tay trái, trong ống tay áo, bắn ra một cái móc kết hợp với sợi dây mảnh, móc vào xà ngang.

Thân hình hai người bỗng nhiên ngừng lại.

Ôi, cảm ơn trời đất!

Tú Tú vô cùng biết ơn, nhưng cô nhanh chóng phát hiện, thứ đó không có cách nào hoàn toàn ngăn cản anh và cô cùng rơi xuống, chỉ làm tốc độ chậm hơn thôi, mà trên người cô lại không mặc quần áo, hơn nữa bên dưới lúc này hơn cả nghìn người đang xem show trình diễn, còn có vài máy quay của nhà đài đối diện sân khấu, đang trực tiếp phát sóng hơn ba mươi quốc gia trên thế giới.

Trời ơi? Không phải chứ?

Cô khấn trương vùi mặt vào lòng anh, định bụng có chết cũng không ngẩng đầu, cứ như vậy, thì như thế nào đi nữa, người ta cũng chỉ thấy tấm lưng và cái mông của cô.

Nhưng cái mông của cô sợ là sẽ để lại tiếng thơm muôn đời!

Trong nháy mắt, cô thực sự kích động muốn chết, mà nguyên nhân không làm điều này, là bởi cô ở trong lòng anh, nhiệt độ cơ thể chân thật đến vậy, hơn nữa cô yêu anh.

“Ôi, mẹ nó!” Cô mắng, dùng sức ôm chặt anh, cảm nhận hai người rơi xuống.

Một giây sau, anh bật cười.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mới phát hiện chẳng biết từ khi nào, đèn sân khấu đã tắt.

Trên thực tế, ngay cả khán phòng và lối ra vào đều tắt đèn, toàn bộ sảnh Victoria bao trùm một mảng tối đen.

Tú Tú lấy làm kinh hãi, lại nhìn xung quanh, chỉ trông thấy bóng người mờ nhạt, khắp nơi đều có người mở đèn pin điện thoại, như bầu trời sao, sau đó một giây tiếp theo, anh ôm cô vượt qua những bóng người kia, đáp xuống một góc tối tăm bên trái tầng hai, rút sợi móc kia về, cởi áo vest bọc cô lại, rồi kéo cô chạy đến thang máy gần nhất.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Cúp điện sao?”

“Là cúp điện à?”

“Các vị, xin an tâm chờ nóng, chỉ tạm thời cúp điện thôi, trên tàu có nguồn điện dự phòng lúc khẩn cấp, lập tức sẽ có ngay –”

Cô nghe trong loa truyền ra tiếng ba cô đang trấn an mọi người, A Lỗi chân trước vừa mang cô chạy ào vào thang máy rộng mở, chân sau cô còn chưa rúc vào, thì đèn đuốc lại khôi phục bình thường.

Thang máy im hơi lặng tiếng khép cửa lại, cô thở hổn hển, nhìn anh ẩn tàng lâu cô ở.

“Xảy ra... xảy ra chuyện gì?” Tú Tú thoáng há hốc mồm.

“Anh Chấn.” Anh ôm cô vào lòng, nặng nề hôn cô một chút, nói: “Anh ấy là hacker, anh ấy kiểm soát nguồn điện trên thuyền, còn có máy theo dõi.”

“Ồ.” Cô còn thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn anh, ngượng ngùng hỏi: “Vì vậy anh ấy nhìn thấy?”

“Mông em?” Anh khẽ cười, thoải mái nói với cô: “Yên tâm, ngoại trừ Tiểu Phì, anh ấy không có hứng thú với ai hết. Huống chi, anh ấy từng thấy của anh rồi.”

Câu trả lời thoải mái của anh, làm Tú Tú phì cười: “Ok, em nghĩ em có thể chấp nhận.”

Trong lúc cửa thang máy mở, khiến người ta vui mừng chính là, một mảng tối đen bao trùm hành lang ngoài cửa, hơn nữa gần như trong lúc mở cửa, đèn thang máy cũng tắt.

Cô lấy làm kinh hãi, sau đó giác ngộ.

“Ôi, anh Chấn đúng là một người tốt.”

Anh nắm tay cô, chạy ra ngoài, trên hành lang không có người, tất cả mọi người đều ở dưới lầu xem biểu diễn, chỉ có đèn thoát khẩn cấp là sáng thôi, anh dẫn cô nhanh chóng trở lại phòng cô.

Cánh cửa điện tử bị khóa đúng lúc bật đèn xanh, anh đẩy cửa bước vào, Tú Tú đóng cửa lại, đèn đuốc trong phòng lập tức sáng lên.

Tú Tú chớp chớp mắt, thích ứng với ánh đèn sáng ngời, nhện không được nói nhỏ: “Nhắc nhở em không nên đắc tội với anh ấy.”

Anh nở nụ cười, xoay người kéo cô vào lòng, lần nữa cúi đầu hôn cô.

Cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh rất nhanh, giống như cô vậy.

“Trời ạ, em dọa anh sợ chết khiếp.” Anh khàn giọng nói, lúc này trông thấy cô xông lên phía trước cướp súng của Lý Nguyệt, anh sợ đến mất suất chút nữa yêt hâu muốn nhảy ra.

“Anh mới làm em sợ chết khiếp.” Cô ngửa đầu nhìn anh, vẫn còn hơi gấp: “Sao anh dám nhảy xuống? Anh điên à?”

“Anh không thể mất em.” Con người màu lam của anh âm u, giọng khàn khàn nói cho cô biết, trong nháy mắt khi anh nhảy xuống, thực ra anh không nắm chắc có thể bắt được cô, nhưng khi ấy, nói thật anh không còn thời gian cân nhắc.

Lời này, làm lòng Tú Tú ấm áp, nhịn không được lại duỗi tay kéo anh, dùng sức hôn.

Nụ hôn vỗ về kia, thoáng chốc thay đổi bản chất, bởi trên người cô chỉ có áo vest của anh, anh trực tiếp áp cô lên vách cửa, cởi quần, kéo vật nóng bỏng ấy ra, nhanh chóng kết hợp cùng một chỗ với cô.

Tú Tú thở một ngụm khí, cảm thấy vừa thẹn vừa nóng bỏng, nhưng cảm giác này thật tốt, anh cứ như vậy hiện hữu trước mắt cô, vật nóng bỏng trong cơ thể cô rung động, lấp đầy bản thân, cô có thể cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt từ con tim anh.

Nỗi sợ hãi suy tụt chút nữa mất đi đối phương, khiến hai người họ cảm nhận sâu sắc nỗi khao khát lẫn nhau.

Tú Tú vươn hai tay, ôm anh thật chặt, cùng anh dây dưa môi lưỡi, anh túm đùi cô, nâng mông cô lên, áp cô lên tường, vọt vào vài cái thật sâu cùng cô đạt cao trào.

Cảm giác nóng bỏng này như thác nước gột rửa toàn thân, khiến cô run rẩy.

“Trời ạ...” Anh vui mặt vào cần cổ ẩm ướt mồ hôi, hít hà hương vị của đối phương, nghiêm túc cảm nhận nhịp tim mãnh liệt của cô, khàn giọng nói: “Anh rất yêu em...”

37. Chương 37

Lời này, khiến cô nhịn không được mà run rẩy lần nữa, siết chặt vòng tay, tiếp nhận càng sâu.

Tú Tú chăm chú ôm anh, hôn anh, cảm nhận anh trong cơ thể cô lại cứng rắn, điều này hẳn không có khả năng đi, cô không biết có thể nhanh như vậy, nhưng anh thực sự cứng rắn rồi.

Cô cảm thấy cả người nóng lên, cảm thấy nhịp tim của nhau sôi sục, sau đó giây tiếp theo, anh cứ thế ôm cô lên giường, sau đó rời khỏi cô, nhưng chỉ mấy giây sau, anh quỳ trên giường cởi bỏ tất cả quần áo trên người, cúi xuống lần nữa cùng cô triền miên.

Anh vừa dịu dàng vừa nồng nhiệt như vậy.

Thật là... đáng sợ lại tuyệt vời...

Cô chưa từng có cảm giác trọn vẹn như thế, lần đầu tiên cảm nhận rõ rệt, bản thân còn sống, vẫn còn sống, cùng anh.

Kìm lòng không đậu, Tú Tú bật khóc, rồi lại cười, dùng toàn bộ tinh thần, toàn bộ linh hồn, yêu người đàn ông này, cũng để anh yêu mình.

Đồ Hoan ổn chứ?

Vâng, em biết ạ.

Không cần đâu, cô ấy không sao, mặt hơi sưng thôi, giúp em cảm ơn anh Nam nhé.

Cần em xuống đó không?

Được, anh Võ, cảm ơn anh.

Loáng thoáng, cô nghe giọng anh, Tú Tú mở mắt, dưới ánh đèn đêm mù mờ chỉ trông thấy toàn thân anh trần trụi ngồi ở mép giường nói điện thoại, mới phát hiện bản thân vừa rời bởi vì cao trào mà ngất đi.

Anh ấn phím kết thúc cuộc gọi, rồi cầm điện thoại màu đen, đặt ở đầu giường.

“Đồ Hoan ổn chứ?” Cô ngồi dậy, không yên lòng mở miệng hỏi vấn đề giống vậy.

“Cô ấy rất tốt.” Nghe giọng cô, anh xoay người, nhìn cô nói: “Lý Nguyệt bị cô ấy dẫn độ, thắng tanh thừa nhận tất cả mọi chuyện, tình hình đều nằm trong tầm kiểm soát.”

Nghe vậy, Tú Tú thở phào nhẹ nhõm, thành thật mà nói, mới vừa rồi cô bị người đàn ông này làm cho đầu óc mê muội, hoàn toàn quên hẳn phải xác nhận chuyện này trước tiên, cũng may là tất cả đều không sao.

Bỗng dưng anh giơ tay lên, vuốt ve má trái sưng húp của cô, khẽ cau mày.

“Xin lỗi, anh không nên rời khỏi em.”

Cô lắc đầu, phủ lên tay anh, tự giễu nói: “Là do em quá ngốc.”

“Em không ngốc.” Anh nhìn cô, đầu yêu thương lại đau lòng kéo cô vào lòng ngực ôm: “Chỉ là quá đơn thuần, quá tin người. Huống chi, bọn anh đều không ngờ Lý Nguyệt mới là chủ mưu đứng sau lưng thao túng hết thảy.”

Quả thực, không ai ngờ được, sau lưng Vương gia còn có người khác.

Vậy để cô ấy sống thoải mái nhiều nữa, không thôi lại cảm thấy bản thân ngu ngốc như lời Lý Nguyệt nói.

Tú Tú rúc vào lòng anh, đầu tựa vào vai anh, cảm nhận tay anh vòng qua hông mình.

Trên cánh tay trái của anh, có một vật màu bạc như bao tay bao bọc lại, đó là vật bảo vệ duy nhất trên người anh.

Cô biết, vật ấy vừa cứu cô và anh.

“Đây là gì vậy?” Tú Tú vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve bao tay màu bạc, hỏi.

“Dây an toàn.” Mạc Lỗi dỡ bao tay đưa cho cô xem: “A Chấn và Rain cùng nghiên cứu ra, chỉ dùng vật liệu đặc thù mô phỏng theo tơ nhện bện thành sợi mảnh, có thể chịu được trọng lượng hàng trăm kg, điều tra viên của Hồng Nhân mỗi người đều có một bộ, để phòng ngừa chuyện chẳng may.”

“Mấy trăm kg?” Cô thoáng sửng sốt. “Cho nên bọn anh vốn có thể dừng lại trong không trung ư?”

Biết cô rất để ý chuyện cái mông nhỏ suýt nữa bị nhìn thấy hết, anh bật cười, giải thích: “Nếu đột nhiên dừng lại, thì xà ngang có thể không chống đỡ nổi, cũng có thể làm tay anh trật khớp, cho nên thứ này có một bộ phận hãm phanh cỡ nhỏ, hơi giống hệ thống phanh an toàn, lúc anh bắn sợi dây an toàn ra, nó sẽ tự động mở, khiến anh có thể kiểm soát tốc độ thao tác.”

Cô nhìn công cụ tinh xảo, đột nhiên sáng tỏ một việc.

“Công việc của anh rất nguy hiểm.” Tú Tú ngẩng đầu, nhìn anh nhẹ nhàng nói.

Mạc Lỗi ngẩng cô: “Anh không thể nói cho em biết, nó an toàn hay nguy hiểm, nhưng Hồng Nhân là một tập thể rất tuyệt, bọn anh như người một nhà chăm sóc lẫn nhau vậy.”

Cô nhìn ra được, nhưng rất khó để không lo lắng, cô đã xem mấy vết sẹo trên người anh, bây giờ ngẫm lại, có lẽ do bị thương khi làm việc.

Đặt bao tay màu bạc xuống, không kiềm nén được, cô xoay người, vuốt ve mặt anh, nhìn vào mắt anh.

Nét mặt nghiêm túc của người đàn ông này, lộ ra chút khấn trương, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh đập nhanh hơn, cô đoán anh đợi cô đánh giá công việc nguy hiểm này.

Anh có thể là một đầu bếp xuất sắc.

Cô rất muốn nói vậy với anh, nhưng cô muốn anh biết rõ chuyện này, tài nấu nướng của anh ngang ngửa đầu bếp nhà hàng ba sao, nhưng anh vẫn lựa chọn công việc khá nguy hiểm.

Cô biết anh sẽ không rời khỏi Hồng Nhân, tựa như cô không thể vứt bỏ công việc của mình, đây là lựa chọn của anh, cô đoán nếu cô muốn ở bên cạnh anh, thì chỉ có thể chấp nhận nó thôi.

Một lần nữa, cô nhẹ nhàng hôn lên môi anh, khẽ nói: “A Lỗi, em yêu anh...”

Anh hít sâu một hơi, lồng ngực rần chắc cường tráng vì vậy mà mở rộng.

Cô vuốt ve mặt anh, ngắm nhìn anh nói: “Bất kể anh làm chuyện gì... đều không thay đổi...”

Trong lòng Mạc Lỗi âm áp, khước mắt khẽ nheo lại.

“Em chỉ hy vọng, anh có thể cẩn thận một chút”. Cô nói với anh.

Trước đây, anh rất không cẩn thận, cố tình không muốn cẩn thận, cô biết anh vì chuyện ngoài ý muốn của A Quang mà tự trách mình.

Cô đoán mười năm nay, anh đều như vậy, cho nên anh Võ mới ép anh nghỉ định kỳ, muốn anh nghỉ ngơi.

Tú Tú vuốt ve mặt anh, nhìn vào mắt anh, dịu dàng yêu cầu: “Cố gắng không để mình tự tổn thương nữa, được không? Vì... cho dù anh không quan tâm... nhưng em...”

Cô kéo tay anh, áp lên ngực mình, khàn giọng nói: “Sẽ đau lòng”.

Anh có thể nghiêm túc cảm nhận được, trái tim cô trong lòng bàn tay, đập rất nhanh.

“Rất đau”. Cô nói.

Giọng nói mềm mại, thì thầm, rất nhỏ, lại đặc biệt len lỏi trong lòng anh.

Người con gái trước mắt, xinh đẹp dịu dàng như thế, từng câu từng chữ của cô như sợi tơ, quấn chặt lấy anh.

Anh có thể thấy con người đen long lanh của cô, nồng nàn đầy yêu thương, da diết, vì anh.

Anh không quan tâm, nhưng cô sẽ vì anh mà đau lòng.

“Hứa với em, được không?” Cô khe khẽ yêu cầu.

Khoảnh khắc này, anh biết đời này, đến chết anh cũng sẽ không quên từng giây từng phút này, sẽ không quên bộ dáng cô vào giờ phút này, sẽ không quên cô đã từng quan tâm anh, yêu anh đến thế.

Khó nén nổi tình cảm, anh đưa tay lên lờ qua sợi tóc cô, vuốt ve gáy cô, kéo cô lại gần, hôn.

“Được...”

Anh hôn cô, dán lên môi cô, bàn tay đặt tại con tim vì anh mà đập.

“Được... anh sẽ cẩn thận... rất cẩn thận...”

Cô nhoẻn miệng cười, lộ ra đường cong như trăng non, nụ cười nhàn nhạt, sau đó nhảy lên ngồi trên người anh, vòng qua cổ anh, tặng anh một nụ hôn nồng cháy.

Anh thích cô ngồi trên người anh như vậy, giống như cô là của anh, và cô cũng chỉ có một mình anh.

“A Lỗi, cảm ơn anh”. Cô nói.

Yết hầu anh âm áp, trong lòng càng nóng bỏng, sau đó anh nghe thấy tiếng cười khàn khàn của mình lơ lửng trong không khí.

Người con gái này, đáng yêu ngây thơ đến thế, cô là kỳ tích của anh, là tri kỷ của anh, cô khiến anh có cảm giác hoàn chỉnh, rốt cuộc lần thứ hai trở nên hoàn chỉnh.

Đêm hôm đó, anh ôm cô, cùng cô làm tình, thì thầm triền miên cả đêm, cho đến khi cô kiệt sức rúc vào lòng anh ngủ.

Trái tim anh, chưa từng thoải mái như vậy.

Ngắm nhìn người con gái đang ngon giấc trong lòng, đến khi ánh mặt trời từ mặt biển nhô lên cao, anh mới nhắm mắt lại, cùng cô tiến vào giấc mộng.

Show diễn thời trang kết thúc.

Lý Nguyệt bị dẫn độ, Vương Triều Dương và Tô Ngọc Linh cùng những đồng phạm khác đều bị Chu Ly Hình khởi kiện.

Chuyện này, làm giới truyền thông thiệt hại khá lớn, đặc biệt là trong một thời gian, sôi sục cuộn cuộn tốn bao nhiêu giấy mực, nhưng sau khi sự việc bước vào giai đoạn xét xử kéo dài, thì kỳ giả và mọi người nhanh chóng hết hứng thú với chuyện này, chuyển sang quan tâm các tin bất nháo thú vị hơn.

Sáng hôm đó trước khi xuống tàu, cô và A Lỗi gặp được mẹ trong phòng ăn.

Hiếm khi, mẹ không ở chung với bọn chó săn, trái lại một thân một mình ngồi ở mái che trước boong tàu nhăm nháp cà phê, nhìn lầu dưới phía trước.

Sau đó, cô thấy mẹ khẽ nhếch miệng, không biết tại sao, đó là nụ cười khổ tự giấu, làm bà lộ vẻ bi thương, già nua.

Tú Tú nhịn không được tiến lên, A Lỗi giữ cô lại.

Cô lắc đầu với anh, mới phát hiện người làm mẹ cười khổ, không ai khác, chính là ba cô.

Người đàn ông kia, mặc áo sơ mi trắng, hay tai đút túi, nhìn biển cả phía trước, gió biển hây hây thổi phất tóc ông.

Ba mươi năm trước, ông là người nổi tiếng trong giới người mẫu, vì gặp bà, mà cam tâm tình nguyện lui về phía sau, cùng bà làm việc.

Cho dù có chút dấu vết của tuổi tác, nhưng Đường Hạ thoát nhìn vẫn có sức hấp dẫn đặc biệt.

Cô có thể hiểu được, vì sao Lý Nguyệt lại say mê ba cô như vậy.

“Lý Nguyệt nói, ba không chịu ly hôn với mẹ, mẹ biết sao không?”

Nghe giọng cô, Chu Lỵ Hình xoay đầu, cười lạnh, không chút suy nghĩ nói: “Đương nhiên là vì tiền, bằng không còn vì cái gì?”

Tú Tú thở dài, hỏi: “Năm đó ba cưới mẹ, mẹ rất có tiền ư?”

Chu Lỵ Hình ngẩn người, giương mắt, nhìn người kia không có chút nào giống con gái mình.

“Mẹ không có”. Tú Tú vạch ra trọng điểm, nói: “Mẹ chỉ có lòng nhiệt huyết, là ba và ông bà nội ra tiền, cũng là ba ở bên cạnh mẹ, giúp mẹ thực hiện ước mơ”.

Chu Lỵ Hình mặt lạnh, trừng mắt nhìn cô.

“Con biết, năm đó là ba có lỗi với mẹ trước, nên mẹ mới ngoại tình, nhưng ba ngoại tình, cũng là mẹ ép buộc cả”.

Chu Lỵ Hình híp mắt, trào phúng nói: “Bây giờ ý con là, năm đó mẹ buộc ông ta lên giường với người phụ nữ khác à? Chẳng lẽ mẹ cầm súng, cầm dao, không cho ông ta lên giường mẹ sao?”

“Mẹ không có, con cũng không tìm cách giúp ông ấy, đúng là ông ấy không nên ngoại tình, nhưng trong lòng mẹ, sĩ diện và sự nghiệp vĩnh viễn quan trọng hơn con, quan trọng hơn ông ấy”.

Tú Tú hít sâu một hơi, nói: “Năm đó, bà nội mất, lúc con dọn về, thì con đã biết mẹ chán ghét con, vừa mới bắt đầu con chẳng hiểu tại sao, con là con gái mẹ, là đứa con mẹ mang thái mười tháng, làm sao mẹ ghét con như vậy?”

Cô nhìn người đàn ông đang đứng trên boong tàu ở dưới lầu, thở dài: “Cho đến khi con dọn ra ngoài, con mới phát hiện, mẹ căm ghét con, là bởi mặc dù con là con gái mẹ, nhưng cũng là con gái của ông ấy, vì vậy mẹ nhìn thấy con liền không chịu được mà tức giận”.

Tú Tú khi còn bé đã nghe được rất nhiều chuyện, khi ấy ba mẹ khắc khẩu, cho đến khi hai người họ không bao giờ vì chuyện này mà tranh chấp nữa, trái lại chuyển qua tranh nhau bao nuôi tình nhân; mỗi lần Đường Hạ có bạn gái mới, thì Chu Lỵ Hình chắc chắn sẽ bao nuôi một chàng trai trẻ.

Chuyện này thực sự rất ngu ngốc, nhưng hai người họ lại làm không biết mệt, chỉ vì muốn tức chết đối phương.

“Mẹ hận ông ấy còn nhiều hơn yêu con, mẹ càng không cho phép mình yêu thương con, vì như vậy sẽ làm mẹ nghĩ đến ông ấy, nghĩ đến bản thân vì ông ấy mà cực khổ sinh con, mà ông ấy lại đối xử với mẹ như vậy. Nhưng mẹ biết không? Nếu mẹ không thương ông ấy, thì sao lại hận ông ấy đến thế?”

Nghe vậy, sắc mặt Chu Ly Hình trắng bệch.

Cô nhìn mẹ, nghiêm túc nói: “Mà nếu ông ấy không quan tâm mẹ, thì sao cứ cố sống cố chết duy trì cuộc hôn nhân buồn cười này? Qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ con chưa từng thấy ông ấy tháo nhẫn cưới xuống.”

Chu Ly Hình lạnh lùng nói: “Chỉ vì thuận tiện sau khi xảy ra sự việc ông ta dễ dàng thoát khỏi hồ ly tinh thôi”.

Tú Tú nhìn vị trí mẹ đang ngồi: “Trước đây, con ước ao được thông minh xinh đẹp như mẹ, giống như nữ vương, nhưng đêm qua, lần đầu tiên con cảm thấy, mẹ lại hãm mộ con”.

Khóe mắt Chu Ly Hình giật giật, trong nháy mắt bất động, hết như hóa đá.

Giờ phút này, Tú Tú biết mình nói đúng.

“Để cứu con, A Lỗ bất chấp nguy hiểm có thể ngã chết, cũng muốn liều mạng nhảy xuống”. Cô nhìn mẹ: “Nhưng bên cạnh mẹ, lại không có người nào như vậy, nên mẹ hãm mộ con”.

Chu Ly Hình há hốc mồm không phản bác, nhưng một chữ cũng không nhả ra được.

Nhìn mẹ cô từ đầu đến cuối đều cao cao tại thượng, lúc này gương mặt đã trắng bệch như tờ, Tú Tú lại thở dài: “Mẹ luôn nói con ngu ngốc, nhưng trên đường tình cảm, những gì mẹ làm, thực sự còn ngu xuẩn hơn con. Ba vẫn cảm thấy mẹ không thương ông ấy, mẹ chỉ vì tiền của ông ấy, thật buồn cười, mẹ và ông ấy đều nghĩ đối phương chỉ vì tiền. Nhưng cho dù ông ấy cảm thấy mẹ vì tiền của ông ấy, hoặc chỉ muốn ông giải quyết mối quan hệ chính trị và thương trường của triều đại, thì ông ấy vẫn không chịu ly hôn với mẹ, bởi ông ấy và mẹ như nhau, mặc dù ghét cay đắng đối phương, mặc dù phần lớn thời gian, thực sự ghê tởm mẹ muốn cho người bóp chết mẹ, nhưng vẫn nhịn không được bị mẹ hấp dẫn, sự tài hoa của mẹ, sự nhiệt huyết của mẹ với trang phục, cũng làm ông ấy say mê”.

“Ông ta mới không –”

Chu Ly Hình tức giận mở miệng, Tú Tú không chịu được giơ tay lên cắt lời bà.

“Trời ạ, mẹ nên kiếm thời gian xem lại bản phát sóng, xem dáng dấp ông ấy dưới sân khấu ngày đó, ông ấy vì mẹ mà kiêu ngạo, mỗi lần đều vậy!”

38. Chương 38

Lời của con gái, làm Chu Ly Hình ngây người một lúc, nắm chặt tay, không nhin được xoay đầu nhìn người đàn ông kia đang ở phía dưới.

“Mẹ, nếu mẹ còn quan tâm ba, thì phải nói cho ông ấy biết.” Tú Tú nhin không được mở miệng khuyên bảo.

“Dựa vào gì mẹ phải nói trước –” Không chút suy nghĩ, Chu Ly Hình căm giận buột miệng nói, mới phát hiện mình nói gì đó, sắc mặt trắng bệch hơn.

“Lòng tự tôn đáng giá bao nhiêu?” Tú Tú vừa bực vừa buồn cười khuyên nhủ: “Mẹ lùi một bước, đổi được người đàn ông yêu mẹ, có gì không tốt chứ?”

Chu Ly Hình cứng nhắc ngồi trên ghế, vẻ mặt tái nhợt.

Thấy khuôn mặt lạnh lùng quật cường của mẹ, Tú Tú thở dài, điều cô nên nói cũng đã nói hết rồi, nếu mẹ không nghe lọt, thì cô có nói toát cả mồm cũng không dùng được.

“Mẹ tự suy nghĩ kỹ đi.”

Nói xong, Tú Tú xoay người, đi tới chỗ người đàn ông mình yêu.

Chu Lỵ Hinh nghe tiếng bước chân con gái rời đi, xoay đầu lại nhìn, bèn thấy người đàn ông kia đang hai tay về phía Tú Tú, ôm chặt cô vào lòng.

Tựa như đêm qua, trong lòng không khỏi đau xót.

Trước đây, bà cảm thấy bà rất thành công, ngoại trừ người đàn ông đáng chết kia, và đứa con gái thất bại, cả đời này bà rất thành công, cho đến đêm qua, cho đến khi bà nhìn thấy một gã, vì cứu Tú Tú, mà dứt khoát nhảy khỏi xà ngang cao chót vót –

Gã không do dự, chưa từng lo lắng, khi Tú Tú rơi xuống, gã trực tiếp buông tay đang nắm lan can, thả người nhảy xuống, chỉ vì cứu người con gái mình yêu.

Khoảnh khắc ấy, bà biết, đời này chẳng có kẻ nào vì bà mà làm như vậy.

Cho nên, đúng vậy, bà rất hâm mộ, cũng ghen tỵ vô cùng.

Người đàn ông kia xoay người ôm Tú Tú rời đi, từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn bà một lần.

Từ trước đến nay, bà chưa bao giờ tin vào tình yêu, bà không cho phép mình tin, Đường Hạ đã tổn thương trái tim bà sâu sắc, nhưng mà...

Hít sâu một hơi, bà xoay đầu, lần nữa nhìn người đàn ông trên boong tàu bên dưới.

Ánh nắng chiếu rọi lên người ông, chiếu rọi lên chiếc nhẫn cưới trên ngón tay ông.

Đột nhiên, lệ nóng dâng trào.

Giây phút này, bà biết thực ra bà rất thất bại, đặc biệt vô cùng thất bại, nhưng trừ khi bà chết, bà tuyệt đối không thừa nhận chuyện này với bất kỳ kẻ nào.

Cho nên, bà run rẩy hít sâu một hơi, giọt lệ dâng nơi hốc mắt, vừa vặn quay trở lại.

Bà là Chu Lỵ Hinh, là nữ hoàng thời trang.

Bà nâng ly Martini trên bàn, uống một ngụm, tự nói với mình —

Bà không cần tình yêu.

Sau đó, Tú Tú và anh cùng nhau trở về Hồng Nhân.

Cô thích cái ỏ này của anh, thích người ở đây, thích sự tương tác giữa họ.

Tuy rằng tất cả đều yêu mến anh và cô, nhưng cảm giác đó thật tốt, rất quan tâm.

Cô thích trái tim có cảm giác trực thuộc, thích được đánh dấu làm người phụ nữ của anh, thích ở cùng anh.

Cũng trong tháng đó, khi anh ra ngoài làm nhiệm vụ, cô trở về nhà làm trang phục, trong lúc ấy cô lần lượt tới lui giữa nhà cô và Hồng Nhân, gặp được rất nhiều nhân viên của Hồng Nhân cùng với vợ và con của họ, nghe được rất nhiều chuyện liên quan đến anh.

Cô để ý, bọn họ, hoàn toàn không hề nhắc tới A Quang trước mặt anh.

Đó là nỗi đau khắc sâu trong lòng anh, cô không có cách nào để anh không còn đau lòng nữa, cũng rõ ràng cảm nhận được những người này tốt bao nhiêu, cô biết, nếu không có họ, thì anh không thể nào vượt qua giai đoạn khó khăn của đời người.

Vì thế, cô thực sự biết ơn sâu sắc.

Sau đó có một ngày, Khả Phỉ sốt ruột lấy ảnh chụp khi anh còn bé cho cô xem, cô nhìn thấy người anh em của anh.

Mặt mũi hai người bầm dập lại giống nhau như đúc, hai người họ và Phượng Lực Cường cùng ở công viên, trong tay mỗi người đều có một chai Coca lớn đang phun trào, ba người họ cầm chai Coca ấy công kích nhau, cười nắc nẻ dưới ánh nắng mùa hè.

“Đây là A Quang, đây là A Lỗi, có lẽ, thời gian chị chơi chung với bọn họ không bao nhiêu, nên nắm không rõ lắm.”

Khả Phỉ cười cười, nói với cô: “Có điều bọn A Chấn có thể biết rõ đấy, dĩ nhiên Mạc Sâm và Như Nguyệt cũng thế. Thai song sinh khi còn bé thực sự cực kỳ đáng yêu, như thiên sứ vậy, trước đây chị ở quê có xem một tấm hình, thực sự đáng yêu vô cùng. Tình cảm giữa hai người họ rất tốt, đôi khi không nói lời nào cũng có thể biết đối phương đang nghĩ gì, cho nên sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn chị rất lo lắng A Lỗi nghĩ quẩn.”

Nhắc đến sự kiện đó, ý cười nơi khóe miệng của Khả Phỉ biến mất, chỉ vào đầu mình nói: “Em biết trên đầu anh có vết sẹo không?”

“Biết ạ.” Tú Tú gật đầu.

“Chuyện xảy ra không bao lâu thì, anh ấy thường xuyên bị mộng du, có một lần nửa đêm anh ấy mộng du, lại chạy đến bên cạnh, ngã lộn mào trên mặt đất, đập vào đầu, suýt chút nữa lặn xuống biển, vết thương ấy là khi đó tạo thành. May là Mạc Sâm phát hiện sớm, Đồ Cần vừa vặn ở nhà, đúng lúc hỗ trợ tìm được anh ấy đang té xỉu ở bờ đê. Nhưng chuyện này dọa chị Như Nguyệt sợ chết khiếp, tuy rằng không nở, nhưng vẫn đồng ý cho anh ấy chuyển tới bên này để tránh suy nghĩ lệch lạc.”

Khả Phỉ thở dài, xúc động nói: “Ai ngờ từ đó về sau A Lỗi cũng không chịu về quê nữa.”

Tú Tú nghe vậy ngẩn người, cô biết anh có nói anh không thể về nhà, cô chỉ cho rằng anh đã về hoặc ít hoặc nhiều, nhưng cách nói của Khả Phỉ –

“Khi anh tới đây, bèn không về nhà nữa?” Cô kinh ngạc nhìn Khả Phỉ.

“Ừ.” Khả Phỉ gật đầu, nói: “Mạc Sâm có đến thăm anh ấy, nhưng anh ấy không trở về, ngay cả tết cũng không về, anh ấy có cả đồng cỏ và lý do, ngay cả anh Vũ và Chị Lam đều hết cách với anh ấy.”

“...Mẹ anh ấy thì sao?” Tú Tú hỏi lại.

“Như Nguyệt chưa từng tới, có một lần chị hỏi, Như Nguyệt nói đợi A Lỗi chuẩn bị tốt rồi, tự nhiên sẽ trở về.” Khả Phỉ lại thở dài: “Có điều chị đoán bà cũng không ngờ A Lỗi lại cố chấp như vậy.”

Bỗng dưng, cô nhớ tới đoạn đối thoại ngày đó của hai người.

A Lỗi, anh đã nghỉ phép, tại sao không về nhà?

Anh không thể.

Anh nói, nói như vậy.

Anh không thể...

Nhớ tới nét mặt anh khi ấy, cổ họng cô thắt chặt, trong lòng không khỏi nhói đau.

Anh không phải cố chấp, anh chỉ sợ, anh cảm thấy bản thân đã hại chết A Quang, nên không dám về nhà.

Ngày đó, cô về nhà, nằm trên giường rất lâu cũng không thể thiếp đi.

Cô không ngừng nhớ tới ảnh chụp Khả Phỉ cho cô xem, dưới bầu trời xanh nước biếc anh và người anh em của anh cùng nhau chạy xe đạp, ở sân bóng đá banh, ở bờ ruộng trộm hoa quả, ở vùng đất trống nướng khoai lang.

Cô thấy người ba điển trai và người mẹ xinh đẹp của hai người họ cùng tản bộ ở bờ biển, ôm nhau dưới đêm trăng nhìn đôi song sinh chơi đùa.

Mười năm rồi, anh không trở lại, chưa từng quay về dù chỉ một lần...

Khả Phỉ nói mẹ anh đợi anh chuẩn bị tâm lý xong, tự nhiên sẽ về thôi, Tú Tú biết người phụ nữ kia lo lắng nếu bà đến thăm con trai, thì anh sẽ không về nhà nữa, nhưng nếu anh không quay về đối mặt, thì vĩnh viễn không có cách nào vượt qua chuyện đó, cả đời này sẽ đau đớn.

Cho nên bà không đến, bà muốn con trai tự về nhà.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Tú Tú cảm giác được anh đã trở về, ôm chặt cô.

Cô rúc vào lòng anh, ôm người đàn ông này đau lòng không thôi, thật hy vọng thật hy vọng có thể thay anh ngăn chặn hết thấy bi thương, vì anh an ủi toàn bộ đau đớn trong lòng.

Sáng hôm sau, cô hiếm khi dậy sớm hơn anh, người đàn ông gối đầu bên cạnh ngủ rất say rất say.

Dưới ánh nắng ban mai nhẹ nhàng, cô vuốt ve khóe mắt chân mày anh, vuốt ve vết sẹo trên trán anh, nghĩ đến anh và người anh em của anh, nghĩ đến người cha dưng cảm, nghĩ đến người mẹ kiên cường của anh, sau đó đột nhiên, cô biết mình phải làm sao.

Phải làm chuyện kia, cô thoáng không yên lòng, nhưng mà cô biết, vì anh, cô phải gọi cuộc gọi đó.

Tú Tú rón rén xuống giường, tới ban công điện thoại.

Sau đó, cô trở lại phòng bếp, giúp anh làm bữa sáng, tài nấu nướng của cô không giỏi bằng anh, nhưng cô biết thực ra anh rất thích cô thay anh nấu cơm.

Đây là tâm ý, ngon hay không không phải là vấn đề.

Cô phủ tấm trải lên bàn ăn, rồi bày biện bộ đồ ăn, sau đó đợi anh.

Khi anh rời giường, thì cô đang chiên trứng cuộn kiểu Pháp mà anh đã chỉ cô.

“Chào buổi sáng.” Thấy người đàn ông kia trần như nhộng, mặt cô đỏ bừng, chào anh. “Em làm bữa sáng rồi, anh rửa mặt đi, rồi qua đây ăn nè.”

Anh thoáng bước vào phòng tắm rửa mặt, đánh răng, mặc quần áo, sau đó đến bên người cô, nhưng anh không ngồi xuống, chỉ kéo cô vào lòng hôn, hôn đến đầu óc cô choáng váng, mới buông cô ra, nở nụ cười quyến rũ, khăn khăn mở miệng.

“Chào buổi sáng.”

Bị anh hôn như vậy, đĩa trứng chiên trên tay cô suýt chút nữa rơi rồi, nhưng anh sớm đoán được, đã dùng tay trái giúp cô cầm vững.

Cô xấu hổ đỏ mặt, chỉ có thể nhìn người đàn ông kia giúp cô đặt đĩa trứng chiên lên bàn.

“Sao hôm nay dậy sớm vậy?” Anh kéo cái ghế đến ngồi.

“Có một khách hàng muốn sửa trang phục, em hẹn 11 giờ kém.” Cô lấy lại tinh thần, giúp anh rót ly nước chanh mật ong, cô không giống anh thích nước ép trái cây có cả thịt quả, cho nên đã sớm dùng thìa gạt hết tép chanh, làm một bình lớn.

Cô ngồi đối diện anh, cầm dao nĩa của mình, bắt đầu ăn, một mặt lại liếc trộm anh.

Về mặt anh ung dung thoải mái, bởi vừa ngủ dậy, nên tóc anh còn vểnh, hệt như cậu bé mười tuổi vậy, có điều cơ bắp trên người anh lại không giống.

Cô liếm môi, bất ngờ ném được vị bạc hà anh để lại trên môi cô, là kem đánh răng.

Khuôn mặt không tự chủ lại nóng bừng.

Anh thoáng cái uống sạch ly nước chanh, bản thân lại rót thêm một ly nữa.

Xem ra tâm trạng anh khá tốt, cô lấy hết dũng khí.

“A Lỗi?”

“Hửm?”

“Hôm nay anh có rảnh không? Có thể đi cùng em không?” Cô làm bộ không thèm để ý nói: “Nếu anh mệt thì không sao, em có thể tự đi một mình, em biết khuya lắm anh mới về.”

Anh chẳng nghĩ nhiều, chỉ nhai cười nói: “Anh ngủ đủ rồi.”

Cô nở nụ cười, “Thật ư?”

“Ừ.” Anh nhét miếng trứng cuộn cuối cùng vào mồm, sau đó nói: “Anh đi cùng em.”

Trong nháy mắt, có một loại cảm giác tội lỗi dâng trào trong lòng, cô nhìn anh, thật lòng nói: “Cảm ơn.”

Anh chỉ nhếch miệng, nghiêng người đưa tay lên, lau vệt sốt cà chua trên khóe miệng cô.

Ánh mắt dịu dàng kia của anh, làm cổ họng cô thắt chặt trái tim co rút, cô hi vọng lúc anh phát hiện chân tướng sự thật, thì đừng tức giận quá.

“A Lỗi, anh biết không, em thực sự yêu anh.” Cô nghiêm túc nói.

“Anh biết mà.” Anh mỉm cười.

Nhìn người đàn ông trước mắt, cô hi vọng bản thân không làm sai, thực sự hi vọng.

Không dám để bản thân suy nghĩ nhiều, sau khi ăn sáng xong, cô thu dọn một ít đồ đơn giản rồi kéo anh lên xe.

“Em còn chưa nói anh biết địa chỉ.” Sau khi lên xe, Mạc Lỗi buồn cười hỏi cô.

“Ở sân bay.” Cô bình tĩnh nói: “Khách hàng đó ở sân bay.”

Anh không nghĩ nhiều, cô hẹn người ta mười giờ, nghĩa là sân bay gần nhất, anh trực tiếp lái xe tới đó.

Sau khi cô xuống xe, nắm tay anh một mạch tiến về phía trước, rồi nói cô muốn đi vệ sinh, khi ấy anh vẫn cảm thấy không có vấn đề gì, cho đến khi cô bước ra, kéo tay anh, dẫn anh băng qua đại sảnh, tới cửa ra vào chuyển bay quốc nội, sau đó đối diện với người đứng cạnh cửa, Tú Tú chìa ra hai tấm vé máy bay.

“Giấy chứng minh.” Người kia nói với anh.

Anh có thể cảm nhận được cô khẩn trương, bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, cô vốn không dám xoay đầu nhìn anh, nhưng cô vẫn nắm tay anh, giống như e sợ anh sẽ chạy mất.

Vì vậy, vừa nãy cô không đi vệ sinh, mà đi mua vé.

Anh đoán, trong nhà vệ sinh, Tiểu Phi sớm đã mua vé giúp, và chờ ở đó.

Tú Tú cắn môi, chột dạ không thôi, trong nháy mắt rất sợ anh sẽ tức giận, sẽ từ chối không đi với cô, nhưng cô không lùi bước, chỉ lấy thẻ chứng minh từ túi xách trên người cho người nọ xem, sau đó cô nhìn người đàn ông bên cạnh, nín thở chờ đợi.

“Em biết em đang làm gì không?” Anh rũ mắt xuống hỏi cô.

“Em biết.” Cô khẩn trương liếm môi, ngược nhìn anh, nói: “Em sẽ đi cùng anh.”

Đôi mắt xanh biếc ấy híp lại, thoáng hiện tâm trạng không rõ, nhưng anh không tức giận, cũng không rút bàn tay được cô nắm về, anh chỉ nhìn cô.

Một lúc sau, anh chậm rãi móc bóp da ở túi sau lấy thẻ chứng minh cho người nọ kiểm tra.

Cô không có cách nào hít thở, cho đến khi anh nắm chặt tay cô, cùng cô bước qua cửa hướng tới nhà anh, tới chiếc máy bay đang chờ đưa anh về nhà.

Hai mươi phút sau, máy bay tiến lên vòm trời xanh, băng qua áng mây, bay dưới trời xanh, mây trắng.

Trên đường đi, anh không nói tiếng nào, cô không đoán được tâm trạng của anh, chỉ có thể an phận ngồi bên cạnh anh, liếc trộm.

Mặt anh không chút biểu cảm gì nhìn bầu trời áng mây ngoài cửa sổ, chẳng biết đang nghĩ gì, nhưng khi máy bay càng ngày càng tới gần điểm dừng chân, anh bất giác siết chặt tay cô, gần như làm cô đau.

Cô không hề hé răng, cô biết anh không cố ý.

Bỗng dừng, máy bay xoay một vòng, nghiêng một bên, cô có thể thấy biển cả xanh biếc vô cùng rộng lớn ngoài cửa sổ mà anh đang nhìn, cả người không tự chủ căng thẳng.

Sau đó, biển cả ngoài cửa sổ biến mất, cô trông thấy thành thị, đường phố, còn có sân bay.

Không bao lâu sau, máy bay hạ cánh.

Từ cửa sổ nhỏ nhỏ trên máy bay, cô có thể thấy, đó là một thành phố gần biển, có sân bay gần biển, còn có núi non xanh biếc cao vút như bình phong.

Máy bay hạ cánh, hành khách từng người từng người một bước xuống.

39. Chương 39

Anh không đứng dậy, anh ngồi tại chỗ, chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, cô ngồi với anh, để anh nắm tay.

Rất nhanh, ngoài trừ cô và anh, không còn bất cứ hành khách nào trên máy bay nữa.

“A Lỗi...” Tú Tú bất an mở miệng.

Anh run rẩy hít sâu một hơi.

Xem ra anh rất đau khổ, anh vẫn siết chặt tay cô, cô không đành lòng nói:

“Nếu anh không muốn, thì em đi mua vé quay về”.

Anh vẫn không nhúc nhích.

Tiếp viên hàng không đi tới, muốn xem tình huống thế nào.

Cô đứng lên, chuẩn bị xin lỗi người ta, nhưng giây kế tiếp, anh cũng đứng dậy theo, thân hình cao to của anh làm tiếp viên hàng không hoảng sợ, không tự chủ được lui sang một bên.

Tú Tú ngậy người một lúc, xoay đầu nhìn anh, anh vẫn nắm tay cô.

“Đi thôi”. Anh nhìn cô nói.

Cô thở phào nhẹ nhõm, gạt đầu, nắm tay anh, bước xuống máy bay.

Bên ngoài máy bay, là trời đất bao la, không khí trong lành phủ lên mặt, khiến tinh thần cô không khỏi phấn chấn.

Sân bay không lớn lắm, chẳng có xe đưa đón hành khách, dưới ánh nắng rực rỡ cô và anh xuyên qua đường băng, mạnh mẽ chạy một mạch vào tòa nhà có máy điều hòa.

Người trước mặt sớm đã đi hết, cô chần chừ, không biết nên đi thế nào, nhưng anh biết.

Một cách vô thức, biến thành anh dẫn cô tiến về phía trước.

Anh nhanh chóng dắt cô ra cổng sân bay, sau đó khi đi ngang vài chiếc taxi đang xếp lịch chạy, lại thả chậm cước bộ, cô có thể cảm giác được rất rõ anh đang giẫy giụa, cảm nhận được anh đang kích động muốn qua trở lại, nhưng anh nhịn.

Anh không trở về sân bay, cũng không bắt xe, anh chỉ nắm tay cô, dọc theo lối dành cho người đi bộ một mạch ra ngoài.

Ngày ấy, thời tiết rất tốt, mặt trời rất to.

Anh đi rất chậm, như con cún già dạo bước trên đường phố, cô không giục anh, cô biết anh cần thời gian.

Đang lúc ngang qua trạm xăng bên đường, anh mua một chiếc mũ cho cô, còn có nước khoáng.

Anh cùng cô đi qua một bên đường hầm, lên cầu, lại xuống cầu, trên cầu cô có thể thấy một ngọn núi nhỏ ở phía trước không xa.

“Đó là núi Mĩ Luân”. Anh cho cô hay.

Cô ngẩn người, xoay đầu nhìn anh, đây là câu đầu tiên anh nói sau khi xuống máy bay.

Anh dời tầm mắt, uống một ngụm nước khoáng, nhưng anh vẫn nắm tay cô, sau đó dẫn cô tiếp tục đi về phía trước.

Trong khi ấy, anh và cô cùng đi ngang qua một trường trung học, một vườn trẻ, còn có một ngã ba đường dẫn đến các điểm du lịch. Anh dần dần bắt đầu nói cho cô một vài chuyện, tên trường trung học kia, tên nhà trẻ, bãi đá nổi tiếng gần bờ biển.

Anh nói cho cô biết từng địa danh, nói anh từng làm chuyện gì ở đó, anh và A Quang cùng nhau làm chuyện gì ở bên kia.

Cô biết càng ngày càng tới gần nhà anh, ngọn núi nhỏ chẳng biết từ bao giờ đã không thấy nữa, thỉnh thoảng cô sẽ nhìn thấy nó ở giữa các tòa nhà ven đường.

Sau đó, khi anh dẫn cô đi ngang qua trường trung học mà anh từng học, dẫn cô ngắm nhìn phòng học khi anh học cấp một, dẫn cô đến sân bóng cạnh biển ngồi.

Anh kéo dài thời gian, cô biết chứ.

Cô cũng nhận ra sân bóng này, cô đã trông thấy nó trong ảnh chụp.

Thậm chí cô biết, bờ đề dài thật dài ở phía trước, chính là nơi A Quang rơi xuống biển.

Sắp tới nhà anh rồi, cô rất rõ, cô có thể cảm nhận được anh đang khẩn trương. Đứng trên khán đài, anh không thấy bờ đề, ngắm nhìn đại dương xanh thẳm ngoài bờ đề, im lặng rất lâu.

Đột nhiên, một quả bóng từ sân cỏ bay tới, theo phản xạ anh lấy ngực cản bóng, giơ chân lên dùng đầu gối khê đón bóng trong không trung, rồi đá một cước trở lại, quả bóng đó bay vụt giữa trời xanh, xoay tròn vào cầu môn.

Trên sân cỏ mấy cậu bé đang tập bóng sợ hết hồn, đều quay lại nhìn anh, xôn xao.

“Ôi”.

Cô ca thán, ngoại trừ chữ này, cô thật không nghĩ ra được chữ nào nữa, cô chưa từng thấy ai có thể đá quả bóng xa như vậy, cho nên lại nói lần nữa.

“Ôi”.

Cô ngạc nhiên, khiến anh nhếch môi, nắm tay cô, xoay người rời khỏi khán đài.

“Anh hay quá”. Cô nói.

“A Quang đá còn hay hơn”. Anh nói.

“Bọn anh có tham gia thi đấu không?”

Cô cùng anh chậm rãi đi trên đường, vừa hỏi.

“Có”. Nói đến đây, anh thực sự bật cười.

“Không ai phân biệt được bọn anh, có một lần, huấn luyện viên Phương còn kháng nghị nói đây là phạm quy, không cho bọn anh ra sân”.

“Thật hay giả?” Quá khoa trương nha.

“Thật”. Những chuyện cũ khiến anh khẽ cười.

“Sau đó hai anh có ra sân không?” Cô hỏi ngược lại.

“Đương nhiên có”. Anh gật đầu, nói:

“Huấn luyện viên của bọn anh là người rất ác độc”.

“Hai người thắng sao?”

“Thắng”. Anh cười, dẫn cô đi một vòng, tới công viên gần bờ biển.

Sau đó, anh lại dừng bước, nhìn mấy ngôi nhà ở cách đó không xa.

Căn nhà ngay khúc cua được xây bằng gạch đỏ, bước tới nữa là một ngôi nhà tương đối lớn hơn, đó được xây bằng gỗ.

Ngôi nhà gỗ có một cái sân rộng, và tòa nhà hai tầng, đây là nhà hàng, trong sân có chỗ ngồi ngoài trời, cô đứng ở đây có thể thấy được bằng hiệ.

Mà ngôi nhà được xây bằng gạch đỏ mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng nó có một khu vườn tương đối kín đáo, tường gỗ còn cao hơn người, giàn hoa giấy nở rộ, che kín tầm mắt tò mò của người ngoài.

Người đàn ông bên cạnh, bèn nắm chặt tay cô.

Cô xoay đầu, trông thấy nét mặt phức tạp của anh, sững sờ nhìn hai ngôi nhà, lại không bước tiếp.

“A Lỗi, lần đó hai anh thi đấu, có được khen không?”

Lời của cô, thu hút sự chú ý của anh, anh nhìn cô, yết hầu chuyển động lên xuống, nặn ra một chữ.

“Có.”

“Được cúp hay giấy khen vậy?”

“Giải ở trường, nên bọn anh chỉ được giấy khen thôi.” Anh khàn khàn nói.

“Tới đó đi, chúng ta đi coi thử, được không?” Cô ngược nhìn anh, dịu dàng nói: “Em muốn coi.”

Anh không cho rằng cô thực sự muốn xem, nhìn cô gái nhỏ trước mắt, Mạc Lỗi, hít sâu một hơi, rút cuộc gạt đầu.

“Được.” Anh nghe bản thân nói, cảm xúc gián đoạn cho đến khi bị cô kéo đi, hai chân lần nữa di chuyển, bước từng bước.

Tú Tú nhẹ nhàng nắm tay anh, kéo anh tiến về phía trước, tới ngôi nhà được xây bằng gạch đỏ.

Khu vườn đó có một cánh cửa, nhưng cánh cửa đó vừa đẩy liền mở, cô đẩy cửa, bước vào, bên trong cây xanh ở mọi nơi, cô có thể thấy hoa oải hương, hoa hồng, hương thảo, còn có xô thơm vui vẻ, bạc hà, cỏ ngọt, húng quế, hoa lài, thậm chí có rất nhiều thực vật thảo mộc mà cô hoàn toàn không biết tên.

Chúng sinh trưởng cao cao thấp thấp, có loại trên mặt đất, có loại được trồng trong chậu, treo trên tường gỗ.

Một cây bên vệ đường có lá rất to, một nhánh cây hùng vĩ lại ở giữa hai ngôi nhà, ngửa mặt lên hấp thụ khí, giống như cái ô bao bọc hai khu vườn có phong cách khác nhau.

Trong khu vườn kia, dưới bóng cây, có một xích đu bằng gỗ cũ kỹ, loại bốn người có thể ngồi, nó được giữ gìn rất tốt, mới được tu bổ lớp sơn trắng, làm nó trở nên lung linh tỏa sáng trong khu vườn xanh biếc.

Ở giữa mặt đất đặt xích đu có một ấm trà lài còn chưa uống hết, trên ghé lại bày một quyển tiểu thuyết tiếng Anh có kẹp kẹp sách.

Nơi này đẹp đến khó tin, tựa như khu vườn trong mơ của cô, khiến cô trở nên khó thở.

Hoa cỏ được chăm sóc tốt, nơi này có người giữ gìn rất cẩn thận, khiến nó thoát nhìn đẹp ời là đẹp, làm người ta chỉ muốn ở lại nơi này thôi.

Mà nơi này, là nhà anh.

Cô không tin nổi, không dám tin, sao anh không thể trở lại? Sao anh không có cách nào trở về?

Sau đó cô thấy vẻ mặt của anh, một giây sau, trong lòng lại đau như cắt.

Trời ạ, anh nhớ nơi này.

Cô biết, cô có thể cảm nhận được, có thể thấy rõ nỗi đau đớn của anh, thấy được nỗi nhớ và khát khao của anh.

Cô nhìn anh không tự chủ được tiến lên, đẩy cánh cửa màu đỏ kia, dẫn cô bước vào, cô thấy anh sờ bàn gỗ trong tiệm, thấy anh vuốt ve vết khắc trên khung cửa phòng bếp.

“Đây là chiều cao của bọn anh.” Anh khàn khàn nói với cô: “9 tuổi, 10 tuổi,... 12 tuổi, 15 tuổi...”

Sau đó, là 16 tuổi.

Vết khắc đo chiều cao kia, dừng ở một chỗ, lên cao nữa lại không có.

Khi hai người họ 16 tuổi, đã cao hơn cô rồi, cao hơn một chút.

Anh yêu chỗ này, tựa như anh yêu người anh em của anh, nhưng nơi này là nhà, làm anh không có cách nào không nhớ tới người kia.

Khó kiềm lòng nổi, cô giơ bàn tay không bị anh nắm, vỗ về trái tim anh, ngược nhìn anh.

Anh rũ mắt xuống, con ngươi xanh biếc xinh đẹp, đầy đau đớn, khiến cô yêu thương không thôi.

Ánh mặt trời buổi chiều, từ phía sau cửa sổ phòng bếp chiếu xuống gương mặt điển trai của anh tạo thành bóng mờ.

Cô và anh đạp máy bay vào sáng sớm, Khả Phỉ đã nói với cô, từ sân bay tới đây, rồi đi nhờ xe chỉ mất chưa tới 10 phút, nhưng anh mất đến bốn tiếng mới trở về.

Bốn tiếng, hình như rất lâu, mà cũng rất nhanh, anh rời nhà đã mười năm rồi.

Cô rất rõ, mười năm qua, mỗi phút, mỗi giây, anh đều muốn trở về.

A Quang chết rồi, mà anh còn sống, anh cảm thấy bản thân bất tài, không được trở về.

Tú Tú vuốt ve trái tim anh không thôi, vỗ về mặt anh, sau đó kiễng chân, hôn lên môi anh.

Từng chút, từng chút, từng chút một.

Cô nếm hơi thở của anh, cảm nhận nhịp tim của anh, ôm anh không nói gì, an ủi anh.

Cổ họng Mạc Lỗi co rút nhanh, đưa tay ra, ôm người con gái dịu dàng vào lòng, gắt gao áp ở ngực.

Cô không kháng nghị, chỉ lẳng lặng như vậy ở trong lòng anh, vùi mặt vào lồng ngực anh, nghe nhịp tim của anh. Trong giây lát, anh không có cách nào mở miệng nói được, nhả không ra bất kỳ ngôn từ nào, chỉ gắt gao ôm chặt cô trong lòng, thân nhiệt nóng lên.

Khi vừa vào cửa, trong nháy mắt anh cứ ngỡ mình sẽ nghe sẽ thấy biển sâu thăm tối, nhưng chẳng có gì phát sinh cả, chỉ có cô ở nơi này, cùng anh.

Sau đó anh ngửi được vài hương vị quen thuộc, tinh dầu của mẹ, trầm hương của ba, mùi vị của gỗ và gạch đỏ, anh thấy A Quang và anh cùng dán mắt vào kệ sách, thấy bức tranh bọn anh vẽ ở trường hội họa, mẹ đóng khung chúng, như giấy khen treo tường.

Tất cả hồi ức đều tươi đẹp như vậy, sinh động như thật, anh có thể nghe được tiếng cười của anh và A Quang, có thể thấy chính mình và người kia cùng chịu phạt cọ rửa sàn nhà, cùng giúp mẹ trồng hoa, cùng bị phạt quỳ ngay cửa, ngồi xổm trong sân.

Những hồi ức này đều đẹp cả, tuy rằng thỉnh thoảng có chút không vui, nhưng bọn anh luôn luôn hòa thuận rất nhanh, bọn anh vĩnh viễn đều hòa thuận –

Trong phút chốc, anh biết, nếu ngày đó A Quang không rơi xuống biển, nếu ngày đó anh trở về, có thể trở về, thì bọn anh sẽ hòa hợp, A Quang sẽ cùng anh đến xin lỗi đối phương, bọn anh luôn luôn kết thúc như vậy, bọn anh có sự ăn ý mà người ngoài không thể hiểu rõ.

Trước khi gặp được cô, anh vẫn không dám nghĩ, không dám nghĩ A Quang sẽ tha thứ cho anh, cho đến khi cô nhắc nhở anh, cho đến khi cô dẫn anh về nhà.

“Cảm ơn em đã dẫn anh về nhà.”

Cô nghe được lời cảm ơn khàn khàn của anh, trong nháy mắt, hốc mắt đỏ ửng, sống mũi cay cay.

“Đừng khách sáo.” Tú Tú dịu dàng nói.

Bỗng dưng, một người phụ nữ đẩy cửa khu vườn, tiến vào.

Ngay từ đầu, người phụ nữ đã cầm bình tưới cây trong tay, không chú ý tới A Lỗi và cô, bà đặt bình tưới cây xuống, gỡ mũ rơm trên đầu, tùy ý hái một bó hoa hương thảo đặt lên bàn sắp xếp.

Tú Tú cảm nhận được, trong nháy mắt khi bà ấy vào cửa, A Lỗi ngừng thở.

Cô nhìn người phụ nữ kia cởi găng tay làm việc, cầm bình hoa trên bàn đựng nước, rồi cầm bó hoa kia vào, tùy tiện điều chỉnh hai lần, sau đó bà cầm bình hoa, xoay người lại.

Đúng lúc này, người phụ nữ nhìn thấy A Lỗi, trong nháy mắt cứng đờ.

Thế đấy, trong nháy mắt, anh và bà ấy chẳng hề động, Tú Tú cũng không dám nhúc nhích.

Người phụ nữ nhìn chằm chằm A Lỗi, giơ tay che miệng, bởi vì quá mức khiếp sợ, bà hoàn toàn quên mất trong tay còn có bình hoa.

Bình hoa trong tay bà rơi xuống, anh sải bước tiến lên, nhanh chóng tiếp được, đặt bình hoa lên bàn.

“A Lỗi?” Bà rưng rưng nước mắt, nhìn anh không thể tin nổi.

“Vâng.” Anh thoáng bất ổn, khẽ gật đầu.

Giọt nước mắt lớn như hạt đậu bỗng nhiên từ hốc mắt bà trào ra, người phụ nữ xinh đẹp khẽ mỉm cười khóe, dang hai tay về phía anh.

Trong chớp mắt như thế, anh còn không dám nhúc nhích, dằng dấp anh rụt rè, thực sự làm Tú Tú yêu thương không thôi, cô rất muốn tiến lên đẩy anh một cái, sau cùng vẫn cố gắng nhẫn nhịn.

Giống như đã trải qua nhiều năm, anh rút cuộc đưa tay ra, tiến lên ôm người mẹ đã sinh ra anh.

“Con trở về rồi.” Người phụ nữ kia khóc, cũng cười.

“Con đã trở về.” Anh khẽ nghẹn ngào, ôm người kia trong lòng dường như không gì là không thể, lại không biết từ lúc nào, mẹ anh đã trở nên nhỏ nhắn nhu nhược.

“Xin lỗi.” Anh khàn khàn nói: “Con thành thật xin lỗi.”

Như Nguyệt lắc đầu, gắt gao ôm con trai thân thương trong lòng, rưng rưng nước mắt mỉm cười: “Không việc gì, không việc gì...”

40. Chương 40

Chứng kiến tình cảm hai mẹ con nhiều năm chia lìa, cô lặng lẽ rời khỏi phòng bếp, để lại nơi ấy cho hai người họ, nhưng lúc rời đi, bất ngờ trông thấy người đàn ông chẳng biết từ khi nào đã đi tới cửa cầu thang, ông đưa lưng về phía phòng bếp, hai tay đút túi, dựa vào tường, mỉm cười với cô.

Ông ấy và A Lỗi rất giống nhau, chỉ là hơi già một tí, mái tóc nhuộm vàng càng nhạt càng sáng hơn, trên mặt vẫn còn chút vết tích của năm tháng, nhưng ông và A Lỗi vẫn điển trai như nhau.

Đó là ba anh, cô biết chứ.

Tú Tú ngượng ngùng nhanh chóng gạt nước mắt trên mặt, lại phát hiện mặc dù ông ấy mỉm cười, nhưng trong mắt cũng ngấn lệ.

Cảm ơn con.

Ông ấy trầm lặng mở miệng, con người xanh biếc ẩn chứa nước mắt có loại cảm kích khó diễn tả được.

Cô chỉ có thể áp lên ngực, rưng rưng mỉm cười lắc đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài, trở lại khu vườn kia, để lại cho ba người họ.

Cô ngồi trên chiếc xích đu trắng.

Bầu trời trong xanh, từng áng mây trắng, trong không khí thoảng thoảng mùi vị của biển.

Khi cơn gió hây hây lướt qua, những phiến lá xào xạc trên đầu cô, khiến một chút sáng chằng chịt lóe lên.

Chẳng biết mấy con ve sầu từ đâu, đã bắt đầu riu rít kêu ở trên cây.

Ở đây thật thoải mái, thật là đẹp, tựa như giấc mộng vậy.

Cô nghe Khả Phỉ nói, nơi này gọi là “bí mật”, à một cửa hàng hương liệu, bán tinh dầu và cây hương thảo, còn có nến và xà phòng thủ công.

Ở đây thực sự rất có cảm giác như khu vườn bí mật, cô rất thích nơi này.

Khả Phỉ nói, nơi này là Như Nguyệt và Mạc Sâm tự tay dựng nên, hai người họ vốn dự định cặp song sinh sau khi tốt nghiệp trung học, sẽ dọn đến ở chung với bọn Cảnh Thúc. Để nơi này chỉ là một cửa hàng, nhưng ngoài ý muốn lại thay đổi rất nhiều chuyện.

A Lỗi lựa chọn rời đi, Như Nguyệt và Mạc Sâm ở lại, ở lại cái nhà này, ở lại nơi có hồi ức của đứa con trai.

Một người mẹ, phải có bao nhiêu can đảm, mới có thể mạo hiểm để người khác cứu vớt con trai mình? Phải kiên cường cỡ nào, mới có thể mở miệng yêu cầu người hỗ trợ trở về?

Mẹ anh, là một người rất vĩ đại.

Chuyện ngoài ý muốn kia, mang con trai bà đi, không chỉ một, mà là hai người.

Mười năm không tính là ngắn, nhưng Như Nguyệt luôn luôn giữ gìn nơi này rất tốt, bà chờ con trai bà về, bà tin tưởng anh chắc chắn sẽ trở về, và bà chăm sóc nơi này để nó luôn luôn là một gia đình.

Đổi lại là cô, bản thân Tú Tú cũng chẳng biết có thể làm được không?

Cuộn tròn trên xích đu, cô ngắm khu vườn xanh biếc, chỉ cảm thấy tràn ngập tình yêu.

Cô biết trên đời này, không phải người mẹ nào cũng giống mẹ anh, cô rất hâm mộ anh, cũng vì anh mà vui vẻ.

Một đôi bướm bướm khe khẽ bay trước mặt, mang theo hương hoa gió mát lướt nhẹ qua.

Tối qua ngủ không ngon, khi này lại đi mấy tiếng đồng hồ, hiện tại vừa buồn ngủ một chút, chỉ cảm thấy rất buồn ngủ.

Cô ngáp liên tục cố gắng chống chọi, nhưng nơi này thoải mái quá, ghế xích đu bằng gỗ lại rộng rãi dễ chịu như vậy, cô nhịn không được từ ngời biến thành nằm.

Gió mát thổi, quyến tiểu thuyết trên ghế tung bay, trong gió ngoại trừ mùi hương của hoa, hương vị của biển, dường như còn mùi bánh bông lan làm người ta phải chảy nước bọt.

Thơm quá...

Tú Tú khép hờ đôi mắt, nghĩ.

Cô đói bụng, cô hẳn phải đứng dậy tìm ít đồ ăn thôi, hay là đến nhà hàng cách vách nhỉ.

Khả Phỉ nói tài nấu nướng của Đào Hoa rất tốt, tài nấu nướng của A Lỗi cũng học từ bà.

Ôi, còn có ba anh đẹp như minh tinh điện ảnh.

Mạc Sâm rất đẹp, cô thích dáng dấp của ông, cô đoán khi A Lỗi về già, cũng sẽ đẹp lão như ông vậy.

Thật tốt...

Tưởng tượng dáng dấp anh ba mươi năm sau, cô bắt giác mỉm cười.

Trong lúc ngẩn ngơ, cô cảm giác được có người bế cô lên, trên người người đàn ông có mùi vị của anh, cô hít sâu, càng thêm buông lỏng.

Cô nghe mẹ anh nói nhỏ, nghe giọng của ba anh, còn có trả lời trầm thấp khàn khàn của anh.

Cô hẳn phải mở mắt rồi, nhưng cô mệt mỏi quá, hơn nữa để anh ôm như vậy rất thoải mái, cô có thể nghe được nhịp tim của anh, cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, ngửi được mùi hương của anh.

Anh khiến cô yên tâm như con thuyền nhỏ ẩm áp.

Anh sẽ chăm sóc cô, cô biết.

Cho nên, cô để mình tựa vào lòng anh, tiến vào giấc mộng đẹp, thiếp đi...

41. Chương 41: Phiên Ngoại

Cạch cạch cạch cạch –

Cạch cạch cạch cạch -

Tiếng máy may vang lên theo quy luật.

Một lần nữa, tại nơi có tiết tấu đơn điệu. Mạc Lỗi tỉnh táo lại.

Người con gái bên cạnh bàn làm việc, thoát nhìn đã tỉnh lâu rồi, cô lần nữa đeo mắt kính, nghiêm túc may mấy tấm vải màu ngà với nhau.

Mấy ngày trước, cô nhận được một đơn đặt hàng, chính là áo cưới.

Lần này, cô nghĩ so với trước đây còn lâu mới có thể bắt đầu, anh hiểu kỳ hỏi cô tại sao muốn lâu như vậy.

Bởi, kết hôn là chuyện quan trọng chỉ một lần trong đời, là ước mơ của các cô gái. Cô hy vọng người mặc bộ áo cưới cô dâu này, có thể thực sự hạnh phúc, thực sự vui vẻ.

Anh nhớ kỹ lời này của cô, trên mặt thoáng hiện ý cười, và lời chúc phúc thật lòng.

Cô rất nghiêm túc làm trang phục cô dâu này, vẽ vài bản phác thảo.

Em không cần đo kích cỡ cho khách hàng sao?

Hôm trước khi cô bắt đầu làm, anh nhin không được hỏi.

Không cần.

Anh đợi cô nói cho anh biết sự kiện kia, nhưng cô chỉ lắc đầu nói.

Đối phương do công việc quá bận, hiện giờ người ở nước ngoài, cô ấy trực tiếp gửi chiều cao và số đo ba vòng cho em rồi, em sẽ chữa lại một ít vải để có thể sửa lại, phòng ngừa sai sót.

Cô không nói những chuyện trùng hợp bí ẩn, trái lại làm anh càng thêm mê man nhìn cô, hỏi lại.

Em không sợ người ta không trả tiền mà bỏ chạy à?

Cô mỉm cười.

Mới không nha, vị khách này sớm đã trả tiền hết rồi. Huống chi, nếu quả thực chạy mất, cũng không sao cả, em tự cắt nó đi là được.

Nói xong, cô vuốt ve vải lụa màu ngà, khoe miệng thoáng hiện nụ cười vừa thần bí vừa mơ mộng.

Sau đó, cô lại cần mẫn mất ăn mất ngủ vào công việc.

Cô luôn là vậy, nghĩ đến gì sẽ ngủ không được, mặc dù nửa đêm ba giờ, thế nào cũng muốn lập tức ngồi dậy làm mới cam lòng.

Nhìn bộ dáng kia của cô, Mạc Lỗi từ trên giường đứng dậy, tắm, đánh răng sau đó vào bếp làm bữa sáng.

Khi anh gọi cô ăn sáng, cô qua đó, nhưng vẫn còn chút không yên, anh thừa dịp cô không chú ý, len lén đút vài miếng đồ ăn và hoa quả cho cô.

Cô ăn được phân nửa mới nhớ tới điểm mấu chốt, lại chạy về bàn làm việc sửa trang phục.

Cứ như vậy, cô bận rộn với bộ áo cưới rất nhiều ngày, sau đó có ngày anh phát hiện, cô hủy toàn bộ phần máy may để đổi thành thủ công.

Anh hỏi cô vì sao làm vậy, cô lẩm bẩm một chút, cuối cùng anh mới nghe được, cô nghĩ dùng máy may thì đường chỉ quá cứng rắn, hơn nữa không có cách nào làm ra cảm giác cô mong muốn, cho nên cô mới thay toàn bộ để làm thủ công.

Thường thường anh trước khi ra khỏi cửa và sau khi ra khỏi cửa, cô cũng ngồi ở ghế kia duy trì tư thế may giống nhau.

Đôi khi anh sẽ thấy cô làm, sẽ ngăn người, hoặc lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Thậm chí cô còn dùng ren cổ mà cô thích nhất, sau đó lại thủ công may tầng tầng lụa trắng lên trên, để chúng rũ xuống tự nhiên, như thác nước trắng đổ xuống sau lưng manơcanh không đầu.

Cô chính là thích bộ áo cưới kia như vậy, anh hoài nghi đến lúc đó cô sẽ cam lòng giao nó à, mọi lần anh đều nghĩ thế, nhưng mọi lần cô đều nhắm tâm chuyển mấy trang phục kia đi.

Anh nhìn cô cắt tấm vải, may gắng tay bằng ren dài tới khuỷu tay, sau đó lại tự mình làm mạng che mặt kia như hoa, đẹp đến không thể tin nổi.

Từ trước đến nay anh không biết, vốn chỉ là màu trắng, lại có thể có nhiều khác biệt như vậy.

Màu trắng ngà, màu trắng ngọc trai, màu trắng của hoa hồng, màu trắng bách hợp, cô đem những màu trắng này thay phiên gối lên nhau, chằng chịt, tạo ra tầng tầng lớp lớp như ẩn như hiện.

Tiếp theo cô lại dùng đường viền trắng khác nhau, thêu từng đóa từng đóa hồng trắng lên một số voan trắng nằm ở tầng ngoài nhất gần như trong suốt, khiến nó như dây leo trên gấu váy và tay áo phồng, cuối cùng đuôi váy được thêu đóa hoa oải hương.

Sau đó cô dùng toàn bộ vải màu ngà làm đai lưng, đai lưng váy cưới nhìn tưởng đơn giản thật ra khá phức tạp, thắt nút một vòng, đai lưng còn dư lại phía sau rũ xuống cũng rất tự nhiên.

Đó là trang phục đẹp nhất mà anh từng trông thấy, áo cưới đẹp đến nỗi khiến người ta có thể cảm thấy hạnh phúc.

Đến cuối cùng, anh nhìn không được ngồi bên người cô, ngắm nhìn cô từng chút từng chút hoàn thành bộ váy cô dâu đẹp đến khó tin này.

Nếu cô đói bụng, anh bèn đút cô ăn gì đó; khi cô mệt mỏi, anh bèn cùng ngủ với cô; khi cô bẩn, anh giúp cô gội đầu rửa mặt.

Cô hoàn toàn chưa từng chú ý thời gian trôi qua, cũng không hỏi vì sao anh có thể luôn luôn ở đây.

Sau một tháng lễ ba ngày, cô đứng trước váy cưới, kiểm tra rồi kiểm tra, xem xét rồi xem xét, xoay trước xoay sau nhiều lần, rốt cuộc mới cam lòng đứng yên, nhìn nó.

“Xong rồi?” Anh hỏi.

Tú Tú mím môi, nuốt nước bọt, mới gạt đầu lưu luyến không thôi.

“Vâng, xong rồi”.

Tầm mắt cô căn bản không có cách nào rời khỏi nó.

“Nó rất đẹp”. Anh nói với cô.

Cô xoay đầu lại, ngượng ngùng cười nói:

“Thật à?”

“Thật”. Anh mỉm cười.

Nụ cười e lệ trên mặt cô lan rộng, thấp sáng toàn bộ gương mặt.

Không kiềm chế được, anh vươn tay, vén sợi tóc trên trán cô đang rũ xuống ra sau gáy, một lần nữa, nói: “Em nên mặc thử xem – “

“Nó không phải”. Không đợi cô nói hết, anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, nói: “Nó không phải của người khác”.

Tú Tú sững sốt, “Nó đương nhiên...”

Anh ngăn cái miệng nhỏ khê nhếch lên, chỉ ra sự thật mà từ đầu đến cuối cô chưa nói ra.

“Tú Tú, kích cỡ bộ váy cưới này giống kích cỡ của em”.

Cô kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh...”

Lần này, là tự cô không nói hết lời, Tú Tú ngưng mắt nhìn người đàn ông thâm tình trước mặt, một ý nghĩ nào đó chợt lóe trong đầu, cô không thể tin, cũng không dám hy vọng xa vời, thậm chí từ đến cưới cô không dám nói cho anh biết sự trùng hợp này, sợ anh cho rằng cô bức hôn, gây áp lực cho anh, nhưng mà... nhưng mà...

Ngước nhìn người đàn ông thân thương trước mắt, cô chỉ cảm thấy trái tim, đập thành thịch thành thịch, nhanh đến độ gần như phát đau, giống như muốn chọc thủng lồng ngực.

Sau đó, cô cảm nhận được bàn tay của anh, rơi trên má cô.

“Tú Tú, khách hàng đặt làm bộ váy cưới này, không phải ai khác”. Anh dịu dàng nhìn cô, nói: “Chính là em”.

Cô gần như ngừng thở, không thể tin nổi, bất giác dè con tim đang cuồng loạn.

“Vì vậy, chiều cao và số đo ba vòng của khách hàng đặt bộ váy cưới giống như em, nó không phải là trang phục của người khác, không phải váy cưới của người khác, đó là của em, đặt cho em”.

Một luồng nhiệt dâng lên, trái tim trở nên ấm áp xông lên não.

Nước mắt, không hiểu sao trào ra.

“Nhưng... đó là một cô gái...” Cô nghe được giọng mình khàn khàn yếu ớt lại vô cùng khát vọng.

Tú Tú ghen ngào, nước mắt cũng trào ra.

“Đó không phải là nữ, khách hàng của em chưa từng nói anh là nữ, khách hàng của em chỉ nói anh muốn một bộ áo cưới, một bộ áo cưới có thể khiến cô dâu cảm thấy mình giống như công chúa vậy... một bộ áo cưới làm người ta cảm thấy hạnh phúc... một bộ áo cưới xinh đẹp nhất, hoàn mỹ nhất thế giới...”

Tú Tú dè trái tim, bụm miệng, không thể tin nổi nhìn người đàn ông trước mắt.

“Mà anh từng gặp thợ may giỏi nhất, chính là em. Áo cưới này, chứng minh em đúng là thợ giỏi nhất, anh biết em sẽ dốc lòng làm bộ áo cưới này, giống như đang làm trang phục em yêu thích nhất, giống như mỗi trang phục xinh đẹp em đã may trước đây, anh biết em sẽ như vậy, anh biết em yêu chúng nó, cho nên anh tìm em, muốn em vì cô dâu của anh làm bộ áo cưới này, anh muốn cô ấy có bộ áo cưới tốt nhất.”

Lời anh nói, làm trái tim cô căng đầy, đầy đến độ muốn nổ tung.

Cô không biết anh lại lãng mạn đến thế, không biết anh có thể nói lời yêu thương ngọt ngào đến vậy, càng không biết anh sẽ làm chuyện đáng yêu thế này.

Khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy bản thân hình như đang nằm mơ, nhưng anh còn đứng trước mặt cô, vuốt ve gò má ửng hồng nóng bừng của cô, sau đó cầm tay cô, đặt lên môi, hợp với hai tay anh, đưa tới khóe môi.

Anh hôn bàn tay nhỏ bé xinh đẹp lại thần kỳ của cô, thật lòng nói: “Khách hàng của em, hi vọng có thể thấy người anh yêu nhất, mặc bộ áo cưới được chúc phúc, được yêu thích, gả cho anh.”

Sau đó, cô nghe anh nói.

“Người đó...” Mạc Lỗi nhìn cô gái nhỏ rưng rưng nước mắt, giọng nói khàn khàn khát khao tuyên bố: “Là anh.”

Cô ngừng thở, khẽ run rẩy, cảm nhận được anh lau nước mắt của cô, còn nói.

“Tú Tú, với anh mà nói, cho tới bây giờ em không phải vệt con xấu xí, em đẹp đến không thể tin nổi, em vốn không cần tự ti. Trước khi em xuất hiện, thế giới của anh là một mảng tối tăm, anh luôn luôn cảm thấy bản thân như sống trong tăm tối kia, anh ghét trời mưa, không thích buổi tối, nhưng em xuất hiện...”

Giọng anh khàn khàn, chậm rãi.

Cô có thể cảm nhận được, tình yêu tràn đầy.

“Buổi tối anh gặp em, dưới cơn mưa anh gặp em, em thấp sáng thế giới của anh, em cùng anh... về nhà...”

Anh khẽ nghẹn ngào, vuốt ve tay cô, môi cô, thì thầm: “Em đã thay đổi tất cả, là em, làm anh trở thành người tốt hơn. Cũng là em, làm anh bắt đầu khát vọng, làm anh muốn có được càng nhiều thứ, nghe em nói càng nhiều, ngắm em cười với anh, cùng em giữ một chiếc ô, anh muốn cùng em, vượt qua mỗi một ngày của tương lai.”

Giọng anh khàn khàn, chân thành tha thiết yêu cầu: “Tú Tú, anh yêu em, em hãy lấy anh nhé, được không?”

Không hề nén được sự vui sướng và kích động dạt dào, Tú Tú vươn hai tay ôm người đàn ông trước mặt.

“Được...” Cô khóc đến bật cười, nghẹn ngào nói: “Được...”

Mạc Lỗi ôm chặt người phụ nữ trong lòng, cho đến khi nghe được câu hứa hẹn của cô, mới thở phào nhẹ nhõm, mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào bản thân sớm đã ngừng thở.

Tuy cô đã nói yêu anh, nhưng trước đó chưa nghe cô đồng ý, anh thật... thật có chút sợ hãi...

“Cảm ơn em.” Anh khàn khàn nói.

Cô nghe xong, bèn bật cười.

“A Lỗi, em yêu anh...” Tú Tú ôm anh, nói rồi lại nói, lần nữa cười nhắc lại: “Em yêu anh...”

Anh nghẹn ngào, trái tim thật ấm áp, sống mũi cay cay.

Từ lúc A Quang chết, có một khoảng thời gian, anh vẫn cảm thấy anh phải ở lại đáy biển sâu thăm thẳm, cho đến khi anh thở không được nữa mà chết.

Nhưng cô xuất hiện, cho anh tình yêu, đưa anh từ biển sâu không đáy kéo ra ngoài, khiến anh rốt cuộc có thể thoát khỏi mặt nước, ngắm nhìn thế giới rõ ràng.

Anh biết, cả đời anh không bao giờ rời khỏi cô, không bao giờ lại để cô đi nữa.

Anh cúi đầu hôn cô, hôn đôi môi đang cười, cảm ơn trời đã để anh gặp được cô gái đáng yêu này.

Làn gió mát từ cửa sổ chậm chậm đến, nâng làn váy cưới xinh đẹp kia, chia vui cùng anh và cô.

Đêm mưa mùa hè, dài đằng đẵng.

Anh không sợ đêm tối nữa, không sợ vì mưa mà bị thương nữa, cũng không sợ biển sâu kia nữa.